

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Příchod noci.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray - Příchod noci  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 21.7.2007  
Modification Date: 21.7.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Dean R. Koontz  
Příchod noci

## PROLOG

1

Středa, 8. prosince, 1:12 po půlnoci

Penny Dawsonová se probudila a uslyšela, jak se v tmavé ložnici něco opatrně pohybuje.

Nejdřív ji napadlo, že je to snad jen dozvuk jejího snu. Zdálo se jí o koních a o tom, že na nich jezdí, a ten sen byl asi nejlepší ze všech, které se jí kdy během jejího jedenáctiapůlletého života zdály. Když se začala probouzet, nelíbilo se jí to a snažila se spát dál, aby ten krásný sen neztratila. Ale pak uslyšela divný zvuk a ten ji vyděsil. Řekla si, že to bylo asi zafrkání nějakého koně anebo šustění slámy v její snové maštalí. Nic, co by ji muselo znepokojovat. Ale nemohla sama sebe přesvědčit, že to nic není. Nemohla uvěřit tomu, že by tak divný zvuk patřil do jejího snu, a tak procitla úplně.

Ten zvláštní šramot přicházel z druhého konce pokoje, od Daveyho postele. Ale nebyl to jeden z těch normálních zvuků, které v noci vydávají sedmiletí kluci, když předtím povečeří dobrou pizzu a zmrzlinu. Tenhle zvuk byl takový plíživý. Docela určitě byl plíživý.

Co to zase dělá? Co to na ni chystá tentokrát?

Penny se na posteli posadila. Snažila se prohlédnout těmi tmavými stíny, které zahalovaly jejich ložnici, ale neviděla nic, a tak naklonila hlavu a pozorně poslouchala.

Ticho porušil šustivý a jakoby vzdychaný zvuk.

Pak nastalo znovu ticho.

Zadržela dech a poslouchala ještě pozorněji.

Ozvalo se zasyčení a slabé zaškrábání.

V pokoji vládla dokonalá tma. V ložnici sice bylo jedno okno hned vedle její postele, ale teď byly zatažené rolety a stromy venku také vydatně stínily, a tak se dovnitř do pokoje příliš světla nedostalo.

Dveře byly otevřené. Vždycky spali s pootevřenými dveřmi, aby je táta hned slyšel, kdyby ho v noci volali. Ale na chodbě se nesvítilo, a tak ani jediný paprsek světla nerušil dokonalou tmou v ložnici.

Penny potichu zašeptala: "Davey?"

Neodpovídal.

"Davey, jsi to ty?"

Šramot.

"Davey, nech toho."

Žádná odpověď.

Se sedmiletými bratry byl někdy opravdu kříž. Rozhodně uměli pořádně otravovat.

"Jestli to je nějaká pitomá hra, tak toho budeš pěkně litovat."

Suché zapraskání. Jakoby někdo podrážkou drtil starý, suchý list.

Ted' se to ale ozvalo blíž.

"Davey, nebuď jako malej."

Zase blíž. Něco se plížilo pokojem k její posteli.

Tohle ale nebyl Davey. Ten už by se dávno začal hihňat a prozradil by se.

Penny se rozbušilo srdce a napadlo ji, že tohle je možná jenom další sen, jako předtím ten o koních. Jenže tenhle sen byl špatný.

Ale dobře věděla, že už je dávno vzhůru.

Tolik se snažila prohlédnout tou okolní tmou, že jí až začaly slzet oči. Natáhla ruku a snažila se nahmatat vypínač své noční lampičky se stínítkem ve tvaru kornoutu, kterou měla připevněnou u hlavy postele. Strašlivě dlouhou chvíli ho nemohla najít. Zoufale tápala v úplně tmě.

Ted' se ten podivný zvuk ozval ze tmy těsně vedle její postele. Ta věc už byla přímo u ní.

Náhle její prsty nahnátly kovové stínítko lampičky a vzápětí i vypínač. Na postel i na podlahu dopadl kužel světla.

Ale vedle postele se nekrčilo nic strašidelného. Vlastně se tam nekrčilo vůbec nic. Lampička byla sice malá a nevrhala dost světla, aby prorazilo všemi stíny v tmavé ložnici, ale Penny viděla, že u ní není nic nebezpečného ani hrozivého a

že všechno v pokoji je jako jindy.

Davey spal ve své posteli na druhé straně pokoje. Byl to ten samý Davey jako jindy, zachumlaný do přikrývek, a spal jako jindy pod velkými plakáty Hvězdných válek a E.T. Mimozenšťana.

Penny už ten divný zvuk neslyšela. Věděla však, že se jí to jenom nezdálo, a ona nebyla z těch dívek, které by v takovém případě prostě zhasly světlo, přetáhly si peřinu přes hlavu a na všechno zapomněly. Její táta o ní vždycky říkal, že je zvědavá za deset takových holek. Odhodila peřinu, vstala a jen tak, bosá a v pyžamu se postavila a pozorně poslouchala.

Nic.

Nakonec přešla přes pokoj k Daveymu, aby si ho lépe prohlédla. Světlo její lampičky až tak daleko nesahalo. Davey ležel spíš ve stínu, ale Penny se zdálo, že spí jako dřevo. Naklonila se nad něj blíž a chvíli pozorovala jeho oční víčka a nakonec uvěřila, že to na ni nehraje.

Ten zvuk se ozval znovu. Tentokrát za ní.

Prudce se otočila.

To něco teď bylo pod její postelí. Ozývalo se odtud syčení, škrábání a tiché chrastění, ne příliš hlasité, ale také už ne tak opatrné.

Ta věc pod její postelí dobře věděla, že o ní Penny ví. A teď ta věc vydávala ty zvuky jen proto, aby Penny popichovala a aby ji vystrašila.

Ne! uvažovala. Tohle je pitomost.

A kromě toho, tohle nemohla být žádná věc ani strašidlo. Ona už je přece na strašidla moc velká. Tohle mohlo platit tak leda na Daveyho, ale ne na ni.

Tohle mohla být jenom ... myš. Jo! To je ono. Je to jenom malá myš, která se sama bojí víc než Penny.

Teď se jí trochu ulevilo. Ne, že by měla ráda myši, nebo že by je chtěla mít pod postelí, ale na malé myši nebylo vůbec nic strašidelného. Myši jsou sice hnusné potvory, ale rozhodně nejsou tak velké, aby jí ukously hlavu nebo něco takového.

Penny stála strnule, svírala malé ruce do pěstí a pokoušela se rozhodnout, co má dělat.

Podívala se na Scotta Baio, který se na ni usmíval z plakátu visícího na zdi vedle její postele, a přála si, aby byl tady a mohl převzít velení v téhle zapeklité situaci. Scott Baio by se nebál jedné malé myši, to rozhodně ne. Scott Baio by se rovnou vplížil pod postel, popadl by toho mrňavého hlodavce za ocas a vynesl ho ven před dům, kde by ho pustil na svobodu do aleje za jejich domem, protože Scott Baio nebyl jenom statečný, ale také něžný a citlivý.

Ale Scott tu nebyl. Byl někde v Hollywoodu a točil svoje televizní show.

Takže zbyl táta.

Ale Penny rozhodně nechtěla vzbudit svého otce, dokud si nebude absolutně a stoprocentně jistá, že to pod postelí je opravdu myš. Kdyby táta přišel a obrátil celou ložnici vzhůru nohama a pak žádnou myš nenašel, choval by se k ní, jako by byla ještě pořád malá. Panebože, za dva měsíce jí přece bude dvanáct a jediné, co skutečně nenáviděla, bylo, když se k ní někdo choval jako k dítěti.

Pod postel se podívat nemohla, protože tam byla úplná tma a také proto, že peřina přepadla přes kraj postele a překážela jí ve výhledu.

Ta věc pod její postelí - ta myš pod její postelí! - syčela a vydávala klokotavé a škrábavé zvuky. Znělo to skoro jako nějaký hlas. A jako by jí ten skřípavý studený hlas v nějakém neznámém cizím jazyce něco povídal.

Mohla by takovéhle zvuky vydávat myš?

Penny se podívala na Daveyho. Ten stále spokojeně spal. Ale vedle jeho postele stála plastická baseballová pálka, opřená o zeď. Penny ji popadla za rukojeť.

Pod její postelí se stále ještě ozývalo to protivné syčení a škrábání.

Přistoupila o pár kroků blíž k posteli a klekla si na všechny čtyři. Opatrně natáhla ruku s baseballovou pálkou, jejím koncem nadzvedla visící roh peřiny a přehodila ho zpátky na postel.

Ale pod postelí byla tma jako v nějaké jeskyni, a tak Penny stále ještě nic neviděla.

Zvuky pod postelí ztichly.

Penny se zmocnil nejistý strach, že se na ni z těch olejově černých stínů něco dívá ... něco jiného než myš ... něco daleko horšího než jen myš ... něco, co vědělo, že ona je jen slabá malá holčička ... něco prohnatého a nejenom malé hloupé zvířátko, něco, co mělo přinejmenším tolik rozumu jako ona sama. Něco, co vědělo, že by mohlo vyrazit zpod té postele a sežrat ji zaživa, kdyby opravdu chtělo.

Blbost. Ne. Pohádky pro děti. Hloupost.

Penny skousla rty a rozhodla se, že se už nebude chovat jako malá. Vší silou zarazila konec baseballové pálky dozadu pod postel. Zašťárala tam, aby ni myš donutila vyběhnout ven anebo aspoň zapištet.

Najednou ale něco pod postelí ten konec pálky zachytilo. Penny ji zkusila vytáhnout, ale nešlo to. Trhala s ní a kroutila, ale pálka tam držela pevně.

A pak jí něco tu pálku vytrhlo z ruky. Pálka bouchla o zem a zmizela pod postelí.

Penny skokem přelétla celý pokoj, až narazila do Daveyho postele. Ani si později nepamatovala, že by se pohnula.

Jednu chvíli klečela na všech čtyřech vedle své vlastní postele a v příštím okamžiku už se uhodila hlavou o Daveyho matraci.

Její mladší bratr něco zamumlal, odfrkl a zhluboka vydechl a pak spokojeně pokračoval ve spánku.

Pod Pevninou postelí už se nic nehýbalo.

Penny teď už ale byla připravená zakřičet, aby sem přišel táta, dokonce se i smířila s tím, že si bude myslet, že je jako malá. Dokonce už i vykřikla, ale to hlavní slovo se jí jenom honilo hlavou: Tati, tati, tati! Z hrdla jí nevyšel ani hlásek.

Byla tím nárazem úplně omráčená.

Zablikalo světlo. Šňůra její lampičky se pohnula. Ta věc pod její postelí se ji snažila vytrhnout ze zásuvky a zhasnout světlo.

"Tati!"

Tentokrát to slovo vyslovila, ačkoliv ne moc hlasitě. Znělo to spíš jako šepot.

A lampa zhasla.

Penny slyšela, že se tmavým pokojem něco pohybuje. Něco vylezlo zpod postele a plížilo se to po podlaze.

"Tati!"

Stále ještě nemohla křičet. Polkla, zjistila, že to ještě nejde, a polkla znovu, aby nad sebou získala kontrolu.

Něco zaskřípalo.

Penny se marně snažila očima proniknout tmou. Roztřásla se. A pak si uvědomila, že ten skřípavý zvuk odněkud zná.

Byly to dveře jejich ložnice. Jejich panty potřebovaly už dávno namazat.

V příšeří pronikajícím sem z chodby matně viděla, že se dveře otevřely. Spíš to cítila, než viděla: velký tmavý stín, pohybující se v ještě větších stínech. Předtím byly pootevřené. A teď, skoro určitě byly dokořán. Skřípání pantů utichlo.

Ten podivný chrčivý a sykavý zvuk se od ní pomalu vzdaloval. Takže ta věc se přece jen nechystala zaútočit.

Odcházela pryč.

Ted' ta věc stála ve dveřích, na prahu.

Ted' byla v hale.

Ted' už byla alespoň tři metry za dveřmi.

A pak pryč.

Trvalo to sice jen pár vteřin, ale ty plynuly snad ještě pomaleji než minuty.

Co to bylo?

Myš určitě ne. A sen už vůbec ne.

A co tedy?

Nakonec se Penny postavila. Nohy se pod ní podlamovaly.

Naslepo zatápala kolem a nahmatala lampičku u Daveyho postele. Cvakl vypínač a na spícího chlapce dopadl pruh světla. Penny rychle otočila lampu na druhou stranu.

Potom šla ke dveřím, chvíli stála na prahu a poslouchala zvuky z ostatních místností. Ticho. Stále ještě roztřesená zavřela dveře. Tiše otočila vypínačem u dveří.

Dlaně měla vlhké. Otfela si je o kalhoty pyžama.

Ted' už byla její postel osvětlená dostatečně. Penny se vrátila a dobře se pod ní podívala. Nic strašidelného se tam nekrčilo.

Vytáhla odsud pátku. Byla dutá a velice lehká, protože se měla používat zásadně s umělohmotným míčkem. Ten konec, který se předtím zachytil pod postelí, byl na třech místech promáčklý, jako by ho tam něco chytilo a zmáčklo. Uprostřed dvou promáček byly dvě dírky. Něco tam protrhlo umělou hmotu, ze které byla páčka vyrobena. Ale ... co? Drápy?

Penny vlezla pod postel a znovu zapnula lampičku do zásuvky. Pak šla k Daveyho posteli a zhasla tu jeho.

Chvilí seděla na své posteli, dívala se na zavřené dveře ložnice a nakonec řekla: "Tak."

Co to ale bylo?

Čím déle o tom přemýšlela, tím neskutečnější se jí celá ta příhoda zdála. Možná, že se ta páčka jen nějak zachytila za rám postele. Možná, že ty dírky udělaly jen nějaké vyčnívající šrouby. Možná, že ty dveře neotevřelo nic jiného než průvan. Možná ...

Ale zvědavost jí nedala a tak ještě jednou vstala, šla na chodbu, rozsvítila světlo, viděla, že je sama, a pak za sebou pečlivě zavřela dveře do ložnice.

Ticho.

Dveře do ložnice jejího otce byly pootevřené, jako obvykle. Chvilí u nich stála a s uchem u škvíry poslouchala.

Chrápál. Nic jiného neslyšela. Žádné podezřelé šustivé zvuky.

Znovu ji napadlo, že by měla tátu probudit. Přece jen je policajt. Poručík Jack Dawson. Má pistoli. A jestli něco v jejich bytě je, mohl by to rozstřílet na kusy. Ale na druhou stranu, kdyby ho vzbudila a nakonec nic nenašli, začal by si ji dobírat, jako kdyby byla ještě dítě, jo, ještě hůř, jako kdyby byla mimino. Ještě chvíli váhala a pak si povzdechla. Ne. Nestojí to za to, aby riskovala takové ponížení.

S tlukoucím srdcem se plížila chodbou až k hlavním dveřím a vzala za kliku. Bylo zamčeno.

Na zdi vedle dveří byl věšák. Penny sundala z jednoho z háčků ostrý deštník. Jeho kovový konec byl dost špičatý na to, aby mohl posloužit jako obstojná zbraň.

Namířila deštník před sebe a vydala se do obývacího pokoje. Tam rozsvítila všechna světla a všechno prohledala.

Obdobně prohledala i malou jídelnu a kuchyň.

Nic.

Až na to okno.

Kuchyňské okno nad dřezem bylo dokořán. Do bytu tudy pronikal studený prosincový vzduch.

Penny si byla absolutně jistá, že když šla spát, tak otevřené nebylo. A jestli to okno otevřel táta, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, nenechal by ho otevřené přes noc. Na takové věci dbal, protože musel vždycky dávat příklad Daveymu, který to potřeboval, protože byl hrozně lehkomyslný.

Postavila si ke dřezu židli a vylezla nahoru, aby mohla dosáhnout k oknu a trochu se z něj vyklonit. Otrásla se, když ji zasáhl závan studeného větru, který se jí dobýval pod pyžamo ledovými prsty. Venku také nebylo moc světla. Ze

čtvrtého poschodí se alej dole zdála černější než saze, jen pár nejsvětlejších míst bylo tmavě šedých. Jediný zvuk vydával svištěcí vítr, který hnal po chodníku pár zmuchlaných útržku papíru, divoce Penny cuchal vlasy a odnášel jí od úst roztržené obláčky páry. Jinak se nic nehýbalo.

O něco dál od okna ložnice se po zdi vinulo železné požární schodiště. Ale tady u kuchyně žádné schodiště nebylo, ani římsa a ani nic jiného, po čem by se mohl vyšplhat případný zloděj. Nebylo tu nic, na co by se mohl postavit, nebo čeho by se mohl přidržet, aby si otevřel okno.

Ale stejně to nebyl žádný zloděj. Zloději nebývají tak malí, aby se schovávali pod dětské postele.

Zavřela okno a postavila židli zpátky na místo, odkud ji vzala. Vrátila deštník na věšák na chodbě, ačkoliv se jí nějak nechtělo zbavit se takhle své jediné zbraně. Pomalu se vracela do ložnice, postupně za sebou zhasínala světla a přitom se snažila, aby se nemusela podívat do tmy za svými zády. Vrátila se zpátky do ložnice, lehla si do postele a přetáhla přes sebe peřinu.

Davey pořád ještě spokojeně spal.

Do okna nárazel noční vítr.

Někde daleko ve městě se pochmurně rozječela policejní nebo sanitní siréna.

Penny chvíli seděla v posteli, opírala se zády o polštáře a krčila se v ochranném kruhu světla, který kolem ní vrhala její noční lampička. Chtělo se jí spát a i ona sama chtěla spát, ale bála se zhasnout světlo. Tenhle strach ji rozčilil. Copak už jí není skoro dvanáct? A není dvanáct let až moc na to, aby se bála tmy? Copak teď není jediná ženská v domě?

Koneckonců už je jediná ženská v domě víc než jeden a půl roku, od doby, kdy jim umřela máma. Asi po deseti minutách se jí podařilo dostatečně se zahanbit na to, aby zhasla lampičku a lehla si.

Ale myšlenky nemohla vypnout tak lehce jako světlo.

Co to jen bylo?

Nic. Něco se jí zdálo. Nebo to byl průvan. Nic víc a nic míň.

Tma.

Poslouchala.

Ticho.

Čekala.

Nic. Usnula.

2

Středa, 1:34 po půlnoci

Vince Vastagliano byl právě na půl cestě dolů po schodech, když uslyšel výkřik a pak chraplavý jekot. Nebyl to vysoký ani pronikavý křik. Spíš jenom vylekaný přiškrcený zvuk, který by Vince snad ani neuslyšel, kdyby byl zůstal nahoře, ale přesto v něm rozeznal tón smrtelné hrůzy. Vince se zastavil, jednou rukou sevřel zábradlí schodů a naklonil hlavu, aby lépe slyšel. Stál nepohnutě a pozorně poslouchal. Srdce se mu prudce rozbušilo a chvíli se nemohl rozhodnout, co má dělat.

Další výkřik.

Dole v kuchyni byl Ross Marrant, Vincův osobní strážce. Šel připravit pro oba malé noční občerstvení a ten křik nepochybně patřil jemu. Vince si ten hlas nemohl splést.

Teď se z kuchyně ozvaly i zvuky zápasu. Hřmot a náraz, jak se něco převrátilo. Něco bouchlo. Ostře zařinčelo rozbíjené sklo.

Halou se nesl strachem změněný hlas Rosse Marranta a mezi výkřiky, hlasitým lapáním po dechu a bolestným ječením bylo slyšet slova: "Ne ... ne ... prosím ... Ježíši, to ne ... pomoc ... pomozte mi někdo ... Panebože, panebože, prosím ... ne!"

Vincovi vyrazil na tváři pot.

Marrant byl velký a silný parchant. Jako dítě ho vychovaly pouliční rvačky. Ještě než mu bylo osmnáct, uzavíral smlouvy a pracoval jako nájemný vrah. Říkal, že je bezva dělat něco, co se mu líbí, a zároveň za to dostávat peníze. Za pár let si získal skvělou pověst: říkalo se o něm, že bere každou práci a neptá se, jak je těžká nebo nebezpečná, a ať byla jeho oběť střežená sebelépe, vždycky ji dostal. Minulých čtrnáct měsíců pracoval pro Vincého jako výběrčí poplatků a osobní strážce a během té doby si Vince nikdy nevšiml, že by se Marrant něčeho bál. Nikdy si nedokázal představit, že by se Marrant něčeho nebo někoho bál. A Marrant prosící o slitování ... tak to bylo něco úplně fantastického.

Dokonce i teď, když to slyšel na vlastní uši, tomu Vince nemohl stále ještě uvěřit. To se prostě nemohlo stát.

Něco zaskřípalo. To ale nebyl Marrant. A nebyl to ani zvuk, který by mohl vydávat člověk. Znělo to jako ostrý a pronikavý výbuch zuřivosti a nenávisti, který by měl patřit do nějakého fantastického filmu. Znělo to spíš jako zběsilý výkřik nějakého stvoření z jiného světa.

Až do téhle chvíle Vince předpokládal, že Marranta mučí nebo bijí nějakí jiní lidé, nejspíš jeho konkurenti v obchodu s drogami, kteří se sem vloupali, aby zabili jeho samotného. Ale teď, když poslouchal to neskutečné stoupavé kvílení, které vycházelo z kuchyně, ho napadlo, jestli se náhodou nedostal do seriálu Zóna příšeří. Jako by mu mráz pronikal až do kostí. Cítil se náhle příliš sám a zranitelný.

Sestoupil ještě o dva schody a podíval se chodbou k hlavním dveřím. Cesta byla volná. Možná, že by ještě mohl bleskově seskočit ze schodů, proběhnout chodbou,odemknout dveře a vypadnout z domu dřív, než by tamti vylezli z kuchyně a všimli si ho. Pravděpodobně. Ale ta chvíle pochybností ho zdržela o pár drahocenných sekund.

Marrant v kuchyni zaječel ještě pronikavěji než předtím. Byl to konečný výkřik hrůzy a agónie a pak náhle zmlkl.

Vincovi došlo, co to náhlé ticho znamená. Jeho osobní strážce byl mrtev.

A pak v celém domě náhle zhasla světla. Někdo asi vypnul pojistky ve sklepe.

Vince se neodvážil čekat ani o vteřinu déle. Začal sestupovat po schodech, ale náhle ve tmě od kuchyňských dveří zaslechl nějaký zvuk, který se k němu přibližoval, a tak se znovu zastavil. Neslyšel nic tak obvyčejného jako jen přibližující se kroky: místo toho se chodbou ozývalo prapodivné sykání, šustění, chrastění a vrčení, ze kterého mu běhal mráz po celém těle. Cítil, že se k němu plíží něco příšerného, něco s bledýma mrtvolnýma očima a studenýma lepkavýma rukama. Taková fantastická představa vůbec nepatřila k povaze Vince Vastagliana, který měl asi tolik představivosti jako pařez, ale přesto se teď nemohl zbavit pověřivého strachu, který ho celého ovládl.

Svaly mu strachem úplně změkly.

Jeho už tak prudce bijící srdce mu teď hrozilo rozbití hrudník.

Živý se ke dveřím nedostane.

Otočil se a stoupal po schodech nahoru. Jednou ve tmě zakopl, skoro upadl, ale nakonec přece jen udržel rovnováhu. Než se dostal ke své ložnici, zvuky za ním zesílily. Byly teď nejen hlasitější, ale i bližší a krutější - a hladovější.

Okny v ložnici prosvítalo slabé světlo pouličních lamp. Nejasně osvětlovalo italskou postel z osmnáctého století a ostatní starožitnosti a lesklo se na hranách křišťálových broušených těžitek, vystavených na psacím stole, který stál mezi dvěma okny. Kdyby se Vince otočil a pořádně se podíval, možná by uviděl alespoň nejasný obrys svého pronásledovatele. Ale on se nepodíval. Báł se podívat.

Ucítil nějaký zápach. Síra? Ne, síra ne, ale něco podobného.

Sám uvnitř instinktivně věděl, co ho to pronásleduje. Jeho rozum to nemohl nebo nechtěl pojmenovat, ale jeho podvědomí dobře vědělo, co to je, a znalo i důvod toho, proč před tím v panice prchal se strachem vytřeštěnýma očima, stejně jako vyděšeně prchá zvíře, když vedle něj uhoďí blesk.

Spěchal tmavou chodbou do koupelny, která byla hned vedle ložnice. Ve tmě neviděl, a tak tvrdě narazil do polootevřených dveří koupelny, zašátral po nich, pak je zabouchl a zamkl za sebou.

V té poslední chvíli, kdy byl ještě zranitelný, ještě když se za ním zavíraly dveře, uviděl za sebou v temnotě dvě zírající stříbřité oči, jako noční můru. A nejen dvě. Deset. Možná i víc.

A vzápětí do dveří něco zvenku narazilo. Znovu. A znovu. Tam venku jich bylo víc, ne jen jeden. Dveře se otřásaly a zámek drnčel, ale držel.

Ty bytosti v jeho ložnici sykaly a skřípaly daleko hlasitěji než předtím. Ačkoliv jejich ledové hlasy mu byly naprosto cizí a nepodobaly se ničemu, co kdy Vince slyšel, jejich význam mu byl naprosto jasný. Tohle byly bezpochyby výkřiky hněvu a zklamání. Ty věci, které ho pronásledovaly, si byly jisté, že ho mají na dosah, a rozhodly se, že jeho útěk nebudou brát na lehkou váhu.

Věci. Znělo to podivně, ale to bylo to nejvhodnější slovo, jaké pro ně mohl nalézt: věci.

Zdálo se mu, že se zbláznil, ale přesto se nemohl zbavit toho intuitivního porozumění, které ho celého roztrásl. Věci.

Ne útoční psi. A ani žádné zvíře, které kdy viděl nebo o kterém kdy slyšel. Tohle bylo něco jako noční můra. Jen něco takového mohlo z Rosse Morranta udělat bezbrannou naříkající oběť.

Ty bytosti zvenku škrábaly na dveře. Podle zvuků, jaké jejich škrábání vydávalo, měly asi pěkně ostré drápy. Zatraceně ostré.

Co to sakra je?

Vince byl vždycky na podobné útoky připravený, protože násilí bylo neoddělitelnou částí světa, ve kterém se celý život pohyboval. Nemůžete být překupníkem drog a očekávat, že váš život bude tak poklidný, jako byste byl učitel. Ale takovýhle útok neočekával. Chlap s pistolí - to ano. Chlap s nožem - tomu by taky rozuměl. Bomba zapojená na zapalování jeho auta - to bylo docela určitě možné. Ale tohle bylo šílenství.

Zatímco se ty věci venku pokoušely prodrápat a prokousat si cestu skrz dveře, Vince okolo sebe potmě hmatl, až našel záchod.

Přiklopil ho víkem, posadil se na něj a natáhl ruku k telefonu. Když mu bylo dvanáct, poprvé uviděl telefon v koupelně svého strýce, Gennaro Carramazzy, a od té chvíle se mu zdálo, že telefon v koupelně je absolutním symbolem něčí důležitosti, důkazem, že člověk je nepostradatelný a bohatý. A jakmile byl dost starý, aby si mohl pořídit vlastní byt, nechal si Vince instalovat telefon v každém pokoji včetně toalety a měl telefon v koupelně v každém bytě a v každém domě, ve kterém kdy bydlel. Pro jeho sebevědomí byl telefon v koupelně stejně nepostradatelný jako jeho bílý Mercedes Benz. A teď si v duchu blahopřál k tomu, že tu ten telefon má, protože ho mohl použít a přivolat pomoc.

Ale sluchátko bylo hluché.

Potmě zarachtal vidlici a pokusil se spojit s operátorem.

Někdo přestříhl dráty.

Ty neznámé věci v jeho ložnici stále ještě bouchaly a škrábaly do dveří.

Vince se podíval na jediné okno, které v koupelně bylo. Ale to bylo příliš malé na to, aby mu mohlo posloužit k útěku.

Bylo zasklené mléčným sklem, které nepropouštělo téměř žádné světlo.

Těmi dveřmi se dovnitř nedostanou, řekl si zoufale. Nakonec je ty jejich pokusy dostat se dovnitř unaví a pak odejdou. Jistě. Samozřejmě.

Náhle ho vyděsil kovový skřípot a cinknutí. Ten zvuk se ozval tady uvnitř, v koupelně. Z téhle strany dveří.

Vstal a s rukama zaťatýma v pěst se napjatě rozhlížel napravo i nalevo do černé tmy kolem.

Nějaký kovový předmět spadl na dlaždice na podlaze, až sebou Vince trhl a leknutím vykřikl.

Klika. Ježíši. Museli rozebrat kliku a zámek!

Vrhl se ke dveřím, odhodlaný je držet vši silou, ale zjistil, že jsou pořád pevně zavřené. Zámek v nich byl na svém místě.

Třesoucima se rukama kolem sebe trhaně hmatl a hledal panty, ale ty byly také v pořádku a na svém místě.

Tak co to spadlo?

Těžce lapal po dechu. Otočil se, opřel se zády o dveře a mrkal do tmy a snažil se přijít na to, co to vlastně slyšel.

Cítil, že už není v koupelně sám a v bezpečí. Po zádech mu přeběhl mráz.

Mřížka, která zakrývala vývod horkovzdušného topení - to bylo to, co spadlo na podlahu.

Otočil se a podíval se na zeď nade dveřmi. Z tmavého otvoru na něj zíraly dvě zářící stříbřité oči. To bylo všechno, co z toho stvoření viděl. Jen oči bez nějakého náznaku bělma, panenek či zornic. Oči, které se chvěly a třpytily, jako by byly tvořené ohněm. Oči, ve kterých nebyl ani stín milosrdenství.

Krysa?

Ne. Krysa by přece nemohla odmontovat tu mřížku. A kromě toho, krysy přece mají oči červené - ne?

Ta bytost na něj zasyčela.

"Ne," zasténal Vince tiše.

Nebylo kam utíkat.

Ta věc se pustila zdi a skokem se na něj vrhla. Přistála mu na obličeji. Do masa se mu zabořily drápy, probodly mu tváře a začaly mu drápat do zubů i dásní. Bolest byla nesnesitelná.

Otevřel ústa a málem se odporem a hrůzou pozvracel, ale věděl, že by se vlastními zvrátky udusil, a tak se to nutkání snažil potlačit.

Do vlasů nad čelem se mu zabořily tesáky.

Ve tmě naslepo ucouvl. Bolestně se uhodil do zad o umyvadlo, ale to nebylo nic v porovnání s tou bělostně žhavou vlnou bolesti, která mu trhala obličej.

Tohle se nemůže dít doopravdy. Ale dělo. Nejen, že vstoupil do Zóny příšeří, ale jediným gigantickým skokem se přenesl rovnou do Pekla.

Jeho křik zduřila ta nepojmenovatelná věc, která mu skočila na hlavu, a on teď nemohl popadnout dech. Pevně tu věc chytil do ruky. Byla studená a mastná, jako nějaký obyvatel moře, který se vynořil z vodních hlubin. Strhl to z obličeje a podržel na délku paže od sebe.

Skřípalo to a syčelo, kroutilo se to a trhalo, kouslo ho to do ruky, ale on to pevně držel, protože se to bál pustit. Bál se, že to na něj znovu skočí a tentokrát mu půjde po krku nebo po očích.

Co to je? Jak se to sem dostalo?

Jedna jeho část to chtěla vidět, potřebovala vědět, co to proboha je. Ale ta druhá část cítila, jak je to příšerné, a byla vděčná za tu tmu kolem.

Něco ho kouslo do levého kotníku.

A něco jiného mu začalo šplhat po pravé noze a přitom mu trhalo kalhoty.

Z ventilátoru vlezly další věci. Přestože Vincovi tekla do očí krev z rány nad čelem, uvědomil si, že v koupelně kolem něj je spousta párů těch stříbřitých očí. Desítky.

Tohle musí být sen. Noční můra.

Ale bolest byla opravdová.

Dravčí vetřelci se mu drápali po hrudi a zádech až na ramena. Žádný z nich nebyl větší než krysa, ale nebyly to krysy. Všichni ho zuřivě škrábali a hryzali. Jejich váha ho táhla dolů. Padl na kolena. Pustil to zvíře, které držel v ruce, a zaútočil na ostatní pěstmi.

Jeden z nich mu ukousl kus ucha.

Zákeřně zašpičatělé zoubky se mu zaryly do brady.

Slyšel teď sám sebe vykřikovat ty samé zbytečné prosby, které předtím slyšel od Rosse Morranta. A pak tma kolem zhoustla a rozhostilo se věčné ticho.

## ČAST PRVNÍ

Středa, 7.53 ráno až 3:30 odpoledne

Svatí mužové nám tvrdí, že život je záhada,

a ta myšlenka jim stačí ke klidu.

Ale některé záhady štěkají a koušou

a po nocích chodí zabíjet.

KNIHA SEČTENÝCH ŽALŮ

Děšť stínů, bouře, vichřice!

Den odchází, noc vše požírá.

Jestliže jas je dobro a zlo je tma,

svět obkličují vysoké stěny zla.

Ted' přichází chmurný honec, Vodopád noci.

KNIHA SEČTENÝCH ŽALŮ

## 1. KAPITOLA

První věc, kterou Rebecca řekla Jackovi příští ráno, bylo: "Máme tu dva studený."

"Dvě mrtvoly."

"Já dobře vím, co jsi myslela."

"Právě nám to oznámili."

"Ty jsi náký studený objednala?"

"Mluv vážně."

"Já jsem nic takového neobjednával."

"Strážníci už tam jsou," řekla.

"Pracovní doba nám začíná až za sedm minut."

"Ty chceš, abych jim řekla, že tam teď nepůjdeme jenom proto, že to od nich bylo pěkně bezohledné umírat takhle brzy ráno?"

"Nemáme aspoň čas na zdvořilou konverzaci?" zeptal se jí.

"Ne."

"Víš, mělo by to znít asi takhle ... ty máš pozdravit ‚Dobrý den, detektive Dawsons.‘ A já řeknu ‚Dobré ráno, detektivko Chandlerová.‘ A ty pak řekneš ‚Jakpak se dneska máš?‘ a já potom přimhouřím oko a řeknu ..."

Zamračila se. "Vypadají stejně jako ti první dva, Jacku. Spousta krve. Je to divný. Přesně tak, jako ten jeden v neděli a ten druhý včera. Ale tentokrát jsou tam dva. A vypadá to, že to nejsou tak docela bezúhonní občané."

Jack Dawson stál napolo svlečený ze svého šedého kabátu uprostřed strohé policejní kanceláře, se zamrzlým úsměvem na tváři a nevěřicně na ni zíral. Nepřekvapilo ho, že se staly další dvě vraždy. Koneckonců pracoval v oddělení vražd.

Tam byla vždycky jedna či dvě vraždy na denním pořádku. Ani ho nepřekvapilo to, že ta vražda byla podivná. Přece jen, tohle byl New York City. Ale čemu nerozuměl, byl její přístup, to, jak se k němu chovala - a zrovna tohle ráno.

"Radši si ten kabát zase obleč," řekla.

"Rebecca ..."

"Čekají na nás."

"Rebecca, včera v noci ..."

"Další záhada," řekla a popadla ze svého odřeného stolu kabelku.

"Copak jsme ..."

"Ale tentokrát je to prý opravdu hrůza," řekla už cestou ke dveřím. "Fakticky hnus."

"Rebecca ..."

Na prahu otevřených dveří se zastavila a potřásla hlavou.

"Víš, co si někdy přeju?"

Zůstal na ni zírat.

"Někdy si přeju, abych si vzala Tiny Taylora. Právě teď bych byla někde v Connecticutu zalezlá ve své automatizované kuchyni, pila bych kávu s mlíkem, děti by byly ve škole, pomocnice by uklízela dům a já sama bych se těšila na oběd s holkama v country klubu ..."

Proč mi tohle dělá? napadlo ho.

Všimla si, že se ještě neoblékl, a dodala: "Tys mě neslyšel, Jacku? Musíme jet."

"Jo. Já ..."

"Máme tam další dvě mrtvolky."

Odešla z místnosti, která po jejím odchodu znatelně ochladla a zošklivěla.

Jack si povzdechl.

Navlékl se zase do kabátu.

Šel za ní.

\* \* \*

Jack se cítil mizerně a měl špatnou náladu částečně proto, že se k němu dnes Rebecca chovala tak divně, ale také proto, že i den sám byl šedivý a on byl vždycky na počasí citlivý. Obloha byla plochá, tvrdá a šedivá. Budovy Manhattanu vypadaly jako šedivé hromady kamení a oceli. Holé stromy měly barvu popela, vypadaly, jako by je ožehl nějaký dávný požár.

Jack vystoupil z neoznačeného sedanu jeden a půl bloku před Park Avenue a do tváře ho okamžitě zasáhl řezavý náraz větru. Prosincový vítr s sebou nesl nejasný zápach, jako z hrobky. Jack vrazil ruce hluboko do kapes kabátu.

Rebecca Chandlerová vstoupila z auta na straně řidiče a zabouchla dveře. Její dlouhé plavé vlasy se jí rozlétly ve větru kolem hlavy. Kabát neměla zapnutý a jeho volné cípy ji tloukly do nohou. Vypadala, že vůbec nevnímá chlad ani tu všudypřítomnou šed', která zahalovala celé město.

Vikingská žena, napadlo Jacka. Stoická. Rozhodná. No, jen se podívejte na ten profil!

Její tvář vypadala přesně jako ta vznešená, klasická ženská tvář,

kteřou si mořeplavci kdysi před věky vyřezávali do příde lodí, když se ještě věřilo, že taková krása má dostatek síly odvrátit zlé mocnosti moře a záludné síly osudu.

Jack váhavě spustil oči z Rebecca a podíval se na tři policejní auta zaparkovaná u chodníku. Na střeše jednoho z nich blikalo červeně poplašné světlo. Byla to jediná skvrna jasné barvy v celém tomhle dni.

Na schodech před hezkým cihlovým domem v georgiánském stylu, kde k vraždám došlo, stál Harry Ulbeck, strážník, kterého Jack znal. Měl na sobě tmavomodrý dopravní plášť, vlněnou šálu a rukavice, ale přesto se třásl zimou.

Z jeho výrazu Jack pochopil, že se netěšil jenom zimou. Harryho Ulbecka pravděpodobně rozrušilo to, co viděl uvnitř domu.

"Vypadá to zle?" zeptala se ho Rebecca.

Harry přikývl. "Tohle je z nich zatím nejhorší, poručíku."

Harry nebyl starší než třiatdvacet, možná čtyřiatdvacet let, ale v tu chvíli se zdál mnohem starší. Jeho tvář byla nervózní a ztřhaná.

"Kdo jsou ti mrtví?" zeptal se Jack.

"Chlápek jménem Vincent Vastagliano a jeho osobní strážce, Ross Morrant."

Ulicí se přehnal další zuřivý nápor větru a Jack vtáhl hlavu hlouběji mezi ramena.

"Pěkně bohatá čtvrt'," poznamenal.

"Jen počkej, až to uvidíš uvnitř," řekl Harry. "To je jako ve starožitnostech na Páté avenue."

"Kdo našel těla?" zeptala se Rebecca.

"Nějaká žena, Shelly Parkerová. Docela kočka. Myslím, že to byla Vastaglianova přítelkyně."

"Je někde tady?"

"Vevnitř. Ale pochybuju, že vám něco řekne. To spíš dostanete víc z Nevetskiho a Blaina."

Rebecca měla pořád ještě rozepnutý kabát a vypadalo to, že ji vůbec nevádí mrazivý vítr, který se proháněl ulicí.

Zeptala se:

"Nevetski a Blaine? Kdo je to?"

"Narkotika," řekl Harry. "Měli toho Vastagliana sledovat."

"A někdo jim ho zabil přímo před nosem?"

"Radši byste to neměla říkat takhle, až s nimi budete mluvit," varoval ji Harry. "Jsou na to pěkně hákliví. Nebyli na to totiž jenom dva. Celkem jich m bylo šest a hlídali všechny vchody a východy. Nemohla jim proklouznout ani myš. Ale někdo se stejně dostal dovnitř, zabil Vastagliana a jeho strážce a zase zmizel, aniž by si ho někdo všiml. Takže ti chudáci teď vypadají, jako by si místo hlídání spíš hodili šlofika."

Jackovi jich bylo najednou líto.

Ale Rebecce ne. "No, mně jich tedy rozhodně líto není. Zní to, jako kdyby opravdu spali."

"Já si to nemyslím," odporoval Harry Ulbeck. "Fakticky je to šokovalo. Sami přísahají, že ten dům hlídali pořádně."

"A co by asi tak měli říkat?" opáčila kysele Rebecca.

"Vždycky je dobré pochybovat o svých spolupracovnících," uchechtl se Jack.

"Opravdu?" podivila se Rebecca. "To jistě. Nevěřím na slepou důvěru. Jednak ji od nikoho nečekám a ani ji nikomu nedávám. Zнала jsem pár dobrých policajtů, možná i víc než jen pár, a když vím, že jsou opravdu dobří, udělám cokoli, abych jim pomohla. Ale taky znám pár pěkných blbců, kteří by si klidně byli schopní oblíct kalhoty zipem dozadu."

Harry jen překvapeně zamrkal.

Ještě dodala: "A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ten Nevetski a Blaine byli přesně z těch, co se tu kolem motají se zipem na zadku."

Jack si jen povzdechl.

Harry zůstal na Rebeccu šokovaně zírat.

K chodníku zabočil tmavý neoznačený vůz. Vystoupili z něj tři muži, jeden s fotoaparátem a druzí dva nesli malé kufíky.

"Á, přijela nám laboratoř," ozval se Harry.

Nově příchozí spěchali po chodníku přímo k domu. Něco v jejich ostrých rysech a pichlavých očích způsobilo, že připomínali tři tenkonohé ptáky, dychtivě se ženoucí za kusem potravy.

Jack Dawson se otřásl.

Vítr se do nich znovu opřel. Holé stromy kolem ulice se rozkývaly a jejich větve na sebe s klepáním narážely.

Ten zvuk mu náhle připomněl nějaký obraz halloweenu s kostrami, tančícími šílený tanec.

\* \* \*

Asistent lékaře a dva další muži z patologie byli v kuchyni, kde se v tratolišti krve, majonézy, hořčice a plátků salámu válelo tělo osobního strážce, Rosse Morranta. Někdo na něj musel zaútočit a zabít ho, právě když připravoval jídlo.

Ve druhém patře domu, v koupelně, byla krev rozstříkaná úplně všude, v každém rohu: všude byly spršky krve, potůčky krve, krvavé kapky a šmouhy a krvavé otisky prstů na stěnách a vaně.

Jack a Rebecca se zastavili na prahu a opatrně, aby se ničeho nedotkli, nahlédli dovnitř. Všechno muselo zůstat netknuté, dokud sem nepřijdou muži z laboratoře.

Vincent Vastagliano ležel oblečený mezi vanou a umyvadlem s hlavou obrácenou k toaletě. Byl to velký muž s tmavými vlasy a hustým obočím. Kalhoty a košili měl prosáklé krví. Jedno oko mu viselo vytržené z očního důlku. Druhé vytřeštěně zíralo do prázdna. Jednu ruku měl zaťatou v pěst, druhá ležela volně. Jeho obličej, krk a ruce byly pokryté desítkami malých ran. Šaty měl rozervané na nejméně padesáti nebo šedesáti místech a skrze díry prosvítaly další krvavé rány.

"Tohle je horší než ti tři předtím," řekla Rebecca.

"Mnohem horší."

Tohle byla už čtvrtá strašlivě zohavená mrtvola, kterou za poslední čtyři dny našli. Rebecca měla asi pravdu: Někde se tu potuluje psychopat.

Ale ten, kdo je zabil, nebyl jen tak nějaký blázen, který vraždil v záchvatu vzteku nebo šílenství. Tenhle blázen měl asi trochu víc rozumu, protože se zdálo, že jeho vraždy mají nějaký účel. Vypadalo to, že se dal na jakousi křížáckou výpravu proti zločinu: Všechny čtyři jeho oběti byly nějak zapletené do obchodu s drogami.

Všude se povídalo, že je to vlastně válka gangů, nějaká územní potyčka, ale Jack tomu vysvětlení moc nevěřil. Za prvé, ty pověsti byly ... divné. A kromě toho, tyhle vraždy nevypadaly na to, že by je spáchal nějaký jiný gang. Rozhodně to nebyla práce profesionálních vrahů. Na způsobu těch vražd nebylo nic čistého, účelného ani profesionálního. Byly to brutální vraždy, které musela spáchat nějaká opravdu pořádně pokřivená povaha.

Jackovi by se vlastně mnohem víc zamlouvalo, kdyby měl hledat nějakého normálního nájemného vraha. Tohle bude horší. Jen málokterý zločinec dokáže být tak prohnaný, odvážný a hůř polapitelný než takový maniak s utkvělou myšlenkou na své poslání.

"Počet zranění odpovídá těm ostatním obětem," poznamenal Jack.

"Ale ta zranění nejsou stejná jako ta u těch ostatních. Tamto byly bodné rány. A tohle docela určitě bodnutí nejsou. Na to mají moc roztrěpené okraje. Takže tohle mohl udělat někdo úplně jiný."

"Ale neudělal," řekl Jack.

"To teď ještě nemůžeš tvrdit."

"Je to ten samý případ," trval na svém.

"Vypadáš, jako by sis byl naprosto jistý."

"Já to cítím."

"Nezačínej s tou mystikou jako včera."

"Já jsem s ničím nezačínal."

"Ale ano, začínal."

"Sledovali jsme jenom jednu nadějnou stopu."

"Ve voodoo krámu, který prodává kozlí krev a kouzelné amulety,"

"No a? Byla to nadějná stopa," trval na svém.

Chvilí si prohlíželi mrtvolu a byli zticha.

Pak se ozvala Rebecca: "Vypadá to skoro, jako by ho něco nejmní stokrát kouslo. Vypadá ... jako ohryzaný."

"Jo. Muselo to být něco malého."

"Krysy?"

"Jenže tohle je fakt slušná čtvrt."

"To je sice pravda, ale patří jako všechny ostatní do jednoho velikého šťastného města, Jacku. Dobré i špatné čtvrti mají ty samé ulice, ty samé kanály a ty samé krysy. Tomu se říká demokracie."

"Jestli tohle udělaly krysy, tak se sem musely dostat a ohryzat ho, až když už byl po smrti. Musel je sem nalákat pach krve. Krysy jsou vlastně jenom mrchožrouti. Nejsou moc troufalé a ani agresivní. Na nikoho se nevrhají hordy krys, když je ve svém vlastním domě. Nebo už jsi o něčem takovém slyšela?"

"Ne," přiznala. "Takže ty krysy se sem dostaly až potom, co zemřel, a ohryzaly jeho tělo. Ale to jsou pořád jenom krysy. Nedělej z toho žádnou mystickou záhadu."

"Copak jsem něco řekl?"

"Včera jsi mě doopravdy rozčilil."

"Jen jsme sledovali stopu."

"Tím, že jsi vyslychal kouzelníka," řekla znechuceně Rebecca.

"Ten chlap nebyl kouzelník. Byl to ..."

"Blázen. To je přesně to, co byl. Blázen. A ty jsi tam stál a poslouchal ho přes půl hodiny."

Jack si jen povzdechl.

"Tohle udělaly krysy," opakovala, "a tak nejsou vidět opravdové rány. Musíme počkat na pitevní zprávu, abychom se dozvěděli příčinu smrti."

"Už teď jsem si jistý, že výsledek bude stejný jako u těch ostatních. Pod tou krví bude spousta bodných ran."

"Asi máš pravdu," řekla.

Jack se odvrátil pryč.

Rebecca se ještě dívala.

Z rámu dveří trčely třísky a zámek na dveřích byl zlomený.

Jack si to prohlédl a zeptal se mohutného červenolícího strážníka, který stál poblíž: "Ty dveře jste našli takhle?"

"Ne, ne, poručíku. Bylo pevně zamčeno, když jsme sem přišli."

Jack k němu od zničených dveří překvapeně vzhlédl.

"Cože?"

Rebecca se také otočila: "Zamčeno?"

"Víte, tahle Parkerová ... " začal strážník, "uh, chci říct tahle slečna Parkerová ... ona měla svůj klíč. Ráno přišla do domu, zavolala na Vastagliana, myslela si, že ještě spí, a šla ho sem nahoru vzbudit. Tyhle dveře našla zamčené, nikdo jí neodpovídal, a tak dostala strach, že dostal infarkt. Podívala se pode dveřmi a uviděla jeho nataženou ruku a všechnu tu krev. Hned volala policii. Já a Tony - to je můj parťák - jsme tu byli první a tak jsme vyrazili dveře, protože jsme si mysleli, že ten uvnitř možná ještě žije, ale pak stačil jeden pohled a viděli jsme, že ne. A teprve pak jsme našli toho druhého v kuchyni."

"Tyhle dveře byly zamčené zevnitř?" zeptal se Jack.

Strážník si podrbl hranatou bradu.

"No jo. Jo, bylo zamčeno zevnitř. Jinak bysme ty dveře přece nemuseli vyrážet, ne? A vidíte tohle? Tomuhle zámečníci říkají 'záruka soukromí'. Zvenčí se to zamknout ani nedá."

Rebecca nakřčila obočí. "Takže to tu vrah nemohl zamknout, když zabil Vastagliana?"

"Ne," odpověděl Jack, když se podíval na zámek důkladněji. "Tohle spíš vypadá, že se tu oběť zamkla sama, aby unikla pronásledovateli."

"Ale stejně zemřel," řekla Rebecca.

"Jo."

"V zamčené místnosti."

"Kde i to největší okno je příliš malé."

"Jo."

"Příliš malé na to, aby tudy mohl utéct vrah."

"Až moc malé."

"Tak jak to udělal?"

"Tak to teda nevím."

Rebecca po něm loupala očima: "Nezačínej zase s tou mystikou."

"To bych si nedovolil," ohradil se Jack.

"Musí existovat nějaké vysvětlení."

"To určitě."

"A my ho najdeme."

"Bezpochyby."

"Nějaké logické vysvětlení."

"Jistě."

\* \* \*

To ráno se Penny Dawsonové stalo ve škole něco hrozného.

Wellton byla soukromá škola ve velké přestavěné třípatrové budově z hnědého kamene, která stála na čisté, stromy osázené ulici v celkem důvěryhodné čtvrti. Přízemí bylo upravené tak, aby tam vznikla učebna zpěvu s dokonalou akustikou a malá tělocvična. V prvním patře byly třídy nižšího stupně od prvního do třetího, zatímco čtvrtí až šestí měly třídy ve druhém. Ve třetím patře byly kanceláře a kabinety.

Penny chodila do šesté třídy a tak měla třídu ve druhém patře. A právě tam, v přeplněné a trochu přetopené šatně se stala ta hrozná věc.

Zrovna v tu dobu, těsně před začátkem vyučování, se v šatně tlačila celá spousta dětí. Drmolících dětí, zápasících s těžkými kabáty, botami a kozačkami. Ačkoliv sníh ještě nepadal, předpověď počasí hlásila dopoledne srážky a každý se na to pořádně oblékl.

Sníh! První letošní sníh. I když městské děti neměly pole, kopce a lesy, kde by si mohly sněhu pořádně užít, první sníh byl pro ně vždycky něčím kouzelným. A očekávání sněhu ještě znásobilo jejich obvyklé ranní nadšení. Místností se rozléhalo chichotání, nadávky, popichování, debaty o filmech a domácích úkolech, vtipkování, hádanky, přehánění o tom, kolik že sněhu to má vlastně napadnout, spiklenecké šeptání, šustění kabátů, bouchání knih o police a cinkání a chrastění kovových krabic se svačinou.

Penny stála zády ke všemu tomu hluku, sundávala si rukavice a dlouhou vlněnou šálu, když m si všimla, že dvířka její úzké a vysoké kovové skříňky jsou dole v rohu promáčklá a trochu ohnutá ven, jako kdyby je někdo chtěl vypáčit.

Když se podívala důkladněji, zjistila, že i číselný zámek je rozbitý.

Zamračila se a otevřela dveře - a překvapeně uskočila dozadu, aby se vylinula lavině papírů, která se odsud vyhnula.

Včera měla všechno ve skřínce v perfektním pořádku. Teď bylo všechno pomíchané dohromady v jedné velké hromadě. A navíc, všechny její knihy byly roztrhané, stránky vyrvané z vázání a některé dokonce i potřhané a zmuchlané. Z její žluté linkované tabulky zbyla jen hromada třísek. Tužky byly rozlámány na drobné kousky.

Její kalkulačka byla rozbitá.

Několik ostatních dětí bylo blízko, a když uviděly ten obraz zkázy, vyděšeně zmlkly.

Penny se sehnula, sáhla hlouběji do nižší police ve skřínce a vytáhla z další hromady papírů něco, z čeho se vyklubal kufík na klarinet. Včera si nástroj nevzala s sebou domů, protože musela psát dlouhý domácí úkol a věděla, že nebude mít čas cvičit. Zámky na kufíku byly vypáčené.

Bála se podívat dovnitř.

Sally Wratherová, Pennina nejlepší kamarádka, se postavila vedle ní. "Co se stalo?"

"Já nevím."

"To jsi neudělala ty?"

"Jasně že ne. Já ... bojím se, že se něco stalo s klarinetem."

"Kdo by mohl něco takového udělat? To je teda pěkně hnusný."

Vedle Penny se teď objevil Chris Howe, šesták, který pořád dělal nějaké hlouposti a který uměl občas také pěkně lézt na nervy, ale který byl někdy také docela roztomilý, protože vypadal jako malý Scott Baio. Vypadal, že si nevšiml, že je něco v nepořádku. "No teda, Dawsonová, to jsem teda nevěděl, že jsi takovýhle prase."

Sally začala: "Ona přece ..."

Ale Chris už pokračoval: "Vsadím se, že si tam někde pěstuješ celou rodinku pěkně vypasenejch švábů."

A Sally řekla: "Zavři už hubu, Chrisi."

Ten na ni jen vyvalil oči, protože Sally byla malinká, téměř křehce vypadající zrzečka, která obvykle mluvila velmi mírně.

Ale když byl čas hájit přátele, Sally se uměla změnit v tygřici. Chris překvapeně zamrkal a vyjel: "Cože? Co jsi to řekla?"

"Běž a strč hlavu do záchodu a dvakrát za sebou spláchni," odbyla ho Sally. "Tady nepotřebujeme tvoje blbý vtipy."

Někdo zničil Penny skříňku. To není legrační.

Chris se podíval na celou ni hromadu blíž: "Aha. Hele, já jsem si toho nevšiml. Promiň, Penny."

"Kdo to byl?" zeptal se jí.

"To nevíme," odpověděla Sally.

Penny se dívala na klarinet a chtělo se jí plakat. Ne proto, že byl zlomený (i když to bylo taky dost zlé), ale proto, že ji napadlo, jestli ho někdo nezlomil, aby jí naznačil, že tu není právě vítaná.

Na Welltonu byla ona a Davey jediné dvě děti, které se mohly chlubit tím, že mají tátu policajta. Ostatní děti byly potomky právníků, lékařů, obchodníků, zubařů a burzovních makléřů. Mezi studenty školy byli i takoví, kteří od rodičů pochytili pár snobských rysů, a ti byli toho názoru, že policajtské děti vlastně nemají na tak drahé škole, jako je Wellton, co dělat. Většině dětí bylo ale srdečně jedno, čím si Jack Dawson vydělává na živobytí, a bylo jich tu dokonce pár, které si myslely, že je rozhodně lepší a napínavější mít za tátu policajta než bankéře nebo účetního.

Ted' už si každý v šatně uvědomil, že se stalo něco velkého, a všichni umkli.

Penny stála a všechny si je prohlížela.

Zničil jí snad skříňku jeden z těch snobů?

Zrovna uviděla dva ze svých nejhorších nepřátel - dvě šestáčky, Sissy Johansenovou a Cani Wallaceovou - a najednou se jí strašně chtělo popadnout je, zatřást s nimi a křičet jim do tváře a říct jim, jaké jsou, aby jí porozuměly. Já jsem nechtěla chodit do vaší zatracené školy. Táta si to může dovolit jenom proto, že dostal pojistku, když máma umřela, a peníze od nemocnice, kde umřela. Myslíte si, že jsem chtěla, aby máma umřela jenom proto, abych mohla chodit sem na Wellton? Pitomci. Svatoušci. Vy si myslíte, že bych sem nepřestala chodit, kdybych tím mohla mámu přivolat zpátky? Vy hnusný pokrytci! Myslíte si snad, že všem ráda, že máma umřela? Jste pitomci! Co je to s váma? Ale nekřičela.

Ani neplakala.

Polkla, aby se zbavila uzlu hořkostí v krku, a kousla se do rtu. Snažila se ovládnout, protože se rozhodla, že se nebude chovat jako dítě.

Po pár vteřinách se jí vlastně ulevilo, že se na ně nevrhla, protože jí začínalo docházet, že dokonce ani Sissy ani Cara, i když jsou úplně pitomé, by si nikdy netroufily udělat něco tak zlomyslného jako zničit jí skříňku a klarinet. Ne. Tohle neudělala ani Sissy, ani Cara, ani žádný z těch ostatních snobů.

Ale když to nebyli oni ... tak kdo?

Chris Howe se pořád ještě křčil u Penniny skříňky a prohrabával se tím smetím. Ted' se postavil a v ruce držel pár zmuchlaných stránek z učebnic. "Hele, podívej se na tohle. Tohle není jenom roztrhaný. To spíš vypadá, že to něco ohryzalo."

"Ohryzalo?" vyjekla Sally Wratherová.

"Vidíš, tady ty otisky zubů?" ukázal jí Chris.

Penny je viděla.

"Kdo by mohl ohryzat hromadu knížek?" zeptala se Sally.

Otisky zubů, napadlo Penny.

"Krysy," prohlásil Chris.

Jako ty dírky v Daveyho baseballové pálce.

"Krysy?" řekla Sally a zašklebila se. "Ale fuj."

Včera v noci. Ta věc pod její postelí.

"Krysy ..."

"... krysy ..."

"... krysy."

To slovo se ozývalo po celé šatně.

Pár holek zapištělo.

Několik dětí vyklouzlo ze šatny oznámit učitelům, co se stalo.

Krysy.

Ale Penny věděla, že to, co jí vytrhlo tu pátku z ruky, nebyla žádná krysa. Bylo to ... něco jiného.

A podobně ani to, co jí zlámalo klarinet, nebyla krysa. Bylo to něco jiného.

Něco jiného.

Ale co?

\* \* \*

Blaina a Nevetskiho našli Jack s Rebeccou v přízemí, v pracovně Vince Vastagliana. Prohledávali tam zásuvky a poličky sheratonského stolu a skříňky překrásně vyřezávané dubové stěny.

Roy Nevetski vpadal na první pohled jako učitel angličtiny na střední škole asi kolem roku 1955. Bílá košile. Vázanka se sponou. Šedá pletená vesta s výstřihem do věčka.

A naopak Nevetskiho partner, Carl Blaine, vypadal jako lump. Nevetski byl štíhlý a Blaine naopak podsaditý, s hrudníkem jako sud, širokými rameny a býčí šíjí. Ve tváři Roye Nevetskiho se zračilo něco jako inteligence a něha a naopak Blaine se zdál zhruba stejně něžný jako gorila.

Podle jejich vzhledu Jack očekával, že Nevetski bude provádět prohlídku systematicky a rovnat věci tak, jak byly předtím, a podobně čekal, že Blaine bude všechny věci naopak rozhazovat kolem sebe a případně po sobě nechávat špinavé otisky rukou na všem, čeho se dotkne. Ale ve skutečnosti to bylo právě naopak. Když Roy Nevetski vysypal obsah zásuvky na podlahu, kolem jeho nohou se válela hromada nepotřebných papírů, zatímco Carl Blaine prohlížel každou věc pečlivě a pak ji vrátil na své původní místo, přesně tak, jak ji našel.

"Moc se tu okolo nemotejte," řekl jim Nevetski podrážděně. "Musíme se tu mrknout do každý škvíry v tomhle zasraném kvartýru. Nejdem nikam, dokud nenajdem to, co hledáme." Jeho hlas zněl překvapivě tvrdě. Samé nízké basy, drsné hrany a jasné kovové tóny, jako nějaký porouchaný stroj. "Takže zůstaňte tam, kde jste."

"No," pronesla Rebecca, "ted', když je Vastagliano po smrti, s tímhle vlastně nemáte vůbec nic co dělat."

Jack přímo ucouvl při téhle její přímosti a až příliš známém chladném zvuku jejího hlasu.

"Ted' je to případ pro vraždy," řekla Rebecca. "Už to nespadá pod narkotika."

"Prokrista, to jste nikdy neslyšeli o spolupráci mezi odděleními?" dožadoval se Nevetski.

"A vy jste nikdy neslyšel o obvyklé slušnosti?" opáčila pohotově Rebecca.

"No tak, počkejte," vmísil se rychle a smířlivě Jack. "Je tu docela určitě dost místa pro nás pro všechny."

Rebecca po něm vrhla zlostný pohled.

Jack ale předstíral, že to nevidí. V předstírání, že neviděl pohledy, které po něm vrhala, začínal už být pomalu expert.

Koneckonců mu k tomu dávala dostatek příležitostí.

A Nevetskimu řekla: "Nevidím žádný důvod, abyste tohle místo zřídili jako chlívěk."

"Vastaglianovi už je to jedno," odpověděl Nevetski.

"Takhle to jenom ztěžujete mně a Jackovi, až se tím budeme muset probírat po vás."

"Poslouchejte," narovnal se Nevetski, "já spěchám. A kromě toho, když já něco prohledávám, nepotřebuje nikoho, aby nade mnou stál a kontroloval mě. Já nikdy nic nepřehlídnu."

"Musíte Roye omluvit," řekl Carl Blaine stejným tónem jako předtím Jack.

"Hovno," odsekl Nevetski.

"On tím nic nemyslí," pokračoval Blaine.

"Hovno," řekl znovu Nevetski.

"Dneska ráno je opravdu rozčilený," uzavřel Blaine. Jeho hlas byl pravým opakem jeho kruté tváře, měkký, kultivovaný a smířlivý. "Neobyčejně rozčilený."

"Podle toho, jak se chová," ušklíbla se Rebecca, "bych si pomalu myslela, že na něj přišly jeho měsíční bolesti." Nevetski po ní loupal očima.

Nic není tak povzbuzujícího jako policejní přátelství, pomyslel si Jack.

"Je to prostě tak, že jsme Vastagliana ostře sledovali právě v tu dobu, kdy byl zabit," přiznal Blaine.

"Tak to jste ho nesledovali zrovna moc ostře," konstatovala Rebecca.

"To se může stát i těm nejlepším," řekl Jack a v duchu se modlil, aby už zmlkla.

"Nějakým způsobem," vysvětloval Blaine, "se ten vrah dostal dovnitř a zase zmizel. A my ho ani neviděli."

"To nedává žádné ztracené smysly," zamručel Nevetski a vztekle zabouchl zásuvku zpátky do stolu.

"Viděli jsme tu Parkerovou přicházet sem do domu asi v sedm dvacet," řekl Blaine. "A o čtvrt hodiny později se objevil první strážník. A to jsme se teprve dozvěděli, že se Vastaglianovi něco stalo. To byla pěkná ostuda. Kapitán se s námi mazlit nebude."

"Kurva, ten staroch si naše koule pověsí na vánoční stromček."

Blaine souhlasně přikývl: "Pomohlo by nám, kdybychom mohli najít Vastaglianovy obchodní záznamy, přinést jména jeho spolupracovníků, zákazníků, nebo přinést dost důkazů, abychom mohli zatknout někoho důležitého."

"To by z nás mohli být ještě hrdinové," řekl Nevetski, "i když zrovna teď se modlím, aby nás starej v těch sračkách neutopil."

V Rebečině obličej se jasně zračilo znechucení nad Nevetskiho zbytečně hrubými poznámkami.

Jack se modlil, aby ji nenapadlo vyzvat Nevetskiho, aby si někam šel umýt tu svoji špinavou hubu.

Opřela se o zeď vedle toho, co se zdálo být (přínejmenším Jackovu neškolenému oku) originálem olejomalby Andrewa Wyetha. Znázorňoval venkovskou scénu vyvedenou v rafinovaných a dokonalých detailech.

Očividně nevšímavá k neobyčejné kráse toho obrazu, Rebecca řekla: "Takže tenhle Vincent Vastagliano dělal do obchodu s drogami?"

"A prodává McDonald hamburgry?" opáčil Nevetski.

"Byl to pokrevní příbuzný rodiny Carramazů," řekl Blaine.

Carramazovi byli nejmocnější z pěti rodin, které v New Yorku kontrolovaly hazard, prostituci a další výnosné obchody.

"Vlastně," pokračoval Blaine, "Vastagliano byl synovec samotného Gennara Carramazzy. A jeho strýček Gennaro mu věnoval okruh Gucciů."

"Co?" zeptal se Jack.

"Nejvyšší klientelu v obchodu s drogami," řekl Blaine. "To jsou lidi, kteří mají doma ve skříni dvacet párů bot od Guccia."

Nevetski se zapojil do hovoru: "Vastagliano rozhodně neprodával ty sračky školákům. Strýček by ho nikdy nenechal dělat něco tak ponižujícího. Vince prodával do showbyznysu a vyšším vrstvám ve společnosti. Těm s aristokraticky nakrčeným obočím."

"Ne, že by Vince Vastagliano byl jedním z nich," dodal rychle Blaine. "Byl to normální člověk, který se pohyboval v těch pravých kruzích jen proto, že těm v limuzínách mohl dodávat ty správné bonbónky."

"Byl to pokrytec," řekl Nevetski. "Tenhle dům, všechny ty starožitnosti - to nebyl on. Tohle byl jenom dojem, kterým chtěl na všechny působit."

"On sám by nepoznal rozdíl mezi starožitným stolkem a stolkem z obchodáku," kývl Blaine. "Třeba všechny ty knížky. Jen se pořádně podívejte. Jsou to staré učebnice, neúplné sady starých encyklopedií, které si koupil v antikvariátu. Nikdy je nechtěl číst. Koupil je jen, aby měl co nastrkat do těch polic tady."

Jack se spokojil s tím, co Blaine řekl, ale Rebecca, právě proto, že byla Rebecca, se musela jít sama přesvědčit a prohlédnout police.

"Tohle Vastagliana už jsme honili pěkně dlouho. Chtěli jsme zrovna jeho. On byl jediné slabé místo, protože zbytek rodiny Carramazů se ovládá jako to naše zparchantělé námořnictvo. Ale Vince trochu moc pil, trochu moc běhal za děvčkama, trochu moc kouřil a občas dokonce bral kokain."

"Mysleli jsme," pokračoval zase Blaine, "že kdybychom na něj něco našli a sehnali dost důkazů, aby mu to stačilo na vězení, že se zlomí a radši bude spolupracovat. Takhle jsme se nakonec chtěli dostat až k šéfům organizace Carramazů."

Nevetski se ušklíbl: "Dostali jsme hlášku, že se Vastagliano má sejít s prodejcem kokainu z Jižní Ameriky. Ten chlápek se jmenuje Rene Oblido."

"Náš informátor řekl, že se mají sejít, aby prodiskutovali nové zdroje. Měli se sejít včera nebo dneska. Včera se nesešli

...

"A víme zatraceně jistě, že dneska už se taky nesejdou. Teď je z Vastagliana jenom hromada krvavýho masa." Nevetski vypadal, že si znechuceně odplivne na koberec.

"To máte pravdu. Ta schůzka je v háji," řekla Rebecca a otočila se od knih. "Je po všem. Tak proč nevypadnete a nenecháte to nám?"

Nevetski po ní vrhl svůj obvyklý zuřivý pohled.

Dokonce i Blaine vypadal, že na ni konečně vyletí.

"Jenom nespěchejte," klidnil je Jack. "Najděte si všechno, co potřebujete. My se vám do toho nebudeme plést. Stejně máme ještě spoustu dalších věcí na práci. Tak pojd' Rebecco. Podíváme se, co pro nás mají páni doktoři."

Ale nepodíval se na ni, protože věděl, že se na něj Rebecca dívá podobným pohledem, jaké Blaine a Nevetski vrhali celou dobu po ní.

Rebecca váhavě vyšla ven do haly.

Než vyšel za ní, Jack se zastavil ve dveřích a podíval se zpátky na Nevetskiho a Blaine. "Nevšimli jste si na tomhle případu něčeho divného?"

"Jako třeba?" zeptal se Nevetski.

"Cokoliv," řekl Jack. "Cokoliv, co není normální, co je divné nebo nevysvětlitelné."

"Rozhodně nemůže nijak vysvětlit způsob, jak se sem ten vrah dostal," řekl podrážděně Nevetski. "To je teda zatraceně divný."

"A něco jiného?" zeptal se Jack. "Něco, při čem by vás napadlo, že tohle je něco víc než jen další vražda kvůli drogám?"

Oba sena něj nechápavě podívali.

"Dobrá," mávl rukou, "a co tahle ženská, ta Vastaglianova přítelkyně, nebo co to vlastně je ..."

"Shelly Parkerová," řekl Blaine. "Čeká v obývacím pokoji, jestli si s ní chcete promluvit."

"Vy už jste ji vyslechli?" zeptal se Jack.

"Tak trochu," řekl Blaine. "Ale nezdá se, že by zrovna chtěla mluvit."

"Je to pěkná náfuca," odfrkl Nevetski.

"Nesdílná," opravil ho Blaine.

"Neochotná čubka."

"Sebevědomá a velmi uzavřená," doplnil Blaine.

"Děvka za dva dolary. Mrcha. Ale kus."

"Neříkala nic o nějakém Hait'anovi?" zeptal se Jack.

"O čem?"

"Vy myslíte ... o někom z Haiti? Z toho ostrova?"

"Z toho ostrova," přisvědčil Jack.

"Ne," zavrtěl hlavou Blaine. "O žádném Hait'anovi nic neříkala."

"A o jakým zasraným Hait'anovi to furt mluvíte?" chtěl vědět Nevetski.

"O chlápku, který se jmenuje Lavelle. Baba Lavelle."

"Baba?" podívil se Blaine.

"To zní jako jméno pro klauna," ušklíbl se Nevetski.

"Neříkala o něm Shelly Parkerová něco?"

"Ne."

"A co s tím má tenhle Lavelle co dělat?"

Jack neodpověděl. Místo toho řekl: "Poslouchejte ... neříkala tahle slečna Parkerová něco o ... no ... něco, co se jí zdálo divné?"

Nevetski a Blaine se zamračili.

"Co tím myslíte?" řekl Blaine.

Včera našli druhou oběť, černocha jménem Freeman Coleson, drogového dealera střední třídy, který dodával sedmdesáti nebo osmdesáti pouličním prodáváčům v dolním Manhattanu. Ten úsek mu přidělila rodina Carramazzu, aby se vyhnula rasovým nepokojům u svých zaměstnanců v podsvětí. Coleson byl mrtvý, vykrvácel z více než stovky malých bodných ran, přesně jako ta první oběť, kterou našli v neděli v noci. Jeho bratr, Darl Coleson zpanikařil a byl tak nervózní, že se z něj pot jen lil. Vyprávěl Jackovi a Rebecce příběh o nějakém Hait'anovi, který se pokouší ovládnout trh s kokainem a heroinem. Byl to ten nejpodivnější příběh, jaký Jack kdy slyšel, a bylo vidět, že Darl Coleson věří každému slovu, které řekl.

Kdyby Shelly Parkerová vyprávěla Nevetskimu a Blainovi podobný příběh, rozhodně by ho nezapomněli.

Nepotřebovali by se Jacka ptát, co tím myslí, když říká „divné“.

Jack zaváhal a pak potřásl hlavou: "To je jedno. Není to nijak důležité."

Když to nebylo důležité, proč jsi o tom začínal?

Jack uhodl, že se na to Nevetski vzápětí zeptá, a tak se otočil a odešel dřív, než mohl Nevetski promluvit. Rychle odcházel do haly, kde už na něj čekala Rebecca.

Vypadala rozzlobeně.

\* \* \*

Minulý týden ve čtvrtek večer při partii pokru, na kterou chodil dvakrát měsíčně už déle než osm let, Jack zjistil, že Rebeccu hájí. To se stalo, když se jeho tři spoluhráči - také detektivové, Al Dufresne, Witt Yardman a Phil Abrahams - začali do Rebecce navážet.

"Já nechápu, jak se s ní vůbec můžeš snášet, facku," začal Witt.  
"Je to studeněj čumák," přidal se Al.  
"Normální frigidka," připojil Phil.  
Chrlili ze sebe jednotlivé urážky do rytmu karet, pleskajících o stůl a tiše šustících v Alových rukou.  
"Ta je studenější, než náká stará čarodějnice."  
"Stejně příjemná asi jako dobrman s podebraným zubem a komplikovanou zácpou."  
"Chová se, jako kdyby se ani nemusela nadechnout nebo se jít vychcat jako ostatní lidi."  
"Prostě je to kráva," řekl Al Dufresne.  
Nakonec to Jack nevydržel: "Ale, ale, není tak úplně špatná. Kdybyste ji znali ... "  
"Kráva," opakoval Al.  
"Poslouchejte," řekl Jack, "kdyby byla chlap, řekli byste o ní, že je prostě tvrdák, a obdivovali byste ji za to. Ale protože je to tvrdák a je taky náhodou ženská a policajt, tak o ní tvrdíte, že je frigidní kráva."  
"Takovýhle se poznají na první pohled," vedl dál svou Al.  
"Nejradši by chlapům kolem uřezala kulky," řekl Witt.  
"Má i pár dobřejch vlastností," odporoval Jack.  
"Jó?" podivil se Phil Abrahams. "Tak mi řekni aspoň jednu."  
"Umí dobře pozorovat a odhadovat lidi."  
"To umí supi taky."  
"Je chytrá. A odvádí skvělou práci," řekl Jack.  
"Stejně jako Mussolini. Za jeho vlády jezdily vlaky načas."  
Jack pokračoval: "A navíc umí krýt partnera, když se dostane někde do průšvihů."  
"Ale sakra, každej policajt umí krýt svého partáka," řekl Al.  
"Některý ne," namítl Jack.  
"Ale těch je jenom pár. A ti ve službě dlouho nezůstanou."  
"Ona umí pracovat," nedal se Jack. "A pořádně."  
"Dobře, dobře," řekl Witt, "tak jo, možná odvádí dobrou práci. Ale proč se nemůže chovat jako normální člověk?"  
"Myslím, že jsem ji nikdy neviděl, že by se zasmála," řekl Phil.  
"A kde má srdce? Copak žádný nemá?" přidal se zase Al.  
"To víš, že má," broukl Witt. "Takový malý, studený, kamenný srdíčko."  
"No," řekl Jack, "já ji mám jako partnera rozhodně radši, než bych měl někoho z vás, vy opičáci."  
"A nepovídej?"  
"Jo. Je citlivější, než byste si mysleli."  
"Ale ne! Citlivější!"  
"Teď to z něj konečně leze!"  
"To je mi rytíř!"  
"Jemu se líbí!"  
"Hele brácho, ta si z tvejch kulek udělá korále na krk."  
"Když se tak na něj podívám, tak bych si skoro myslel, že už udělala."  
"A zítra si k nim udělá brož z jeho ... "  
"Poslouchejte," přerušil je Jack, "mezi mnou a Rebeccou není nic kromě ... "  
"Dělá to ráda s bičem a řetězy, Jacku?"  
"Hej, to se klidně vsaď. A ve skříni má vysoký boty a psí obojek."  
"facku, sundej si tričko a ukaž nám modřiny."  
"Jste prostě idioti," povzdechl si Jack.  
"Nosí taky koženou podprsenku?"  
"Koženou? Prosím tě, ta nosí jenom ocelovou."  
"Kretění," odsekl Jack.  
"A já jsem si říkal, že jsi nám za poslední měsíce nějak sešel," usmíval se Al. "A teď konečně vím, čím to je. Ona tě tříská."  
"To víš, že ho bičuje," dodal Phil.  
Jack věděl, že nemá cenu jim odporovat. Jeho protesty by je jenom pobavily a ještě víc rozkurážily. Usmál se a nechal je, ať se vypovídají, a po chvíli dobromyslného vtipkování je ta hra omrzela a nechali toho.  
Nakonec Jack ale řekl: "Dobře, takže jste se zasmáli. Ale nechci, abyste o mně a o Rebece začali rozkecávat pomluvy. Chci, abyste rozuměli, že mezi Rebeccou a mnou nic není. A myslím si, že je opravdu citlivá, pod celou tou přetvářkou. Pod tím chladným chováním, na kterém tak tvrdě pracuje, je určitě nějaká něha. To si myslím já, ale z osobní zkušenosti to nevím. Rozumíte?"  
"Možná, že mezi váma nic není," řekl Phil, "ale podle toho, jak slintáš, když o ní mluvíš, je mi jasný, že by sis přál, aby bylo."  
"Jo," řekl Al, "úplně slintáš."  
A všechno to začalo znovu, ale tentokrát byli daleko blíží pravdě, než předtím. Jack nevěděl z osobní zkušenosti, že Rebecca je zvláštní a citlivá, ale cítil to a chtěl ji blíže poznat. Dal by všechno za to, kdyby mohl být s ní a ne jen blízko ní. Chtěl být doopravdy s ní a sdílet s ní její nejvnitřnější myšlenky, které si vždycky žárlivě střežila. Táhl ho to k ní i biologicky. To lechtání v břiše nemohl popřít. Přece jen byla poměrně hezká. Ale nebyla to jen její krása, co ho zajímalo.

Byl to právě ten její chlad, ta vzdálenost, kterou stavěla mezi sebe a všechny ostatní, co formovalo tichou výzvu, které žádný muž nemohl odolat. Ale to také nebyl ten pravý důvod.

Občas, jen zřídka, nikdy častěji než jednou týdně, se na chvíli, nikdy méně než pár vteřin a nikdy déle než na minutu, přestala ovládat a v tu dobu z ní na chvíli sklouzla ta chladná maska. V takových okamžicích Jack poznával, že pod tím známým chladným zevnějškem se skrývá úplně jiná Rebecca, někdo úplně jiný, zranitelný a zvláštní, někdo, koho stojí za to poznat a možná i milovat. To bylo to, co Jacka Dawsona fascinovalo: ten letmý hřejivý záblesk něhy a rozhodnost, se kterou ho vždy potlačila, jakmile si uvědomila, že prorazil její maskou přisnostení.

Minulý čtvrtek, při té partii pokeru cítil, že představa, že by mohl proniknout Rebečinou vytrvalou psychologickou obranou, pro něj asi navždy zůstane jen představou a navždy nedosažitelným snem. Po deseti měsících společné práce a pracovní důvěry a vzájemného svěřování života do rukou své partnerky cítil, že pro něj Rebecca představuje ještě větší záhadu než kdy předtím ...

A teď, necelý týden poté už Jack věděl, co se pod tou její maskou skrývá. A už to věděl i z osobní zkušenosti. Důvěrné osobní zkušenosti. A to, co zjistil, bylo ještě lepší, úžasnější a zvláštnější, než doufal, že zjistí. Rebecca byla báječná. Ale dnes ráno nebyl nikde ani nejmenší náznak té vnitřní Rebecce. Zdálo se neuvěřitelné, že by včerejší Rebecca mohla být tou chladnou a odměřenou Amazonkou, kterou tak vytrvale ztělesňovala.

Chovala se, jako by včerejší noc ani neexistovala.

Na chodbě před pracovnou, kde Nevetski a Blaine stále ještě hledali důkazy, mu řekla: "Slyšela jsem, na co ses jich ptal - to o tom Hait'anovi."

"No a?"

"Proboha, Jacku!"

"No, Baba Lavelle je zatím náš jediný podezřelý."

"Nevadí mi, že ses na něj ptal," řekla. "Vadí mi způsob, jakým ses ptal."

"Mluvil jsem anglicky, ne?"

"Jacku ... "

"Nebo jsem nebyl dost zdvořilý?"

"Jacku ... "

"Já prostě jenom nevím, co tím myslíš."

"Ale víš." Napodobila jeho hlas, jako když mluvil s Nevetskím a Blainem: "Všiml si někdo z vás něčeho divného na tomhle případu? Něčeho neobvyklého?"

"Jen jsem sledoval stopu," ohradil se v sebeobraně.

"Stejně jako včera, kdy jsi zabil půl odpoledne tím, že jsi seděl v knihovně a četl všechno, co se tam dalo sehnat o voodoo."

Byl jsem v té knihovně míň než hodinu."

"A potom jsi běžel někam do Harlemu promluvit si s tím čarodějem."

"To není čaroděj."

"Je to blázen."

"Carver Hampton není žádný blázen," řekl Jack.

"Patří někam do ústavu," trvala na svém Rebecca.

"V té knížce o něm byl článek."

"To, že se o někom píše v knížce, neznamená, že je to normální člověk."

"On je kněz."

"To teda není. Je to podvodník."

"Je to kněz voodoo, který provádí pouze bílou magii, tu dobrou. Je Houngon. Tak si sám říká."

"A já si může říkat třeba jablko, ale nečekej, že mi na uších někdy začnou růst jablka," ušklbla se. "Ten Hampton je šarlatán a tahá peníze z důvěřivých lidí."

"Tobě se jeho náboženství může zdát exotické ... "

"Je to nesmysl. Celý ten jeho krám. Ježíši Kriste! Prodává byliny a láhve kozlí krve, kouzla a čáry a všechny ty ostatní nesmysly ... "

"Pro něj to nesmysly nejsou."

"Jistěže jsou."

"On tomu věří."

"Protože je blázen."

"Tak se rozhodni, Rebecca. Je Carver Hampton podvodník, nebo blázen? Jedno s druhým dohromady nejde."

"Dobře, dobře. Možná, že tenhle Baba Lavelle opravdu zabil všechny čtyři oběti."

"Zatím je jenom podezřelý."

"Ale rozhodně je nezabil s pomocí voodoo. Žádná taková věc jako černá magie neexistuje. Ubodal je, Jacku. Má na rukou krev, stejně jako každý jiný vrah."

Její oči měly barvu intenzivní, zlostiné zeleně a ještě o odstín zezelenaly, kdykoliv byla rozzlobená, nebo netrpělivá.

"Já jsem nikdy netvrdil, že je zabil kouzlením," řekl jí Jack. "Já jsem netvrdil, že věřím na existenci voodoo. Ale sama jsi ta těla viděla. Viděla's, jak divně ... "

"Ubodání," řekla nesmlouvavě. "Zohavení, ano. Krutě a příšerně znetvoření, ano. Ale ubodání. Nožem. Opravdovým a obyčejným nožem."

"Doktor prohlásil, že ta zbraň, kterou ten vrah použil při prvních dvou vraždách, nemohla být větší než kapesní nožik."

"Dobrá. Tak to byl kapesní nožik."

"Rebecca, tohle nedává smysl."

"Vražda nikdy nedává smysl."

"A který vrah vraždí s kapesním nožem, pro boha živého?"

"Šílenec."

"Šílenci mají v oblíbě dramatičtější zbraně - jako řeznické nože, sekery, pistole ..."

"Možná, ve filmech."

"A ve skutečnosti taky."

"Tohle je jenom další psychopat, jako všichni, kdo utečou z blázince," trvala na svém. "A není na něm nic zvláštního ani divného."

"Ale jak je přemůže? Jestli má jenom kapesní nožik, proč s ním jeho oběti nebojují anebo neutečou?"

"K tomu musí být vysvětlení," řekla zarytě. "A my ho najdeme."

V domě bylo vedro a stále se oteplovalo. Jack si svlékl kabát. Rebecca si svůj kabát nechala na sobě. Horko ji zjevně neobtěžovalo o nic víc než předtím zima.

"A v každém případě," nedal se odbýt Jack, "oběť s útočníkem bojovala. Vždycky jsou tam známky velkého zápasu. Ale přesto se žádné z obětí nepodařilo útočníka zranit. Nikdy se nenašla jiná krev kromě krve oběti. A to je zatraceně divné. A co ten Vastagliano - zavražděný ve své vlastní zamčené koupelně?"

Najednou se na něj upřeně zadívala, ale neodpověděla.

"Podívej, Rebecca, já netvrdím, že je to voodoo anebo něco nadpřirozeného. Nejsem zrovna pověřivý. Chci říct, že tyhle vraždy můžou být práce někoho, kdo na voodoo věří, a že v těch vraždách může být něco rituálního. Stav těch těl na něco takového rozhodně ukazuje. Neřekl jsem přece, že voodoo funguje. Říkám jenom, že ten vrah si může myslet, že voodoo funguje, a to, že tomu věří, by nás k němu mohlo dovést a poskytnout nám nějaké důkazy, abychom ho mohli usvědčit."

Zavrtěla hlavou. "Jacku, já dobře vím, že je v tobě kousek něčeho ..."

"Kousek čeho?"

"Můžeš tomu říkat třeba nadměrná nepředpojatost."

"Jak může být někdo nadměrně nepředpojatý? To je jako kdybych byl příliš čestný."

"Když Darl Coleson řekl, že se tenhle Baba Lavelle snaží ovládnout drogový trh pomocí zaklínání voodoo, kterým chce ničit své konkurenty, poslouchal jsi ... no ... poslouchal jsi jako uchvácené dítě."

"To není pravda."

"Je. A v příští chvíli, pokud vím, jsme se řítí do Harlemu, do toho voodoo krámu!"

"A jestli se tenhle Baba Lavelle opravdu zajímá o voodoo, tak by se dalo předpokládat, že někdo jako Carver Hampton by ho mohl znát anebo by o něm mohl pro nás něco zjistit."

"Blázen jako Hampton nám nemůže nijak pomoci. Pamatuješ si na případ Holderbeckové?"

"Co to má co dělat s ...!"

"Byla to ta stará dáma, kterou zavraždili během seance," řekla.

"Emily Holderbecková. Pamatuju si to."

"Tebe ten případ přímo fascinoval," prohlásila.

"Nikdy jsem neřekl nic o tom, že v tom případu bylo něco nadpřirozeného."

"Úplně tě to fascinovalo."

"No, byla to neobvyklá vražda. Vrah byl hrozně troufalý. V té místnosti byla tma, jistě, ale v době, kdy se ozval výstřel, tam bylo osm lidí."

"Ale to, co tě nejvíc sebralo, nebyly okolnosti toho případu," řekla Rebecca. "Bylo to to médium. Ta paní Donatella se svojí křišťálovou koulí. Nemohl jsi se nabažít jejích povídaček o vyvolávání duchů a takzvaných psychických zážitcích."

"No a?"

"Věříš na duchy, Jacku?"

"Ty myslíš, jestli věřím na život po smrti?"

"Ne, na duchy."

"Nevím. Možná. Možná ne. Kdo ví?"

"Já to vím. Já na duchy nevěřím. Ale to tvoje vyhýbání dokazuje, že mám pravdu."

"Rebecca, existují milióny dokonale duševně zdravých, vážených, inteligentních a vysoce postavených lidí, kteří věří, že život po smrti existuje."

"Práce detektiva je jako práce vědce," řekla Rebecca. "Detektiv musí být logický."

"Ale nemusí být přece ateista, proboha!"

Ignorovala ho a dodala: "Logika je nejlepší nástroj, jaký máme."

"Všechno, co říkám, je, že je tu něco divného. A protože bratr jedné z obětí si myslí, že je v tom voodoo ..."

"Dobrý detektiv musí být rozumný a metodický."

"... měli bychom prověřit každou stopu, i když se zdá nesmyslná."

"Dobrý detektiv musí být pevný a realistický."

"Dobrý detektiv musí mít také představivost a být přizpůsobivý," vrátil jí Jack. Pak rychle otočil list a zeptal se:

"Rebecca, a co včerejší noc?"

Obličej jí zrudl. "Musíme si promluvit s tou Parkerovou," řekla rychle a chtěla se od něj odvrátit.

Vzal ji za paži: "Včera v noci se stalo něco moc zvláštního."

Neodpověděla mu.

"Nebo jsem si to jenom namlouval?" zeptal se jí.

"Teď o tom nebudeme mluvit."

"Bylo to pro tebe opravdu tak strašné?"

"Promluvíme si později," mávla rukou.

"Proč se ke mně chováš takhle?"

Nepodívala se mu do očí. To bylo u ní neobvyklé. "To je složité, Jacku."

"Myslím, že si o tom musíme promluvit."

"Později," řekla. "Prosím tě."

"Kdy?"

"Až na to bude čas."

"A to bude kdy?" naléhal Jack.

"Můžeme o tom mluvit během oběda, jestli na něj budeme mít čas."

"Uděláme si ho."

"Uvidíme."

"Ano, uděláme."

"A teď jdeme, máme tady práci," řekla a odtáhla se od něj.

Tentokrát ji nechal jít.

Namířila si to přímo k obývacímu pokoji, kde čekala Shelly Parkerová.

Jack šel za ní a přemýšlel o tom, do čeho se to zase namočil, když si vůbec něco začínal s touhle věčně zlostnou ženskou. Možná, že ona sama je případ pro psychiatra. Možná, že mu ani nestojí za všechno to trápení, které mu způsobuje. Možná, že mu nepřinese nic než bolest, a dokonce možná, že jednou bude proklínat den, kdy ji potkal.

Někdy se chovala opravdu jako neurotik. Radši by se od ní měl držet dál. Nejlepší věc, kterou mohl udělat, bylo skončit s tím hned teď. Může požádat o nového partnera, možná dokonce o přeložení z oddělení vražd. Stejně už ho unavovalo dívat se pořád jenom na smrt. On a Rebecca by se měli rozejít, jít svými vlastními cestami v osobním i profesionálním životě, než se do toho vztahu ještě víc zamotají. Ano, to by bylo nejlepší. To je to, co by měl udělat.

Ale jak by prohlásil Nevetski: Hovno.

O nového partnera nepožádá.

Nebyl z těch, co utíkají z boje.

A kromě toho si myslel, že se zamiloval.

\* \* \*

Nayva Rooney vypadala ve svých osmapadesáti jako babička, ale pohybovala se jako nakladač v docích. Své vlasy udržovala stočené do pevných kudrn. Její kulatá, růžová a přátelská tvář měla drzé, spíš než jemné rysy a její veselé modré oči byly vždycky hřejivé a nikdy neuhýbaly cizímu pohledu. Postavu měla podsaditou, ale ne tlustou. Ruce neměla měkké a hladké jako babička. Její ruce byly silné, rychlé a výkonné a pokryté mozoly a nebyl v nich ani náznak revmatu. Když Nayva kráčela po ulici, vypadala, jako že jí nemůže zastavit žádná překážka, jiní lidé a snad ani cihlová zeď. Na její chůzi nebylo nic elegantního, něžného a dokonce ani ženského. Přecházela z místa na místo rázným bezmyšlenkovitým krokem armádního seržanta.

Nayva začala uklízet v bytě Jacka Dawsona brzy potom, co Linda Dawsonová zemřela. Přicházela jednou týdně ve středu. Také mu občas hlídala děti. Včera večer tu vlastně byla taky, hlídala Penny a Daveyho, zatímco Jack měl s někým schůzku.

Dnes ráno si odemkla klíčem, který dostala od Jacka, a šla rovnou do kuchyně. Tam si uvařila kávu, nalila si ji do hrnku a polovinu ho hned vypila, ještě než si svlékla kabát. Dnes byla venku opravdu zima, a i když bylo v bytě teplo, těžko se zbavovala chladu, který jí pronikl během chůze kolem šesti bloků až do kostí.

Začala uklízet v kuchyni. Vlastně tu nebylo nic tak hrozně špinavého. Jack a jeho dvě děti byli čistotní a uměli zachovávat pořádek, ne jako někteří, pro které Nayva už v životě pracovala. Přesto ale pečlivě poklidila, drhla a leštila s tou samou neústupnou rozhodností, se kterou se vrhala na opravdu těžké práce, protože byla hrdá na to, že když skončí práci, to místo se doslova blyští čistotou. Její otec - umřel už před mnoha lety a dej mu Pánbůh věčnou slávu - pracoval jako strážník pochůzkář, nikdy v životě nevzal jediný úplatek a snažil se, aby byl jeho rajón bezpečný pro každého, kdo v něm žil. Byl na svou práci náležitě pyšný a naučil Nayvu (kromě spousty dalších věcí) dvě cenné věci, které by měla vědět o práci: za prvé, z dobře odvedené práce je vždycky pocit uspokojení a sebevědomí a nezáleží na tom, jaká práce to je, a za druhé, jestli tu práci nemůžeš udělat dobře, nemá vůbec smysl ji dělat.

Zpočátku jediným zvukem v bytě, kromě těch, které způsobovala Nayva sama svým uklízením, bylo rovnoměrné hučení chladničky a příležitostné bouchání a vrzání, jak někdo v bytě nad Dawsonovými stěhoval nábytek, a kvílení prudkého zimního větru, který se snažil vedrat do oken.

Ale když se na chvíli zastavila, aby si nalila ještě trochu kávy, ozval se z obývacího pokoje podivný zvuk. Znělo to jako ostré krátké zapísknutí. Jako by tam bylo nějaké zvíře. Položila šálek na stůl.

Kočka? Nebo pes?

Ale neznělo to jako zvuk, který by mohla vydávat kočka nebo pes. Vůbec to neznělo povědomě. A kromě toho, Dawsonovi neměli žádná zvířata.

Šla se podívat ven z kuchyně, ke dveřím do jídelny a obývacího pokoje.

To písknutí se ozvalo znovu. Zastavila se jako přimražená a najednou jí bylo nějak nevolno. Byl to ošklivý, zlostný a ostrý výkřik. Trval jenom chvíli, ale byl pronikavý a tak nějak hrozný. Tentokrát už to neznělo tolik jako nějaké zvíře jako předtím.

A neznělo to ani jako lidský výkřik, ale Nayva se přesto zeptala: "Je tam někdo?"

V bytě bylo ticho. Teď až příliš ticho. Jako kdyby někdo pozorně poslouchal a čekal na to, co teď Nayva udělá.

Nayva nebyla z žen, které propadají panice a už vůbec ne hysterii. A vždycky byla přesvědčená, že všechno dokáže zvládnout sama, děkuju pěkně. Ale najednou jí přepadl zcela neobvyklý pocit strachu.

Ticho.

"Kdo je tam?" zeptala se rázně.

To pronikavě, zlostně zaječení se ozvalo znovu. Byl to zvuk plný nenávisti.

Nayva se otřásla.

Krysa? Krysy piští. Ale ne takhle.

Cítila se sice trochu bláznivě, ale zvedla ze země koště a podržela ho před sebou jako zbraň.

To zaječení se ozvalo znovu, z obývacího pokoje, jako by ji někdo vyzýval, aby přišla a podívala se, co to je.

S koštětem v rukou vyšla z kuchyně a ve dveřích se váhavě zastavila.

V obývacím pokoji se něco pohybovalo. Sice tam neviděla, ale slyšela podivné chrastění a šustění, jako zvuk trhaného papíru nebo listů a škrábavý a sykavý zvuk, který chvílemi zněl jako slova šeptaná v nějakém cizím jazyce.

Nayva sebrala odvahu, kterou zdědila po svém otci, a vykročila ze dveří. Procházela kolem stolků a židlí a dívala se do obývacího pokoje, jehož část byla vidět klenutými dveřmi, které ho oddělovaly od jídelny. Zastavila se pod obloukem dveří, poslouchala a snažila se určit, odkud ten zvuk přišel.

Koutkem oka uviděla nějaký pohyb. Světlo žluté závěsy se zachvěly, ale nebyl to průvan. Z místa, kde stála, nemohla vidět závěsy až u země, ale bylo jí jasné, že se o ně otřelo něco, co se kolem nich plížilo po podlaze.

Nayva rychle vešla do obývacího pokoje a prošla kolem sedačky, aby mohla vidět i spodní část závěsů. To, co se o ně otřelo, teď nebylo nikde vidět. Závěsy visely zase bez pohnutí.

A potom za sebou uslyšela ostré tenké a zlostné zapísknutí.

Prudce se otočila a zvedla koště k úderu.

Nic.

Obešla sedačku. Nic za ní nebylo. Podívala se i za křeslo. Nic za ním nebylo. Pod stolkou nebylo také nic. Podívala se i za knihovnu, na obě strany televize, pod skříňky a za závěsy. Nic. Nic.

A to zapištění se ozvalo z chodby.

Ale když se dostala do chodby, nebylo tam nic vidět. Když předtím vešla do bytu, nerozsvítila tu světla a na chodbě nebyla žádná okna, takže jediné světlo se sem dostávalo z kuchyně a obývacího pokoje. Ale chodba byla nicméně krátká a nedalo se pochybovat o tom, že je prázdná.

Čekala s pozorně nakloněnou hlavou.

Ten výkřik se ozval znovu. Tentokrát z dětské ložnice.

Nayva prošla chodbou. V ložnici byla skoro úplná tma. Nebylo tu žádné hlavní světlo. Aby se tma alespoň částečně rozptýlila, musela by projít pokojem a rozsvítit jednu z nočních lampiček. Na chvíli se zastavila na prahu a snažila se zrakem proniknout mezi hustými stíny.

Neozval se ani zvuk. Dokonce i ti, co předtím nad její hlavou přetahovali nábytek, teď přestali bouchat a vrzat. Vítr ustal a na chvíli se přestal tláčit do oken. Nayva zadržela dech a poslouchala. Jestli tu něco bylo a jestli to bylo něco živého, bylo to stejně pozorné a tiché jako ona sama.

Nakonec opatrně vešla do pokoje, přešla k Pennině posteli a rozsvítila lampu. Nezbavila se tak ale všech stínů, a tak rozsvítila ještě lampičku u Daveyho postele.

Něco syklo a pohnulo se.

Překvapením zalapala po dechu.

Ta věc vyběhla z otevřené skříně a prolétla do stínu pod Daveyho postelí. Světlu se ale dovedně vyhnula a tak Nayva neviděla, co to bylo. Vlastně si toho všimla jen málo: bylo to malé, asi tak jako velká krysa, hladké a kluzké a s oválným tělem, podobným krysímu.

Rozhodně to nevydávalo zvuky jako nějaký hlodavec. Teď to nepišťelo. Teď to syčelo a ... jakoby si to něco drmolilo, jako by si to něco šeptavě povídalo.

Nayva ucouvla od Daveyho postele. Pohlédla na koště ve svých rukách a napadlo ji, že by ho měla strčit pod postel a zarachotit s ním, aby to vyhnula ven, do světla, kde by se mohla pořádně podívat, co to je.

Jenže v té chvíli se ta věc vyřítila ven tmavým stínem v nohách postele, ven, do tmavé chodby. Pohybovalo se to dost rychle. A Nayva opět neměla dost času, aby si to mohla dobře prohlédnout.

"Zatraceně," uklouzlo jí.

Zmocnil se jí znepokojivý pocit, že ta bytost, ať už to je cokoliv, si s ní jenom hraje a provokuje ji.

Ale to nedávalo smysl. Ať to bylo cokoliv, bylo to přece jen hloupě zvíře, ať už jakékoliv, a zvíře nemá ani rozum ani touhu chtít se s ní jen tak honit po bytě.

Někde v bytě ta věc vykřikla znovu, jako by ji volala.

Tak dobře, pomyslela si Nayva. Dobře ty hnusná malá potvoro, ať jseš co chceš, dávej si pozor, protože teď na tebe jdu. Můžeš být rychlá a chytrá, ale já tě najdu a podívám se na tebe, i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou v životě ještě udělám.

## 2. KAPITOLA

Vyslýchali Vastaglianovu přítelkyni už čtvrt hodiny. Nevetski měl pravdu. Byla to neochotná čubka.

Jack Dawson se naklonil z křesla z doby královny Anny, kde seděl, a konečně se zeptal na jméno, které mu včera řekl

Darl Coleson: "Neznáte muže jménem Baba Lavelle?"

Shelly Parkerová na něj pohlédla a pak rychle uhnula očima na své dlaně, ve kterých držela sklenici skotské, ale v tom jediném nestřeženém okamžiku Jack uviděl v jejích očích odpověď.

"Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Lavelle," zalhala.

Rebecca seděla se zkříženými nohama ve druhém starožitném křesle. Ruce měla opřené o opěradla. Vypadala uvolněně a sebevědomě a rozhodně se ovládala lépe než Shelly Parkerová. "Možná, že neznáte nikoho jménem Lavelle, ale možná že už jste o něm slyšela. Je to tak?"

"Ne," řekla Shelly.

Jack si povzdechl: "Podívejte se, slečno Parkerová, my víme, že Vince obchodoval s drogami, a možná, že ani vy nemáte tak docela čisté ruce ... "

"Já jsem s tím neměla co dělat!"

"... ale nechceme vás zatím z ničeho obviňovat ... "

"To ani nemůžete!"

"... pokud budete spolupracovat."

"Nic na mě nemáte," řekla.

"Můžeme vám nadělat spoustu problémů."

"To můžou Carramazovi taky. Nic vám o nich neřeknu."

"My se vás nebudeme ptát na ně," řekla Rebecca. "Jenom nám povězte něco o tom Lavellovi."

Shelly mlčela. Zamyšleně se kousla do spodního rtu.

"Je to Hait'an," nadhodil Jack, aby ji povzbudil.

Shelly se přestala kousat do rtu a opřela se zády o opěradlo bílé lenošky. Marně se snažila vypadat nenuceně. "Co je to za rákosníka?"

Jack na ni vytřeštil oči: "Cože?"

"Co je tenhle Lavelle za rákosníka?" opakovala. "Japonec, Číňan, nebo Vietnámec ... ? Říkali jste, že je z Asie."

"Hait'an. Je z Haiti."

"Aha. Takže to žádný rákosník není."

"To tedy není," souhlasila s ní Rebecca.

Shelly si zřejmě všimla skrytého ostří v Rebečině hlase, protože se nervózně zavrtěla, ačkoliv se nezdálo, že pochopila, proč Rebecca zvolila takový tón.

"Je to nějaká černá tlama?"

"Ano," řekl Jack, "pravděpodobně to víte sama."

"Já s černochama nechodím," řekla Shelly, zvedla hlavu a ramena a zatvářila se uraženě.

"Slyšeli jsme, že tenhle Lavelle chce ovládnout drogový trh," poznamenala Rebecca.

"O tom nic nevím."

"Věříte na voodoo, slečno Parkerová?" zeptal se náhle Jack.

Rebecca si unaveně povzdechla.

Jack se na ni podíval a řekl: "Ještě to vydrž."

"Tohle nemá smysl."

"Slibuju, že nebudu nadměrně nepředpojatý," dodal s úsměvem Jack. A Shelly Parkerové řekl: "Věříte v sílu voodoo?"

"Jistěže ne."

"Napadlo mě, že možná to je důvod, proč o tom Lavellovi nechcete mluvit - protože se bojíte, že vás uhrane nebo něco takového."

"To jsou jenom kecy."

"Opravdu?"

"Všechno to voodoo - jsou kecy."

"Ale o tom Lavellovi jste slyšela?" zeptal se znovu Jack.

"Ne, už jsem vám řekla ... "

"Jestli nevíte nic o tom Lavellovi," přerušil ji Jack, "pak byste byla překvapená, když jsem se vás vzápětí zeptal na něco tak neobvyklého, jako je voodoo. Zeptala byste se mě, co má s tím sakra co dělat voodoo. Ale vy jste překvapená nebyla, což znamená, že toho Lavella znáte."

Shelly zvedla ruku, stiskla zuby nehet a téměř si ho začala kousat, ale pak se ovládla a rozhodla se, že ta úleva při kousání nehtů nestojí za to, aby si zkazila manikúru za čtyřicet dolarů.

"Dobře, dobře," kývla. "Slyšela jsem o tom Lavellovi."

Jack na Rebeccu spiklenecky mrkl: "Vidíš?"

"Dobrý," uznala Rebecca.

"Mazaná vyslyšací technika," chlubil se Jack. "Představivost."

"Můžu si ještě nalít?" zeptala se Shelly

"Počkejte, až vás přestaneme vyslyšchat," řekla Rebecca.

"Já nejsem opilá," ohradila se Shelly.

"Já jsem neřekla, že jste," odpověděla jí Rebecca.

"Nikdy se neopíjím," dodala ještě Shelly. "Nepotrpím si na to."

Vstala z lenošky, přešla k baru, zvedla karafu z Waterfordského skla a nalila si ještě sklenici skotské.

Rebecca významně zvedla obočí a podívala se na Jacka.

Shelly se vrátila k lenošce a posadila se. Sklenici postavila na stůlek vedle sebe, aniž by se napila, jakoby jim chtěla

dokázat, že má dostatek silné vůle.

Jack viděl, jak se Shelly na Rebeccu podívala, a skoro se lekl. Vypadala jako kočka s naježeným hřbetem a připravená k boji.

Ale tohle napětí mezi nimi nebyla tentokrát Rebečina vina. Nechovala se k Shelly tak chladně a úsečně, jak to dovedla jindy. Vlastně byla téměř milá, než se Shelly poprvé zmínila o těch „rákosnicích“. Spíš se zdálo, že se Shelly porovnává s Rebeccou a k vlastní nelibosti zjistila, že z toho srovnání vyšla až jako druhá. A to byl důvod k té vzájemné nesympatii. Stejně jako Rebecca, Shelly Parkerová byla pohledná blondýna. Ale tady veškerá podobnost končila. Rebečiny dokonale tvarované a harmonicky sladěné rysy hovořily o citlivosti, uhlazenosti a vychování. Na druhé straně byla Shelly ztělesněná parodie svůdnosti. Vlasy měla pečlivě ostříhané a upravené do tvaru, který jí dodával bezstarostný a opuštěný vzhled. Její tvář měla ploché a široké lícni kosti, horní ret krátký a ústa poněkud našpulená. Byla snad až příliš naličená. Oči měla modré, ačkoliv trochu kalné a jakoby zasněné. Nebyly to Rebečiny přímé oči. Postavu měla až příliš vyvinutou. Vypadala jako uplácená z těsta, ve kterém je až příliš mnoho másla, vajec, cukru a šlehačky. Byla příliš měkká a hutná. Ale v přiléhavých černých kalhotách a fialovém svetru poskytovala opravdovou pastvu pro oči.

Na sobě měla spoustu šperků: drahé hodinky, dva náramky, dva prsteny. Dva malé přívěsky na zlatých řetízcích, jeden s diamantem a druhý s něčím, co vypadalo jako smaragd velikosti velkého hrášku. Bylo jí jen dvaadvacet, a ačkoliv na ní zanechal stopy její jistě nelehký život, zdálo se, že uplyne ještě spousta let, než jí muži přestanou kupovat špetky.

Jacka napadlo, že ví, proč jí byla Rebecca okamžitě nesympatická. Shelly byla žena, kterou chce a o které sní mnoho mužů. Ale na druhé straně Rebecca byla žena, kterou chce a o které sní a se kterou se žení mnoho mužů.

Uměl si představit týden na Bahámach se Shelly Parkerovou, to ano. Ale jen týden. A na konci toho týdne, přes všechny její sex appeal a nepochybnou sexuální náruživost, by ho pravděpodobně začala strašlivě nudit. Na konci týdne by pravděpodobně mohl se Shelly konverzovat stejně uspokojivě jako s kamennou zdí. Naopak Rebecca by nikdy nedokázala být nudná. Byla to žena, na které bude stále něco objevovat. I po dvaceti letech manželství se mu Rebecca bude zdát stejně zajímavá.

Manželství? Dvacet let?

Bože, no jen mě poslouchejte! napadlo ho v šoku. Copak mě něco kouslo?

Pohlédl na Shelly: "Takže co víte o tom Baba Lavellovi?"

Shelly si povzddechla: "O Carramazových vám nic neřeknu."

"Na ně se vás neptáme. Jenom na Lavella."

"A potom na mě zapomeňte. Půjdu pak pryč. A nic si nenahrávejte, svědčit nepůjdu."

"Vy nejste svědkem těch vražd. Jen nám povězte všechno, co víte o Lavellovi, a můžete jít."

"Tak dobře. Nikdo neví, kde se tu vzal, ale poprvé se tu objevil před pár měsíci a začal prodávat kokain a jiné drogy. Za měsíc už měl asi dvacet pouličních prodavačů, dodával jim a bylo jasné, že chce svoji organizaci zvětšovat. Aspoň tak mi to řekl Vince. Nevím to z první ruky, protože jsem s drogama nikdy neměla co dělat."

"Samozřejmě."

"Dneska ale nikdo, nikdo neobchoduje v tomhle městě s drogama bez domluvy s Vincovým strýcem. Aspoň tak jsem to slyšela."

"To jsme slyšeli také," řekl suše Jack.

"Takže pár Carramazových lidí vzkázalo Lavellovi, aby toho nechal, než se dohodne s rodinou. Taková přátelská rada."

"Jako drahý abbé," podotkl Jack.

"Jo," kývla Shelly. Ani se neusmála. "Ale on toho nenechal. Místo toho ten bláznivej negr vzkázal Carramazovi, že si s ním rozdělí New York napůl, půlku pro každého, i když Carramazovi už měli New York pod kontrolou celej."

"To bylo od pana Lavella poměrně troufalé," řekla Rebecca.

"Spíš pěkně pitomý," pokračovala Shelly. "Chci tím říct, že Lavelle je nikdo. Kdo o něm kdy předtím slyšel? Podle Vinceho si starý Carramaz domyslel, že Lavelle prostě neporozuměl tomu prvnímu vzkazu, a tak mu tam poslal pár chlapů, aby mu ho vysvětlili."

"Šli mu zpřerážet nohy?" zeptal se Jack.

"Možná i něco horšího," řekla Shelly.

"Vždycky se dá udělat něco horšího."

"Ale něco se jim stalo," pokračovala Shelly.

"Mrtví?"

"To nevím jistě. Vince si myslel, že už se nikdy nevrátili."

"Takže mrtví," řekl Jack.

"Pravděpodobně. No, a Lavelle varoval Carramazu, že je nějaký voodoo čaroděj a že ani tahle jejich rodina ho nemůže porazit. Samozřejmě, že se tomu všichni smáli. A Carramaz na něj poslal pět svých nejlepších chlapů, pět pěkně tvrdejch goril. Byli to chlapi, kteří uměli čekat a hlídat a vybírat správnou chvíli k úderu."

"A těm se také něco stalo?" zeptala se Rebecca.

"Jo. Čtyři z nich už se nikdy nevrátili."

"A co ten pátý?" zeptal se Jack.

"Vyhodili ho na chodníku před domem Gennaro Carramazzy v Brooklyn Heights. Byl naživu. Strašně zřízený, pořezaný a ztlučený - ale naživu. Problém byl ten, že mohl být zrovna tak klidně mrtvý."

"Jak to?"

"Byl hotovej."

"Co."

"Blázen. Úplně zešilel," řekla Shelly a otáčela sklenicí skotské ve svých dlouhých prstech. "Podle toho, co slyšel Vince, tenhle chlápek asi viděl, co se stalo s těmi čtyřmi, a ať to bylo co chtělo, úplně ho to odrovnalo."

"Jak se jmenoval?"

"To mi Vince neřekl."

"A kde je teď?"

"Myslím, že ho don Carramazza nechal někam odvézt."

"A pořád ještě ... blázní?"

"Asi jo."

"Poslal tam Carramazza nějakou třetí výpravu?"

"O žádné jsem neslyšela. Myslím, že potom tenhle Lavelle poslal starému Carramazze vzkaz: „Jestli chcete válku, bude válka.“ A pak rodinu varoval, aby nikdo nepodceňoval sílu voodoo."

"A tentokrát se nikdo nesmál," řekl Jack.

"Nikdo," přisvědčila Shelly.

Na chvíli bylo ticho.

Jack se podíval na její sklopené oči. Nebyly červené. Kůže kolem nich nebyla napučená. Nikde ani známka toho, že svého milence, Vince Vastagliana, oplakávala.

Slyšel, jak venku kvílí vítr.

Podíval se z okna. Na sklo dopadaly vločky.

"Slečno Parkerová, věřte, že všechno tohle mohla způsobit nějaká síla ... něco jako prokletí voodoo nebo něco takového?"

"Ne. Možná. Sakra, já nevím. Kdo to může říct po tom, co se tu stalo za posledních pár dní? Ale jednomu věřím určitě: že tenhle Baba Lavelle je prohnanej, slizkej parchant."

"Už jsme něco z toho příběhu slyšeli včera," řekla Rebecca, "od bratra jedné z jiných obětí. Neřekl nám ale tolik detailů jako vy. Vypadalo to, že neví, kde bychom toho Lavella mohli najít. Vy to víte?"

"Dřív bydlel v domě ve Village," řekla Shelly. "Ale už tam není. Od té doby, co to začalo, ho nikdo nemůže najít. Jeho prodavači pořád ještě pracují a dostávají dodávky, nebo tak nějak to říkal Vince, ale nikdo neví, kam se poděl Lavelle."

"A co to místo ve Village?" zeptal se Jack. "Nevíte náhodou adresu?"

"Ne. Už jsem vám řekla, že v drogách nejedu. Čestně, opravdu to nevím. Vím jenom to, co mi řekl Vince."

Jack pohlédl na Rebeccu: "Ještě něco?"

"Ne."

"Můžete jít," pokynul Shelly.

Shelly konečně vypila svou skotskou, pak položila sklenici, vstala a narovnala si svetr. "Ježíši, přísahám, že jsem s taliánama skončila. Už jich mám dost. Vždycky to s nima špatně skončí."

Rebecca na ni rychle pohlédla a Jack v jejích očích zahlédl jiskru hněvu. Pak řekla: "Slyšela jsem, že rákosníci nejsou tak špatní."

"Rákosníci? To není pro mě. To jsou samí prckové, ne?"

"No," řekla Rebecca sarkasticky, "zatím jste vyškrtla černochoy, taliány a rákosníky všech národností. Jste velmi vybíravá dívka."

Jack přímo hmatatelně cítil, jak do Shelly narážejí vlny Rebečina sarkasmu.

Shelly se ale na Rebeccu polichoceně usmála, protože zjevně nepochopila smysl její poznámky a myslela si, že snad slyší náznak spřízněnosti. A tak odpověděla: "To jo. Já vím, že to tak nezní, když to řeknu sama, ale já nejsem tak úplně průměrná holka. Mám taky spoustu kladů. Můžu si dovolit být vybíravá."

Rebecca pokývla hlavou: "Radši si dávejte pozor i na Španěly."

"Jo?" zeptala se Shelly. "Se Španělem jsem nikdy nechodila. Jsou špatní?"

"Šerpové jsou horší," řekla Rebecca.

Jack předstíral kašel, aby maskoval smích.

Shelly se zamračila a popadla svůj kabát. "Šerpové? Co jsou zač?"

"Z Nepálu," řekla Rebecca.

"Kde to je?"

"V Himaláji."

Shelly si přestala natahovat kabát. "To jsou ty hory?"

"Ty hory," přisvědčila Rebecca.

"To je na druhý straně světa, ne?"

"Na úplně opačné straně."

Shelly na ni vytřeštila oči. Oblékla si kabát a řekla: "Vy jste hodně cestovala?"

Jack se bál, že jestli se bude kousat do jazyka ještě víc, prokousne si ho.

"Tak trochu," kývla Rebecca.

Shelly si povzdychla a začala zápasit s knoflíky. "Já jsem moc necestovala. Byla jsem jen jednou v Miami a ve Vegas. Nikdy jsem žádného šerpu neviděla a ani jsem s žádným nespala."

"No," zarazila se Rebecca, "jestli někdy nějakého náhodou potkáte, radši se držte dál, protože nikdo vám nedokáže zlomit srdce rychleji nebo na víc kusů než takový šerpa. A, mimochodem, doufám, že víte, že nemáte opouštět město dřív, než nám dáte vědět."

"Já nikam nejedu," ujistila je Shelly.

Vytáhla z kapsy kabátu dlouhou bílou vlněnou šálu a přehodila si ji kolem krku a chystala se odejít z místnosti. Ve

dveřích se ohlédla zpátky na Rebeccu. "Hej ... jo ... poručíku Chandlerová, promiňte, jestli jsem k vám byla trochu odměřená."

"To nic."

"A díky za radu."

"My holky musíme držet spolu," usmála se Rebecca.

"Tak to je teda pravda!" přikývla Shelly.

Odešla z pokoje.

Poslouchali, jak se zvuk jejích kroků nese chodbou.

Rebecca si oddechla: "Ježíši, to je ale blbá, sobecká a rasistická mrcha!"

Jack vybuchl smíchy a znovu dopadl do křesla z doby královny Anny. "Ty mluvíš skoro jako Nevetski."

Rebecca napodobila hlas Shelly Parkerové a řekla: "Já vím, že to tak nezní, když to říkám sama, ale já nejsem tak úplně průměrná holka. Mám i spoustu kladů. Ježíši, Jacku! Jediné klady, které jsem na ní viděla, byly ty dva v její podprsence!"

Jack se smíchy zhroutil do křesla.

Rebecca se nad ním postavila a s úšklebkem ho pozorovala: "Já jsem dobře viděla, jak jsi nad ní slintal."

"Já ne," podařilo se mu říct mezi záchvaty smíchu.

"Ale ano, ty. Úplně jsi slintal. Ale na tu můžeš klidně zapomenout. Ta by se s tebou nezhazovala."

"Ale."

"No, máš v sobě přece trochu irské krve, ne? Tvoje babička byla Irka, ne?" Znovu napodobila Shellyin hlas: "Fuj, nic není horšího než ti zatracení irští pánbičkáři, co žerou jenom brambory."

Jack zavyl.

Rebecca se posadila do lenošky. Teď už se taky smála. "A máš taky ještě nějakou britskou krev, jestli si dobře vzpomínám"

"Jo," lapal po dechu Jack. "Jsem jeden z těch blbečků, co si denně máchají hubu v čaji."

"To není tak špatné. Šerpové jsou horší," řekla mu.

Svíjeli se smíchy, až jeden ze strážníků z chodby nakoukl dovnitř. "Co se to tu děje?" zeptal se.

Ale žádný z nich se nemohl přestat smát, aby mu to vysvětlil.

"No tak, měli byste mít trochu úcty, ne?" káral je strážník. "Jsou tady dvě mrtvoly."

Ale ta poznámka je kupodivu ještě víc rozesmála.

Strážník na ně chvíli zíral, pak zavrtěl hlavou a odešel.

Jack věděl, že je konverzace Rebecy se Shelly tak rozesmála právě proto, že tu byly dvě mrtvoly. Po tom, co se denně setkávali se strašlivě zohavenými těly, se zoufale potřebovali něčemu zasmát.

Postupně se ale uklidnili a oťřeli slzy z koutků očí. Rebecca vstala, šla se podívat k oknu a pozorovala vířící vločky. Pár minut spolu zase sdíleli přátelské ticho a vychutnávali tu sice dočasnou, ale přesto vítanou úlevu z neustálého napětí, kterou jim poskytl smích.

A tahle chvíle byla přesně jedna z těch věcí, které Jack minulý týden nemohl vysvětlit svým pokerovým spoluhráčům, když se Rebecce vysmívali. Jack s ní vždycky pociťoval zvláštní spřízněnost, kdykoliv se takhle nečekaně objevila ta druhá Rebecca - Rebecca se smyslem pro humor a nadáním objevovat absurdnosti denního života. Přestože tyhle chvíle byly vzácné, právě díky nim jejich spolupráce fungovala a Jack doufal, že se ta utajená Rebecca začne postupně objevovat častěji. Možná, někdy, jestli bude mít dost trpělivosti, ta druhá Rebecca vystřídá tu ledovou dívku úplně. Ale jako vždycky ta změna byla jen krátká. Rebecca se otočila od okna a řekla: "Radši by sis měl jít promluvit s doktorem a zjistit, co naši."

"Jo," souhlasil Jack. "A odted' si zkusíme udržet vážnou tvář, Chandlerová. Musíme jim ukázat, že skutečně respektujeme smrt."

Usmála se na něj, ale teď to byl jen letmý úsměv.

Vyšla z pokoje.

Jack ji následoval.

\* \* \*

Nayva Rooney vstoupila do chodby a zavřela za sebou dveře dětské ložnice, aby ta krysa, nebo co to je, nemohla vlézt zpátky.

Prohlédla ložnici Jacka Dawsona, nenašla nic, a tak za sebou opět pečlivě zavřela.

Důkladně prohlédla kuchyni, podívala se dokonce i do přiborníku. Nikde žádná krysa. V kuchyni byly dvojce dveře: jedny vedly na chodbu a druhé do jídelny. Zavřela je a tak si byla jistá, že ta věc není ani v kuchyni.

Teď už se to prostě muselo schovávat v jídelně nebo v obývacím pokoji.

Ale nic tam nebylo.

Nawa se dívala všude, ale nenašla nic.

Několikrát se při prohlídce zastavila, zadržela dech a poslouchala. Neozval se ani hlásek.

Nehledala ve všech těch pokojích jenom to zvíře, ale také se dívala, jestli tam někde není díra, kterou by se tak velká krysa protáhla. Ale neviděla nic takového.

Nakonec se postavila na práh pod oblouk klenutých dveří mezi obývacím pokojem a chodbou. Svítila každá lampa v pokoji, i stropní světlo. Rozhlížela se kolem a zamyšleně se mračila.

Kam to uteklo? Vždyť to tu ještě musí být - ne?

Ano. Tím si byla jistá. Ta věc tu ještě je.

Zmocnil se jí podivný pocit, že ji někdo pozoruje.

\* \* \*

Mrtvoly v tomto případě prohlížel Ira Goldbloom, který vypadal spíš jako Švéd než jako Žid. Byl vysoký, s hezkou pletí a vlasy tak plavými, že se zdály spíš bílé. Oči měl modré, se spoustou šedých teček.

Jack a Rebecca ho našli v prvním patře, v ložnici. Dokončil už prohlídku mrtvoly osobního strážce v kuchyni, podíval se na Vince Vastagliana a právě vytahoval ze svého černého koženého kufříku několik nástrojů.

"Na to, že mám tak slabý žaludek, jsem si asi vybral špatnou práci."

Jack také viděl, že je Goldbloom ještě o něco bledší než obvykle.

"Domníváme se," řekla Rebecca, "že tihle dva mají nějakou spojitost s vraždou Charlie Novella, která se stala tuhle neděli, a Colesonovým případem včera. Můžete nám s tím nějak pomoci?"

"Možná."

"Jenom možná?"

"No, dobrá, je tu určitá podobnost," uvažoval Goldbloom. "Ten velký počet ran ... to zohavení těl ... je tu pár shodných věcí. Ale radši počkáme až na pitevní zprávu."

Jacka to překvapilo. "Ale co ty rány? Nejsou stejné?"

"Ten počet zranění, ano. Ale ne jejich druh. Podíval jste se na ně?"

"Na první pohled," řekl Jack, "vypadají jako by je něco pokousalo. Mysleli jsme, že krysy."

"Ale pak nám došlo, že ty ranky jen zakrývají skutečná zranění, ta bodnutí," dodala Rebecca.

"Zdá se, že ty krysy se sem dostaly až potom, co ti muži zemřeli. Je to tak?"

"Není," zavrtěl hlavou Goldbloom. "Pokud se dá posoudit z předběžné prohlídky, žádný z nich nemá zranění v podobě bodných ran. Možná, že pitva odhalí nějaké takové zranění pod některými těmi kousnutími, ale o tom pochybuji.

Vastagliana a jeho osobního strážce něco příšerně pokousalo, a proto vykrváceli k smrti. Ten strážce měl rozervané nejméně tři artérie, hlavní žíly: krční žílu, levou branchiální a femorální artérii v levém stehně. S Vastaglianem to vypadá dokonce ještě hůř."

"Ale krysy přece nejsou tak zatraceně agresivní," podivil se Jack. "Nestává se, že by na člověka zaútočila smečka krys v jeho vlastním domě."

"Já si nemyslím, že tohle udělaly krysy," řekl Goldbloom. "Chci říct, že už jsem viděl, jak takové krysí kousnutí vypadá. Čas od času se nějaký chudák opije někde na ulici, dostane srdeční záchvat nebo infarkt někde za hromadou popelnic, kde ho najdou až za dva dny. A tehdy se do něj pustí krysy. Takže vím, jak takové kousnutí vypadá, a tohle se mu v žádném případě nepodobá."

"Mohli to udělat ... psi?" zeptala se Rebecca.

"Ne. Za prvé, ta kousnutí jsou příliš malá. A myslím, že můžeme vyloučit i kočky."

"Máte nějaký nápad, co by to mohlo být?" zeptal se Jack.

"Ne, je to divné. Možná, že nám to poví pitva."

"Věděl jste, že dveře koupelny byly zamčené, když se sem strážníci dostali?" zeptala se Rebecca. "Museli je vylomit."

"Slyšel jsem to. Záhada zamčeného pokoje," pokrčil rameny Goldbloom.

"Možná, že to není zase taková záhada," řekla zamýšleně Rebecca. "Jestliže Vastagliana zabilo nějaké zvíře, tak bylo možná tak malé, že se mohlo protáhnout pode dveřmi."

Goldbloom zavrtěl hlavou: "To by muselo být nějaké opravdu malé zvíře. Ne. Tohle bylo větší. Bylo docela určitě o hodně větší než ta škvíra pode dveřmi."

"Jak asi bylo veliké?"

"Jako velká krysa."

Rebecca se na chvíli zamyslela. "Vede sem vývod topení. Možná, že se ta věc protáhla tudy."

"Ale ten vývod je zakrytý mřížkou," ukazoval Jack. "A ty dírky v ní jsou ještě menší než škvíra pode dveřmi."

Rebecca vstoupila na dva kroky do koupelny, naklonila se a se zakloněnou hlavou se rozhlédla okolo. Pak se vrátila a řekla: "Máš pravdu. A mřížka je pevně na svém místě."

"A to okénko je zavřené," přemýšlel nahlas Jack.

"A zamčené," dodal Goldbloom.

Rebecca si odhrnula z čela jeden zářivý pramen vlasů. "A co odtoky v umyvadle a vaně? Mohla by se tudy dostat dovnitř krysa?"

"Ne," řekl Goldbloom. "Ne v moderním bytě."

"A co záchod?"

"To je velmi nepravděpodobné."

"Ale možné?"

"Asi ano, předpokládám. Ale, sami to vidíte, jsem si jistý, že tohle nebylo jen jedno zvíře."

"A kolik jich bylo?" zeptala se Rebecca.

"Rozhodně vám nemůžu říct přesný počet. Ale ... myslím si, že ať to bylo cokoliv, muselo jich tu být aspoň ... tucet."

"Panebože," vydechl Jack.

"Možná dva tucty. Možná i víc."

"Podle čeho tak soudíte?"

"No," řekl Goldbloom, "Vastagliano byl velký, silný chlap. Rozhodně by si poradil s jedním, dvěma i třemi zvířaty velikosti krysy, ať to bylo co chtělo. Pravděpodobně by si poradil i se šesti. Jistě, utržil by pár kousnutí, ale byl by schopný se o sebe postarat. Možná, že by všechny nezabil, ale zabil by jich pár a zahnal ty ostatní. Takže se mi zdá, že tu muselo být těch věcí tolik, taková smečka, že ho prostě úplně zaplavily."

Jackovi přeběhl kolem páteře mráz, jako rychlé hmyzí nožky. Najednou viděl Vastagliana, jak padá na podlahu v

koupelně pod záplavou pištících krys nebo možná něčeho ještě horšího, než jsou krysy. Viděl, jak sebou hází, pokousaný a potrháný a poškrábaný a ty věci na něj útočí ze všech stran, takže mu nezbývá ani dost času na to, aby se nějak bránil. Viděl, jak mu těžknou ruce pod vahou těch malých útočníků a jak otupený rostoucí hrůzou nemůže reagovat a bránit se. Viděl bolestnou, krvavou smrt v osamění. Jack se otřásl.

"A Ross, ten strážce," řekla Rebecca. "Myslíte si, že ho napadlo také tolik těch zvířat?"

"Ano," odpověděl Goldbloom. "Z těch samých důvodů."

Rebecca vydechla skrze zaťaté zuby. Byl to výraz její frustrace. "Tohle ještě ztěžuje vyřešení záhady té zamčené koupelny. Z toho, co jsme tu viděli, to vypadá, jako kdyby Vastagliano a jeho strážce byli oba v kuchyni a připravovali si pozdě v noci něco k jídlu. Tam na ně něco zaútočilo. Ross rychle podlehl, Vastagliano utekl. Byl pronásledován, nemohl se dostat k hlavním dveřím, protože ho od nich odřízli, a tak utekl sem nahoru a zamkl se v koupelně. A ty krysy - nebo něco jiného - tady nebyly, když za sebou zamkl. Takže kudy se sem dostaly?"

"A jak se dostaly ven?" připomněl jí Goldbloom.

"Tak to nakonec muselo být tím záchodem."

"Odmítám možnost, kvůli počtu těch zvířat," řekl Goldbloom. "Dokonce i kdyby tam nebyly překážky, které by ty krysy mohly zastavit, a i kdyby ta krysa zadržela dech a plavala skrze všechnu tu vodu, prostě se mi to vysvětlení nezdá. Protože my tu teď mluvíme o celé smečce zvířat, která by se tudy musela protáhnout jedno za druhým jako útočná četa, proboha. Krysy prostě nejsou tak chytré, ani tak ... odhodlané zabíjet. To není žádné zvíře. Tohle nedává smysl."

Z představy Vastagliana zaplaveného hordou drápajících a hryzajících krys Jackovi úplně vyschlo v ústech. Musel se soustředit, aby vůbec mohl odlepit jazyk od patra. Nakonec řekl: "A ještě něco, dokonce i kdyby Vastagliano a toho strážce přepadlo tolik těch ... těch věcí ... určitě by se jim podařilo pár jich zabít, ne? Ale my jsme tu nenašli ani jednu mrtvou krysu ani nic jiného - kromě těch mrtvých lidí."

"A žádné výkaly," řekl Goldbloom.

"Cože?"

"Výkaly. Exkrementy. Kdyby se tu jednalo o desítky zvířat, našli bychom výkaly, alespoň pár, ale spíše daleko víc hromádek výkalů."

"Jestli najdete zvířecí chlupy ..."

"Rozhodně se po nich podíváme," kývl Goldbloom. "Vyluxujeme podlahu kolem obou těl a uvidíme, co najdeme. Kdyby se našlo pár chlupů, hodně by to vysvětlilo." Otřel si dlaní tvář, jako by tak mohl stáhnout a odhodit pryč své napětí a znechucení. Otřel se takovou silou, že mu na tvářích naskočily červené skvrny, ale ten vylekaný pohled mu z očí nezmizel. "Je tu ještě něco, co mě znepokojuje. Ty oběti nebyly ... ožrané. Ti muži byli pokousaní, potrhání, poškrábaní ... to všechno ... ale pokud vidím správně, nic nesežralo ani kousek jejich masa. Krysy by ožraly měkké části těla: oči, nos, ušní lalůčky, pohlavní orgány ... Rozerval by tělo, aby se tak dostaly na vnitřnosti. To by také udělal každý dravec nebo mrchožrout. Ale tady se nestalo vůbec nic takového. Tyhle věci zabíjely cílevědomě, účelně, metodicky ... a potom se prostě vytratily, aniž by svou kořist sežraly. Je to nepřírozené. Podivné. Jaký měly motiv, nebo jaká moc je hnala? A proč?"

\* \* \*

Po rozhovoru s Irou Goldbloomem se Jack a Rebecca rozhodli vyslechnout sousedy. Možná některý z nich viděl nebo slyšel včera v noci něco důležitého.

Chvilí stáli s rukama v kapsách kabátů na chodníku před Vastaglianovým domem.

Obloha nad nimi se zdála ještě níž než před hodinou. A také byla temnější. V šedých mracích se rozplývaly černé šmouhy.

Vítr s sebou unášel sněhové vločky. Snášely se líně k zemi. Jen v okamžicích, kdy se do nich opřel vítr, se podobaly úlomkům spálené oblohy. Vypadaly jako studené kousky popela.

"Bojím se, že nás z tohoto případu stáhnou," ozvala se Rebecca.

"Ty myslíš ... z těchtole dvou vražd nebo z celého případu?"

"Jenom z těch dvou. Řeknou nám, že to spolu nesouvisí."

"Ale souvisí," řekl Jack.

"Já vím. Ale oni říkají, že Vastagliano a Ross nemají co dělat s případem Novella a Colesona."

"Myslím, že Goldbloom jim řekne, že ty dva případy spolu souvisí."

Zatvářila se kysele. "Nesnáším, když mě odvolají z případu. Když něco začnu, tak to taky chci dokončit."

"Neodvolají nás."

"Copak to nevidíš? Jestli to udělalo nějaké zvíře ..."

"No?"

"Tak jak můžou ten případ prohlásit za vraždu?"

"Je to vražda," řekl jí.

"Ale nikdo nemůže z vraždy obvinít zvíře."

Jack přikývl: "Už mi to dochází."

"Zatraceně."

"Poslouchej, ale jestli někdo vycvičil nějaká zvířata, aby zabíjela, tak je to pořád ještě vražda. A ten, kdo je vycvičil, je vrah."

"Kdyby to byli psi, co tak pokousali Vastagliana a Rosse," řekla Rebecca, "pak by ti tu tvou teorii možná někdo uvěřil. Ale jaké zvíře - jaké takhle malé zvíře - se dá vycvičit, aby splnilo něčí příkazy? Krysy? Ne. Kočky? Ne. Potkani, proboha?"

"No, dají se trénovat třeba fretky," nadhodil Jack. "Někdy se používají k lovu. Ne sice k lovu opravdových zvířat, ale jenom jako sport, protože jejich kořist vypadá po skončení lovu spíš jako rozervaný hadr."

"Tak fretky, jo? Chci vidět, jak přesvědčíš kapitána Greshama, že někdo terorizuje město se smečkou zabijáckých fretek, které za něj dělají špinavou práci."

"To zní trochu přitaženě za vlasy," přiznal Jack.

"Slušně řečeno."

"Takže co doopravdy máme?"

Pokrčila rameny.

Jack si vzpomněl na Baba Lavella.

Voodoo?

Ne. Určitě ne. Jedna věc je navrhnout, že se Lavelle snaží, aby ty vraždy vypadaly záhadně, aby vystrašil své nepřátele tím, že prokletí voodoo funguje, ale něco úplně jiného je představit si, že ty jeho kletby fungují doopravdy.

Ale tak ... Co ta zamčená koupelna? Jak to, že Vastagliano a Ross nebyli schopni zabít ani jednoho z těch útočníků?

Jak to, že se nenašly žádné výkaly?

Rebecca asi uhodla, co ho napadlo, protože se zamračila: "No tak, jdeme si promluvit se sousedy."

Vítr se najednou probudil a zuřivě vydechl. Hnal se ulicí a vyplivoval přitom sněhové vločky, jako by byl živý. Živý, ledový a vztekly vítr.

\* \* \*

Pennina učitelka na Welltonu, paní Quillenová, nemohla pochopit, proč by měl vandal ničit jenom jednu skříňku.

"Možná, že je chtěl zničit všechny, ale pak se lekl. Anebo začal s tou tvojí skříňkou, Penny, pak uslyšel nějaký zvuk, myslel si, že někdo jde, a lekl se a utekl. Ale škola je v noci samozřejmě zamčená a také je tu poplašené zařízení. Jak se jen mohl dostat dovnitř a pak zase ven?"

Penny, věděla, že to nebyl žádný vandal. Věděla, že tohle byl někdo daleko podivnější než vandal. Věděla, že tahle zničená skříňka je nějak spojená s tím zvláštním zážitkem v jejím pokoji včera v noci. Ale nevěděla, jak tohle všechno má říct, aby přitom nevypadala jako dítě, které ještě pořád věří na strašáky, a tak se paní Quillenové ani nesnažila vysvětlit všechny tyhle věci, které si ostatně neuměla vysvětlit ani ona sama.

Po chvíli rozhovorů a spoustě soucitných řečí a dalším spekulování o tom, kdo by něco takového mohl udělat, poslala paní Quillenová Penny do suterénu, kde byly na policích uložené přebytečné učebnice a nějaké školní potřeby.

"Vezmi si tam všechno, co ti tady zničili, Penny. Všechny učebnice, nové tužky, sešity a novou tabulku. A nezdružuj se tam, prosím. Za pár minut nám začíná hodina matematiky a víš, že tam potřebuješ trochu zabrat."

Penny sešla po schodech až do přízemí, chvíli postála u hlavních dveří a dívala se skrz sklo na vířící sněhové vločky a pak rychle proběhla budovou na druhou stranu, kolem prázdné tělocvičny a učebny zpěvu, kde měla za chvíli začít hodina.

Dveře do suterénu byly na samém konci chodby. Otevřela je a nahmatala na stěně vypínač. Dolů vedlo dlouhé a úzké schodiště. Přízemní chodba, kterou právě prošla, voněla křídovým prachem, který se sem dostal z okolních tříd, voskem na podlahu s borovou vůní a suchým horkem unikajícím z kotle. Jak sestupovala po úzkém schodišti, všimla si, že vůně sklepa se výrazně liší od těch nahoře. Ucítila slabý pach prachu. Také tu byl trochu cítit odhmyzovací prostředek. Vzpomněla si, že to tu každý měsíc odhmyzují, aby zabránili rybenkám udělat si z uskladněných knih oběd. A pod všemi těmi pachy se tu vznášel vlhký zápach, slabý, ale přesto nepříjemný.

Ted' už byla dole pod schody. Zvuk jejích kroků se ostře a zvučně rozléhal na betonové podlaze a jeho ozvěna se odrážela od vzdálených zdí.

Sklep se táhl pod celou budovou a tvořily ho celkem dvě místnosti. V té místnosti vzdálenější od schodů byla kotelna, oddělená od první místnosti těžkými kovovými dveřmi, které byly vždycky zavřené. Ale ta rozlehlejší z obou místností byla na téhle straně schodů. Uprostřed ní stál pracovní stůl a podél zdí se táhly kovové police, na kterých se vršily zásoby kříd a knihy.

Penny si vzala skládací košík, otevřela ho a vzala si všechny věci, které potřebovala. Právě našla poslední učebnici, když tu za sebou uslyšela podivný zvuk. Ten zvuk. Byl to ten sykavý, škrábavý a mumlavý zvuk, který slyšela včera v noci v ložnici.

Prudce se otočila.

Pokud viděla, byla tu sama.

Ale problém byl, že neviděla všude. Pod schody se táhly tmavé stíny. V jednom rohu místnosti, právě u dveří do kotelny, byla prasklá žárovka. A tam byla také tma. A navíc, každá z polic stála na nízkých nožkách a mezera mezi nejnižší policí a podlahou asi nikdy nepoznala světlo. Bylo tu spousta míst, kde by se mohlo schovávat něco malého a rychlého.

Poslouchala bez hnutí a čekala. Uplynulo deset dlouhých vteřin, pak patnáct, dvacet a ten zvuk už se neozval, a tak nakonec zapochybovala, jestli ho opravdu slyšela, nebo jestli si to jenom představovala. Uplynulo dalších pár vteřin, které se táhly jako minuty, ale pak jí něco bouchlo nad hlavou, nahoře na schodech: dveře od sklepa.

Ona nechávala dveře otevřené.

Někdo nebo něco je právě zabouchlo.

S košíkem plným knih a školních potřeb v jedné nico se Penny vydala ke schodům, ale okamžitě se zastavila, když nahoře na schodech uslyšela další zvuky. Syčení. Vřčení. Mumlání. Něco se pohnulo.

Včera v noci se snažila sama sebe přesvědčit, že ta věc v jejím pokoji tam vlastně vůbec nebyla, že to byl jenom zbytek jejího snu. Ted' už věděla, že to bylo víc než jen sen. Ale co to bylo? Duch? A čí duch? Určitě ne duch její matky.

Možná by jí ani nevadilo, kdyby tu byla její matka, kdyby ji tak trochu hlídala. Jo, to by bylo dobré. Ale tohle byl

přinejmenším zlomyslný duch, a přinejhorším to byl nebezpečný duch. Duch její mámy by nikdy nebyl takhle zlomyslný. To určitě ne. A kromě toho, duchové nikdy lidi nepronásledují z místa na místo. Ne, takhle to nebývá. Duchové nestraší lidi. Duchové straší v domech a jsou zakletí na jedno místo, dokud jejich duše někdo neosvobodí. Duchové nemůžou opustit místo, kde straší, a nemůžou se jen tak toulat městem, aby strašili jednu malou holku. Ale dveře do sklepa někdo zabouchl.

Možná, že to udělal jenom průvan.

Možná. Ale nahore na schodech, kam nedohlédla, se něco hýbalo. To nebyl průvan, ale něco divného.

To si jen představuješ.

Jo?

Stála pod schody, dívala se nahoru a pokoušela se prohlédnout tmou a zároveň se snažila uklidnit tím, že v duchu mluvila sama se sebou.

- No, jestli to není duch, tak co je to?

- Něco zlého.

- Nemusí to být zlé.

- Je to něco moc, moc zlého.

- Nech toho! Přestaň se strašit. Přece ti to včera v noci neublížilo, ne?

- Ne.

- Tah vidíš. Jsi v bezpečí.

- Ale teď je to zpátky.

Z rozhovoru v myšlenkách ji vyrušil další zvuk. Další bouchnutí. Ale tohle znělo jinak než bouchnutí dveří. A ozvalo se to znova: buch! A znovu. Znělo to, jako by něco bouchalo o zeď nahore na schodech. Mlátilo to sebou o okno jako mol. Buch!

Světla zhasla.

Penny zalapala po dechu.

Bouchání přestalo.

V náhlé tmě se na všech stranách kolem Penny ozvaly různé podivné a neklidné zvířecí zvuky. Neozývaly se jen ze schodů a Penny v té klaustrofobické tmě kolem uslyšela pohyb. Tady ve sklepě s ní nebyla jen jedna neviditelná a neznámá bytost. Bylo jich tu spousta.

Ale co to je?

Něco se jí otřelo o nohu a pak zmizelo někde v přití.

Vykřikla. Křičela hlasitě, ale ne dost hlasitě. Její křik nebylo slyšet ven ze sklepa.

A v té samé chvíli paní Marchová, učitelka hudby, začala bušit do klavíru v učebně zpěvu přímo nad Penninou hlavou. Děti začaly zpívat. Zpívaly o sněhulákovi Frostym. Zkoušely si to asi pro vánoční besídku, kterou pro rodiče pořádala celá škola vždycky těsně před začátkem vánočních prázdnin.

Teď, i kdyby se Penny podařilo křičet sebevíc nahlas, stejně by ji nikdo neslyšel.

A kvůli té hudbě a zpěvu teď ani ona neslyšela pohyby těch věcí ve tmě kolem sebe. Ale věděla, že tu stále ještě jsou. Vůbec nepochybovala o tom, že tu ještě jsou.

Zhluboka se nadechla, odhodlaná neztratit hlavu. Už přece není žádné dítě.

Nic mi neudělají, pomyslela si.

Ale sama tomu nevěřila.

Opatrně se pohnula směrem ke schodům, v jedné ruce nesla košík a druhou tápala ve tmě před sebou, jako kdyby byla slepá. A tma byla taková, že jí připadalo, jako by opravdu oslepla.

Ve sklepě byla dvě okna, ale ta měla čtvercový tvar a nebyla větší než třicet centimetrů. A kromě toho, na skle byla zvenku pořádná vrstva špíny. Dokonce i za jasného dne tyhle špinavé tabulky skla nepropouštěly mnoho světla. A za dní jako tehle, kdy byla obloha zatažená, okny prosvítalo jen slabé, kalné světlo, které dovnitř nesahalo dál než pár decimetrů od oken.

Teď došla až ke schodům a podívala se nahoru. Tam byla jen hluboká tma.

Paní Marchová ještě pořád bušila do klavíru a děti stále ještě zpívaly o ožvlém sněhulákovi.

Nad její hlavou, kousíček od schodů, se objevil pár očí, které vypadaly jako bez těla. Jakoby se jen tak vznášely ve vzduchu, i když Penny věděla, že musí patřit zvířeti asi tak velkému jako kočka. Ale tohle nemohla být kočka. Penny by si přála, aby to byla kočka. Tyhle oči byly asi stejně veliké jako kočičí a hrozně jasné. Neodrážely jen světlo, jako kočičí oči, ale zářily tak nepřirozenou září, že vypadaly jako dvě malé lucerničky. A měly i divnou barvu: bílou, měsíčně bledou, se slabým náznakem stříbrné modři. A tyhle studené oči ji pozorovaly.

Položila nohu na první schod.

Ta věc nahore sklouzla o schod níž, blíž k ní.

Penny ustoupila.

Ta věc sestoupila ještě o dva schody. To, že se přibližovala, bylo vidět jen podle těch nemrkajících očí. Tělo té věci zahalovala tma. Penny těžce dýchala a její srdce bušilo hlasitěji než ta hudba nad její hlavou. Couvala, až zády narazila na kovovou polici. Nebylo tu, kam se otočit ani kam se schovat.

Ta věc teď měla za sebou už třetinu cesty dolů po schodech a klouzala stále níž.

Penny se chtělo čurat. Přitiskla se zády k policím a stiskla stehna k sobě.

Ta věc, byla v polovině schodů. A pohybovala se rychleji.

Nad její hlavou, v učebně hudby, se teď opravdu vžili do písničky o sněhulákovi Frostym. Dětské hlasy zněly tím, co paní Marchová nazývala „nadšení“.

Koutkem oka Penny uviděla něco napravo od sebe. Jakoby zablikání slabého světla, záblesk, záři a pohyb. Odvážila se spustit oči z té věci, která k ní sestupovala ze schodů, a rychle se podívala do tmavé místnosti - a okamžitě si začala přát, aby ji to nikdy nenapadlo.

Oči.

Stříbřitě bílé oči.

Tma kolem ní jich byla plná. Dvě oči na ni zářily z podlahy, ne dál než metr od ní a měřily si ji s výrazem chladného hladu. Dvě další oči byly jen kousíček dál za těmi prvními. Další čtyři oči se mrazivě blýskaly z místa alespoň metr nad podlahou uprostřed místnosti a na chvíli ji napadlo, že ty věci musí být větší než kočka, ale pak jí došlo, že dvě z nich se musely vyšplhat na stůl. Dva, čtyři, šest párů očí se na ni zlověstně dívalo z různých polic u protější zdi. Tři další páry byly na podlaze blízko dveří, které vedly do kotelny. Některé se vůbec nehýbaly a některé se neklidně pohybovaly dopředu a dozadu, některé se pomalu plížily směrem k ní. Žádné ale nemrkaly. Další se vynořovaly z prostoru pod schody. Bylo tu alespoň dvacet těch věcí: čtyřicet jasně zářících, zlověstných a nezemských očí. Třesoucí se a vzlykající Penny odtrhla pohled od té démonické hordy ve sklepech a podívala se znovu na schody. Ta věc, která před necelou minutou začala klouzat ze schodů, už byla dole. Stála na posledním schodě.

\* \* \*

Na východ i na západ od domu Vincenta Vastagliana bydleli lidé v podobně rozlehlých, pohodlných a elegantně zařízených domech, které vypadaly spíš jako vesnická sídla než městské domy. Do těchto míst jakoby ani nezasahovalo město a žádný ze sousedů včera v té noci krve a vraždy neviděl ani neslyšel nic neobvyklého. Za méně než půlhodinu Jack a Rebecca tuhle stopu vyčerpali a vrátili se zpátky na chodník. Stáli se skloněnými hlavami, aby poskytovali co nejmenší odpor větru, který byl stále silnější. Teď byl jako ledový, zlomyslně šlehající bič, který uchvacoval odpadky z popelnic a unášel je vzduchem, třásl holými stromy takovou silou, až jim lámal větvičky, cloumal Jackovi a Rebecce cípy kabátů a štípal do tváří.

Vločky teď padaly hustěji a byly větší. Zdálo se, že je za pár minut ani nebude možné nazvat vločkami. Ulice byla stále ještě jen černá prázdná vozovka, ale na té se začínal tvořit bílý sněhový plášť.

Jack a Rebecca zamířili zpátky k Vastaglianovu domu a už tam skoro došli, když tu na ně někdo zavolal. Jack se otočil a uviděl Harry Ulbecka, mladého strážníka, který stál předtím na strážní na schodech před Vastaglianovým domem. Harry na ně mával z jednoho z vozů zaparkovaných u chodníku. Nebylo ale nic slyšet, protože mu vítr rval slova od úst a redukoval je na jednotlivé nesrozumitelné zvuky.

Jack šel k autu, sklonil se k otevřenému okénku a řekl: "Promiň, Harry, neslyšel jsem, co jsi říkal," a jeho dech přitom stoupal jako studené bílé obláčky.

"Právě nás volali rádiem," řekl Harry. "Potřebuji vás. Vás a detektiva Chandlerovou. Vypadá to, že tohle souvisí s tím případem, na kterém pracujete. Stala se další vražda. Podobná, jako tyhle. Možná, že ještě horší ... a ještě krvavější."

\* \* \*

Jejich oči nevypadaly tak, jak by měly. Připomínaly jí šterbiny v kotli, kterými jsou vidět záblesky ohně. Stříbřitě bílého ohně. Tyhle oči neměly žádná bělma ani zornice, jako lidské a zvířecí oči. Linula se z nich jen ta zlověstná záře, to bílé světlo, které jakoby zářilo přímo z těch očí a pulzovalo a blikalo.

Ta věc na schodech seskočila z posledního schodu na podlahu sklepa. Otočila se k Penny, pak se zastavila a pozorovala ji.

Penny už nemohla ustoupit dál ani o centimetr. Už teď se jí jedna z těch kovových polic bolestně zářovala do ramen.

Najednou si uvědomila, že hudba nahoře přestala hrát. Ve sklepech bylo ticho. Už tu bylo ticho hodnou chvíli. Možná že aspoň půl minuty. Přimrazená hrůzou si Penny ani nevšimla, že Sněhulák Frosty zmlkl, a tak nevykřikla.

Opožděně otevřela ústa, aby vykřikla o pomoc, ale klavír se ozval znovu. Tentokrát děti zpívaly píseň Rudolfa rudonosý jelen a dokonce ještě hlasitěji než předtím.

Ta věc u jejích nohou se na ni stále ještě dívala, a ačkoliv ty oči vůbec nevypadaly jako tygří, připomněly jí obrázek tygra, který viděla v nějakém časopise. Oči na té fotografii a tyhle podivné oči se sice sobě vůbec nepodobaly, ale přesto měly něco společného: byly to oči dravců.

I když se její oči pomalu přizpůsobovaly tmě, Penny stále ještě neviděla, jak ty věci vlastně vypadají. Neviděla, jestli mají i zuby a drápy. Byly z nich vidět jen ty hrozné, nemrkající oči zářící bílými plameny.

Napravo od ní se ty další věci pohnuly, skoro všechny najednou, jako jediná bytost s pevným cílem.

Otočila se k nim čelem, dech jí uvízl v hrdle a srdce se jí rozbušilo ještě rychleji.

Podle pohybu těch stříbřitých očí viděla, že ty věci skáčou dolů z polic, na kterých seděly.

Jdou si pro mě.

Ty dvě věci na stole také seskočily na podlahu.

Penny vykřikla, jak nejhlasitěji dovedla.

Hudba nepřestala hrát. Dokonce ani nevypadla z rytmu.

Nikdo ji neslyšel.

Kromě té jedné věci pod schody se všechny ostatní seskupily do smečky. Jejich zářící oči vypadaly jako diamanty rozsypané na černém sametu.

Žádné z těch očí se nepohnuly. Čekaly.

A teď se pohnulo i to zvíře pod schody. Ale ne směrem k ní. Skočilo dovnitř do sklepa a přidalo se ke svým druhům. Schody teď byly sice tmavé, ale volné.

Je to léčka.

Pokud viděla, nebylo tu nic, co by jí mohlo zabránit vyběhnout co nejrychleji nahoru po schodech.

Je to past.

Ale ty věci nepotřebovaly líčit past. Už teď byla v pasti. Mohly se na ni vrhnout kdykoliv. Mohly ji zabít, kdyby to chtěly udělat. Stříbřitě bílé oči ji pozorovaly.

Paní Marchová vši silou bušila do klavíru.

Děti zpívaly. Penny uhnula od polic, vrhla se ke schodům a běžela nahoru. Každým krokem očekávala, že ucítí, jak ji ty věci koušou do kotníků, jak se na ni vrhají a táhnou ji dolů. Jednou zakopla, skoro upadla, chytila se volnou rukou zábradlí a běžela dál. Teď byla na posledním schodě. Teď těsně přede dveřmi. Tápala rukou po klice a našla ji. Chodba. Světlo, bezpečí. Zabouchla za sebou dveře a opřela se o ně. Lapala po dechu.

V učebně hudby děti stále zpívaly o rudonosém jelenu Rudolfovi.

Chodba byla prázdná.

Penny se točila hlava. Najednou neměla žádnou sílu v nohách. Sklouzla zády po dveřích dolů. Pustila i ten košík s učebnicemi. Svírala ho tak pevně, že jí jeho držadlo vyrylo do dlaně rýhu. Dlaň ji pálila.

Písnička skončila.

Začala další. Stříbrné zvonky.

Penny se postupně uklidnila a vzpomatovala a konečně byla schopná rozumně uvažovat. Co jsou tyhle odporné malé věci zač? Odkud sem přišly? A co od ní chtějí?

Ale rozumné uvažování ji nijak nepomohlo. Nenapadala ji ani jediná přijatelná odpověď.

Ale zato ji napadala celá spousta opravdu nesmyslných odpovědí: skřeti, příšery, lidožrouti ... Blbost. Nemohlo to být nic takového. Tohle byl opravdový život a ne pohádka.

Jak by mohla někdy někomu vyprávět o tom, co se jí stalo ve sklepě, aniž by ji považovali za dítě anebo hůř - za šílence? Samozřejmě že dospělí nechtěli říkat, že děti blázní. Dítě může být hloupé jako pařez, blábolit jako blázen, žvýkat nábytek, zapalovat kočky a mluvit s cihlovými zdmi, ale pokud to je dítě, řeknou o něm přinejhorším - alespoň na veřejnosti - že má „narušené emoce“, i když tím myslí, že je „blázen“. Kdyby vyprávěla paní Quillenové nebo tátovi nebo jakémukoliv jinému dospělému o tom, co teď viděla ve školním sklepě, každý by si myslel, že si prostě chce vynutit pozornost a lítost: dospělí by si, že si ještě pořád nezvykla na to, že její matka zemřela. Pár měsíců po smrti své matky se Penny opravdu cítila mizerně, byla zmatená, zlostná a vystrašená a byla stálý problém pro otce i sama pro sebe. Chvilí potřebovala pomoc. A kdyby jim teď řekla o těch věcech ve sklepě, mysleli by si, že potřebuje pomoc znovu. Poslali by ji k „poradci“, který by ve skutečnosti byl psycholog nebo nějaký jiný doktor, a udělali by pro ni všechno, co je v jejich silách, aby jí pomohli. Poskytli by jí všechnu pozornost a soucit a léčení, ale prostě by jí nevěřili - dokud by neviděli na vlastní oči to, co teď viděla ona. Anebo dokud by pro ni nebylo příliš pozdě.

Ano, pak by jí uvěřili všichni - až by byla mrtvá.

Vůbec nepochybovala o tom, že ty věci s ohnivýma očima se jí dříve nebo později pokusí zabít. Nevěděla sice, proč ji chtějí zabít, ale jasně cítila jejich zlý úmysl a jejich nenávist. Ještě jí nijak neublížily, to je pravda, ale byly stále troufalejší. Včera v noci ta věc v její ložnici neudělala nic, kromě toho, že chytila tu baseballovou pátku, kterou do ní Penny dloubla, ale dnes ráno ty věci dostaly dostatek odvahy k tomu, aby jí zničily skříňku. A teď se ještě troufaleji objevily, odvážily se jí ukázat a hrozily jí.

Co se stane prostě?

Něco horšího.

Líbilo se jim, když se bála. Jako by se krmily jejím strachem. Ale nakonec je tahle hra přestane bavit, jako kočku přestane bavit hrát si s myší. A pak ...

Co mám dělat? přemýšlela bezradně. Co mám udělat?

\* \* \*

Hotel, jeden z nejlepších ve městě, stál u Central Parku. Byl to ten samý hotel, ve kterém Jack s Lindou strávili líbáňky. To bylo před třinácti lety. Nemohli si dovolit Bahamské ostrovy ani Floridu. Místo toho zůstali ve městě a strávili tři dny v tomhle přepychovém starém hotelu a dokonce i to na ně bylo příliš drahé. Přesto měli nádherné líbáňky, tři dny plné smíchu a hovorů o své budoucnosti a naplněné spoustou milování. Slíbili si výlet na Bahamy jako dárek ke svému desátému výročí, jako něco, na co se můžou těšit. Ale za deset let měli dvě děti, na které museli myslet, a nový byt, který museli zařídit. A tak ten slib zrušili a umluvili se, že si na Bahamy zajedou při svém patnáctém výročí. Neuplynul ani rok a Linda zemřela. A teď, osmnáct měsíců po jejím pohřbu, Jacka často napadalo, že Bahamy a tenhle hotel už pro něj budou mít vždycky špatný zvuk.

Ty vraždy se staly v šestnáctém poschodí, kde teď byli dva strážníci - Yeager a Tufton. Stáli přímo u výtahu.

Nepouštěli do chodby nikoho, kromě lidí s průkazem policisty nebo hotelových hostů, kteří bydleli v tomhle patře.

"Kdo jsou oběti?" zeptala se Rebecca Yeagera. "Civilové?"

"Ne," řekl Yeager. Byl to štíhlý muž s obrovskými žlutými zuby. Pokaždé, když se odmlčel, přejížděl si zuby jazykem, olizoval si je a tlačil na ně, jako by měl podezření, že se mu kývají. "Dva z nich byli velmi pravděpodobně najatí strážci."

"Znáte ten typ," řekl Tufton, když se Yeager odmlčel a přejížděl si jazykem po zubech. "Vysoká postava, ruce jako lopaty a ramena přes celý záda. Můžete jim o krk přerazit sekeru a oni si budou myslet, že je ofouknul průvan."

"A ten třetí," spustil zase Yeager, "byl jeden z Carramazů." Odmlčel se, vyplázl jazyk a přejel si s ním po předních zubech. "Jeden z přímých členů rodiny." Vyzkoušel jazykem pevnost svých předních řezáků. "Vlastně ..." Zase zasondoval jazykem. "... je to Dominick Carramazza."

"A doprdele!" neudržel se Jack. "Gennarův bratr?"

"Jo, kmotrův malý bráška, jeho oblíbenec a pravá ruka," řekl rychle Tufton, ještě než mohl Yeager odpovědět. Tufton byl výřečný muž s ostře řezaným obličejem, hranatou postavou, rychlými pohyby a trhavými a výmluvnými gesty.

Jacka napadlo, že Yeagerova pomalost ho musí věčně dráždit. "A nezabili ho jen tak. Ošklivě ho roztrhali. Neexistuje tu žádný doktor, který by ho dokázal sešít tak, aby ho mohli na pohřbu vystavit v otevřené rakvi. A víte dobře, jak si na

takových pohřbech tihle Siciliani zakládají."

"Po tomhle poteče na ulicích krev," řekl unaveně Jack.

"Takováhle válka gangů tu nebyla už léta," souhlasil s ním Tufton.

"Dominick ... ?" zarazila se Rebecca. "Nebyl to ten, co se o něm mluvilo ve zprávách celé minulé léto?"

"Jo," řekl Yeager. "Hoši z narkotik už si mysleli, že ho dostali za ..."

Když se Yeager odmlčel, aby si přešel zažloutlé zuby jazykem, Tufton ho rychle přerušil: "Obchod s drogami. Je zodpovědný za všechny obchodní operace, které tahle rodina provozuje. Snaží se ho dostat už dvacet let. Možná i déle, ale on je mazaný jako liška. Vždycky odejde od soudu jako svobodný muž."

"A co dělal v tomhle hotelu?" podivil se Jack.

"Já si myslím, že se tu schovával," řekl Tufton.

"Zapsal se pod cizím jménem," potvrdil Yeager.

"Byl tu zalezlý s těmi dvěma gorilami, aby ho chránili. Musel vědět, že po něm někdo jde, ale stejně ho dostali."

"Dostali?" řekl zamyšleně Yeager. Odmlčel se, zašátral si jazykem po zubech a tentokrát vydal nepříjemný sykavý zvuk. A pak dodal: "Sakra, tohle bylo víc, než že ho jen dostali. Tohle byla úplná devastace. Bylo to šílené, úplně zvrácené, to je to, co se tam stalo. Kriste, kdybych neměl rozum, řekl bych, že tyhle tři něco rozhryzalo, rozhryzalo na kusy."

Zločin se odehrál ve dvoupokojovém apartmá. První strážníci, kteří sem dorazili, museli vylomit dveře. V obou místnostech už pracoval doktor, pár techniků z laboratoře a policejní fotograf.

První místnost, vyzdobená béžovými a modrými doplňky, byla elegantně zařízena stylovou směsicí francouzského a současného nábytku. Pokoj by byl vypadal hřejivě a příjemně, kdyby v něm nebylo každíčké místo zacákané krví.

První tělo leželo na zádech na podlaze, vedle převrženého oválného stolku. Byl to muž kolem třicítky. Vysoký a urostlý. Jeho tmavý oblek byl roztrhaný stejně jako bílá košile, kterou měl na sobě, a všude byly krvavé skvrny. Vypadal stejně jako Mastagliano a Ross: ošklivě pokousaný a zohavený.

Koberce kolem těla byl nasáklý krví, ale bylo vidět, že se smrtelný zápas oběti neodehrál jen na tomto místě. Celým pokojem se táhla krvavá stopa, nikoli přímá, ale zmatená a klikatá. Byla to cesta, kudy prochala oběť v panice, když chtěla uniknout a setřást své pronásledovatele.

Jackovi se udělalo špatně.

"Tohle vypadá jako jatka," řekla Rebecca.

Ten mrtvý asi nabíjel zbraň. Kožená kapsa pod jeho ramenem byla prázdná. Po jeho boku ležela pistole ráže třicet osm vybavená tlumičem.

Jack oslovil jednoho z laboratorních techniků, který pomalu procházel místností a nabíral vzorky krve z různých skvrn.

"Té zbraně jste se nedotýkali?"

"Jistěže ne," potvrdil technik. "Vezmeme ji s sebou do laboratoře v igelitovém sáčku a uvidíme, jestli najdeme nějaké otisky."

"Zajímalo by mě, jestli se z ní střílelo," řekl Jack.

"No, to je celkem jisté. Našli jsme čtyři vypálené patrony."

"Stejná ráže jako tahle pistole?"

"Jo."

"A našli jste nějaké náboje?" zeptala se Rebecca.

"Všechny čtyři," řekl technik. Ukázal rukou: "Dva v té zdi, jeden v rámu tamhletěch dveří a jeden přímo v tom křesle."

"Takže to vypadá, že ať střílel na co chtěl, netrefil to," řekla Rebecca.

"Pravděpodobně ne. Čtyři patrony, čtyři náboje. Všechno to pasuje."

Jack se nadechl: "Jak to, že se čtyřikrát netrefil na tak krátkou vzdálenost?"

"Tak to teda nevím," řekl technik. Pokrčil rameny a vrátil se ke své práci.

Sama ložnice byla ještě krvavější než předpokoj. Leželi v ní dva mrtví muži.

A byli tu i dva živí. Policejní fotograf zabíral těla z každého myslitelného úhlu. Doktor jménem Brendan Mulgrew, vysoký, hubený muž s vyčuhujícím ohryzkem si prohlížel polohu obou těl.

Jeden z mužů ležel na posteli s hlavou v nohách postele a bosýma nohama nataženýma na polštáři. Jednu ruku měl na svém rozervaném hrdle a druhou hozenou vedle sebe dlaní vzhůru. Měl na sobě zkrvavený župan.

"Dominick Carramazza," uvědomil si Jack.

Rebecca se podívala na zohavený obličej a pak řekla: "Jak jsi to poznal?"

"Těžko."

Druhý muž ležel na břiše na podlaze s hlavou otočenou k jedné straně a tvář měl roztrhanou na kusy. Byl oblečený stejně jako ten v předpokoji: bílá košile, u krku rozepnutá, černý oblek a pouzdro na pistoli v podpaží.

Jack se otočil od toho rozervaného krvavého těla. V žaludku ucítil kyselo. To si jeho žaludeční šťávy razily cestu ven. Obě oběti v ložnici byly ozbrojené. Ale zbraně jim nepomohly o nic víc než tomu muži v předpokoji.

Muž na podlaze stále ještě svíral pistoli s tlumičem. Byla stejná jako ta v předpokoji.

Mrtvý na posteli už nebyl schopný držet zbraň. Ta ležela na zmuchlaných peřinách.

"Smith & Wesson ráže .357 Magnum," řekl Jack. "Tohle může udělat díru jako pěst do všeho, co se mu postaví do cesty."

Protože to byl revolver a ne pistole, nebyl vybavený tlumičem a Rebecca řekla: "Kdyby s tím někdo vystřelil tady, znělo by to jako výstřel z děla. Slyšeli by to na celém poschodí."

Jack se Mulgrewa zeptal: "Střílelo se z obou těch zbraní?"

Ten přikývl: "Jo. Vypadá to, že ta pistole vystřílela celý zásobník. Ten chlápek s tím Magnumem vystřelil pětkrát."

"A nic nezasáhl," zatvářila se nevěřicně Rebecca.

"Zdá se, že ne," řekl Mulgrew, "ačkoliv, sbíráme krevní vzorky po celé místnosti a snad najdeme skupinu, která nepatří ani jedné z těch obětí."

Museli přejít na druhý konec místnosti, aby nepřekáželi fotografovi.

Jack si všiml dvou impozantních děr ve zdi nalevo od postele. "To byl ten revolver?"

"Ano," řekl Mulgrew. Těžce polkl. Ohryzek mu poskočil. "Oba náboje prolétly zdí do dalšího pokoje."

"Ježíši. Stalo se tam někomu něco?"

"Ne. Ale jen o vlas. Ten chlápek vedle je bez sebe vzteky."

"To se mu ani nedivím," ušklíbl se Jack.

"Už ho někdo vyslechl?" zeptala se Rebecca.

"Asi mluvil se strážníky," řekl Mulgrew, "ale myslím, že detektivové ho ještě nevyslýchali."

Rebecca se podívala na Jacka. "Jdeme za ním, dokud je čas."

"Dobře. Ale počkej ještě moment." Jack se obrátil na Mulgrewa: "Tyhle tři oběti ... zemřely na ta kousnutí?"

"Vypadá to tak."

"Byly to krysy?"

"Raději bych počkal na výsledky z laboratoře, pitva ..."

"Ptám se vás na váš neoficiální názor," řekl Jack.

"No ... neoficiálně ... krysy to nebyly."

"Psi? Kočky?"

"Velmi nepravděpodobné."

"Našli jste nějaké výkaly?"

Mulgrew se zatvářil překvapeně. "Napadlo mě to, ale je legrační, že na to myslíte taky. Díval jsem se všude. Nenašel jsem nic."

"Zdá se vám divné ještě něco?"

"No, všiml jste si těch dveří, ne?"

"Kromě toho."

"Nestačí to snad?" řekl překvapeně Mulgrew. "Poslouchejte, první chlapi tady museli vylomit dveře, aby se sem dostali. Bylo to tu zamčené zevnitř. Okna jsou také zavřená zevnitř a navíc si myslím, že se snad ani nedají otevřít."

Takže ... ať to byli lidi nebo zvířata, jak se dostali pryč? Teď tady máte jednu parádní záhadu zamčeného pokoje. Já si myslím, že je to pořádně divné. Vy ne?"

Jack si povzdychl. "Vlastně je to poslední dobou docela obvyklé."

\* \* \*

Opravář telefonů, Ted Gernsby, právě pracoval na spojové skřínce v pomocném odtokovém kanále nedaleko Welltonu, který tu byl pro případ velkého deště. Měl sebou pracovní světla, která si on a Andy Carnes přinesli ze svého vozu, a jejich kuzele byly soustředěné na skříňku, kde pracoval. Jinak byla v té široké odtokové rouře naprostá a neproniknutelná tma.

Světla vydávala jen málo tepla a vzduch pod zemí byl o něco teplejší než nahoře na ulici týrané větrem, ačkoliv ne zase o moc. Ted se třásl. Protože musel dělat jemnou práci, musel si také sundat rukavice. Teď už mu ruce pomalu tuhly zimou.

Ačkoliv pomocné korály nebyly spojené s normální kanalizací a ačkoliv v téhle rouře bylo relativně sucho i přes to, že v posledních týdnech skoro každý den pršelo, Ted každou chvíli cítil temný hnilobný zápach, který se občas stával příliš intenzivním, a nutil ho šklebit se a občas i zakašlat. Přál si, aby se Andy rychle vrátil s tím okruhem, který potřeboval, aby mohl dokončit práci.

Položil malé kleštičky, které držel, přiložil si dlaně k ústům a snažil se je dechem zahřát. Naklonil se za světla, aby ho jejich záře neoslepovala, a pokoušel se podívat i do neosvětlené části roury.

Ve tmě se zakývala baterka. Přiblížovala se. Konečně, Andy.

Ale proč utíká?

Ze tmy se vynořil Andy Carnes a rychle oddechoval. Bylo mu sotva dvacet, takže byl alespoň o dvacet let mladší než Ted. Spolu pracovali jen týden. Andy byl ten plážový typ se světlými vlasy, zdravou pletí a pihami, které na jeho těle vypadaly jako kapky vody na teplém, suchém písku. Hodil by se spíš do Miami nebo do Kalifornie. Sem do New Yorku se hodil asi jako pěst na oko. Ale teď byl tak bledý, že jeho pihy vypadaly jako tmavé dírký. Oči měl doširoka rozevřené a chvěl se.

"Co se děje?" zeptal se Ted.

"Tam vzadu," řekl Andy rozřeseným hlasem. "V té pomocné stoce. Přesně na téhle strmě."

"Něco tam je? Co?"

Andy se ohlédl. "Nešli za mnou. Bohudíky. Báľ jsem se, že mě budou honit."

Ted Gernsby se zamračil. "O čem to mluvíš?"

Andy chtěl něco říct, zaváhal a pak potřásl hlavou. S vystrašeným výrazem ve tváři řekl: "Tomu bys nevěřil. Určitě ne. Já tomu taky nevěřím a přitom jsem to sám viděl!"

Ted netrpělivě vytáhl z opasku svou vlastní baterku a chystal se jít směrem k pomocnému kanálu.

"Počkej!" zadržel ho Andy. "To by mohlo být ... nebezpečné."

"A proč?" chtěl vědět Ted, kterého Andy pomalu začínal udivovat.

"Oči." Andy se oťrásl. "To jsem viděl nejdřív. Spousta očí, zářících ve tmě, uvnitř té roury."

"A to je všechno? Poslouchej, právě jsi viděl pár krysy. Nic, čeho by ses měl bát. Až budeš tuhle práci dělat pár týdnů,

zvykneš si na ně."

"To nebyly krysy," řekl Andy tvrdě. "Krysy mají oči červené, ne? Tyhle byly bílé. Nebo ... spíš jako stříbrné. Stříbrně bílé oči. Hrozně jasné. Ale ne proto, že odrážely světlo baterky. Ne. Ani jsem si na ně neposvítíl, když jsem je poprvé zahlédl. Ty oči zářily. Zářily svým vlastním světlem. Chci říct ... vypadaly jako zevnitř osvětlené díry. Jako blikající ohnivé skvrny. A pak jsem si na ně posvítíl baterkou a oni tam byli, ne dál než dva metry ode mě. Nevěřil bys, jak ty zatracené věci vypadaly. Byli tam!"

"Ale co?" nechápal Ted. "Ještě pořád jsi mi neřekl, cos vlastně viděl."

A Andy mu to třesoucím se hlasem řekl.

To byl ten nejbáznivější příběh, který Ted kdy slyšel, ale poslouchal ho bez přerušování, a ačkoli si byl jistý, že to nemůže být pravda, cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. A pak se přes Andyho protesty vydal k pomocnému odtoku, aby se sám přesvědčil. Nenašel vůbec nic, žádné příšery, na které kdysi věřil jako dítě. Dokonce vlezl i do té roury, jen kousek a pátral tam baterkou.

Nic.

Vrátil se k práci.

Andy tam čekal ve světle velkých lamp. Prohlížel si okolní tmou podezřívavým pohledem. Byl stále ještě bledý.

"Nic tam není," řekl Ted.

"Ještě před minutou tam byli."

Ted zhasl svoji baterku a zastrčil ji zpátky za opasek. Vrazil ruce do kapes svého kožešinou lemovaného kabátu.

"Tohle je poprvé, co jsi se mnou šel do podzemí."

"No a?"

"Už jsi někdy byl na nějakém takovémhle místě?"

"Ty myslíš v kanále?" zeptal se Andy.

"To není kanál. To je odtoková roura. Už jsi tu někdy byl?"

"Ne. Proč se ptáš?"

"Už jsi někdy seděl v přeplněném divadle a najednou se cítil trochu ... "

"Já nemám klaustrofobii," řekl Andy v obraně.

"To není nic, za co by ses musel stydět, víš. Já už jsem takový věci zažil. Chlap se cítí trochu nepříjemně v malých pokojích, ve výtahu, v davu, i když ne zase tak nepříjemně, aby řekl, že má klaustrofobii. A pak přijde poprvé sem dolů na nějakou opravu a začne se cítit hrozně, třást se, nemůže se nadechnout, myslí si, že na něj ty zdi spadnou, slyší zvuky a vidí různé věci. Jestli se ti stalo tohle, tak si s tím nedělej starosti. To neznamená, že tě vyhodí nebo něco takového. To sakra ne! Prostě tě jenom nebudou posílat na práci do podzemí. To je všechno."

"Já jsem ty věci viděl, Tede."

"Nic tam není."

"Já jsem je viděl."

\* \* \*

Pokoj sousedící s pokojem Dominicka Carramazzy byl velký a hezký, s širokou postelí, psacím stolem, barem, prádelníkem a dvěma křesly. Převládala tu korálová a tyrkysová barva.

Burt Wicke, který tam bydlel, byl asi čtyřicátník. Byl vysoký alespoň sto osmdesát centimetrů a kdysi musel být silný a pevný, ale teď na něm všechny svaly obaloval tuk. Ramena měl široká, ale kulatá, hrudník mohutný, ale břicho mu viselo přes opasek. Seděl na okraji postele a kalhoty kolem jeho tlustých stehů byly napjaté k prasknutí. Jack zjistil, že si ani neumí představit, že Wicke kdysi vypadal dobře. Zvykl si asi na příliš mnoho dobrého jídla, příliš mnoho alkoholu a příliš mnoho cigaret a to jeho tvář změnilo tak, že vypadala jako napůl rozteklá. V tom korálovém a tyrkysovém pokoji Wicke vypadal jako ropucha na narozeninovém dortu.

Hlas měl překvapivě vysoký, vyšší, než Jack očekával. Jack totiž předpokládal, že Burt Wicke bude pomalý. Že se bude pomalu pohybovat, pomalu mluvit, že se bude chovat utahaně a líně, ale Wicke mluvil velice nervózně a energicky. Ani chvíli neposeděl. Vstal z postele, přebíhal po pokoji, pak se posadil do křesla, ze kterého vzápětí vyskočil, a znovu začal pobíhat ze strany na stranu, zatímco s nimi mluvil a odpovídal na otázky, které mu kladli, a neustále je přerušoval svými stížnostmi. Byl to prostě věčný reptal.

"Tohle nebude trvat dlouho, že ne? Už teď jsem musel zrušit jednu obchodní schůzku. Jestli se tohle protáhne, budu muset odvolat další."

"Nebude to dlouho trvat," ujistil ho Jack.

"Nechal jsem si přinést snídani sem, do pokoje. Nebyla to nejlepší snídane. Pomerančový džus byl teplý a kafe zase studené. Chtěl jsem, aby mi vajíčka osmažili z obou stran, a oni mi semposlali volská oka. Člověk by si myslel, že v takovémhle hotelu, hotelu s takovouhle pověstí a navíc tak drahém, dostane slušnou snídani. No, pak jsem se ohlířel a oblíkl. Právě jsem stál v koupelně a česal jsem se, když jsem uslyšel nějaké volání. A pak někdo začal křičet. Vyšel jsem z koupelny a poslouchal a určitě to bylo ve vedlejším pokoji. Nebyl to jenom jeden hlas."

"Co křičeli?" zeptala se Rebecca.

"Znělo to trochu překvapeně, ustrašeně. Vyděšeně. Opravdu vyděšeně."

"Ne, myslela jsem - nepamatujete si, co křičeli? Nějaká slova?"

"Nekřičeli žádná slova."

"Nebo možná jména."

"Nekřičeli ani slova ani jména. Nic takového."

"A co tedy křičeli?"

"No, možná, že opravdu křičeli slova nebo jména, nebo snad oboje, ale já jsem to přes zeď prostě neslyšel. Byl to

prostě jenom rachot. A tak jsem si pomyslel: Kristepane, to už se zase něco děje? Tahle cesta vypadala špatně už od začátku."

Wicke nebyl jenom reptal. Byl to normální fňukal. Jack už při zvuku jeho hlasu zatínal zuby.

"A co se stalo pak?" zeptala se Rebecca.

"No, ten křik netrval dlouho. A skoro hned se ozvaly výstřely."

"Tyhle dvě kulky prolétly zdi?" ukázal Jack na díry ve zdi.

"Ne hned. Asi minutu potom. A z čeho vůbec tenhle hotel stavěli, že ty kulky tudy prolétly, jako by ta zeď byla z papíru?"

"Byla to ráže .375 Magnum," vysvětlil Jack. "To nezastaví žádná zeď."

"Ty zdi jsou jako z papíru," pokračoval Wicke, jakoby nechtěl slyšet nic, co by mohlo přispět k lepší pověsti tohoto hotelu. Šel k telefonu, který stál na nočním stolku u postele, a položil ruku na sluchátko. "Jakmile se ozvala ta střelba, doplížil jsem se sem, vytočil jsem recepci a řekl jsem, aby zavolali policii. Trvalo jim strašně dlouho, než se sem dostali. To vám to v tomhle městě trvá vždycky takhle dlouho, než se dostanete tam, kde vás potřebují?"

"Děláme co můžeme," řekl Jack.

"Pak jsem položil sluchátko a chvíli jsem váhal, protože jsem nevěděl, co mám dělat. Tak jsem tu prostě stál a poslouchal, jak tam křičí a střelí, a pak jsem si uvědomil, že by mě mohli trefit, a tak jsem šel do koupelny, kde jsem se chtěl schovat, než to tam skončí, a najednou mě skoro doopravdy trefili. První kulka prolétla zdi a kolem mého obličeje možná jenom dvacet centimetrů. A druhá dokonce ještě blíž. Plácl jsem sebou na podlahu, ale tohle byly poslední dva výstřely a za dalších pár vteřin přestal i ten křik."

"A pak bylo co?" zeptal se Jack.

"Pak jsem čekal, až přijede policie."

"Na chodbu jste nešel?"

"A proč bych měl?"

"Abyste se podíval, co se tam stalo."

"Zbláznil jste se? Jak jsem mohl vědět, kdo všechno na té chodbě je? Co kdyby tam byl jeden z těch pistolníků?"

"Takže jste nikoho neviděl. Ani jste neslyšel nic důležitého jako nějaká jména?"

"Už jsem vám řekl, že ne."

Jacka už nenapadaly žádné další otázky. Podíval se na Rebeccu, ale ta vypadala, že už také neví, na co se ptát. Další slepá ulička.

Vstali z křesel a Burt Wicke si stále ještě nařikavým hlasem stěžoval: "Tohle byla už od začátku špatná cesta. Nejdřív musím letět celou dobu z Chicaga až sem vedle staré báby z Peorie, která celou dobu nezavře hubu. Taková nudná ženská. A letadlo se třásl, to jste ještě neviděli. No, a včera nevyšly dvě smlouvy a zjistil jsem, že v tomhle hotelu jsou krysy, v takovémhle drahém hotelu ..."

"Krysy?" podivil se Jack.

"Cože?"

"Říkal jste, že tu jsou krysy."

"To je pravda."

"A vy jste je viděl?" zeptala se Rebecca.

"To je hanba," řekl Wicke. "Takovýhle hotel, s tak dobrou pověstí a hemží se to tu krysy."

"Viděl jste je?" opakovala Rebecca.

Wicke se na ni zamračeně podíval. "Proč vás tak strašně zajímají krysy? To nemá nic společného s těmi vraždami."

"Viděl jste je?" opakovala zvýšeným hlasem Rebecca.

"Ne tak docela. Ale slyšel jsem je ve zdech."

"Slyšel jste krysy ve zdi?"

"No vlastně ve ventilaci, v šachtách topení. Znělo to blízko, jako by byly přímo tady ve zdi, ale víte sami, jak tyhle duté kovové šachty nesou zvuk. Ty krysy mohly klidně být v jiném patře, možná i v jiném křídle budovy, ale znělo to zatraceně blízko. Tak jsem šel tady k tomu stolku a přiložil ucho k vývodu ventilace a byl bych přísahal, že musely být jen pár centimetrů ode mě. Pištěly. Tak trochu legračně. Takové štěbetavé zvuky. Podle zvuku jich tam muselo být alespoň šest. Slyšel jsem, jak jim drápky šramotí na plechu ... škrábaly tak, až mi běhal mráz po zádech. Stěžoval jsem si v recepci, ale zjevně se vedení tady nestará o stížnosti nájemníků. Podle toho, jak se tu chovají k hostům, by člověk nevěřil, že tohle je jeden z nejlepších hotelů ve městě."

Jack si domyslel, že Burt Wicke pravděpodobně podal během svého pobytu tady nesmyslný počet důrazných a zbytečných stížností na spoustu maličkostí. A na vedení ho tím pádem určitě začali považovat buďto za beznadějněho neurotika anebo za podvodníka, který si hledá všechny možné záminky, aby nemusel platit účet za pokoj.

Wicke přešel k oknu, podíval se na zimní oblohu a pak na ulici hluboko dole. "A Teď ještě ke všemu začíná sněžit."

Ještě navíc se zkazí počasí. To není fér."

Ten chlap už Jackovi nepřipomínal ropuchu. Teď vypadal spíš jako skoro dvoumetrové, tlusté a chlupaté dítě se sloníma nohama.

"Kdy jste uslyšel ty krysy?" zeptala se Rebecca.

"Dneska ráno. Když jsem dojedl snídani, zavola jsem na recepci a řekl jsem jim, jak příšerný tu mají zákaznický servis. Po velmi neuspokojivém hovoru s recepčním jsem položil sluchátko - a v tu chvíli jsem uslyšel ty krysy. Chvíli jsem poslouchal, až jsem si byl absolutně jistý, že to jsou krysy, zavola jsem samotnému řediteli hotelu, abych si postěžoval na tohle, a ani pak jsem ničeho nedosáhl. Pak jsem se právě rozhodl osprchovat, obléct se, pobalit věci a najít si nový hotel, ještě před první dnešní schůzkou."

"Pamatujete si, kdy přesně jste uslyšel ty krysy?"

"Na minutu přesně ne, ale muselo to být asi okolo půl deváté."

Jack se podíval na Rebeccu. "To je asi hodina předtím, než se tam vedle staly ty vraždy."

Rebecca se tvářila zamyšleně. "Je to pořád divnější a divnější."

\* \* \*

Tři mrtvá zohavená těla stále ležela tam, kam padla.

Muži z laboratoře ještě neskončili svoji práci. Jeden z nich v předpokoji luxoval koberec kolem těla na podlaze k pozdější analýze.

Jack a Rebecca přešli k nejbližšímu vývodu ventilace, což byl otvor ve zdi asi třicet krát dvacet centimetrů kousek od stropu. Jack si tam přitáhl křeslo, postavil se na něj a díval se mřížkou.

"Ta šachta se stáčí dovnitř. A šrouby pronikají celou mřížkou a tou vnitřní kovovou obrubou."

"Odsud jsou vidět hlavy dvou šroubů," řekla Rebecca.

"Víc jich tam není. Ale kdyby se tudy něco chtělo dostat dovnitř do pokoje, muselo by nejdřív odšroubovat alespoň jeden z nich, aby se ta mřížka uvolnila."

"A žádná krysa tolik rozumu nemá," dodala.

"A i kdyby to byla ta nejchytřejší krysa, kterou kdy Bůh stvořil, i kdyby to byl krysí Albert Einstein, ani tehdy by to nemohl udělat. Zevnitř je jenom ten špičatý konec šroubu. Krysa by ho nikdy nemohla chytit a otáčet jenom tlapkami."

"A zuby taky ne."

"Ne, to by chtělo prsty."

Ale ventilační šachta byla příliš malá na to, aby se do ní vešel člověk, nebo i dítě.

Rebecca se zamyslela: "Předpokládejme, že se spousta krys, třeba pár desítek krys proti té mřížce vrhlo a tlačily se na ni. Kdyby jich bylo opravdu hodně a vyvinuly dostatečný tlak, pak by mohly ty šrouby vyrazit a uvolnit tak tu mřížku ze zdi?"

"Možná," řekl Jack a v hlase mu znělo ještě něco víc než jen pochybnosti. "Ale dokonce i to zní na krysu příliš chytře.

Myslím, že kdyby díry v té mřížce a v tom vnitřním kovovém okraji byly větší než ty šrouby, pak by se ty šrouby protáčely a ta mřížka by se dala zevnitř prostě vyrazit."

Zkusil mřížkou zacloumat. Trochu se pohnula. Hýbala se tam i zpátky, dolů i nahoru, ale jen nepatrně.

"Drží dost pevně," konstatoval Jack.

"Nějaká jiná možná drží míň."

Jack slezl z křesla a postavil ho zpátky na místo, kde ho předtím vzal.

Prošli všechny místnosti a našli všechny ventilační vývody: dva v předpokoji, jeden v ložnici a jeden v koupelně. A na každém vývodu držela pevně přišroubovaná mřížka.

"Sem do toho pokoje se přes ty mřížky nemohlo dostat vůbec nic," řekl Jack. "Možná, že bych mohl uvěřit tomu, že krysy by se mohly nahromadit proti té mřížce a vyrazit ji, ale nikdy mě nikdo nepřesvědčí, že se pak vytratily pryč tou samou cestou a nějak se jim podařilo zašroubovat tu mřížku zpátky na místo. Žádná krysa - ani žádné myslitelné zvíře - by se nedala takhle vycvičit."

"Ne. Samozřejmě, že ne. To je nesmysl."

"Takže," zvedl obočí Jack.

"Takže," opakovala Rebecca. Povzdechla si. "Tak ty si myslíš, že je to prostě jenom nějaká divná náhoda, že ty muže tady něco ukousalo k smrti chvíli po tom, co Wicke slyšel krysy ve zdech."

"Nemám rád náhody," řekl.

"Já taky ne."

"Většinou se pak ukáže, že to nebyly žádné náhody."

"Přesně tak."

"Ale pořád ještě je to nepravděpodobné. Myslím tu náhodu. Pokud ..."

"Pokud co?" zeptala se ho.

"Pokud nechceš uvěřit na existenci voodoo, černou magii ..."

"Ne, díky."

"... démony, co se plíží uvnitř zdí ..."

"Jacku, proboha!"

"... kteří vycházejí ven jenom zabíjet a pak se zase ztrácí do zdí a jednoduše mizí."

"Já tohle nebudu poslouchat."

Usmál se. "Jen si dělám legraci, Rebecca."

"To určitě. Možná si sám myslíš, že těm blbostem nevěříš, ale někde hluboko je jedna tvoje část, která je ..."

"Nadměrně nepředpojatá," dokončil za ni.

"Jestli si z toho chceš dělat legraci ..."

"Chci. Opravdu chci."

"Ale je to pravda."

"Možná, že jsem nadměrně nepředpojatý, pokud je něco takového vůbec možné ..."

"Je to možné."

"... ale aspoň nejsem nepříznivý."

"Ani já ne."

"Nebo strohý."

"To taky nejsem."

"Ani vyděšený."

"Co zas má tohle znamenat?"

"Domysli si to."

"Ty chceš říct, že já se bojím?"

"A nebojíš se, Rebecca?"

"A čeho?"

"Třeba včerejší noci."

"Nebud' absurdní."

"Tak si o tom promluvíme."

"Teď ne."

Podíval se na hodinky. "Je jedenáct dvacet. Ve dvanáct si uděláme pauzu na oběd. Slíbila jsi, že si o tom u oběda promluvíme."

"Řekla jsem, jestli budeme mít čas na oběd."

"Budeme mít čas."

"Nemyslím."

"Budeme mít času dost."

"Máme tady hodně práce."

"Tu můžeme udělat po obědě."

"Musíme vyslechnout svědky."

"To počká."

"Ty jsi nemožný, Jacku."

"Neodolatelný."

"Tvrdohlavý."

"Odhodlaný."

"Zatraceně."

"A taky okouzlující," řekl.

Vypadala, že s ním nesouhlasí. Odešla. Zdálo se, že se radši jde podívat na jedno z těch zohavených těl.

Sníh za oknem zhoustl. Obloha byla šedá. Ačkoliv ještě nebylo poledne, zavládla tma, skoro jako za soumraku.

\* \* \*

Lavelle vyšel z domu zadními dveřmi. Prošel malou verandou a sestoupil po třech schodech. Stál na zmrzlé zhnědlé trávě a díval se do vířícího chaosu vloček.

Nikdy předtím neviděl sníh. Na obrázku, to ano. Ale nikdy ne doopravdy. Až do minulého jara prožil celý svůj život - třicet let - na Haiti, v Dominikánské republice, na Jamajce a na několika dalších Karibských ostrovech.

Očekával, že zima v New Yorku bude nepříjemná, snad i hrozná pro někoho tak nezvyklého zimě jako on. Ale ke svému překvapení zjistil, že jeho zimní zážitky jsou dosud spíše příjemné a vzrušující. Jestli to bylo jen tím, že pro něj byla zima něčím novým, pak se jeho pocity pravděpodobně zhorší, až si tady zvykne, ale zatím se mu ten řezavý vítr a chladný vzduch zdály být přímo posilující.

Kromě toho, v tomhle obrovském městě objevil nevyčerpatelnou zásobu síly, kterou nutně potřeboval ke své práci: sílu zla. Zlo tu vzkvétalo všude. Samozřejmě, že nejen uvnitř hranic New York City, ale i na předměstích a v okolních městečkách. V karibské oblasti, kde pracoval jako Bocor - kněz voodoo, který se zabývá černou magií - už od svých dvaadvaceti let, také nebyl nedostatek zla. Ale tady, kde se na relativně malé ploše tísnilo tolik lidí, tady, kde se každý týden páchalo deset či dvacet vražd, tady, kde počet spáchaných napadení, znásilnění a loupeží sahal do desítek tisíc - dokonce snad i do statisíců - a to každý rok, tady, kde žila celá armáda podvodníků, padělatelů, psychopatů všeho druhu, úchylů, punkerů, mužů bijících své ženy - tohle bylo to místo, kde atmosféra přímo přetékala zlem, které člověk mohl vidět a cítit - kdyby byl, jako Lavelle, zlu natolik přístupný. S každým dalším zločinem stoupalo z duše toho, kdo ho spáchal, fluidum zla a přidávalo se ke zlu, chvějícímu se nad městem, a činilo ho tak ještě silnějším a potenciálně ještě nebezpečnějším. Nad městem a skrze něj se rozpínaly ohromné řeky energie zla. Přízračné řeky, samozřejmě. Nikdo je neviděl. Ale přesto síla, kterou v sobě nesly, byla opravdová a zhoubná, přesně to, s čím mohl Lavelle dosáhnout vlastně všeho, čeho se mu zachtělo. Mohl dosáhnout až k těm půlnočním řekám a soumravným nádržím zla. Mohl je použít k tvoření i těch nejtěžších a nejzlobnějších zaklínadel, kleteb a kouzel.

Městem křižovaly i jiné, úplně jiné řeky, tvořené esencemi, stoupajícími z dobrých duší, které dělaly dobré skutky. To byly řeky naděje, lásky, odvahy, nevinnosti, laskavosti, soucitu, přátelství a cti. Tohle byla také nesmírně mocná síla, ale tu Lavelle používat nemohl. Jedině Houngon, kněz zběhlý v bílé magii, by mohl dosáhnout k těmto proudům a s jejich pomocí léčit, kouzlit ku prospěchu všech a činit zázraky. Ale Lavelle byl Bocor a ne žádný Houngon. Zasvětil se černému umění, rituálům Congo a Pétro, raději, než různým rituálům Rada, bílé magii. A to zasvěcení také znamenalo oddanost a věrnost.

Ale jeho dlouhé spojení se zlem ho neučinilo nijak zasmušilým ani zarmouceným. Byl to šťastný muž. Teď stál za domem na zmrzlé hnědé trávě a díval se do vířícího sněhu. Široce se usmál. Cítil se silný, uvolněný a spokojený, měl sám ze sebe skoro neúnosnou radost.

Byl vysoký téměř dva metry. Ve svých úzkých kalhotách a dobře padnoucím šedém kašmírovém kabátě se zdál ještě vyšší. Postavu měl neobyčejně hubenou, ale přesto nevypadal křehce. Ani ten nejnezkušenější pozorovatel by ho nemohl považovat za slabocha, protože z něj přímo vyzařovalo sebevědomí a něco v jeho očích nutilo ostatní rychle mu uhýbat z cesty. Jeho ruce byly jako lopaty, s velkými a kostnatými zápěstími. Tvář měl vznešenou, ne nepodobnou tomu filmovému herci, Sidney Poitierovi, s výjimečně tmavou pletí skoro barvy lilku. Na obličej se mu snášely sněhové

vločky, tály mu na tváři a usazovaly se mu v obočí a jakoby drátěných černých vlasech.

Dům, ze kterého vyšel, byl postavený v pseudoviktoriánském slohu s falešnou věžičkou, břidlicovou střechou a spoustou jakoby perníkůvých ozdůbek, ale vypadal oprýskaně a zašle. Postavili ho na začátku století a tehdy byl nejspíš součástí opravdu slušné čtvrti, ve které koncem druhé světové války žili lidé střední vrstvy, ale s postupem času se propadal stále níž. Z většiny domů kolem ulice se staly bytovky. Tenhle dům sice zůstal domem jen pro jednu rodinu, ale nacházel se ve stavu stejné oprýskanosti a rozpadlosti jako ostatní. To nebylo místo, kde Lavelle chtěl žít. Bohužel tady žít musel, než skončí tuhle malou válku. Tady byla jeho skrýš.

Na obou stranách ulice se tísnilo spousta dalších cihlových domků. U každého byla zahrádka. Ne velká, asi jen deset krát pět metrů řídké trávy, teď spálené mrazem. U domu stála garáž a za ní se táhla odpadky lemovaná alej.

V jednom rohu Lavellova pozemku, těsně u zdi garáže, stála kůlna z vlnitého plechu s bíle natřenými okraji a zelenými kovovými dveřmi. Koupil si ji u Searse a jejich lidé mu ji doručili a postavili asi před měsícem. Teď, když už se dosyta nabažil pohledu na padající sníh, šel do kůlny, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Zasáhla ho vlna vedra. Ačkoliv neměl v kůlně žádné topení a dokonce ani zdi nebyly odizolované, v té malé kůlničce bylo přesto opravdové horko. Lavelle za sebou sotva zavřel dveře a už si musel ze sebe stáhnout svůj kabát za devět set dolarů, aby se vůbec mohl nadechnout.

Ve vzduchu se vznášel zvláštní, jakoby sírový zápach. Většina lidí by se ošklibala, ale Lavelle začichal, pak se zhluboka nadechl a usmál se. Ten zápach mu byl příjemný. Jemu voněl sladce, protože to byla vůně pomsty.

Začal se potit.

Svlékl si košili.

Začal něco zpívat podivným jazykem.

Sundal si boty, kalhoty a nakonec i spodní prádlo.

Nahý poklekl na hliněné podlaze.

Měkce si propěvňoval. Melodie byla čistá a rozkazovačná a Lavelle ji zpíval dobře. Zpíval tichým hlasem, který nemohl zaslechnout nikdo, kdo by se náhodou potuloval venku.

Teď se z něj valily potoky potu. Jeho černé tělo se lesklo.

Nepatrně se kýval dopředu a dozadu do rytmu melodie. V malé chvíli se dostal skoro do transu.

Píseň, kterou zpíval, se skládala z rytmických slov ve zmatené a ngramatické směsici francouzštiny, angličtiny, svahilštiny a bantu. Znělo to částečně jako řeč Haiti, Jamajky a Afriky: byl to bohatý 'jazyk' voodoo.

Zpíval o pomstě. O smrti. O krvi svých nepřátel. Volal po zničení rodiny Carramazových, jednoho po druhém, podle seznamu, který sepsal.

Nakonec zpíval o vraždě dvou dětí toho policajta. Jejich zabití by se mohlo stát za chvíli nezbytností.

Vyhledka na vraždění dětí ho nijak neznepokojovala. Vlastně ho ta možnost docela těšila.

Rukama s dlouhými prsty pomalu a opatrně pohyboval nahoru a dolů po svém hubeném těle.

Dýchal těžce, protože vdechoval ten těžký teplý vzduch a vydechoval ještě hutnější, těžší a teplejší páru.

Korálky potu na jeho ebenové kůži odrážely oranžové světlo.

Ačkoliv nerozsvítil při vstupu žádné světlo, uvnitř kůlny nebyla tma. Okraj malé místnosti bez oken byl ponořený v hustém stínu, ale uprostřed stoupala od podlahy slabá oranžová záře. Vycházela z nevelké díry o průměru asi metr a půl, vykopané v podlaze. Lavelle ji vyhloubil během složitého šestihodinového rituálu, během kterého vzýval mnoho zlých bohů - Congo Savanna, Congo Maussai, Congo Moudongue - a zlých andělů jako Zandor, Ibos 'je rouge', Petro Maman Pemba a Ti Jean Pie Fin.

Jáma měla tvar malého kráteru, jehož zdi se pozvolna svažovaly do středu. Střed jámy nebyl hlubší než metr. Ale když se do ní člověk zadíval, postupně se její hloubka zvětšovala a náhle se zdála daleko hlubší než jen tři stopy. Nějakým záhadným způsobem, když se člověk zadíval na pár minut do toho blikajícího světla a snažil se zjistit, odkud vychází, se perspektiva drasticky změnila a bylo vidět, že dno té jámy je stovky či tisíce metrů hluboko. Nebyla to totiž najednou jen jáma v hliněné podlaze kůlny: ne. Náhle a podivně se z ní stala brána až k samému srdci země. A potom, najednou, se zase změnila v obyčejnou jámu.

Teď se Lavelle naklonil dopředu. Nepřestával zpívat.

Díval se do toho podivného, pulzujícího oranžového světla.

Zadíval se do jámy.

Podíval se dolů.

Dolů ...

Dolů do ...

Dolů do jámy.

Do Jámy.

\* \* \*

Krátce před polednem Nayva Rooney skončila s úklidem Dawsonova bytu.

Už neviděla ani neslyšela žádnou z těch krys - nebo co to vlastně bylo -, které ráno pronásledovala po všech pokojích. Ta krysa prostě zmizela.

Nayva napsala Jacku Dawsonovi vzkaz, ve kterém ho žádala, aby jí večer zavolal. Musela mu říct o té kryse, aby mohl požádat vedoucího domu o deratizátora. Připevnila vzkaz na lednici malým magnetickým motýlkem, kterým normálně připevňovala seznam k nákupu.

Obula si své gumovky, oblékla kabát, šátek a rukavice a zhasla poslední světlo v chodbě. Teď byt osvětlovalo jenom šedé, slabé a neužitečné denní světlo, které se sotva dostávalo okny dovnitř. Na chodbě, která neměla okna, byla úplná tma. Stála před hlavními dveřmi bez pohnutí dobrou minutu a poslouchala.

V bytě bylo hrobové ticho.  
Konečně vyšla ze dveří ven a zamkla za sebou.

Pár minut poté, co Nayva Rooney odešla, se v bytě ozval pohyb. Něco vylezlo z Penniny a Daveyho ložnice do zšeřelé chodby. Drželo se to ve stínech. Kdyby tu Nayva byla, viděla by jen jasné a ohnivě zářící bělostné oči. Na chvíli se to zastavilo, pak se to vydalo chodbou k obývacímu pokoji. Drápky jemně ťukaly o dřevěnou podlahu. Při chůzi to vydávalo sykové a chladně hněvivé zvuky.

Z ložnice děti vylezlo druhé z těch stvoření. To se také schovávalo ve stínech, jako stín mezi stíny - až na ty zářící oči. Objevilo se třetí z těch malých, tmavých a sykajících zvířátek.

Čtvrté.

Páté.

A další. A další ...

Brzy byl těch věcí plný byt: krčily se v rozích, lezly po nábytku nebo se plížily pod ním, lezly po zdech jako hmyz, krčily se za závěsy, čichaly a sykaly, potulovaly se z pokoje do pokoje a pak zase zpátky. A přitom pořád mumlaly, jako by si něco povídaly v nějakém cizím hrdelním jazyce. Většinou se držely ve stínech, jako by dokonce i to bledé podzimní světlo, které se sem dostávalo okny, bylo pro ně příliš jasné.

A pak se najednou všechny zastavily a bez pohnutí vyčkávaly, jako kdyby dostaly nějaký rozkaz. Postupně se všechny začaly kývat ze strany na stranu a jejich svítící oči opisovaly ve tmě malé oblouky. Jejich pohyby byly v souladu s rytmem písně, kterou zpíval Baba Lavelle v úplně jiné a vzdálené městské čtvrti.

A pak se přestaly kývat.

Vyčkávaly bez pohnutí ve stínech a oči jim zářily.

Brzy k nim může dorazit rozkaz zabít.

Byly připravené. A těšily se.

### 3. KAPITOLA

Kapitán Walter Gresham z oddělení vražd měl obličej jako rýč. Ne, že by byl ošklivý člověk. Vlastně to byl dost hezký muž. Ale celý jeho obličej byl prohnutý a všechny jeho rysy ukazovaly dolů a ven, jakoby k bradě, takže výsledný efekt se dosti podobal zahradnímu rýči.

Přijel do hotelu pár minut před polednem a srazil se s Jackem a Rebeccou na konci chodby v šestnáctém poschodí u okna, které shlíželo dolů na Pátou avenue.

"To, co tu máme, je pořádná válka gangů," řekl Gresham. "Za mých časů tady nic takového nebylo. To je něco jako z dvacátých let, proboha! I když se tu vraždí mezi sebou jenom pár darebáků a zločinců, stejně se mi to nelíbí. A rozhodně to nebudu tolerovat ve svém rajónu. Mluvil jsem se svými nadřízenými, než jsem sem přišel, a všichni se mnou souhlasí: Tohle nemůžeme vyšetřovat jako obyčejnou vraždu. Musíme na to trochu zatlačit. Sestavujeme speciální oddělení. Na stanici právě zařizujeme dvě místnosti a zavádíme do nich zvláštní telefony a všechno, co je k tomu potřeba."

"Znamená to, že mě a Jacka z toho případu odvoláte?"

"Ne, ne," řekl Gresham. "Naopak z vás chci udělat vedoucí toho oddělení. Chci, abyste se teď vrátili do kanceláře, vypracovali plán a strategii a zjistili, co všechno potřebujete. Kolik potřebujete mužů - strážníků a detektivů, kolik peněz, kolik aut atakdále. Zařídte si pohotovostní spojení s městským, státním a federálním protidrogovým oddělením, ať se nemusíme pokaždé, když potřebujeme informace, tlačit přes ty byrokraty. A pak za mnou v pět hodin přijďte do kanceláře."

"Máme tady ještě práci," poznamenal Jack.

"To můžou udělat ostatní," odbyl ho Gresham. "A mimochodem, máme tu pár informací o tom vašem Lavellovi."

"Od telefonní společnosti?" zeptal se Jack.

"To za prvé. Neznají nikoho, kdo by se jmenoval Baba Lavelle. Za minulý rok měli jen dva zákazníky jménem Lavelle. Poslal jsem tam jednoho muže, aby si s nimi promluvil. Žádný z nich není černoch jako ten váš Lavelle. A žádný z nich nezná nikoho jménem Baba. A žádný z nich se nejevil ani v nejmenším jako podezřelý."

Do okna šlehl sníh hnaný náhlým poryvem větru. Zaznělo to, jako by někdo hodil do okenní tabule hrst písku.

"A co dodavatel elektřiny?" zeptal se Jack.

"Tam je stejná situace," řekl Gresham. "Neví nic o žádném Baba Lavellovi."

"Mohl se zapsat pod cizím jménem."

Gresham potřásl hlavou. "Také jsem si opatřil informace z imigračního úřadu. Nikdo jménem Lavelle, Baba nebo nějak podobně nežádal během minulého roku o víza ani krátkodobá ani dlouhodobá."

Jack se zamračil: "Takže je tady ilegálně."

"Anebo tu není vůbec," ozvala se Rebecca.

Oba se na ni udiveně podívali.

"Já nejsem přesvědčená o tom, že vůbec nějaký Baba Lavelle je."

"Samozřejmě, že je," zamračil se Jack.

Ale ona pokračovala: "My jsme sice o něm hodně slyšeli ... Ale když o něm máme něco zjistit, nějaké konkrétní informace, vždycky z toho vyjdeme s prázdnými rukama."

Gresham jí dychtivě naslouchal a ten jeho zájem Jackem trochu oťásl. "Ty si myslíš, že ten Lavelle je jenom výmysl? Něco jako zástěrka, za kterou se schovávají opravdoví pachatelé?"

"To by mohlo být," řekla Rebecca.

"Možná se nás snaží svést ze stopy," uvažoval se zájmem Gresham. "A ve skutečnosti je to možná nějaká jiná mafiánská rodina, která se chce zbavit Carramazziů."

"Lavelle existuje," trval na svém Jack.

Gresham na něj pohlédl: "Ty vypadáš, že to víš jistě. Proč?"

"Já vlastně ani nevím." Jack se podíval ven z okna na větrem týrané věže Manhattanu. "Nemůžu vám předstírat, že mám důvody to vědět jistě. Je to prostě jenom ... instinkt. Já to prostě cítím. Lavelle je skutečný. A je tam někde venku. Je venku ... a já si myslím, že je to ten nejhorší a nejnebezpečnější parchant, se kterým se kdy z vás kdo setkal."

\* \* \*

Když se děti z Welltonské školy v poledne vyřítily ze tříd ve druhém poschodí na oběd, Penny Dawsonová neměla hlad. Dokonce se ani neobtěžovala jít do své nově přidělené skřínky a vzít si krabici s obědem. Zůstala ve své lavici a položila si hlavu se zavřenými očima před sebe na složené ruce a předstírala, že se jí chce spát. Bylo jí, jako by jí v žaludku ležela ledová, kyselá a olověně těžká koule. Bylo jí zle - ale za její nemoc nemohl žádný virus, ale strach. Neřekla nikomu o těch skřetech se stříbřitými očima, které viděla ve sklepech. Nikdo by jí nevěřil, že je opravdu viděla. A už vůbec by nikdo nevěřil, že se jí tihle skřeti nakonec pokusí zabít.

Ale ona věděla, co přijde. Nevěděla sice, proč se to přihodilo zrovna jí, ze všech lidí. Nevěděla ani přesně, jak nebo kdy se to stane. Nevěděla, odkud ti skřeti přišli, ani jestli má vůbec nějakou naději jim uniknout. Možná, že žádnou nemá.

Ale co věděla, bylo, co s ní ti skřeti chtějí udělat. To věděla.

Nestrachovala se jen o svůj vlastní osud. Bála se i o Daveyho. Jestli ti skřeti chtějí ji, mohli by také chtít jeho.

Cítila se za Daveyho odpovědná, zvláště od té doby, co jim zemřela matka. Přece jen byla jeho starší sestra. A starší sestra má povinnost hlídat svého mladšího bratra a chránit ho přesto, že je s ním někdy k nevydržení.

Teď právě byl Davey dole v prvním patře se svými spolužáky a učiteli. Alespoň pro tuto chvíli byl v bezpečí. Ti skřeti se docela určitě neukážou, když je okolo tolik lidí. Zdálo se, že jsou to velmi tajnůstkářské bytůstky.

Ale co potom, později? Co se stane, až škola skončí a bude čas jít domů?

Nenapadal ji žádný způsob, jak by mohla ochránit sebe nebo Daveyho.

S hlavou položenou na rukách a se zavřenými očima předstírala spánek a odříkávala tichou modlitbičku. Ale stejně si myslela, že jim to nijak nepomůže.

\* \* \*

Dole v hotelové hale se Jack a Rebecca zastavili u veřejných telefonů. Jack zkusil zavolat Nayvě Rooneyové. Kvůli tomu novému úkolu mu nezbyde čas vyzvednout děti po škole, jak si plánoval, a tak doufal, že Nayva bude mít čas, aby pro ně došla a nechala je na chvíli u sebe. Ale Nayva nezvedala telefon a jeho napadlo, že možná ještě uklízí u něj v bytě, a tak pro jistotu vytočil i své vlastní číslo, ale neměl štěstí.

Po chvíli váhání zavolal Faye Jamisonovou, svoji švagrovou, Lindinu sestru. Faye měla Lindu ráda skoro tak jako on sám, a proto měl pro ni povážlivou slabost, přestože Faye nebyla osoba, se kterou bylo vždycky snadné vyjít. Byla totiž přesvědčená, že ničí život se neobejde bez jejích dobře míněných rad. Myslela to dobře. Příčinou jejích nezištných rad byla vždycky její nesobecká starost o druhé a pronášela své moudrosti jemným mateřským hlasem, dokonce i když obětí jejího kibicování byla osoba dvakrát starší než ona sama.

Ale přes všechny své dobré záměry byla Faye poněkud rozčilující osoba a chvílemi se její měkký hlas Jackovi zdál pronikavější než policejní siréna.

Jako třeba teď, když se jí Jack po telefonu zeptal, jestli by mohla dnes po škole vyzvednout děti, Faye řekla: "Jistěže, Jacku, s radostí, ale jestli očekávají, že pro ně přijedeš ty, a pak se neukážeš, budou zklamaní, a jestli se něco takového bude opakovat, budou se cítit nejen zklamaní, ale i opuštění."

"Faye..."

"Psychologové říkají, že když děti ztratily jednoho rodiče, potřebují ..."

"Faye, je mi to líto, ale teď opravdu nemám čas poslouchat, co říkají psychologové, já ..."

"Ale právě na to by sis měl čas udělat, drahý."

Jack si povzdechl: "To bych možná měl."

"Každý moderní rodič by se měl dobře vyznat v psychologii dětí."

Jack pohlédl na Rebeccu, která netrpělivě čekala vedle telefonů. Zvedl obočí a jen pokrčil rameny, když Faye drmolila dál své: "Ty jsi prostě staromódní, pohodlný rodič, drahý Jacku. Ty si myslíš, že všechno zvládneš láskou a sladkostmi. Jistě, že láska a sladkost s tím souvisejí, ale je tu toho ještě daleko víc než jen ..."

"Faye, poslouchej mě. Devětkrát z deseti jsem tam, kde řeknu dětem, že budu. Ale někdy to prostě nevyjde. Tahle práce nemá pevnou pracovní dobu. Detektiv, který vyšetřuje vraždu, se nemůže sebrat a odejít uprostřed vyšetřování jenom proto, že mu právě padla. A kromě toho tady teď máme krizi. A to pořádnou. A teď mi řekni, jestli za mě dnes vyzvedneš děti?"

"Ale jistě, drahý," ozvala se trochu ublíženým hlasem.

"Děkuju ti moc, Faye."

"To nic."

"A promiň mi, jestli jsem mluvil trochu ... odměřeně."

"Ale vůbec ne, ani trochu. Neboj se. Zůstanou s námi Penny a Davey i na večeři?"

"Jestli vám to nevadí..."

"Jistěže nám to nevadí. Víš, že jsme rádi, když je tu máme, Jacku. A přijdeš k nám na večeři také, Jacku?"

"Nejsem si jistý, že se k vám do té doby dostanu."

"Neměl bys zmeškat příliš mnoho večeří se svými dětmi, drahý."

"To ani nemám v plánu."

"Večeře je důležitý rituál, příležitost, při které si členové rodiny vypráví o tom, co během dne zažili."

"Já vím."

"Děti potřebují na konci každého dne mít pocit soudržnosti a sounáležitosti s rodinou."

"Já vím. Budu se snažit. Málokdy nejsem na večeri doma."

"A budou u nás spát?"

"Jsem si jistý, že tak dlouho se v práci nezdržím. Poslouchej, moc ti děkuju, Faye. Nevím, co bych si bez tebe a Keitha počal, kdybych se o vás občas nemohl opřít. Opravdu. Ale teď už musím běžet. Uvidíme se později."

A než mohla Faye odpovědět sérií dalších rad, Jack zavěsil s pocitem viny a zároveň úlevy.

Ze západu foukal zuřivý a štiplavý vítr. Vířil studeným a šedým městem jako nepolevující záplava a hnál před sebou spoustu sněhu.

Jack a Rebecca si před hotelem ohrnuli límce kabátů, sklonili hlavy a opatrně se vydali po kluzkém zasněženém chodníku.

Právě, když se dostali až ke svému autu, se před nimi vynořil cizinec. Byl vysoký, tmavý a velmi dobře oblečený.

"Poručík Chandlerová? Poručík Dawson? Můj šéf by si s vámi rád promluvil."

"A kdo je váš šéf?" zeptala se Rebecca.

Muž místo odpovědi ukázal na černou limuzínu, zaparkovanou trochu dále od hotelu. Vydal se k ní a zjevně očekával, že ho budou bez dalších otázek následovat.

Po krátkém váhání ho opravdu následovali, a když se dostali až k limuzíně, stáhlo se na ní zamrzlé zadní okno:

Jack okamžitě poznal, kdo sedí uvnitř, a když se podíval na Rebeccu, viděl, že toho muže poznala také. Byl to Don Gennaro Carramazza, patriarcha nejmočnější mafiánské rodiny v New Yorku.

Vysoký muž se posadil na přední sedadlo vedle řidiče a Carramazza, který seděl vzadu sám, otevřel dveře a pokynul Jackovi a Rebecce, aby se posadili k němu.

"Co od nás chcete?" zeptala se Rebecca, aniž by se pohnula.

"Jen krátký rozhovor," řekl Carramazza se slabým nádechem sicilského přízvuku. Měl překvapivě kultivovaný hlas.

"Tak mluďte," vyhrkla.

"Takhle ne. Je příliš chladno," prohlásil Carramazza. Vítr hnál sníh k němu do auta. "Uděláme si pohodlí."

"Já se cítím pohodlně," nenechala se vyvést z klidu Rebecca.

"Ale já ne," řekl Carramazza. Zamračil se. "Poslouchejte. Mám pro vás určité velice cenné informace. Rozhodl jsem se, že vám je předám osobně. Osobně. Neříká vám to, jak je to důležité? Ale nebudu o tom přece mluvit na ulici."

Jack nevydržel: "Rebecca, nastup si."

Poslechla ho s výrazem znechucení ve tváři.

Jack vlezl do auta za ní. Seděli na dvou sedadlech vedle zabudovaného baru a televize, tvářemi proti směru jízdy, zatímco Carramazza seděl naproti nim.

Řidič vpředu zmáčkl knoflík a mezi ním a pasažéry vyjela silná plexisklová zástěna.

Carramazza zvedl složku a položil si ji na klín, ale neotevřel ji. Prohlížel si Jacka a Rebeccu prohnáně a s opovržením.

Ten stařík vypadal jako ještěrka. Oči měl zapadlé pod těžkými šupinatými víčky a byl skoro úplně holohlavý. Jeho pleť připomínala starou kůži a tvář měl ostře řezanou se širokými ústy a tenkými rty. Dokonce se i pohyboval jako ještěrka: dlouhé chvíle seděl bez pohnutí a pak začal v náhlém záchvatu aktivity rychle kývat hlavou.

Jack si pomyslel, že by ho vůbec nepřekvapilo, kdyby se mezi Carramazzyvími suchými rty mihl dlouhý rozeklaný jazyk.

Carramazza otočil hlavu k Rebecce: "Nemáte důvod se mě obávat, víte?"

Rebecca se zatvářila překvapeně: "Obávat? Ale já se nebojím."

"Když jste předtím nechtěla nastoupit do auta, napadlo mě ..."

"Ale ne, to nebyl strach," odpověděla ledově. "Jen jsem se bála, že mi potom v čistírně nedostanou ze šatů ten zápach."

Carramazza malá tvrdá očka se zúžila.

Jack v duchu zasténal.

"Nevidím důvod, proč bychom se spolu nemohli bavit normálně," navázal stařík, "zvláště, když spolupráce je v našem nejvlastnějším zájmu."

Nemluvil jako zločinec. Mluvil spíš jako bankéř.

"Opravdu?" řekla Rebecca. "Vy opravdu nevidíte žádný důvod? Dovolte mi to prosím vysvětlit."

"Ehm, Rebecca ..." ozval se konečně Jack.

Ale ta už to Carramazzovi vpálila: "Jste zločinec, zloděj, vrah, obchodník s drogami a pasák. Stačí vám tohle vysvětlení?"

"Rebecca ..."

"Neboj se, Jacku. Neurazila jsem ho. Prase nemůžeš urazit tím, že mu řekneš, že je prase."

"Pamatuj," řekl Jack, "že dnes ztratil synovce a bratra."

"Kteří byli oba obchodníci s drogami, zločinci a vrahové," opáčila.

Carramazza, šokovaný její odvahou, nemohl najít slova.

Rebecca si ho změřila a řekla: "Nezdá se mi, že by vás smrt vašeho bratra nějak zasáhla. Co ty, Jacku? Zdá se ti, že by ho to nějak rmoutilo?"

Carramazza odpověděl bez nejmenší známky hněvu nebo rozčilení v hlase: "Siciliani ve fratellanze nepláčou."

To vychloubačné prohlášení znělo od toho staříka neuvěřitelně bláznivě.

Ale Carramazza pokračoval, stále bez jakéhokoliv vzrušení tím klidným hlasem bankéře: "Ale nicméně cítíme. A umíme se mstít."

Rebecca ho studovala se zjevným znechucením.

Staříkovy plazí ruce na složce se nepohnuly. Obrátil své kobří oči na Jacka.

"Poručíku Dawsons, možná, že bych měl o této věci jednat spíše s vámi. Zdá se, že s poručíkem Chandlerovou nesdílíte její ... předsudky."

Jack zavrtěl hlavou. "To se mýlíte. Já souhlasím se vším, co tu řekla. Jen jsem to neřekl nahlas."

Podíval se na Rebeccu.

Usmála se na něj, potěšená tou podporou.

Jack se díval na ni, ale mluvil k Carramazovi: "Někdy jsou ale její vytrvalost a agresivita spíše na překážku věci. To se buď nemůže anebo nechce naučit."

Úsměv se jí ztratil z tváře.

Carramazza řekl se zjevným sarkasmem: "To tu tedy mám dva počestné lidi, kteří jsou snad svatější než sám Bůh.

Předpokládám, že jste nikdy nevzali úplatek, dokonce ani tehdy, když jste jako strážník procházel ulicí a vydělával jste sotva na nájem."

Jack se zpřímá podíval do starcových tvrdých číhavých očí a řekl: "Jo. To je pravda.. Nevzal."

"Ani malou pozornost ... "

"Ne."

"... jako třeba pár dolarů od chlápka, který se nechtěl dostat do vězení, nebo ... "

"Ne."

"... trochu kokainu, nebo možná trávy, od prodavače, který chtěl, abyste přimhouřil oko."

"Ne."

"Láhev likéru nebo dvacetidolarovku na vánoce."

"Ne."

Carramazza si je chvíli prohlížel, zatímco venku se na auto valily vlny sněhu a pak se hnaly městem dál. Nakonec řekl:

"Takže tady musím jednat s párem bláznů." Vyplivl to s takovým opovržením, že bylo jasné, že ho pouhé pomyšlení na poutivého úředníka znechucuje.

"Ne, mýlíte se," řekl Jack. "Na nás není nic zvláštního. Nejsme blázni. Ne všichni policajti jsou zkorumpovaní. Vlastně jich není ani většina."

"Je jich většina," nesouhlasil s ním Carramazza.

"Ne," trval Jack na svém. "Je tu pár černých ovcí, to jistě. Ale většinou můžu být na lidi, se kterými pracuji, pyšný."

"Většina se dá uplatit, ať tak, nebo jinak," řekl Carramazza.

"To prostě není pravda."

"Nemá cenu se s ním hádat, Jacku," řekla Rebecca. "On musí věřit, že jsou všichni kolem zkažení. Tak si omlouvá to, co dělá."

Stařík si povzdechl. Otevřel složku na svém klíně, vytáhl z ní obálku a podal ji Jackovi.

"Tohle by vám mohlo pomoci."

Jack si ji nepříliš nadšeně vzal.

"Co je to?"

"Uklidněte se," řekl Carramazza. "Tohle není úplatek. Jsou to informace. Je tam všechno, co jsme mohli zjistit o tom muži, který si říká Baba Lavelle. Jeho poslední známá adresa. Restaurace, do kterých chodil předtím, než začal tuhle válku a někam se ukryl. Jména a adresy všech jeho prodavačů, kteří pro něj v posledních měsících pracovali - ačkoliv někteří z nich už vám nepoví nic."

"Protože jste je nechal zabít?" zeptala se Rebecca.

"Možná jen opustili město."

"Jistě."

"Prostě, máte to tady," uzavřel Carramazza. "Možná, že už tohle všechno víte, ale možná, že ne. Já si myslím, že to nevíte."

"Proč nám to dáváte?" zeptal se Jack.

"Vy to nevíte?" zeptal se stařík a pootevřel o něco víc svá těžká víčka. "Chci, aby se Lavelle našel. Chci, aby ho někdo zastavil."

Jack si poklepával obálkou po koleno. "Myslel jsem, že vy máte daleko větší šanci najít ho než my. Přece jen je to obchodník s drogami. Je součástí vašeho světa. Vy máte veškeré zdroje, kontakty ... "

"Obvyklé zdroje a kontakty v tomto případě nepomáhají vůbec, anebo jen málo," řekl stařík. "Tehle Lavelle ... je samotář. Ještě hůř. Je jako ... jako kdyby byl jenom ... kouř."

"A jste si jistý, že doopravdy existuje?" zeptala se Rebecca. "Možná, že je jenom zástěrka. Možná, že ho vytvořili vaši opravdoví nepřátelé, aby se měli za co schovat."

"Existuje," pronesl procítěně Carramazza. "Dostal se sem do země minulého jaro. Přišel sem z Jamajky přes Puerto Rico. V té obálce máte jeho fotografii."

Jack ji spěšně otevřel, hrabal se chvíli v obsahu a pak vytáhl standardní fotografii.

"Je to zvětšenina fotografie, pořízené v restauraci krátce poté, co Lavelle začal pracovat tam, kde bylo tradičně naše teritorium," doplnil Carramazza.

Tradičně naše teritorium. Panebože, pomyslel si Jack, on mluví jako nějaký britský vévoda, který si stěžuje, že se

chudina toulá v jeho loveckém revíru!

Fotografie byla trochu rozmazaná, ale Lavellův obličej byl dostatečně zřetelný na to, aby ho Jack dokázal poznat, kdyby ho někdy náhodou uviděl na ulici. Ten muž byl velmi tmavý, pohledný - snad až hezký - s hustým obočím, hlubokými očima, vysedlými lícními kostmi a širokými ústy. Na fotografii se usmíval na někoho, kdo byl mimo zorné pole fotoaparátu. Měl nakažlivý úsměv.

Jack podal obrázek Rebecce.

Carramazza se zamračil: "Lavelle chce zničit mé obchody, mou pověst ve fratellanze a ukázat, že jsem proti němu slabý a bezmocný. Já, Já, který jsem kontroloval celou organizaci železnou rukou celých dvacet osm let! Já!"

Konečně se v jeho hlase objevily emoce. Byl to chladný a nesmiřitelný hněv. Pokračoval a vyplivoval ta slova, jako by mu nechutnala.

"Ale to není to nejhorší. Ne. Víte, on vlastně nechce převzít mé obchody. Až je dostane, prostě je zahodí a nechá je ostatním rodinám. On jenom nechce, abych je měl já, ani nikdo, kdo se jmenuje Carramazza. Tohle není jen bitva o kontrolu nad těmi obchody. Pro Lavella je to pouze záležitost pomsty. Chce mě vidět, jak trpím všemi možnými způsoby. Chce mě izolovat a doufá, že mě zlomí tím, že mi vezme moji říši a zabije mé synovce a syny. Ano, všechny, jednoho po druhém. Hrozí, že zavraždí také mé nejlepší přátele a každého, kdo pro mě někdy něco znamenal. Slibuje mi, že zavraždí mých pět drahých vnuků. Věříte tomu? Hrozí i malým dětem! Žádná pomsta, bez ohledu na to, jestli je spravedlivá, by se nikdy neměla dotknout nevinných dětí."

"A on vám někdy řekl, že všechny tyhle věci udělá?" zeptala se Rebecca. "A kdy? Kdy vám to řekl?"

"Několikrát."

"Vy jste se s ním někdy setkal?"

"Ne. Takové setkání by nepřežil."

Jednání bankéře zmizelo. Ted' v jeho chování nebyl ani náznak uhlazenosti. Ten stařík Ted' vypadal daleko víc jako plaz. Had v kabátě za tisíc dolarů. Velice jedovatý had.

"Ten parchant Lavelle mi to všechno řekl po telefonu. Na mém tajném telefonním čísle. Stále si ho nechávám měnit, ale ten hajzl ho vždycky najde, skoro okamžitě, kdy mi to nové číslo oznámí. Říká mi ... říká ... že až zabije mé přátele, synovce, syny, vnoučata, pak ... říká, že potom ... že potom ..."

Carramazza chvíli nemohl mluvit, když si vybavil Lavellovy arogantní hrozby. Hněv mu sevřel čelisti. Zadal zuby a svaly na krku a tvářích mu naběhly. Jeho tmavé a vždy zneklidňující oči ted' svítily takovým nelidským vztekem, až Jack cítil, jak mu mráz přebíhá po zádech.

Konečně se Carramazza vzpamatoval. Ale když promluvil, jeho hlas nezněl hlasitěji než zuřivý chladný šepot. "Ten parchant, ten negerskej bastard, ten zsranej hajzl - mi říká, že zmasakruje moji ženu, moji Ninu. Zmasakrovat, přesně tohle slovo použil. A až dostane ji, říká, že pak mi vezme také dceru." Staříkův hlas náhle znězněl. "Moje Rosie. Moje krásná Rosie, světlo mého života. Je jí dvacet sedm, ale vypadá na sedmnáct. A jak je chytrá. Studuje medicínu. Bude z ní doktorka. Tenhle rok bude končit školu. Pleť má jako porcelán a ty nejkrásnější oči na světě." Chvíli byl zticha, jako by ji v duchu viděl, a pak začal znovu šeptat: "Lavelle říká, že moji dceru znásilní a pak ji rozseká na kousky, roztrhá ... před mýma očima. On se odvažuje říkat takové věci mně!" Při té poslední větě Carramazza vyprskl spršku slin na Jackův kabát. Stařík pár vteřin mlčel a jen zhluboka roztřeseně dýchal. Jeho dravčí prsty se sevřely do pěstí, které střídavě rozevíral a svíral. Pak dodal: "Chci, aby toho parchanta někdo zastavil."

"Vy jste rozkázal všem svým lidem, aby ho hledali?" zeptal se Jack. "Využil jste všechny své zdroje?"

"Ano."

"Ale přesto ho nemůžete najít."

"Nee," a způsob, jakým to slůvko protáhl, jim ukázal hloubku jeho frustrace, která se téměř vyrovnala jeho zuřivosti.

"Odešel ze svého domu ve Village a někde se schovává. Proto vám přináším všechny tyhle informace. Ted' můžete oznámit, že máte jeho fotografii. A pak ho bude hledat každý strážník a to je daleko větší počet lidí, než mám já. Můžete ho ukázat ve zprávách, otisknout jeho fotografii v novinách a pak si ho může všimnout skoro každý v tomhle zatraceném městě. Jestliže ho nemůžu dostat já, potom chci, abyste ho dostali a odklidili vy. A až bude za mřížemi ..."

"Tak si najdete cestičku, jak se na něj dostat," řekla Rebecca a dokončila tak myšlenku, kterou Carramazza nevyslovil nahlas. "Jestli ho uvězníme, nikdy se nedostane k soudu. Někdo ho zavraždí ve vězení."

Carramazza s ní nemohl souhlasit nahlas, ala všichni tři věděli, že Rebecca řekla pravdu.

Jack se zhluboka nadechl: "Vy jste nám řekl, že pro Lavella je tahle válka záležitostí pomsty. Ale za co? Co jste mu provedl, že se rozhodl zlikvidovat celou vaši rodinu, dokonce i vaše vnoučata?"

"To vám nepovím. Nemůžu vám to povědět, protože bych se tím mohl zkompromitovat."

"Spíš přiznat," řekla Rebecca.

Jack schoval Lavellovu fotografii zpátky do obálky. "Přemýšlel jsem o vašem bratrovi, Dominickovi."

Zdálo se, že při zmínce o svém mrtvém bratrovi, se Gennaro Carramazza otrásl a znatelně zestárl.

Jack pokračoval: "Napadlo mě, že se tam v tom hotelu, kde ho Lavelle zabil, určitě schovával. Ale jestli věděl, že je na řadě, proč se neschoval u sebe, nebo nepřišel k vám, abyste ho ochránil? Za těchto okolností by žádný dům v celém městě nebyl bezpečnější než váš dům. Kvůli tomu, co se ted' děje, jste si určitě vybudoval nahoře v Brooklyn Heights úplnou pevnost."

"To je pravda," potvrdil stařík. "Můj dům je pevnost." Jednou či dvakrát zamrkal, pomalu, jako ještěrka. "Je to pevnost - ale není bezpečná. Lavelle už udeřil v mém vlastním domě, přes všechna přísná bezpečnostní opatření."

"Chcete říct, že zabil ve vašem domě ..."

"Ano."

"Koho?"

"Gingera a Peppera."

"Kdo to je?"

"Moji pejskové. Dva stejní papillonové."

"Aha."

"Jsou to takoví malí psi, víte?"

"Myslím, že nemám představu o tom, jak vypadají," řekl Jack.

"Malí španělové," otočila se k němu Rebecca. "Mají dlouhé hedvábné chlupy."

"Ano, ano. Jsou velmi hraví," pokyvoval hlavou Carramazza. "Pořád spolu zápasili a proháněli jeden druhého. Pořád se chtěli s někým mazlit."

"A byli zabiti ve vašem domě."

Carramazza k nim vzhlédl. "Včera v noci je něco roztrhalo na kusy. Nějakým způsobem - a stále ještě nevíme, jak je to možné - se Lavelle nebo někdo z jeho mužů dostal dovnitř, zabil mé malé pejsky a zase zmizel, aniž by si ho někdo všiml." Uhodil kostnatou rukou do složky, kterou ještě pořád držel na klíně. "Zatraceně, celá ta věc je neskutečná! Do domu by neproklouzla ani myš! A hlídá ho celá malá armáda!" Zamrkal rychleji než předtím a hlas mu selhal. "Ginger a Pepper byli tak hodní. Nikoho by nekousli. Nikdy. Vždyť sotva kdy štěkali. Nezasloužili si takovou krutou smrt. Taková dvě nevinná stvořeníčka."

Jack byl v šoku. Tenhle vrah a přestálý obchodník s drogami, starý podvodník, tahle vrcholně nebezpečná jedovatá ještěrka v lidské kůži, tenhle muž, který nemohl nebo nechťel oplakávat svého mrtvého bratra, Teď skoro ronil slzy nad smrtí svých psů.

Jack rychle pohlédl na Rebeccu. Ta na Carramazzu zírala napůl s očima rozšířenými úžasem a napůl s výrazem někoho, kdo zahlédl pod kamenem nějakou obzvlášť odpornou potvoru.

"Přece to nebyli hlídací psi," pokračoval stařík. "Na nikoho by nezaútočili. Nepředstavovali pro nikoho žádnou hrozbu. Byl to jen párek překrásných malých španělských psíků ..."

Jack se pokusil odpoutat Carramazzu od námětu o smrti jeho psů, dřív, než se stařík dostane do stavu, na jehož okraji se právě nacházel, protože si nebyl jistý, jak se chovat k sentimentálnímu šéfovi mafie. "Na ulicích se povídá," přerušil jej, "že Lavelle tvrdí, že proti vám používá voodoo."

Carramazza přikývl. "Říká to."

"A vy tomu věříte?"

"Zdá se, že Lavelle to myslí vážně."

"Ale co vy? Myslíte si, že je to možné?"

Carramazza neodpověděl. Zíral ven z postranního okénka na sníh, hnaný větrem proti stojící limuzíně.

Ačkoliv si Jack všiml, že se na něj Rebecca znechuceně podívala, naléhal dál: "Myslíte si, že je to možné?"

Carramazza se odvrátil od okna. "Chcete říct, jestli si myslím, že to voodoo funguje? Kdyby se mě na tohle někdo zeptal před měsícem, byl bych se smál, ale teď ..."

"Teď vás napadá, co kdyby ..." dodal Jack.

"Ano. Co kdyby náhodou ..."

Jack viděl, že se výraz staříkových očí změnil. Jeho pohled byl stále tvrdý, chladný a cíhavý, ale teď se v něm objevilo něco nového. Byl to strach. A to byl jeden z pocitů, se kterými se tenhle krutý starý bastard dlouho nesetkal.

"Najděte ho," zasyčel Carramazza.

"Pokusíme se," řekl Jack.

"Ale jen proto, že je to naše práce," dodala rychle Rebecca, jako by chtěla naznačit, že to v žádném případě nedělají kvůli starosti o Gennara Carramazzu a jeho krvežíznivou rodinu.

"Zastavte ho," zašeptal Carramazza a tón, jakým to vyslovil, se nejvíce blížil výrazu, jakým kdy ve svém životě řekl někomu ,prosím!.

Limuzína se odpoutala od chodníku. Ujížděla ulicí pryč a zanechávala přitom stopy svých pneumatik v silné vrstvě sněhu, která teď pokrývala chodníky a silnice.

Jack a Rebecca stáli chvíli na chodníku a dívali se na odjíždějící auto.

Vítr se trochu utišil. Ale sníh padal stále, snad ještě hustěji než předtím, ale už nešlehal do tváří. To líné vířivé klesání vloček Jackovi připadalo, jako by stál pod jedním z těch strojů na umělý sníh, které na požádání vychrlí pěkně uspořádanou sněhovou vichřici.

"Musíme jet zpátky na stanici," ozvala se Rebecca.

Jack vytáhl Lavellovu fotografii z obálky, kterou dostal od Carramazzy, a zastrčil si ji do kapsy kabátu.

"Co to děláš?" zeptala se ho Rebecca.

Jack jí podal obálku. "Přijdu tam za tebou za hodinu."

"O čem to mluvíš?"

"Bude mi to trvat maximálně dvě hodiny."

"A kam jdeš?"

"Je tu něco, na co se chci podívat."

"Jarku, musíme zařídit to nové oddělení, udělat ..."

"Začni s tím sama."

"Je tam příliš práce pro jednoho ..."

"Budu tam ve dvě, nejpozději ve čtvrt na tři."

"Zatraceně, Jacku ..."

"Tu chvíli to zvládneš i sama."

"Ty jedeš do Harlemu, že jo?"

"Poslouchej mě, Rebecca ..."

"Do toho zatraceného voodoo krámu."

Neodpověděl.

Rebecca se zamračila: "Já to věděla. Běžíš si znovu promluvit s Carverem Hamptonem. S tím šarlatánem. Je to podvodník."

"Není to žádný podvodník. Věří tomu, co dělá. A slíbil jsem mu, že se u něj dneska zastavím."

"Ty jsi blázen."

"Opravdu? Lavelle je skutečný. Teď máme jeho fotku."

"No a co, že je skutečný? To ještě neznamená, že voodoo funguje!"

"Já vím."

"Jestli ty pojedíš za ním, jak se mám já dostat do kanceláří?"

"Vezmi si auto. Já řeknu nějakému strážníkovi, aby mě odvezl."

"Jacku, zatraceně."

"Rebecca, něco mi říká ..."

"Blbost."

"Něco mi říká, že ... nějak ... to voodoo - možná, že ne nic nadpřirozeného - ale prostě ta víra ve voodoo je do tohohle případu nějak zapletená. Myslím si, že bychom ten případ měli řešit tímhle přístupem."

"Kristepane."

"Chytrý policajt věří svým instinktům."

"A když se nevrátíš do té doby, kdy jsi slíbil, že tam budeš, budu tam sedět celé odpoledne a dělat všechno sama a pak budu muset jít za Greshamem s ..."

"Budu zpátky ve čtvrt na tři, nejspozději v půl třetí."

"Tohle ti neodpustím, Jacku."

Podíval se jí do očí, zaváhal a pak řekl: "Možná, že bych mohl přesunout tu schůzku s Carverem Hamptonem na zítra, kdybych ..."

"Kdybys co?"

"Kdybych věděl, že nám zbyde jen půlhodina, nebo patnáct minut, abychom se spolu posadili a promluvili si spolu o tom, co se mezi námi stalo včera v noci. Tak kam odsud odjedeme?"

Uhnula očima. "Na tohle nemáme teď čas."

"Rebecca ..."

"Máme spoustu práce, Jacku!"

Jack přikývl. "Máš pravdu. Ty musíš začít budovat to nové oddělení a já musím jít navštívit Carvera Hamptona."

Odešel od ní směrem ke strážníkům, kteří stáli vedle svých aut.

"Ne abys přišel později než ve dvě!" zavolala za ním.

"Pokusím se to vyřídit co nejrychleji," odpověděl.

Kolem se znovu s vytím přehnal vítr.

\* \* \*

Čerstvý sníh ulici změkčoval a zesvětloval. Okolní domy stále ještě vypadaly ponuře, oprýskané a zle, ale teď nebyly ani zpoloviny tak hrozné jako včera, kdy žádný sníh nepadal.

Obchod Carvera Hamptona byl na rohu. Sousedil s obchodem s alkoholem, přes jehož okna se táhly železné mříže a uvnitř kterého bylo vidět otlučený nábytek. Hamptonův obchod vypadal v celém tomhle bloku jako jediný prosperující podnik a také neměl přes okna žádné mříže.

Na tabuli nade dveřmi bylo jen jediné slovo: Rada. Včera se Jack zeptal Hamptona, co ten název obchodu znamená, a dostalo se mu poučení, že voodoo se dělí na tři mocné rituály a duchovní oblasti. Dvě z nich se skládají ze zlých bohů a jmenují se Congo a Péto, zatímco panteon dobrých bohů se nazývá Rada. A protože Hampton prodával jen substance, nástroje a obřadní roucha nezbytná pro bílou (dobrou) magii, to jedno slůvko nade dveřmi bylo všechno, co potřeboval, aby přitáhl přesně ty zákazníky, které hledal - to jest lidi z Karibských ostrovů a jejich potomky, jež si do New Yorku přinesli s sebou i své náboženství.

Když Jack otevřel dveře, zvuk zvonku ohlásil jeho příchod. Vešel dovnitř a zavřel dveře před řezavým prosincovým větrem.

Obchod byl malý, jen asi sedmkrát deset metrů. Uprostřed stály stoly, na kterých byly vystavené nože, hole, zvonky, misky a další nástroje a části oblečení k různým rituálům. Napravo stály podél celé zdi nízké skříňky. Jack neměl ponětí o jejich obsahu. U další zdi, nalevo ode dveří, se tyčily skoro až ke stropu různé police a na nich se tísnila spousta lahvů každého představitelného tvaru a velikostí a barvy, modré, žluté, zelené, červené, oranžové a hnědé láhve tu stály vedle průhledných, pečlivě označených a popsaných nádob. V každé z nich se ukrývala určitá bylina či exotický kořen nebo rozemleté byliny a další látky, které se používají při zaklínání, kouzlení a vaření magických nápojů.

Ze zadního pokoje se zpoza zeleného korálového závěsu jako v odpověď na zvonek vynořil Carver Hampton. Vypadal překvapeně. "Detektiv Dawson! Je milé vidět vás tu znovu. Ale nečekal jsem, že se sem dostavíte osobně, zvláště v tomhle hrozném počasí. Myslel jsem, že jen zavoláte, jestli jsem něco dalšího nezjistil."

Jack přešel až k němu a oba si přes pult potrásl rukama.

Carver Hampton byl vysoký muž se širokými rameny a obrovskou hrudí a nejméně dvacet kilogramů nadváhy, ale přesto nebyl rozměklý. Vypadal spíš jako fotbalista, který půl roku netrénoval. Nebyl nijak hezký. Měl příliš kostnaté

čelo a jeho tvář byla příliš okrouhlá, než aby se mohl objevit na stránkách měsíčníku Gentleman's Quarterly. A kromě toho jeho nos, zlomený asi víc než jednou, byl poněkud rozplácly. Ale přesto, že nevypadal zrovna přitažlivě, působil velice přátelsky, asi jako hodný obr či dokonale černý Mikuláš.

"Je mi líto," začal, "že jste se musel trmácet celou tu cestu kvůli ničemu."

"Takže jste od všerejška nic nezjistil?" zeptal se Jack.

"Nic moc. Ptal jsem se a stále ještě se tu a tam ptám. Zatím jsem zjistil jen, že opravdu existuje někdo, kdo si říká Baba Lavelle a říká, že je Bocor."

"Bocor? To je ten kněz, který čaruje - mám pravdu?"

"Ano. Zlá magie. To je všechno, co jsem zjistil: že opravdu existuje, čímž jste si včera nebyl jistý, a tak předpokládám, že jsem vám alespoň trochu pomohl. Ale kdybyste zavolaal ... "

"No, vlastně jsem vám přišel ukázat něco, co by vám v tom ptaní mohlo pomoci. Fotografie samotného Baba Lavella."

"Opravdu?"

"Takže už jste zjistili, že existuje. Ale ukažte ji. Mělo by mi pomoci, kdybych toho muže dokázal popsat."

Jack vytáhl z kapsy fotografii a podal mu ji.

V okamžiku, kdy Hampton zahlédl Lavellův obličej, se výraz jeho tváře změnil. Kdyby mohl černoch zblednout jako stěna, dalo by se říci, že právě to se stalo teď Hamptonovi. Ne, že by se odstín jeho pleti změnil tak, jako by z něj vyprchal život, ale najednou se jeho pleť nezdála být podobná lidské pleti, a spíš vypadala jako tmavě hnědý papír, suchý a bez života. Sevřel rty. A jeho oči neměly ten samý výraz jako před chvílíčkou: teď byly vyděšené.

"Tenhle chlap!"

"Cože?" zeptal se Jack.

Hampton mu rychlým a roztřeseným pohybem podal fotografii zpátky. Přímou ji Jackovi hodil, jako kdyby se jí zoufale chtěl zbavit. Jakoby se mohl něčím nakazit jen pouhým dotykem Lavellova portrétu. Jeho veliké ruce se třásly.

"Co je? Co se s vámi děje?" podivil se Jack.

"Já ho znám," řekl Hampton. "Já jsem ho ... viděl. Jen jsem neznal jeho jméno."

"Kde jste ho viděl?"

"Tady."

"Přímou tady, v obchodě?"

"Ano."

"A kdy?"

"Minulé září."

"A od té doby?"

"Už nikdy."

"Co tu chtěl?"

"Přišel si koupit byliny, práškové byliny."

"Ale já jsem myslel, že vy se zabýváte pouze dobrou magií. Rada."

"Mnoho látek používá stejně Bocor jako Houngon, přičemž oba dosahují úplně jiných výsledků, v dobré či zlé magii. Tohle byly byliny, které jsou velice vzácné a které nemohl nikde jinde v New Yorku sehnat."

"Tady jsou ještě jiné obchody, jako je ten váš?"

"Jeden obchod, podobný měmu, ačkoliv není tak veliký. A pak jsou tu dva Houngoni - tihle dva nejsou příliš silní, spíš jen pokročilí amatéři a ani jeden z nich nemá dostatek moci ani znalostí, aby pomohli sami sobě - , kteří prodávají přímo u sebe v bytě. Mají oba poměrně dobrý výběr. Ale žádný z těch tří nemá žádné zábrany. Prodají cokoliv komukoliv, Bocorovi i Houngonovi. Dokonce prodávají i nástroje nutné ke krvavým obětem, obřadní dýky, zaostřené lžíce, kterými se dá vydlobnout živé oko z lebky. Jsou to hrozní lidé, kteří prodávají každému, i těm nejhorším."

"Takže Lavelle přišel sem, protože od nich nemohl získat všechno, co chtěl."

"Ano. Řekl mi, že tady našel většinu toho, co potřebuje, a taky řekl, že můj obchod je jediný ve městě s úplným výběrem i těch nejvzácnějších ingrediencí k zaklínání a vzývání. To je samozřejmě pravda. Jsem hrdý na svůj výběr a čistotu všech substancí. Ale na rozdíl od ostatních, já neprodám nic Bocorovi, pokud ho poznám. Většinou je poznám. A taky neprodám žádnému amatérovi se zlými úmysly, jako jsou třeba ti, kteří chtějí proklít svoji tchýni nebo svého soka v lásce nebo v práci. To nedělám. Ale tenhle muž, tenhle na té fotce ... "

"Lavelle," doplnil jej Jack.

"Tenkrát jsem nevěděl, jak se jmenuje. Když jsem balil ty věci, které si tu vybral, zjistil jsem, že je Bocor, a odmítl jsem s ním uzavřít obchod. On si myslel, že já jsem stejný jako ostatní prodejci, že je mi jedno, komu prodávám, a tak byl zuřivostí bez sebe, když jsem mu nedal to, co chtěl. Donutil jsem ho odsud odejít a myslel jsem, že tím jsem s ním skončil."

"Ale to nebyl konec," řekl Jack.

"Ne."

"Vrátil se?"

"Ne."

"Tak co se stalo?"

Hampton vyšel zpoza pultu a přešel k policím, na kterých se vršily stovky a stovky lahví a Jack šel za ním.

Hampton mluvil potichu a v hlase se mu ozýval strach: "Za dva dny potom, co tu Lavelle byl, jsem seděl tamhle vzadu za pultem u pokladny a četl jsem si. A najednou všechny tyhle láhve spadly na zem. Všechny v jednom okamžiku."

Všechno to spadlo! Polovina lahví se rozbila a vše, co v nich bylo, se rozsypalo a smíchalo na podlaze. Běžel jsem se podívat, co se stalo, proč ty láhve spadly, a když jsem se sem dostal, ty rozsypané prášky a byliny se začaly ... no,

prostě hýbat ... a splývat dohromady ... a ožívat. A najednou se z těch substancí vynořil ... černý, asi půlmetrový had. Měl žluté oči, tesáky a kmitající jazyk a byl stejně skutečný, jako kdyby se právě vyklubal z vejce."

Jack na toho obrovitého muže zíral a nebyl si jistý, co si má o tom jeho příběhu myslet. Až dosud si myslel, že Carver Hampton vážně věří svému náboženství a je dokonale rozumný člověk. Neviděl důvod, proč by měl být Hampton méně důvěryhodný jen proto, že jeho náboženstvím je voodoo, a ne katolictví nebo judaismus. Ale jedna věc je věřit nějaké náboženské doktríně a v možnost kouzel a zázraků - a úplně jiná věc je tvrdit, že někdo zázrak viděl na vlastní oči. Ti, kteří přísahají, že viděli zázraky, jsou většinou hysterická individua, fanatici nebo Lháři. A nebo snad ne? Na druhé straně, jestli člověk má vztah k náboženství - a Jack nebyl úplný ateista - , jak mohl věřit v existenci zázraků a tajemství bez toho, aby také věřil těm, kteří tvrdí, že zázraky viděli? Víra by nebyla k ničemu bez přijetí skutečnosti jejich projevů v tomto světě. Tohle byla myšlenka, která ho nikdy předtím nenapadla, a tak teď zíral na Carvera Hamptona se smíšenými pocity pochybností a opatrné důvěry.

Rebecca by řekla, že se právě chová nadměrně nepředpojatě.

Hampton se pořád ještě díval na nádoby, které teď stály na policích, a pokračoval: "Ten had se plazil směrem ke mně. Couval jsem dozadu. Neměl jsem kam utéct. Odřikával jsem modlitby. Byly to ty správné modlitby k téhle situaci a tak účinkovaly. Budťo to ... a nebo Lavelle ani nechtěl, aby mě ten had zranil. Možná to jenom myslel jako varování, abych si s ním nezahrával. Taková facka za ten nepřilíši ceremoniální způsob, jakým jsem ho vyprovodil ze svého obchodu. Prostě, ten had se postupně rozložil zpátky na byliny a prášky a mleté kořínky, ze kterých vznikl."

"Jak víte, že to udělal Lavelle?" zeptal se ho Jack.

"Za chvíli potom, co se ten had ... rozložil, zazvonil telefon. Byl to tenhle muž, ten, co jsem ho odmítl obsloužit. Řekl mi, že je moje věc, jestli ho obsloužím nebo ne, a že mi to nemá za zlé. Ale pak řekl, že nikomu neodpustí to, že na něj vztáhne ruku tak, jako jsem to udělal já. A tak zničil moji sbírku bylin a vyvolal toho hada. Řekl jenom tohle. A pak zavěsil."

"Neřekl jste mi, že jste ho opravdu, fyzicky vyhodil ven," řekl Jack.

"Nevyhodil jsem ho. Jen jsem ho chytil za paži a ... řekněme ... vyprovodil jsem ho ven. Pevně, to ano, ale bez jakéhokoliv násilí. Nijak jsem mu neublížil. Přesto to stačilo k tomu, aby se urazil a aby se mi pomstil."

"Tohle se stalo v září?"

"Ano."

"A pak už se nikdy nevrátil?"

"Ne."

"Ani nezavola?"

"Ne. A mně zabralo skoro tři měsíce, než jsem znovu vybudoval svou sbírku vzácných bylin a prášků. Mnoho z těch substancí se jen velmi těžko získává. To si neumíte představit. Teprve nedávno jsem sehnal ty poslední druhy."

"Takže i vy teď máte své důvody, proč byste chtěl Lavella vidět ve vězení," řekl Jack.

Hampton zavrtěl hlavou. "Právě naopak."

"Cože?"

"Už s tím nechci nic mít."

"Ale ..."

"Už vám nemůžu dál pomáhat, poručíku."

"Nerozumím vám."

"Mělo by vám to být jasné. Napovím vám. Když vám pomůže, Lavelle na mě něco pošle. Něco horšího než jenom toho hada. A tentokrát to nebude jenom varování. Ne, tentokrát to skončí mojí smrtí."

Jack viděl, že Hampton to myslí vážně a že se doslova třese hrůzou. Tenhle muž věřil v moc voodoo. Celý se chvěl. Dokonce ani Rebecca, kdyby ho teď viděla, by nemohla tvrdit, že je šarlatán. On tomu věřil.

Jack uvažoval: "Ale vy byste ho měl chtít vidět za mřížemi stejně jako já. Měl byste ho chtít vidět zlomeného, po tom všem, co vám provedl."

"Nikdy se vám nepodaří zavřít ho do vězení."

"Ale ano."

"Ať udělá cokoli, nikdy se vám nepodaří se ho ani dotknout."

"Dostaneme ho stejně jako ostatní zločince."

"Poručíku, on je neobyčejně mocný Bocor. Žádný amatér. Není to žádný průměrný kouzelník. On má při sobě sílu temnot, opravdových temnot smrti, temnot pekelných a temnot Druhé strany. Je to kosmická síla, nad všechno lidské chápání. Nepomáhá mu jen Satan, váš křesťanský a židovský král démonů. Už to by bylo dost zlé. Ale on je také služebník všech zlých bohů afrických náboženství, jejichž řada se táhne do dávnověku. A celý ten obrovský hrozivý panteon stojí za ním. Některá z těchto božstev jsou ještě mocnější a daleko horší, než jak se kdy podařilo vyučít Satana. Na Lavellův pokyn a zavolání čekají celé legie zlých mocností a chtějí, aby využíval jejich služeb, protože na oplátku oni využívají jeho jako jakousi bránu do našeho světa. Oni se sem chtějí dostat, aby sem přinesli krev a bolest, hrůzu a bídu všem žijícím, protože tenhle náš svět je jeden z těch, do kterých je jim normálně odepřen přístup, díky moci laskavých bohů, kteří nad námi bdí."

Hampton se odmlčel. Potil se. Na čele mu vystávaly kapičky potu. Otřel si obličej svými velkýma rukama a několikrát se pomalu zhluboka nadechl. Pak pokračoval a snažil se přitom mluvit klidně a rozumně, což se mu ale příliš nedařilo.

"Lavelle je nebezpečný muž, poručíku, daleko nebezpečnější, než kdy můžete pochopit. A taky si myslím, že je velmi pravděpodobně šílený, blázen. Má v sobě určitě trochu šílenství. Tohle je ta nejhorší kombinace: nezměrné zlo, šílenství a moc mistra Bocorů."

"Ale vy jste řekl, že jste Houngon, kněz bílé magie. Nemůžete použít svoji moc proti němu?"

"Jsem dobrý Houngon, lepší než většina ostatních. Ale s tímhle mužem se nemůžu měřit. Například, s velkou námahou by se mi mohlo podařit proklít jeho vlastní zásobu bylin a prášků. Mohlo by se mi podařit dosáhnout k němu a způsobit, že by spadlo několik nádob z polic v jeho pracovně, nebo kde je má - musel bych to místo pochopitelně napřed vidět. Ale nemohl bych způsobit tolik zkázy jako on. A nikdy by se mi nepodařilo vyvolat toho hada, jako to udělal on. Tolik moci a tolik schopností nemám."

"Mohl byste to zkusit."

"Ne. V žádném případě. V jakémkoliv střetnutí sil by mě rozdrtil, jako hmyz."

Hampton přešel ke dveřím a otevřel je. Zvonek nad nimi zazvonil. Hampton ustoupil na stranu a rozevřel dveře dokořán.

Jack předstíral, že nepochopil, co ten pohyb znamená. "Poslouchejte, mohl byste se prostě jenom dál ptát ..."

"Ne. Už vám nemůžu pomáhat, poručíku. Copak to nedokážete pochopit?"

Otevřenými dveřmi se dovnitř dral chladný, nárazový vítr a s vytím a svištěním hnal dovnitř přes práh spršky sněhových vloček.

"Poslouchejte mě přece," řekl Jack. "Lavelle přece nemusí vědět, že se na něj ptáte. On ..."

"On si to zjistí!" pronesl Hampton rozhněvaně a oči měl přitom otevřené stejně doširoka jako dveře, které držel. "On ví všechno - nebo si to zjistí. Všechno."

"Ale ..."

"Prosím vás, jděte už," řekl Hampton.

"Poslouchejte mě. Já ..."

"Běžte."

"Ale ..."

"Běžte, zmizte, jděte už, zatraceně, teď hned!" vykřikl Hampton hlasem, ve kterém se mísil hněv, hrůza a panika.

Ten skoro hysterický strach z Lavella, který ovládal toho obrovitého muže, začínal na Jacka působit. Po zádech mu přeběhlo mrazení a zjistil, že se mu najednou potí dlaně.

Povzdechl si a přikývl. "Dobře, dobře, pane Hamptone. Ale opravdu bych si přál ..."

"Běžte, zatraceně, běžte už!" zařval Hampton.

Jack rychle odešel.

\* \* \*

Dveře Rada se za ním zabouchly.

Na sněhem utlumené ulici to zaznělo jako výstřel z pušky.

Když se Jack otočil a podíval se zpátky, uviděl, jak Carver Hampton zatahuje zástěnu, která překrývala skleněnou tabuli uprostřed dveří. Na tmavém pozadí vyvstávalo jediné slovo, natištěné jasnými bílými písmeny: ZAVŘENO.

O chvíli později v obchodě zhasla světla.

Vrstva sněhu na chodníku teď byla skoro dva centimetry hluboká, což bylo dvakrát tolik než předtím, když se vydal do Hamptonova obchodu. Pořád ještě hustě sněžilo, vločky padaly z oblohy, která se zdála ještě šedivější a nižší než před dvaceti minutami.

Jack se opatrně vydal po kluzkém chodníku k čekajícímu policejnímu autu, které parkovalo u chodníku. Z výfuku stoupaly obláčky bílého dýmu. Ušel sotva tři kroky, když ho zastavil zvuk, který se zdál na téhle zimní ulici přímo neskutečný: zazvonění telefonu. Rozhlédl se doprava, doleva a uviděl blízko rohu veřejný telefon, pár metrů za čekajícím autem. V tom neobvyklém tichu, které s sebou přinesl do města sníh, se to zvonění rozléhalo tak hlasitě, až se Jackovi zdálo, že ten zvuk před sebou přímo vidí.

Díval se na telefon. Nebyla to telefonní budka. Tady moc opravdových budek s dveřmi nebylo. Říkalo se, že jsou příliš drahé. Tenhle telefon visel na tyči s mušlovitě tvarovanou zástěnou, asi kvůli představě soukromí. Párkrát už se mu v životě stalo, že šel kolem takového vyzvánějícího telefonu, u kterého nikdo nestál. Nikdy jim nevěnoval delší pohled a nikdy ho ani nenapadlo zvednout sluchátko a zjistit, kdo volá. Nebyla to jeho věc. Přesně jako tohle zvonění. A přesto ... tentokrát to bylo nějak ... jiné. To zvonění se plazilo vzduchem jako provaz, který se kolem něj omotával, chytal ho a držel.

Zvonění ...

Zvonění ...

Naléhalo.

Lákalo.

Hypnotizovalo.

Zvonění ...

S okolními domy se děla nějaká podivná a znepokojující proměna. Jen tři věci zůstaly pevné a skutečné: telefon, úzký zasněžený chodník, který vedl k telefonu, a Jack. Zbytek světa jakoby se rozplýval v mlze, která se tu vzala bůhvíodkud. Budovy kolem začínaly blednout a rozplývat se, jako by tohle byla scéna z filmu, která právě končí a kterou má v příštím okamžiku vystřídat jiná. Pár aut, která se váhavě přibližovala po zasněžené ulici, se začalo ... vypařovat. Nahradila je plíživá mlha, mléčně bílý opar, který vypadal jako promítací plátno v kině, na které dopadá sice světlo, ale žádné obrazy. Chodci se skloněnými hlavami a ohnutými rameny namáhavě postupovali proti větru a šlehajícímu sněhu a postupně se také rozplývali a bledli. Jenom Jack byl skutečný. Jack a ten úzký chodník vedoucí k telefonu. A sám telefon.

Zazvonění ...

Táhlo ho to k němu.

Zazvonění ...

Táhlo ho to směrem k telefonu.  
Pokusil se vzepřít.  
Zazvonění ...  
Najednou si uvědomil, že udělal krok dopředu. K telefonu.  
A další.  
Třetí krok.  
Měl pocit, jako by se vznášel.  
Zazvonění ...  
Pohyboval se jako ve snu, nebo ve vysoké horečce.  
Udělal další krok.  
Zkusil se zastavit. Nemohl.  
Pokusil se otočit k čekajícímu autu. Nemohl.  
Srdce mu tlouklo.  
Točila se mu hlava, nevěděl, kde je nahoře a kde dole.  
I přes okolní mrazivý vzduch se začal potit.  
Zvonění telefonu na něj působilo jako rytmický kývavý pohyb blýskavých kapesních hodinek na médium. Ten zvuk ho neúnavně táhl dopředu tak jistě, jako v dávných dobách přitahovaly písně sirén neopatrné námořníky, které pak očekávala jistá smrt.  
Jack věděl, že to zvonění ho volá. Věděl to, i když nerozuměl tomu, jak to vlastně ví.  
Zvedl sluchátko: "Haló?"  
"Detektiv Dawson! Je mi potěšením, že mám takovou příležitost si s vámi promluvit. Příteli, už jsme si měli popovídat dávno."  
Ten hlas byl hluboký, i když ne zrovna basový, a uhlazený a elegantní, se školeným britským přízvukem s příměsí slov typických pro přistěhovalce z tropů. Byl to jasný karibský přízvuk.  
Jack znejistěl: "Lavelle?"  
"Ale ovšem, jistěže jsem to já! Kdo jiný?"  
"Ale jak jste mohl vědět ... "  
"Že jste tam? Drahý příteli, dá se říci, že vás tak trochu sleduji."  
"Jste tady, že ano? Někde tady v ulici, v nějakém z těch bytů kolem."  
"Daleko od vás. Harlem není podle mého vkusu."  
"Rád bych s vámi mluvil," řekl Jack.  
"Vždyť mluvíme."  
"Já myslím tváří v tvář."  
"Ale ne, nemyslím, že je to nezbytné."  
"Já bych vás nezatkl."  
"Ani byste nemohl. Nemáte důkazy."  
"No, takže ... "  
"Ale pod nějakou záminkou byste mě den nebo dva zdržel."  
"Ne."  
"A já nechci být zdržován. Mám práci."  
"Dávám vám své slovo, že bychom vás zadrželi maximálně na pár hodin, jen kvůli výslechu."  
"Opravdu?"  
"Mému slovu můžete věřit. Nedávám ho jen tak."  
"Kupodivu jsem si téměř jistý, že mluvíte pravdu."  
"Tak proč nepřijdete, abyste odpověděl na pár otázek a zbavil se tak podezření?"  
"Protože, samozřejmě, se nemohu zbavit podezření, když jsem vlastně vinen," řekl Lavelle a zasmál se.  
"Takže mi chcete říct, že ty vraždy jsou vaše práce?"  
"Zajisté. Není to snad to, co vám každý říkal?"  
"Zavolal jste mi, abyste se přiznal?"  
Lavelle se znovu zasmál. Pak řekl: "Zavolal jsem vám, abych vám dal radu."  
"Chovejte se tak, jak by se chovala policie na mém rodném Haiti."  
"A to je jak?"  
"Nezahrávali by si s Bocorem, který vládne takovými silami jako já."  
"Opravdu?"  
"Neodvážili by se."  
"Tohle je New York a ne Haiti. Na policejní akademii tady neučí strach z pověr."  
Jack se snažil mluvit klidně a nevzrušeně. Ale srdce mu tlouklo do žeber stále prudčeji.  
Lavelle pokračoval: "A kromě toho, policie na Haiti by ani nechtěla pronásledovat Bocora, kdyby jeho oběhni byl takový lidský odpad, jakým je rodina Carramazových. Nepovažujte mě za vraha, poručíku. Myslete si, že jsem jen deratizátor, který prokazuje lidské společnosti cenné služby. Takhle by se na to dívali na Haiti."  
"Tady se na to díváme jinak."  
"To je mi líto."  
"My si myslíme, že vražda není správná, nehledě na to, kdo je její obětí."  
"Jak nerozumné."

"My tu věříme v nedotknutelnost lidského života."

"Jak bláhové. Jestli Carramazzové zemřou, co svět ztratí? Jen zloděje, vrahy a pasáky. A další zloději, vrahové a pasáci se nastěhují na jejich místo. Rozumějte, nebudu to já. Můžete si myslet, že jsem stejný jako oni, že jsem jenom obyčejný vrah, ale já nejsem stejný. Já jsem kněz. Já nechci ovládnout obchod s drogami v New Yorku. Já ho jen chci sebrat Gennaro Carramazzovi jako součást jeho trestu. Chci ho zničit finančně, zbavit ho respektu jeho spolupracovníků a vzít mu jeho rodinu a přátele, zabít je a naučit ho smutku. A až se to stane, až bude sám, jediný, poslední a zoufalý, až bude chvíli trpět, až ho zachvátí to nejčernější zoufalství, zabiju ho také, ale pomalu a se spoustou mučení. A pak odejdu zpátky na ostrovy a už vás nikdy nebudu obtěžovat. Jsem spíše nástroj spravedlnosti, poručíku Dawsons."

"A opravdu ta vaše spravedlnost považuje za nezbytné zavraždit Carramazzovy vnuky?"

"Ano."

"Nevinné malé děti?"

"Nejsou nevinné. Mají v sobě jeho krev a jeho geny. To je činí stejně vinnými, jako je on."

Carver Hampton měl pravdu: Lavelle byl blázen.

"Takže," řekl Lavelle, "já rozumím tomu, že budete mít problémy s vašimi nadřízenými, pokud se vám nepodaří někoho zatknout a obvinít ho alespoň z několika těch vražd. Celé policejní oddělení tisk rozcupuje, pokud se něco nestane. Tomu rozumím. Takže, pokud si přejete, nastražím dost různých důkazů, se kterými můžete obvinít členy některé z dalších mafiánských rodin ve městě. Můžete hodit ty vraždy členů Carramazzovy rodiny na některé z dalších nežádoucích osob, zavřít je do vězení a tak se zbavit další nepříjemné skupiny darebáků. Bylo by mi potěšením, kdybych vám tímto způsobem mohl pomoci."

Nebyly to jen okolnosti, za kterých se tento rozhovor odehrával - ten snový opar v celé ulici kolem telefonu, ten dojem, že se vznáší, a ten horečnatý pocit - , proč se to všechno zdálo tak neskutečné. To spíš ten rozhovor sám byl tak bizarní, že by se zdál neskutečný, i kdyby jeho okolnosti byly normální. Jack zatřepal hlavou, ale svět kolem nebyl jako hodinky a nezačal znovu tikat normálně.

"Vy si vážně myslíte," vypravil ze sebe Jack, "že bych mohl vaši nabídku brát vážně?"

"Mé důkazy by byly nevyvratitelné. Obstály by před jakýmkoli soudem. Nemusíte se bát, že byste u soudu prohráli."

"Já myslím něco jiného," řekl Jack. "Vy opravdu věříte tomu, že bych se s vámi spíkl, abych obvinil nevinné lidi?"

"Nebyli by nevinní. To jistě ne. Já mluvím o zatýkání jiných vrahů, zlodějů a pasáků."

"Ale oni nespáchali tyhle zločiny."

"Technický detail."

"Ne pro mě."

Lavelle chvíli mlčel. Pak řekl: "Vy jste zajímavý muž, poručíku. Naivní. Bláhový. Ale přesto zajímavý."

"Gennaro Carramazza nám řekl, že vaším motivem je pomsta."

"Ano."

"Za co?"

"On vám to neřekl?"

"Ne. Co se stalo?"

Ticho.

Jack chvíli čekal a skoro se zeptal znovu.

Když Lavelle konečně promluvil, v jeho hlase se ozval tvrdý a zuřivý tón. "Měl jsem mladšího bratra. Jmenoval se Gregory. Byl to ve skutečnosti jen nevlastní bratr. Jeho příjmení bylo Pontrain. Nezabýval se prastarým uměním kouzel a čar. Odmítal to. Nechtěl mít nic společného se starými africkými náboženstvími. Nezajímal se vůbec o voodoo. Byl to velmi moderní člověk, který důvěřoval věku strojů. Věřil ve vědu a ne v magii. Skládal své naděje v pokrok a technologii a ne v moc prastarých bohů. Nelíbilo se mu, co dělám, ale ani nevěřil tomu, že bych opravdu mohl někomu ublížit - ani prospět. Považoval mě za neškodného excentrika. Ale přes to všechno jsem ho měl rád a on měl rád mě. Byli jsme bratři. Bratři. Udělal bych pro něj cokoliv."

"Gregory Pontrain ..." řekl zamyšleně Jack. "To jméno mi něco říká."

"Před pár lety sem Gregory imigroval. Těžce na sobě pracoval, vystudoval vysokou školu a dostal stipendium. Vždycky měl talent na psaní, i jako kluk, a myslel si, že ví, co s ním bude dělat. Tady vystudoval novinařinu. Byl nejlepší ve třídě. Začal pracovat pro New York Times. Jeden nebo dva roky se k psaní vlastně ani nedostal, jen ověřoval práci ostatních reportérů. Postupně začal psát i sám. Jen malé věci, bez nějakých následků. Psal to, co zajímalo obyčejné lidi. A pak ..."

"Gregory Pontrain," vzpomněl si Jack. "Jistě. Ten kriminální reportér."

"Časem můj bratr dostal za úkol psát o několika zločinech. Loupeže. Drogy. Odvedl tam dobrou práci. A navíc začal zkoumat zločiny, které mu nikdo nezadal, větší zločiny, které si našel sám. A postupně se z něj stal největší expert přes obchod s drogami v tomhle městě. Nikdo o tom nevěděl víc, ani o tom, jak jsou do toho zahrnuti Carramazzovi, ani o tom, jak jejich organizace podplatila tolik detektivů a politiků. Nikdo o tom nevěděl víc než Gregory. Nikdo. Vydal tyhle články ..."

"Četl jsem je. To byla dobrá práce. Myslím, že byly čtyři."

"Ano. Chtěl toho napsat víc, minimálně dalších šest článků. Mluvílo se o Pulitzerově ceně, jen za ty články, které zatím napsal. Už tenkrát vynesl na světlo dost důkazů, které by mohly zajímat policii a které by Carramazzovy mohly dostat k soudu. Měl své informátory v policii a i v Carramazzově rodině, informátory, kteří mu důvěřovali. Byl přesvědčen, že může zničit i samotného Dominicka Carramazzu. Ubohý, vznešený, bláhový, statečný malý Gregory. Myslel si, že je jeho povinnost bojovat se zlem, kdekoli se objeví. Reportér na křižácké výpravě. Myslel si, že sám může něco změnit. Nerozuměl tomu, že jediný způsob, jak jednat se silami temnot je usmířit se s nimi a přizpůsobit se jim tak, jako jsem to

udělal já. Jedné noci loni v březnu se on i jeho žena, rozhodli jít na večeři ... "

"Bomba v autě," poznamenal Jack.

"Roztrhalo je to na kousky. Ona byla těhotná. Mělo to být jejich první dítě. Takže mi Gennaro Carramazza dluží za tři životy - Gregoryho, její a jejich dítěte."

"Ten případ nebyl nikdy objasněn," připomněl mu Jack. "Nikdo nedokázal, že za tím stál Carramazza."

"Stál za tím."

"To nemůžete vědět."

"Ano, můžu. Já mám také své zdroje. A lepší, než měl Gregory. Pro mě pracují oči a uši Podsvětí." Zasmál se. Měl melodický, příjemný smích, který Jacka znepokojil. Šílenec by se měl smát jako šílenec a ne se uchichávat jako milý strýček. "Podsvětí, poručíku. Ale já nemyslím žádné zločinecké podsvětí, tu ubohou cosu nostru, se vši tou sicilskou pýchou a prázdným příkazem cti. Podsvětí, o kterém mluvím, je místo daleko hlubší než to, ve kterém žije mafie, hlubší a temnější. Mám oči a uši starých bohů, zprávy démonů a temných andělů a svědectví těch, kteří vidí všechno a ví všechno."

Šílenec, napadlo Jacka. Ten chlap patří do blázince.

Ale kromě šílenství bylo v Lavellově hlasu ještě něco, co v Jackovi probouzel jeho policajtské instinkty. Když Lavelle mluvil o nadpřirozenu, v jeho hlase zněl úžas a přesvědčení, nicméně když mluvil o svém bratrovi, ozýval se v jeho hlase předstíraný sentiment a nepřesvědčivý zármutek. Jack cítil, že pomsta nebyla Lavellovým nejsilnějším motivem a že snad dokonce svého bratra nenáviděl a snad by mohl být i rád (anebo alespoň cítit úlevu) z toho, že je po smrti.

"Vašemu bratrovi by se nelíbilo, jak ho mstíte," řekl Jack.

"Možná líbilo. Vy jste ho neznal."

"Ale vím o něm dost, abych mohl poměrně jistě říct, že nebyl stejný jako vy. Byl to slušný člověk. Tohle vraždění by se mu nelíbilo. Bylo by mu to odporné."

Lavelle nic neřekl, ale jeho mlčení jako by doutnalo hněvem.

Jack pokračoval: "Nechtěl by vraždit ničí vnoučata, ani pomstu až do třetího kolena. Nebyl jako vy. Nebyl blázen."

"Nezáleží na tom, jestli by se mu to líbilo," řekl Lavelle netrpělivě.

"Mám takové podezření, že vaším motivem není tak docela pomsta. Mám pravdu?"

Lavelle znovu mlčel.

Jack to zkoušel dál: "Takže, jestliže by váš bratr nechtěl, abyste v jeho jménu vraždil, tak proč jste ... "

"Já tyhle darebáky nezabíjím ve jménu mého bratra," řekl Lavelle ostře a zuřivě. "Dělám to ve svém vlastním jménu. Ve svém vlastním a žádném jiném. Tomu musíte rozumět. Nikdy jsem nic jiného neřikal. Tyhle vraždy připisujete na účet mně, ne na účet mého bratra."

"Účet? Od kdy je vražda na něčím účtě jako doporučení charakteru, nebo otázka cti? To je šílenství."

"Není to šílenství," řekl rychle Lavelle. Posedlost v něm vzkypěla. "Je to tak kvůli prastarým bohům Congo a Pétro.

Nikdo nemůže zabít Bocorovi bratra a odejít bez trestu. Vražda mého bratra je pro mě urážka. Ponižuje mě. Je to pro mě výsměch. To nemůžu tolerovat. A ani nebudu! Moji moc by navždy oslabilo, kdybych se nezačal mstít. Staří bohové by ke mně ztratili úctu a přestali by mě podporovat." Ted' už mluvil rychle, jako by nad sebou ztrácel kontrolu. "Musí téct krev. Musí se otevřít brány smrti a musí je odplavit oceány bolesti, všechny, kteří se mě opovážili provokovat tím, že se dotkli mého bratra. I kdybych Gregorym pohrdal, byl členem mé rodiny. Nikdo nesmí prolít krev Bocorovy rodiny bez trestu. Kdybych se náležitě nepomstil, Prastaří by už nikdy nedovolili, abych je zavolal, a už by nepodporovali má zaklínání a kletby. Musím oplatit smrt svého bratra přinejmenším desítkou dalších vražd, pokud si chci uchovat podporu a úctu bohů Pétro a Congo."

Jack sice odhalil kořeny pravého motivu toho muže, ale nic tím nezískal. Ten pravý motiv mu nedával smysl: zdálo se mu to jen jako další stránka Lavellova šílenství.

"Vy tomu opravdu věříte, že?" zeptal se Jack.

"Je to pravda."

"Je to šílené."

"Nakonec uvidíte něco jiného."

"Šílené," opakoval Jack.

"Ještě jednu radu," řekl Lavelle.

"Vy jste jediný podezřelý, který překypuje radami."

Lavelle mu neodpověděl a pokračoval: "Nechte se z toho případu odvolat."

"Tohle nemůžete myslet vážně."

"Zmizte od toho."

"To je nemožné."

"Požádejte o odvolání."

"Ne."

"Jestli víte, co je pro vás dobré, uděláte to."

"Jste pěkně arogantní parchant."

"Já vím"

"Proboha, vždyť já jsem policajt! Nemůžete mě zastrašovat. Ty hrozby mě jenom povzbuzují ve snaze vás vypátrat. Policie na Haiti musí být stejná. Nemůže se o tolik lišit. A kromě toho, jak by vám prospělo, kdybych se nechal odvolat? Nahradil by mě někdo jiný. Nepřestali by po vás jít."

"Ano, ale kdokoliv by vás nahradil, by nezkoumal možnost, že je v tom zapletené voodoo. Držel by se obvyklého policejního postupu a toho se nebojím."

Jacka to udivilo. "Chcete tím říct, že moje objektivita pro vás představuje hrozbu?"

Lavelle neodpověděl. Řekl jen: "Dobře, jestli se toho případu nechcete vzdát, tak alespoň přestaňte zkoumat voodoo. Vyšetřujte to tak, jak chce Rebecca Chandlerová - jako kdyby to bylo vyšetřování obyčejné vraždy."

"Já vám nevěřím," prohlásil Jack.

"Vaše myšlení je přístupné možnosti nadpřirozeného vysvětlení. Nezkoumejte to. To je všechno, co od vás chci."

"Ale, opravdu tohle?"

"Spokojte se s otisky prstů, laboratorními zprávami, vašimi obvyklými odborníky a obvyklými nástroji. Vyslyštejte si, jaké chcete svědky ..."

"Děkuji vám velmi pěkně za dovolení."

"... tyhle věci mi nevaří," pokračoval Lavelle, jakoby ho Jack ani nepřerušil. "Tak mě nikdy nenajdete. Skončím s Carramazou a budu zpátky na cestě na ostrovy, než přijdete na jedinou stopu. Prostě jen zapomeňte na možnost voodoo."

"A co když na ni nezapomenou?" nadhodil šokovaný Jack.

Ve sluchátku to syklo a to Jackovi připomnělo toho černého hada, o kterém mluvil Carver Hampton, a napadlo ho, jestli by Lavelle mohl poslat hada po telefonu, aby se vynořil ze sluchátka a pokousal mu rty, nos a oči ... Odtáhl sluchátko od obličeje, opatrně si ho prohlédl, pak ho napadlo, že se chová jako blázen a přitiskl si ho zpátky k uchu.

"Pokud nepřestanete zkoumat možnost voodoo," promluvil Lavelle, "pokud budete zkoumat tuhle stopu ... potom nechám roztrhat na kusy vašeho syna a dceru."

Konečně měla nějaká z Lavellových hrozeb na Jacka účinek. Jakoby se mu zkroutil a zauzloval žaludek.

Lavelle mluvil dál: "Pamatujete si, jak vypadali Dominick Carramazza a jeho strážce ..."

A pak oba mluvili najednou, Jack řval a Lavelle si udržoval svůj klidný a nezúčastněný tón:

"Poslouchej ty zsranej parchante ..."

"... v tom hotelu. Starý Dominick, rozervaný na kusy ..."

"... ty se koukej držet dál od ..."

"... s vyrvanými očima a celý v krvi?"

"... mých dětí, nebo ..."

"A až to skončím s Daveym a Penny ..."

"... ti urvu tu tvoji zkurvenou hlavu!"

"... nezbyde z nich nic než kusy masa ..."

"Já tě varuju ..."

"... jako žrádlo pro psy, humus ..."

"... já tě najdu ..."

"... a možná, ze tu holčičku ještě znásilním ..."

"... ty smradlavej hajzle!"

"... protože ona je opravdu velmi jemný, šťavnatý kousek. Někdy je mám rád takové něžnoučké a mladoučké a nevinné. V tom je to pravé vzrušení, víte?"

"Jestli vyhrožuješ mým dětem, ty parchante, tak jsi právě zahodil všechny svoje šance. Kdo si myslíš, že jsi? Bože, a kde si myslíš, že jsi? Tohle je Amerika, ty idiote. Tady ti to vyhrožování jen tak neprojde, to si zapiš za uši."

"Dám vám zbytek dne na to, abyste si to promyslel. A pak, jestli to nevzdáte, vezmu si Daveyho a Penny. A zařídím to tak, aby jejich smrt byla co nejhorší."

Lavelle zavěsil.

"Počkej!" zařval Jack.

Cloumal vidlicí telefonu a snažil se znovu napojit na Lavellův telefon. Ale to už samozřejmě nešlo.

Svíral sluchátko takovou silou, až ho začala bolet ruka a svaly měl naběhlé až k rameni. Praštil se sluchátkem tak, že ho skoro rozdrtil.

Dýchal těžce jako býk, kterému chvíli mávali před nosem rudou muletou. Cítil, jak mu tep divoce bije ve spáncích a jak se mu krev hrne do hlavy. Ty uzly, které předtím cítil v žaludku, se bolestivě stáhly.

Po chvíli se od telefonu otočil. Celý se trásl zuřivostí. Stál ve vířícím sněhu a snažil se vzpamatovat.

Všechno bude v pořádku. Není tu čeho se bát. Penny a Davey jsou v bezpečí ve škole, kde je spousta lidí, kteří na ně dají pozor. Byla to dobrá a spolehlivá škola, ve které se velmi dbalo na bezpečí dětí. A Faye je odsud ve tři vyzvedne a zaveze je k sobě. To Lavelle nemůže vědět. Kdyby se rozhodl zabít děti dnes večer, očekával by, že budou doma, a kdyby je tam nenašel, nevěděl by, kde je má hledat. Přes to všechno, co říkal Carver Hampton, Lavelle nemohl vidět a slyšet všechno. Nebo ano? Jistěže ne. Není přece Bůh. Může být Bocor, kněz s určitou mocí, nebo kouzelník. Ale není Bůh. Takže děti budou s Faye a Keithem v bezpečí. Vlastně by bylo docela dobré, kdyby děti mohly u Jamisonů přespát. Nebo by tam možná mohly spát příštích pár dní, dokud Lavella nedostanou. Faye a Keithovi by to nevařilo, naopak by jejich návštěvu uvítali, jako příležitost kazit svého synovce a neteř. Možná by bylo dokonce i moudré, aby Penny a Davey nechodili do školy, dokud tohle všechno neskončí. A také by si měl promluvit s kapitánem Greshamem, jestli by jim nepřidělil ochranku, nějakého strážníka, který by byl s nimi v bytě, kde bydlí Jamisonovi vždycky, když tam Jack nebude. Nebylo příliš pravděpodobné, že by Lavelle mohl děti najít. Zdálo se mu to vysoce nepravděpodobné. Ale pro každý případ ... A kdyby Gresham nebral ty vyhrůžky vážně, kdyby řekl, že další strážník je jen neefektivní využívání lidských zdrojů, pak by se dalo zařídít, aby hlídali kamarádi, taky detektivové. Pomohli by mu, stejně jako pomáhal on jim vždycky, když se jim někdy stalo něco podobného. Každý z nich by se uvolnil na pár hodin, aby mohli být střídavě v práci i u Jamisonů. Pro kamaráda všechno, to byla část jejich pravidel. Dobře. Fajn. Všechno bude v pořádku.

Svět, který předtím tak podivně zmizel, když začal zvonit ten telefon, se zase vrátil zpátky. Jack uslyšel zvuky: nejdřív troubení klaksonu auta, pak smích někde opodál na ulici, cinkání řetězů na pneumatikách aut a vytí větru. Nad ním se tyčily budovy. Kolem přešel nějaký chodec, sehnutý, aby se nevystavoval větru. A z druhé strany přicházelo pár mladých černochů, kteří se hlasitě smáli a v běhu po sobě házeli sněhové koule. Ta podivná mlha byla pryč a Jackovi už se netočila hlava. Napadlo ho, jestli tu vůbec nějaká mlha byla, a nakonec došel k názoru, že ta mlha existovala jen v jeho hlavě. To, co se mu stalo, muselo být ... musel dostat nějaký záchvat. Jo, to je ono. Nic jiného to nemohlo být. Ale jaký záchvat? A proč ho to nezabilo? A co ho způsobilo? Jack nebyl epileptik. Neměl ani nízký krevní tlak. A pokud věděl, netrpěl ani žádnými nemocemi. Nikdy v životě neomdlel, nikdy se mu nic takového nestalo. Byl dokonale zdravý. Tak proč?

A jak věděl, že ten telefon je pro něj?

Chvilí tam tak stál a přemýšlel o tom a kolem něj vířily tisíce sněhových vloček, jako hejna molů.

Po chvíli si uvědomil, že by měl zavolat Faye a vysvětlit jí, co se stalo, varovat ji, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje, až pojedje s dětmi ze školy domů. Otočil se zpátky k telefonu a pak strnul. Ne. Odsud volat nebude. Rozhodně nesmí použít ten samý telefon, který použil Lavelle. Myšlenka, že by ten chlap mohl být napojený na veřejné telefony, byla absurdní, ale ještě bláhovější by teď bylo ten telefon rozebírat a zkoumat, aby se ujistil, že to tak není.

Teď už klidnější, stále zuřivý, ale už ne tak vystrašený jako předtím si to Jack namířil k čekajícímu policejnímu autu.

Na zemi ležela skoro třicetimetrová vrstva sněhu. Sněžení se měnilo v pořádnou vánici.

Vítr měl ledové zuby. A kousal.

\* \* \*

Lavelle se vrátil do plechové kůlny vedle domu. Venku zuřila zima, uvnitř ze suchého vedra vyskočily na Lavellově ebenové kůži korálky potu, a chvějivé oranžové světlo vrhalo podivné poskakující stíny na stěny z vlnitého plechu. Z jámy uprostřed podlahy se ozval nějaký zvuk, jako kdyby v dále šeptaly tisíce vztekklých hlasů.

Lavelle si s sebou přinesl dvě fotografie: na jedné byl Davey Dawson a na druhé Penny Dawsonová. Obě fotografie udělal sám včera odpoledne na ulici před Welltonskou školou. Seděl ve svém autě zaparkovaném skoro o blok dál a použil k tomu svůj třicetipětimilimetrový Pentax s teleobjektivem. Filip vyvolal ve vlastní tmavé komoře.

Pokud chtěl Bocor na někoho uvalit kletbu a být si přitom absolutně jistý, že jeho prokletí bude mít požadovaný účinek, musel mít podobiznu své budoucí oběti. Podle tradic musel kněz vyrobit loutku, sešitou z ústřížků bavlněné látky, a naplnit ji pilinami nebo pískem a pak se snažit podle svých schopností co nejvěrněji vystihnout podobu své oběti. Potom se odehrával rituál, v němž loutka zastupovala skutečnou oběť.

Ale to bylo velmi zdouhavé a ještě to ztěžoval fakt, že pro průměrného Bocora, který zrovna neměl příliš mnoho uměleckého talentu, bylo prakticky nemožné napodobit něčí obličej jenom za použití bavlněných hadříků. A proto v takových případech vyvstávala potřeba připevnit na loutku pramen vlasů oběti nebo ústřížek nehtu či kapku její krve. Získání kteréhokoliv z těchto předmětů nebyvalo nikdy snadné. Člověk se jen tak nemůže postavit před holičství, kam má oběd ve zvyku chodit, a čekat, až se dotyčný či dotyčná přijde dát ostříhat. Ani dost dobře nelze požádat svou budoucí oběť, aby vám schovala pár odstřížků nehtů, až si příště bude dělat manikúru. A jediným způsobem, jak získat její krev, je fyzický útok, který ovšem přitahuje pozornost policie, což je přesně to, čemu se chcete vyhnout, pokud jste se už rozhodli zaútočit na vaši oběť spíš kouzly než nožem či pistolí.

Všechny tyhle potíže se ale daly vyřešit použitím dobré fotografie namísto loutky. Pokud Lavelle věděl, byl on sám jediný Bocor, který kdy přidal tenhle kousek moderní technologie k tradicím voodoo. Když to zkusil poprvé, vlastně ani neočekával, že to bude účinkovat. Ale nicméně po uplynutí šesti hodin od ukončení rituálu byla jeho oběť po smrti, která si ji našla pod koly nákladního auta. Od té doby používal Lavelle fotografie v každém obřadu, pro který bylo tradičně třeba loutek. Nejspíš měl v sobě něco ze svého bratra Gregoryho, který pevně věřil v pokrok a techniku.

Tec~ Lavelle klečel na hliněné podlaze kůlny vedle jámy a propíchl do horního okraje obou fotografií díрку. Potom je přivázal na dlouhou nit. U okraje jámy byly naproti sobě zaražené dvě hůlky tak, že se jedním koncem nakláněly nad střed jámy, ale navzájem se nedotýkaly. Lavelle přivázal druhý konec nití na nahnuté konce hůlek. Portréty Dawsonových dětí se teď houpały nad středem jámy a koupaly se v nezemsky oranžové záři vystupující z jejího záhadného vlnícího se dna.

Brzy bude muset ty děti zabít. Dal sice Jacku Dawsonovi ještě pár hodin na rozmyšlenou, jako poslední šanci z toho případu vycouvat, ale byl si téměř jistý tím, že Dawson to neudělá.

Zabíjení dětí mu nevadilo. Vlastně se na to docela těšil. V zabíjení mláďat bylo něco obzvlášť vzrušujícího.

Olízl si rty.

Když Lavelle zavěsil obě fotografie nad jámu, ten vzdálený zvuk, který jakoby se skládal z desetitisíců sykových a šeptajících hlasů, trochu zesílil. A přidal se k němu ještě jeden zneklidňující tón: měl nejen nádech hněvu, ale také hrozby. Bylo v něm slyšet cosi hrůzného, odporná nenasytnost pro krev a zvrácenost. Byl to zvuk temného hladu.

Lavelle ze sebe strhal šaty.

Vzal do dlaně své pohlaví a odříkal krátkou modlitbu.

Byl připravený začít.

Nalevo od dveří kůlny stálo pět velikých mosazných nádob. Každá z nich obsahovala něco jiného: v jedné byla bílá mouka, v další kukuřičná drť, pak prach z červených cihel, rozdrčené dřevěné uhlí a rozemletý tannisový kořen. Lavelle si nabral hrst červeného cihlového prášku a začal s ním kreslit na podlahu na severní straně jámy složitý obrazec.

Tomu obrazci se říkalo vévé a reprezentoval postavu a moc astrální síly. Existovaly stovky takových vévé, které každý Houngon nebo Bocor musel znát. Kreslením několika vhodných vévé před začátkem samotného rituálu kněz přitahoval pozornost bohů k Oumphor, chrámu, kde se měl rituál odehrávat. Vévé se muselo kreslit ručně, bez pomoci obrázků a už vůbec bez toho, že by si kněz nejprve obrazec něčím načrtl. Přesto muselo být symetrické a mít správné proporce,

aby vůbec mělo nějaký účinek. Vytváření věvé vyžadovalo mnoho praxe, citlivou a šikovnou ruku a bystré oči. Lavelle nabral do ruky další hrst cihlového prachu a pokračoval v práci. Za pár minut nakreslil věvé, které reprezentovalo Simbi Y-An-Kitha, jednoho z temných bohů Pétro:

02ob

Očistil si dlaň čistým suchým ručníkem a zbavil se tak většiny cihlového prachu. Potom si nabral do dlaně mouku a začal kreslit další věvé na jižní okraj jámy. Tenhle obrazec se ale od prvního výrazně lišil.

Celkem nakreslil čtyři složité obrazce, každý na jednu světovou stranu jámy. Třetí byl vyvedený v prachu ze dřevěného uhlí a na čtvrtý použil rozemletý tannisový kořen.

Pak se opatrně, aby nepoškodil nakreslené obrazce, nahý přikrčil u kraje jámy.

Zadíval se dolů.

Dolů ...

Dno jámy se pohybovalo, měnilo, vlnilo, pulzovalo, vařilo, přibližovalo a ustupovalo. Lavelle do jámy nedal žádné světlo, ale přesto z ní vystupovala chvějivá záře. Nejdřív bylo dno vzdálené jen necelý metr, přesně tak hluboko, jak ho sám vykopával. Ale čím déle se do jámy díval, tím hlubší se zdála. Ted' byla hluboká už deset metrů, místo jednoho. Ted' se zdála vést až do středu země. A vedla stále hlouběji a hlouběji, dál, než je vzdálenost měsíce a hvězd až na samý okraj vesmíru. Když se dno jámy propadlo až do nekonečna, Lavelle se postavil. Začal zpívat jednoduchý opakující se popěvek, píseň o zničení a smrti a zahájil rituál močením na fotografie, zavěšené na nitkách.

\* \* \*

V policejním autě.

Syčení a praskání policejní vysílačky.

Řítíli se městem. Na stanici.

Pneumatiky ovinuté řetězy skřípaly na silnici.

Vločky bezhlučně narážely do předního skla. Stěrače rytmičky a monotónně vzraly.

Nick Iervolino, strážník, který držel volant, promluvil a vyrušil tak Jacka z jeho zamyšlení: "Nemusíte se bát, když řídím já, poručíku."

"Pravděpodobně ne," odpověděl Jack.

"Už řídím policejní auto dvanáct let a nikdy jsem neměl nehodu."

"Vážně?"

"Nikdy jsem žádné své auto ani neškrábl."

"To vám gratuluju."

"Sníh, déšť, bláto - nic z toho mi nevadí. Nikdy jsem neměl nejmenší potíže s řízením. To je asi talent. Ale nevím, odkud ho mám. Moje matka řídit neumí. Táta sice umí, ale je asi nejhorší řidič, jakého jsem kdy viděl. Jet s ním v autě, to je o hubu. Ale já - já auto řídit umím. Tak se nebojte."

"Já se nebojím," ujistil ho Jack.

"Ale vypadal jste tak."

"Jak to?"

"Pořádně jste zatínal zuby."

"Opravdu?"

"No, čekal jsem, že vám každou chvíli začnou praskat stoličky."

"Nevěděl jsem, že zatínám zuby. Ale věřte mi, nebylo to proto, že bych se bál toho, jak řídíte."

Přijížděli ke křižovatce, kde se ve smykuotalo různými směry asi šest aut, pneumatiky se jim zuřivě protáčely ve sněhu a jejich řidiči se ze všech sil snažili znovu získat nad nimi kontrolu alespoň natolik, aby mohli uhnout z cesty.

Nick Iervolino pomalu a opatrně přibrzdl, až jeli skoro krokem, a pak opatrně projel mezi nimi.

Když měli křižovatku za sebou, řekl: "Takže, když se nebojíte mého řízení, co vám leží v hlavě?"

Jack zaváhal, ale pak mu řekl o telefonátu od Lavella.

Nick poslouchal, aniž by přestal dávat pozor na zrádný sníh na ulicích. Když Jack skončil, Nick jen vydechl:

"Kristepane na nebesích!"

"Přesně to napadlo i mě," řekl Jack.

"Vy myslíte, že by to mohl udělat? Proklít vaše děti? A že by to doopravdy fungovalo?"

"A co vy si o tom myslíte?" opáčil Jack.

Nick chvíli přemýšlel. Pak promluvil: "Nevím. Žijeme v divném světě. Létaající talíře, yetti, Bermudský trojúhelník a spousta dalších divných věcí. Rád o takových věcech čtu. Úplně mě to fascinuje. Kolem běhají milióny lidí, kteří tvrdí, že viděli plno divných věcí. Přece nemůžou všichni Lhát, ne? Možná někteří, možná, že je jich i většina. Ale ne všichni. Nemyslíte?"

"Asi ne všichni," souhlasil Jack.

"Takže možná i voodoo funguje."

Jack přikývl.

"Samozřejmě, že už kvůli vám a kvůli vašim dětem doufám, že nefunguje," dodal Nick.

Projeli skoro půl bloku bez jediného dalšího slova.

Pak Nick poznamenal: "Jedna věc mi na tomhle Lavellovi nesedí, víte, na tom, co vám řekl."

"A co je to?"

"No, řekněme, že to voodoo funguje."

"Dobře."

"Chci říct, na chvíli to předstírejme."

"Já rozumím."

"No, jestli to voodoo funguje a jestli on chce, abyste zmizel z toho případu, proč by měl těmi svými kouzly zabíjet vaše děti? Proč by rovnou nezabil vás? To by bylo daleko výhodnější."

Jack se zamračil. "Máte pravdu."

"Kdyby zabil vás, ten případ by dostal nějaký jiný detektiv a není příliš pravděpodobné, že by byl nakloněn vyšetřovat ten případ jako kouzelnictví. Takže nejjednodušší by pro toho Lavella bylo, kdyby jedno z těch svých kouzel použil proti vám. Ale proč to neudělá - jestliže to jeho voodoo opravdu funguje?"

"Já nevím proč."

"Ani já," řekl Nick. "Nic mě nenapadá. Ale myslím si, že by to mohlo být nějak důležité, poručíku. Vy ne?"

"No, podívejte se, i kdyby ten chlap byl blázen, i kdyby to voodoo nefungovalo, a vy byste měl co do činění jenom s maniakem, přinejmenším to ostatní, co říkal - všechny ty pitomosti, které vám řekl, mají nějakou zvrácenou logiku. Není v tom žádný rozpor. Víte, co myslím?"

"Ano."

"Dává to smysl, i když jsou to kraviny. Je divné, že to má logiku. Kromě té hrozby vašim dětem. Ta do toho nezapadá. Nemá to logiku. Dává si s tím takovou práci, místo, aby prostě proklel vás."

Takže jestli tu moc má, proč ji nepoužije především proti vám, když se vás chce zbavit?"

"Možná si dobře uvědomuje, že se mě nemůže zbavit tím, že ohrozí můj život. Možná ví, že jediný způsob, jak mě zastrašit, je hrozit mým dětem."

"Ale kdyby vás prostě zničil a nechal vás roztrhat na kusy jako všechny ostatní, pak by vás nemusel nijak zastrašovat. Zastrasování je příliš složité. Vražda je jednodušší. Rozumíte mi?"

Jack pozoroval vločky, narážející do předního skla automobilu a přemýšlel o tom, co Nick právě řekl. Měl takový pocit, že to je důležité.

\* \* \*

Lavelle zatím venku v kůlně dokončil svůj rituál. Stál teď vzpřímený v oranžové záři, těžce dýchal a potil se. Krůpěje potu na jeho kůži odrážely světlo a vypadaly jako kapičky oranžové barvy. Běhla jeho oči měla tentýž nepřírozený odstín a jeho pečlivě udržované nehty se také oranžově leskly.

Aby zpečetil osud Dawsonových dětí, zbývalo Lavellovi udělat jediné. Až přijde čas, a Jacku Dawsonovi vyprší lhůta a on neustoupí, jak mu nařídil Lavelle, potom stačí jen vzít dvoje obřadní nůžky a přestříhnout tenké nitky, na kterých se houpaly obě fotografie. Obrázky spadnou do jámy a zmizí v té záři, která jako by vycházela z pece, a potom se síly démonů dají do pohybu a kletba se naplní. Penny a Davey Dawsonovi nebudou mít jedinou šanci uniknout.

Lavelle zavřel oči a představil si, že stojí nad jejich zkrvavenými, mrtvými těly. Ta představa ho nadchla.

Vražda dětí byla vždycky nebezpečný podnik, jeden z těch, které se žádný Bocor neodvážil provést, pokud mu zbývala ještě jiná možnost. Než se Bocor odváží proklít dítě, měl by kvůli sobě samému vědět, jak se ubránit hněvu bohů Rada, bohů bílé magie, neboť ty vražda každého dítěte rozzuří k nepříčetnosti. Jestliže ale zabil nevinné dítě a neznal přitom kouzla a zaklínání, která by ho potom chránila před pomstou bohů Rada, musel po mnoho dní a nocí snášet smrtelné bolesti. A když ho bohové Rada nakonec dostali, jeho smrt mu ani příliš nevadila, naopak, spíše byl vděčný za to, že jeho utrpení končí.

Lavelle věděl, jak se má obrnit proti bohům Rada. Už předtím zabil pár dětí a vždycky mu to šlo v klidu. Přesto byl ale teď napjatý a neklidný. Vždycky tu byla možnost, že se v něčem zmýlí. Přes všechny jeho znalosti a moc byl tohle nebezpečný podnik.

Ale na druhé straně, pokud Bocor použil svoji moc k usmrcení dítěte a šlo mu to, bohy Péto a Congo to těšilo natolik, že ho obdařili ještě větší mocí. Kdyby se Lavellovi podařilo zabít Penny a Daveyho Dawsonovy a vyhnout se hněvu bohů Rada, jeho moc by byla ještě úžasnější než doposud.

Za zavřenými víčky uviděl obraz dvou mrtvých, potrháných a znetvořených těl, Dawsonových dětí.

Tiše se zasmál.

V Dawsonově bytě, daleko od místa, kde Baba Lavelle prováděl rituál, se dva tucty stříbrookých stvoření ve stínech pohupovaly do rytmu Bocorova zpěvu. Jeho hlas tady samozřejmě slyšet nebyl. Ale přesto ho tyhle věci se stříbřitými očima nějak vnímaly. Stály v kuchyni, v obývacím pokoji a tmavé chodbě, s hladovým očekáváním zíraly na dveře a pohupovaly se ze strany na stranu. Přesně v okamžiku, kdy Lavelle skončil, všechny ty věci strnuly. Byly ve střehu. Bděly. Byly připravené.

Ve tmě v kanále pod Welltonskou školou se pohupovala další stvoření se stříbřitě zářícíma očima, přesně do rytmu Lavellova zaklínání, ačkoliv Lavelle sám byl příliš daleko na to, aby sem dolehl jeho hlas. Když přestal zpívat, zastavily se i tyto věci a byly teď stejně tiché a připravené zaútočit jako nezvaní hosté v Dawsonově bytě.

\* \* \*

Na semaforu se rozsvítila červená a na přechod se vevalila vlna teple oblečených chodců, skrývajících tváře v šátcích a límcích kabátů. Rychle přecházeli před autem.

"Tak by mě zajímalo ..." začal Nick Iervolino.

"Copak?" zeptal se Jack.

"No, jen tak předpokládáme, že to voodoo funguje."

"To už jsme předpokládali."

"Jen kvůli té teorii."

"Jo. Tohle už jsme probrali. Pokračujte."

"Dobře. Takže proč tenhle Lavelle hrozí vašim dětem? Proč prostě neprokleje vás a nezbaví se rovnou vás? To je ta otázka."

"To je otázka," souhlasil Jack.

"No, možná, že z nějakého důvodu by to jeho čarování na vás neplatilo."

"A z jakého důvodu?"

"To nevím."

"Jestli to funguje na ostatní lidi - což tady právě předpokládáme - , tak proč by to nemělo fungovat na mě?"

"Nevím."

"Jestli to má fungovat na moje děti, proč ne na mě?"

"To nevím. Pokud ... no, možná, že jste nějak jiný."

"Jiný? Jak třeba?"

"Nevím."

"Mluvíte jako porouchaný gramofon."

"Já vím."

Jack si povzdechl: "To jste mi toho moc nevysvětlil."

"Máte něco lepšího?"

"Ne."

Rozsvítila se zelená. Přešli poslední chodci. Nick zařadil rychlost a zabočil nalevo.

Po chvíli se Jack znovu ozval: "Tak jiný, jo?"

"Nějak asi jo."

A ještě celou cestu městem o tom mluvili a snažili se přijít na to, v čem ten rozdíl může být.

\* \* \*

Na Welltonské škole vyučování končilo ve tři. Ve tři deset se z brány na schody vyřítlo hejno smějících se a hlučících dětí, a rozprchlo se po chodnicích do napadaného sněhu, který přeměnil šedé předměstí New Yorku v zemi pohádek. Děti byly zabalené do šátků, svetrů, kabátů, rukavic, kalhot, kozaček a pletených čepic a klapků na uši a kráčely opatrně s rukama u těla kvůli všem těm vrstvám oblečení, vypadaly jako malí a huňatí medvídci, kteří nějakým zázrakem ožili.

Některé z dětí bydlely dost blízko a byly už dost staré na to, aby mohly jít domů samotné, a deset se jich natlačilo do minibusu, který koupili jejich rodiče. Na většinu ostatních však čekal někdo z rodičů nebo prarodičů v autě, to kvůli sněhu, a na pár dalších mával někdo z příbuzných z taxíku.

Paní Shepherdová, jedna z učitelek, měla tenhle týden službu. Chodila po chodníku sem a tam, každého pozorovala bystrým okem a ujišťovala se, že se nikdo z mladších dětí nepokouší jít domů pěšky a že se neposadily do auta k žádnému cizímu člověku. Dnes ale ještě musela rozehnat několik sněhových bitek ještě předtím, než začaly.

Penny a Davey mu už oznámili, že je vyzvedne teta Faye, protože jejich otec nemůže, ale když sešli dolů, nikde ji neviděli a tak uhnuli na stranu, aby ostatním nepřekáželi. Stáli před smaragdově zelenou dřevěnou bránou, která uzavírala služební vjezd mezi Welltonem a vedlejším domem. Brána nebyla v jedné rovině se zdmi obou budov, ale zapadala do nehlubokého výklenku. Děti se zády přitiskly k bráně, aby se chránily před mrazivým větrem, který je štípal do tváří a profukoval dokonce i jejich teplé kabáty.

"Proč nemůže táta přijít?" divil se Davey.

"Asi musí zůstat v práci."

"Proč?"

"Asi má nějaký důležitý případ."

"Jaký případ?"

"To nevím."

"Ale není to nebezpečné, že ne?"

"Asi ne."

"Nezastřelí ho, že ne?"

"Samozřejmě, že ne."

"Jak to můžeš tak přesně vědět?"

"Vím to," řekla, ačkoliv nevěděla vůbec nic.

"Každou chvíli někdo zastřelí policajta."

"Ne tak často."

"Co uděláme, jestli tátu někdo zastřelí?"

Těsně po smrti jejich matky bral Davey tu ztrátu poměrně dobře. Snášel ji lépe, než všichni očekávali. Vlastně lépe než Penny. On nemusel chodit k žádnému psychiatrovi. Plakal, to ano, plakal hodně pěkných pár dní, ale pak se to změnilo. Ale za nějakou dobu, teď, rok a půl po pohřbu se u něj začala projevovat utkvělá představa, že ztratí i otce. Pokud Penny věděla, byla jediná, kdo si všiml Daveyho posedlosti nebezpečími, která na jejich otce číhají v práci. Nezmínila se o tom otci ani nikomu jinému, protože si myslela, že ho z toho může dostat sama. Přece jen je jeho velká sestra, má ho na starost a má k němu určité závazky. Těch pár měsíců po matčině smrti Penny Daveyho zklamala, alespoň to sama tak cítila. Nebyla s ním, když ji nejvíc potřeboval. A teď mu to chtěla nahradit.

"Co uděláme, jestli někdo tátu zastřelí?" zeptal se znovu.

"Nikdo ho nezastřelí."

"Ale když ho opravdu zastřelí, co uděláme pak?"

"Budeme v pořádku."

"Budeme muset jít do sirotčince?"

"Ne, ty hloupej."

"A kam teda půjdeme? Co? Penny, kam bysme potom šli?"

"Asi by nás dali k tetě Faye a strejdovi Keithovi."

"Fuj."

"Nejsou tak hrozní."

"To bych radši žil v kanále."

"To je hloupost."

"To by bylo fajn, žít v kanále."

"To by docela určitě nebylo fajn."

"Vycházeli bychom ven v noci a kradli jídlo."

"A komu? Těm ožralcům, co se v noci válí po ulici?"

"Mohli bysme mít doma klidně krokodýla!"

"V kanále nejsou žádní krokodýli."

"To teda jsou," řekl.

"To jsou jenom pověsti."

"Cože?"

"Pověsti. Vymyšlené povídačky. Pohádky."

"Ty jsi ale hloupá. Krokodýli žijou v kanálech."

"Davey ..."

"A je to pravda! Kde jinde by asi tak mohli žít?"

"Třeba na Floridě."

"Na Floridě? Jé, ty jsi hloupá. Na Floridě!"

"Jo, na Floridě."

"Na Floridě žijou jenom důchodci a blázniví zlatokopové."

Penny zamrkala. "Kde jsi zase slyšel tohle?"

"Od kamarádky tety Faye. Paní Dumpyové."

"Dumpyové."

"Jo. Paní Dumpyová mluvila s tetou Faye, víš. Její manžel prý chtěl žít na Floridě, a tak to tam šel prozkoumat a nikdy se už nevrátil, protože utekl s nějakým bláznivým zlatokopem. A paní Dumpyová řekla, že tam žijou jenom staří dědkové a spousta bláznivých zlatokopů. A to je další důvod, proč by se mi nelíbilo žít s tetou Faye. Ty její kamarádky. Jsou všechny jako ta Dumpyová. Pořád si na něco stěžují, víš? Jo. A strejda Keith kouří."

"Spousta lidí kouří."

"Jeho oblečení smrdí kouřem."

"Není to tak hrozné."

"A jak mu smrdí z pusy. Fuj!"

"Tvůj dech taky občas nevoní po fialkách, víš?"

"A kdo by chtěl, aby mu z pusy vonělo po fialkách?"

"Třeba čmelák."

"Já nejsem čmelák."

"Jsi. Pořád jenom bzučíš. Nikdy nezavřeš pusu. Pořád děláš jenom bzz-bzz-bzz."

"Ne."

"Bzzzzzzzzzz."

"Dávej si pozor, nebo tě taky štípnu."

"Jen se opovaž."

"Nebo tě doopravdy poštípnu."

"Davey, koukej toho nechat."

"Stejně je ale teta Faye protivná."

"Ona to myslí dobře, Davey."

"Ona ... štěbetá."

"Štěbetají ptáci a ne lidi."

"Ona štěbetá jako pták."

To byla pravda. Ale Penny bylo skoro dvanáct a nedávno se v ní probudily první náznaky náklonnosti k dospělým. Už ji jejich pomlouvání nešlo tak od srdce jako před pár měsíci.

Davey pokračoval: "A pořád tátu napomíná, jestli nás dobře krmí."

"Má o nás strach."

"Copak si myslí, že nás táta nechá umřít hladu?"

"To víš, že ne."

"Tak proč s tím nikdy nedá pokoj?"

"Protože je ... prostě teta Faye."

"Tak to máš tedy pravdu!"

Ulicí se přehnal obzvláště zuřivý nápor větru, který se vedral do výklenku, v němž stála zelená brána. Penny i Davey se otřáslí.

"Táta má ale dobrou pistoli, že jo?" začal zase Davey. "Policajti mají vždycky dobrý pistole, že jo? Přece by nenechali

policejta vyjít na ulici s nějakou blbou pistolí, že ne?"

"Neříkej ,blbou pistolí."

"Že ne?"

"Ne. Policejťům dávají ty nejlepší zbraně."

"A táta umí dobře střílet, že jo?"

"Jo."

"Jak dobře?"

"Moc dobře."

"On je nejlepší, že jo?"

"Určitě," řekla Penny. "Nikdo to s pistolí neumí líp než táta."

"Mohli by ho dostat jediné tak, že by se za něj někdo připlížil a střelil ho do zad."

"To se nestane," řekla Penny pevně.

"Ale mohlo by."

"Moc se díváš na televizi."

Chvilí mlčeli.

Pak Davey řekl: "Jestli tátu někdo zabije, chci dostat rakovinu a taky umřít."

"Nech toho, Davey."

"Rakovinu, nebo infarkt, nebo něco takového."

"Tohle nemyslíš vážně."

On ale zuřivě přikyvoval: ano, ano, ano, on to opravdu myslel vážně, stoprocentně vážně. "Prosil jsem Boha, aby to tak udělal, kdyby se to stalo."

"Cože?" zeptala se ho a zamračila se.

"Každý večer. Když se modlím. Vždycky prosím Boha, aby se tátovi nic nestalo. A pak řeknu: ,No, Bože, a jestli ho prostě budeš muset nechat umřít, tak prosím tě ať dostanu rakovinu a umřu taky. Nebo ať mě přejede auto. Prostě něco takového."

"To je hnusný."

Davey už nic neřekl.

Díval se na zem, na své ruce v rukavicích, na paní Shepherdovou - všude, jenom ne na Penny. Penny ho vzala za bradu a otočila jeho tvář tak, aby na něj viděla. Do očí se mu hrnuly slzy. Snažil se je vši silou potlačit, mrkal a posmrkával. Byl tak strašně malý. Bylo mu teprve sedm let a na svůj věk nebyl nijak zvlášť velký. Vypadal křehce a bezmocně a Penny se najednou chtělo ho popadnout a obejmout, ale dobře věděla, že by se mu to nelíbilo, obzvlášť ne teď, když tu byla možnost, že by je mohli zahlédnout někteří z jeho spolužáků.

A najednou se sama cítila maličká a bezmocná. Ale to nebylo dobře. Vůbec to nebylo dobře. Musí být silná, už kvůli Daveymu. Pustila ho a řekla: "Poslouchej Davey, my si už jednou musíme sednout a promluvit si. O mámě. O tom, jak lidi umírají, proč se to děje a tak, víš, co chci říct. O tom, jak smrt neznamená pro lidi žádný konec, ale možná nový začátek v Nebi, a o tom, že my tady dole s tím musíme žít. Protože to je pravda. Musíme žít. Mámu by to strašně zklamalo, kdyby věděla, že nechceme žít. A kdyby se něco stalo tátovi - ale nic se mu nestane -, ale kdyby se přece jenom něco stalo, on by taky chtěl, aby my dva jsme žili dál, stejně jako máma. Byl by hrozně nešťastný kdyby ..."

"Penny! Davey! Tady jsem!"

U chodníku stálo žluté taxi. Ze staženého okénka se vykláněla teta Faye a zuřivě na ně mávala.

Davey se k ní přes chodník vrhl, jako by se chtěl co nejdřív dostat pryč od toho mluvení o smrti, že ho dokonce potěšilo i to, že vidí svoji švitořící tetičku Faye.

Kruci! Tohle jsem přehnala, pomyslela si Penny. Asi jsem s tím neměla tak spěchat.

A právě v tom okamžiku, právě když vykročila za Daveym, jí levým kotníkem projela ostrá bolest. Trhla sebou, vyjekla, podívala se dolů - a ztuhla hrůzou.

Mezi spodním okrajem zelené brány a chodníkem byla malá skulina, kterou se ze tmy uzavřeného služebního vjezdu natáhla nějaká ruka a chytila ji za kotník.

Nekřičela. Jakoby ztratila hlas.

Ale ta ruka nepatřila člověku. Mohla být asi dvakrát větší než kočičí tlapka. Ale nebyla to tlapka. Vypadalo to spíš jako pokřivená ruka s prsty a palcem.

Nemohla ani šeptat. Hrdlo se jí stáhlo.

Ta ruka neměla normální barvu kůže. Byla potažená čímsi šedozelenožlutým, co vypadalo jako odřené a hnisající maso. A také na ní byly nějaké boláky.

Penny se teď v krku zadrhl dech, stejně jako předtím výkřik.

Ty malé šedozelenožluté prstíčky končily ostrými drápy. Dva z nich právě propíchly její gumovou botu.

Vzpomněla si na ty dírký v baseballové pálce.

Včera v noci. V jejím pokoji. Byla to ta věc pod postelí. Vzpomněla si na ty zářící oči ve školním sklepe.

A teď tohle.

Dva z těch malých prstíčků jí teď vnikly do boty a škrábaly ji, trhaly a drápaly kůži.

Najednou prudce popadla dech. Zalapala s otevřenými ústy a nasála plně plíce mrazivého vzduchu, což ji okamžitě probralo z úleku a její strnulosti, která ji dosud držela u brány. Vytrhla nohu ze sevření, uvolnila se a docela ji překvapilo, že se jí to podařilo. Otočila se a běžela do taxíku, vrhla se dovnitř a zabouchla za sebou dveře.

Ohlédla se zpátky k bráně. Neviděla nic neobvyklého, žádné stvoření s drápy na rukou, žádný skřet tam nestál.

Taxík se rozjel směrem od Welltonu.

Teta Faye a Davey spolu nadšeně mluvili o sněhové vánici, která, jak říkala teta Faye, měla přinést snad třicet centimetrů sněhu. Vypadalo to, že si žádný z nich nevšiml toho, že je Penny vyděšená k smrti.

Během jejich rozhovoru Penny natáhla ruku pod sedadlo a ohmatala si botu. Guma byla na kotníku roztržená a kousek se dokonce odchlípoval.

Rozepla si botu, vsunula ruku dovnitř pod ponožku a sáhla si na ranku na kotníku. Trochu to pálilo. Když ruku vytáhla, na špičkách prstů měla kapky krve.

Tetě Faye to neušlo: "Co se ti stalo, miláčku?"

"To je dobrý," řekla Penny.

"To je krev."

"Jenom škrábanec."

Davey při pohledu na krev zbledl.

Penny se ho snažila uklidnit, i když se bála, že se jí povážlivě chvěje hlas a že výrazem tváře prozradí, že má strach: "To nic není, Davey. Jsem v pořádku."

Ale teta Faye trvala na tom, že si musí vyměnit místo s Daveym, aby si to zranění mohla lépe prohlédnout. Penny si musela sundat botu a skoro úplně srolovat ponožku a na kotníku se objevilo několik škrábanců a malá dírka. Teklo jí trochu krve, ale ne moc. Za pár minut se ranka zacelila a krev přestala téct.

"Jak se ti to stalo?" chtěla vědět teta Faye.

Penny zaváhala. Víc než cokoli jiného se jí teď chtělo povědět tetě Faye všechno o těch věcech se zářícíma očima. Potřebovala pomoc a ochranu. Ale zároveň věděla, že nesmí říct ani slovo o tom, co se jí stalo. Nevěřili by jí. Přece jen byla stále Holčička, která musela jít k psychiatrovi. Kdyby teď začala vykládat něco o skřetech se svítícíma očima, všichni by si mysleli, že se to vrací. Řekli by, že se stále ještě nevzpamatovala z matčiny smrti, a co nejdříve by ji poslali k psychiatrovi. A zatímco ona by byla pryč, nebyl by tu nikdo, kdo by za ni dával pozor na Daveyho a chránil ho před těmi skřety.

"No tak, no tak," pobízela Faye. "Vyklop to. Copak jsi zase prováděla, co se nemá?"

"Co?"

"Proto mi to nechceš říct. Určitě jsi vyváděla něco, co se nemá."

"Nic," řekla Penny.

"Tak jak sis pořezala tu nohu?"

"Já ... zadržela jsem si botu o hřebík."

"Hřebík? A kde?"

"Trčel z brány."

"Z jaké brány?"

"Tam u školy. Z té brány, u které jsme na tebe čekali. Trčel z ní hřebík a mně se na něm zadržela bota."

Faye se zamračila. Narodil od své sestry (Penniny matky), měla zrzavé vlasy, ostré rysy a šedé, skoro bezbarvé oči. Vlastně měla dost dobrácký obličej, ale když se opravdu chtěla zatvářet zle, docela jí to šlo. Davey říkával, že se tváří jako čarodějnice.

Faye se zamračila: "Byl rezavý?"

"Co?"

"No přece ten hřebík. Byl rezavý?"

"Já nevím."

"No, přece jsi ho viděla, ne? Jak bys jinak mohla vědět, že to byl hřebík?"

"Jo. Asi byl," přikývla Penny.

"Jsi očkována proti tetanu?"

"Jo."

Teta Faye si ji měřila s netajeným podezřením. "Víš vůbec, co je to očkování?"

"Jasně."

"A kdy tě očkovali?"

"První týden v říjnu."

"Nikdy bych neřekla, že tvého otce napadne, aby vás nechal očkovat proti tetanu."

"Očkovali nás ve škole," prohlásila Penny.

"Určitě?" řekla stále ještě pochybovačně Faye.

Teď se ozval i Davey: "Ve škole jsme se museli nechat očkovat proti všem možným nemocem. Mají tam sestru a ta nám pořád píchá nějaké injekce. Jako by z nás chtěla udělat jehelníček. Píchá nám injekce proti spalničkám a příušnicím. Proti chřipce a spoustě dalších věcí. Já to nesnáším."

Faye se zdála být spokojená. "Dobře. Až přijedeme domů, dobře to vymyjeme, potřeme alkoholem a jódem a něčím to zavážeme."

"Je to jenom škrábnutí," řekla Penny.

"Nebudeme nic riskovat. A teď si zase obuj tu botu, miláčku."

Přesně v okamžik, kdy se Penny sklonila a zatáhla na botě zip, vjel taxík na víko kanálu. Náraz je všechny náhle nadhodil, nečekaně a takovou silou, že skoro spadli ze sedadel:

"Mladý muži," obrátila se Faye k řidiči, ačkoliv mu bylo přinejmenším čtyřicet, stejně jako jí. "Kde jste se probouha učil řídit auto?"

Řidič si ji letmo prohlédl ve zpětném zrcátku. "Promiňte, paní."

"Copak nevíte, jak v tomhle městě vypadají silnice?" chtěla vědět Faye. "Měl byste se trochu dívat kolem sebe."

"Pokusím se," odpověděl řidič.

Zatímco Faye poučovala řidiče o tom, jak by měl správně řídit svůj taxík, Penny se opřela zády o sedadlo a se zavřenýma očima přemýšlela o té odporné malé ruce, která jí roztrhla botu a poškrábala kotník. Zkoušela samá sebe přesvědčit, že to byla jen tlapa nějakého normálního zvířete. Nic divného, co by mohlo vypadat jako z toho seriálu Zóna příšeří. Ale většina zvířat má přece tlapy a ne ruce. Jistě, opice mají ruce. Ale tohle nebyla opičí ruka. To určitě ne. A taky veverky mají něco jako ručičky, ne? A taky mývalové. Ale tohle nebyla ani veverka ani mýval. Nevypadalo to jako nic, s čím se kdy setkala, nebo o čem se kdy dočetla.

Zkoušelo ji to stáhnout dolů pod bránu a zabít? Přímě tam na ulici?

Ne. Aby ji to stvoření mohlo zabít, muselo by, stejně jako ty ostatní věci se zářícíma očima tam ve sklepe, vyjít zpoza brány na ulici, kde by je mohla vidět i paní Shepherdová a ostatní lidé. A Penny si byla skoro jistá, že ti skřeti nechtěli, aby je viděl kdokoliv, kromě ní. Byli to tajnůstkáři. Ne, rozhodně ji tam na ulici nechtěli zabít, chtěli ji spíš pořádně vyděsit, aby věděla, že pořád číhají kolem a čekají na tu pravou příležitost ...

Ale proč?

Proč chtěli zrovna ji a snad i Daveyho, zrovna je dva ze všech ostatních dětí?

Co ty skřety tak rozzlobilo? Co asi musí člověk provést, aby ho takhle začali pronásledovat?

Nic ji ale nenapadlo, neudělala nic, co by mělo někoho takhle strašně rozzlobit. A už vůbec ne nějaké skřety. Zmatená a vyděšená otevřela oči a podívala se ven z okna. Všude se vršil sníh. A Penny ve svém srdci cítila stejný chlad, jaký vládl na té ledovým sněhem týrané ulici tam venku za oknem.

## ČAST DRUHÁ

Středa, 5:30 odpoledne - 11:00 večer

Temnota pohltila světlo každého dne.

Temnota přikazuje a vždy si najde cestu.

Temnota naslouchá, hlídá, čeká.

Temnota slaví vítězství.

Někdy v tichu přichází temnota.

Přichází se slavnostním vířením bubnů.

KNiha SEČTENÝCH ŽALŮ

Kdo je větší blázen -

dítě, které se bojí tmy,

nebo člověk, který se bojí světla?

MAURICE FREEHILL

## 4. KAPITOLA

V pět třicet se Jack a Rebecca vydali do kanceláře kapitána Waltera Greshama, aby mu předložili požadavky na pracovní síly a vybavení nového oddělení a aby s ním probrali nové směry ve vyšetřování.

Během toho odpoledne byli zavražděni další dva členové rodiny Carramazů, společně se svými osobními strážci. Už teď se v novinách ozývalo, že tohle je ta nejkrvavější válka gangů od doby prohibice. Ale co tisk stále ještě nevěděl, bylo, že všechny oběti (kromě prvních dvou) nebyly probodnuty nebo zastřeleny či zavěšeny na hácích na maso v tradičním stylu cosy nostry. Prozatím se policie rozhodla, že neoznámí, že téměř všechny oběti byly krutě ukousány až k smrti. Kdyby novináři ten záhadný a téměř groteskní fakt odhalili, jistě by si uvědomili, že stojí před jednou z největších reportáží desetiletí.

"To by teprve bylo to pravé peklo," řekl Gresham. "Vrhli by se na nás jako blechy na psa."

Topení bylo zapnuté a hrálo jako zběsilé a Gresham se nervózně vrtěl jako žába na pánvi. Jack a Rebecca seděli před kapitánovým stolem, ale Gresham chvíli neposeděl. Během jejich rozhovoru přecházel místností sem a tam, každou chvíli vyhlížel z okna, zapaloval si cigarety a pak je zase po chvíli téměř nevykouřené hasil v popelníku a pokaždé, když si to uvědomil, zapálil si další.

Nakonec nastal čas, aby Jack řekl Greshamovi všechno o své poslední návštěvě v obchodu Carvera Hamptona a o tom telefonním rozhovoru s Baba Lavellem. Nikdy předtím se necítil tak hloupě jako teď, kdy si ho Gresham prohlížel svým pátravě skeptickým pohledem.

Býval by se cítil lépe, kdyby Rebecca stála na jeho straně, ale to se nestalo. Měla na něj jaksepatří vztek, protože se nevrátil do kanceláře dřív než ve tři deset a ona musela většinu plánů a rozpočtů vypracovat sama. Vysvětloval jí sice, že zasněžené ulice jsou přečpané stěží se plížícími auty, ale ona o tom nechtěla ani slyšet. Sice ho poslouchala a stejně jako jeho ji rozzuřila ta Lavellova hrozba dětem, ale ani v nejmenším nebyla přesvědčená o tom, že se mu přihodilo něco nadpřirozeného. Vlastně ji dost rozčilovalo i to, že trval na svém, že ta událost s telefonem byla přinejmenším zvláštní. Když Jack skončil výčet všech událostí dne, kapitán se otočil k Rebece a zeptal se jí: "Co si o tom myslíte?"

"Já si myslím, že teď můžeme bezpečně usoudit, že ten Lavelle je zuřivý šílenec a ne jen další lump, který se chce zamíchat do obchodu s drogami. Tohle není jen další bitva podsvětí o území a dopustili bychom se velké chyby, kdybychom se snažili vyšetřovat tenhle případ jako obyčejnou válku gangů."

"A dál?" zeptal se Gresham.

"No," pokračovala, "myslím si také, že bychom se měli snažit zjistit něco o minulosti Carvera Hamptona a uvidíme,

třeba se něco najde. Možná, že on a Lavelle v tom jedou spolu."

"Ne," řekl Jack. "Hampton rozhodně nelhal, když mi řekl, že má z Lavella strach."

"A jak tedy Lavelle věděl, kdy přesně má zavolat, abys byl zrovna u toho telefonu?" zeptala se Rebecca. "Jak mohl vědět, kdy přesně kolem toho telefonu půjdeš? Bylo možné, že byl celou tu dobu v Hamptonově obchodě, možná byl schovaný někde v zadní místnosti, a tak přesně věděl, kdy jsi odsud odešel."

"Nebyl tam," oponoval Jack. "Hampton prostě není tak dobrý herec."

"Je to mazaný podvodník," řekla. "Ale i kdyby neměl nic společného s Lavellem, myslím si, že bychom měli do Harlemu dnes večer poslat pár mužů, aby prohlédli celý ten blok i s tím telefonem... a možná i ten blok naproti. Jestliže Lavelle nebyl v Hamptonově obchodě, musel tě pozorovat z jedné z těch budov naproti. To je jediné další vysvětlení, které mě napadá."

Ještě je jedno, pomyslel si Jack. Co když to voodoo doopravdy funguje.

Ale Rebecca pokračovala: "Ať detektivové zkontrolují všechny byty v těch dvou blocích a podívají se, jestli se tam Lavelle někde neschovává. Rozdejte jim kopie Lavellovy fotografie. Možná, že ho tam někdo viděl."

"To zní dobře," řekl Gresham. "Uděláme to tak."

"A dál věřím tomu, že bychom měli tu hrozbu Jackovým dětem brát vážně. Když s nimi nebude Jack, měl by tam být někdo, kdo by na ně dával pozor."

"Souhlasím," kývl Gresham. "Hned teď k tomu vybereme jednoho muže."

"Díky, kapitáne," oddechl si Jack. "Ale myslím si, že to může počkat do rána. Děti jsou se sestrou mojí ženy a nemyslím si, že je Lavelle může najít. Řekl jsem jí, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje, když je odvážela ze školy. A navíc Lavelle říkal, že mi dává celý dnešní den jako lhůtu na rozmyšlenou, a tak předpokládám, že tím myslel i dnešní večer."

Gresham se posadil na roh stolu: "Jestli to chceš, můžu tě z toho případu odvolat. To není problém."

"V žádném případě," řekl Jack.

"Ty tu hrozbu nebereš vážně?"

"Ale beru. Ale beru vážně i svoji práci. A na tomhle chci dělat až do konce."

Gresham si zapálil další cigaretu a zhluboka vdechl kouř. "Jacku, ty si opravdu myslíš, že na tom voodoo něco je?"

Jack si byl vědom toho, že se do něj Rebecca očima přímo zavrtává, ale odhodlaně řekl: "Bylo by dost divoké předpokládat něco takového, ale já si nemyslím, že se to dá s klidem jen tak vyloučit."

"Ale já ano," ozvala se Rebecca. "Lavelle si tomu klidně může věřit, ale to neznamená, že je to skutečné."

"A co ta těla?" zeptal se Jack.

"Jistěže, vypadá to, že Lavelle využívá cvičená zvířata."

"Tak tohle zní přinejmenším stejně bláznivě jako ta teorie o voodoo," poznamenal Gresham.

"Nevadí," řekl Jack. "Tohle všechno jsme si už dneska jednou probrali. A ze všech dost malých, agresivních zvířat schopných takového tréninku nás napadla jen fretka. A všichni jsme tu viděli zprávu z patologie, která sem přišla v půl páté. Otisky zubů a ranky nemohla v žádném případě způsobit fretka. A podle té zprávy ty zuby nepatří ani žádnému zvířeti, které s sebou starý Noe kdysi naložil do archy."

Rebecca se nedala: "Lavelle je z Karibských ostrovů. Není snad pravděpodobné, že používá nějaké zvíře známé jen v té oblasti, na které naši experti ani nepomysleli? Nějakou exotickou ještěrkou nebo něco takového?"

"Teď se ale chytáš i stébla, Rebecco," rozzlobil se Jack.

"Souhlasím," řekl Gresham. "Ale můžeme to alespoň zkusit. Dobrá. Ještě něco?"

"Ano," odpověděl Jack. "Můžete mi někdo vysvětlit, jak to, že jsem věděl, že ten telefon zvoní pro mě? Co mě to k němu táhlo?"

Okna se otřásla pod dalším nárazem větru.

Jakoby hodiny na zdi za Greshamovým stolem náhle začaly tikat hlasitěji než předtím.

Kapitán pokrčil rameny: "Myslím, že na tohle ti nikdo z nás neodpoví, Jacku."

"Neberte si to tak. Já si nad tím lámu hlavu taky zbytečně."

Gresham se postavil. "Tak dobře, jestli je to všechno, tak si myslím, že vy dva byste to tu měli už konečně zabalit, jít domů a odpočinout si. Máte za sebou těžký den a to nové oddělení teď už funguje a myslím si, že se tu bez vás dvou do zítřka docela dobře obejdou. Jacku, jestli tu zůstaneš ještě pár minut, ukážu ti seznam vhodných policistů v každé směně a můžeš si sám vybrat ty, kteří budou hlídat tvé děti."

Rebecca už byla u dveří a otvírala je. Jack na ni zavolaal. Ohlédl se.

"Počkej na mě dole, jo?" řekl.

Z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst. Vyšla ven.

Walt Gresham se ozval od okna, ze kterého právě vyhlížel ven na ulici: "Venku je to jako na severním pólu."

\* \* \*

Jediná věc, která se Penny v Jamisonovic bytě líbila, byla kuchyně, která byla na bytové poměry v New Yorku dost pohodlná a velká, skoro dvakrát větší než kuchyně, na kterou byla Penny z domova zvyklá. Na podlaze byly zelené dlaždice a kolem zdi bílé skříňky se skleněnými dvířky a mosaznými kličkami. Nad dvojitém dřezem bylo překrásně vyklenuté skleníkové okno se širokou římsou, na které se daly po celý rok a dokonce i v zimě pěstovat různé bylinky. Teta Faye totiž ráda používala k vaření čerstvé bylinky a koření, pokud to bylo jen trochu možné. V jednom rohu stál u zdi malý řeznický špalek. Nebylo tu tolik místa k jídlu, ale tahle kuchyně byla stejně spíš místem pro plánování jídelníčku a připravování nákupních seznamů. Kromě stolu se sem vešly už jen dvě židle. Tak tohle byla jediná místnost v celém Jamisonovic bytě, ve které se Penny cítila pohodlně.

V šest hodin dvacet minut právě seděla u stolu a předstírala, že si čte jeden z Fayiných časopisů, ale slova se jí před očima slévala v jedinou rozmazanou šmouhu. Místo čtení vlastně přemýšlela o všech těch věcech, o kterých přemýšlet

vůbec nechtěla: o skřetech, smrti a o tom, jestli vůbec bude ještě schopná usnout.

Strýček Keith se vrátil z práce domů už asi před hodinou. Byl spoluvlastníkem úspěšné brokerské firmy. Byl vysoký a štíhlý, na hlavě neměl ani vlasek, takže vypadala spíš jako vajíčko, a možná místo vlasů si nechal narůst už pomalu šedivější knír a bradku. Strýček Keith vypadal vždycky trochu nesoustředěně. Když s ním člověk mluvil, vždycky míval pocit, že mu nevěnuje ani dvě třetiny pozornosti. Občas nepohnutě sedával ve svém oblíbeném křesle s rukama složenými v klíně a hodinu či dvě zíral do zdi bez jediného pohybu. Tehdy skoro ani nemrkl a probíral se z tohoto svého transu jen dvakrát nebo třikrát za hodinu, aby pozvedl svou sklenici brandy a nepatrně z ní usrkl. Jindy stejným způsobem sedával u okna a bezmyšlenkovitě kouřil. Davey občas tajně o strýčku Keithovi říkával, že je jako muž z Měsíce, protože se zdálo, že jeho mysl je vždycky někde jinde, přinejmenším až na Měsíci. Od té doby, kdy přišel domů, seděl v obývacím pokoji, usrkal své Martini, zapaloval si jednu cigaretu za druhou a současně sledoval televizní zprávy a pročítal Wall Street Journal.

Teta Faye byla na druhé straně kuchyně. Začala vařit večeři, kterou chtěla podávat v půl osmé: mělo to být kuře s citrónem, rýže a vařená zelenina. Kuchyně byla jediným místem, kde teta Faye nebyla tou obvyklou tetou Faye, jak ji všichni znávali. Měla ráda vaření a vařit skutečně uměla a v kuchyni se z ní stávala úplně jiná osoba. Byla tu daleko klidnější a laskavější než jindy.

Davey jí pomáhal vařit. Přinejmenším ho teta nechala myslet si, že jí pomáhá s večeří. Přitom si spolu jen tak nezávazně povídali. Nebylo to o ničem důležitém, jen takové běžné věci.

"Teda, já mám takovej hlad, že bych snědl celého koně!" řekl Davey.

"Takhle se to říkat nemá," radila mu teta Faye. "To by lidem mohlo pokazit chuť k jídlu. Měl bys prostě říct: Mám hrozný hlad, nebo mám hlad jako vlk, nebo něco takového."

"No, já jsem myslel mrtvého koně," řekl Davey a dal tím najevo, že vůbec nepochopil Fayinu lekci etikety. "A uvařeného: Přece bych nejedl žádného koně syrového, teto Faye. Fuj, fuj. Ale rozhodně bych teda snědl spoustu toho, co bys mi teď nabídla."

"Ale, ale, mladý muži, měl jsi přece mléko a sušenky, když jsme sem odpoledne přijeli."

"Jenom dvě sušenky."

"A to už máš zase hlad? Ty snad ani nemáš žaludek. Místo žaludku máš určitě bezednou jámu!"

"No, k obědu jsem neměl skoro nic," řekl Davey. "Paní Shepherdová - to je moje učitelka - mi dala něco ze svého oběda, ale to se skoro nedalo jíst. Měla jenom jogurt a chleba s tuňákem a to já nesnáším. Takže když mi to dala, tak jsem jen tak trochu uždíbl, jenom aby neřekla, a pak, když se nedívala, jsem to skoro všechno vyhodil."

"Ale copak ti tatínek nedal s sebou žádný oběd?" zeptala se Faye náhle trochu ostřejším hlasem.

"To jo. A když nemá čas on, tak to dělá Penny. Ale ..."

Faye se otočila k Penny. "Dali jste mu dnes vůbec něco k obědu? Doufám, že nemusí o jídlo prosit!"

Penny vzhledla od svého časopisu. "Sama jsem mu ten oběd dělala dneska ráno. Měl jablko, chleba se šunkou a dvě velké sušenky."

"To se mi zdá jako docela dobrý oběd," řekla Faye. "Pročpak jsi ho nesnědl, Davey?"

"No, přece kvůli těm krysám," vyhrkl.

Penny sebou překvapeně trhla, vzpřímila se na židli a zadívala se na Daveyho.

Faye se zeptala: "Kvůli krysám? Kvůli jakým krysám?"

"Jéje, já jsem vám to úplně zapomněl říct!" vyhrkl Davey. "Během vyučování se mi do skříňky asi dostaly krysy."

Takový velký hnusný krysy se žlutýma zubama, co možná vylezly z kanálu. A jídlo bylo úplně zničený, všechno bylo okousané a roztrhaný na kousky. Fůůůůj," protahoval to slovo s netajenou radostí, jako by ho ani nijak neznechucovalo, že se mu na oběd dostaly krysy, ale spíš naopak, jako by z toho měl nadšenou radost, jakou mohl mít jen malý kluk jako on. V jeho věku byla takováhle událost opravdové dobrodružství.

Penny úplně vyschlo v ústech. "Davey? Ehm ... viděl jsi ty krysy?"

"Ne," řekl zklamaně. "Zmizely dřív, než jsem si přišel pro oběd."

"Kde jsi ho měl?" zeptala se Penny.

"Ve skřínce."

"Sežraly ti ty krysy kromě oběda ještě něco jiného?"

"Jako co?"

"Třeba knížky, nebo něco jiného."

"Proč by mi měly žrát knížky?"

"Takže jenom ten oběd?"

"Jo. Co jiného?"

"Měl jsi tu skříňku zavřenou?"

"Myslím, že jsem ji zavíral."

"A zamkl's ji?"

"Určitě jsem ji zamykal."

"A měl jsi krabici s obědem zavřenou?"

"No, asi jo," řekl a škrábal se přitom na hlavě se znatelným úsilím rozpomenout se.

"No, asi ne," zamračila se Faye. "Krysy neumí odemknout zámek, otevřít dveře a vytáhnout si krabici s obědem. Musel jsi být velice nedbalý, Davey. Překvapuješ mě. Vsadím se, že jsi jednu z těch sušenek snědl hned, jak jsi se dostal do školy. Nemohl jsi to vydržet a pak jsi zapomněl tu skříňku zase zavřít."

"Ale to není pravda," protestoval Davey.

"Tvůj otec tě asi nemá dostatečně k pořádku," řekla Faye. "Tohle jsou věci, které má děti učit matka, a tvůj otec tě v

tomhle zanedbává."

Penny už jí chtěla říct o tom, jak něco zničilo i její skříňku, když přišla dneska ráno do školy. Chtěla jim říct i to o těch věcech ve sklepe, protože se jí zdálo, že to, co se stalo s Daveyho obědem nějak souvisí i s jejím příběhem. Ale ještě než mohla promluvit, teta Faye se ozvala svým nejprotivnějším tónem: "Ale co by mě zajímalo, je, co je to za školu, do které vás to váš otec vlastně poslal. Co je to za špinavou díru, ten Wellton?"

"Je to dobrá škola," řekla na obranu své školy Penny.

"S krysy?" podivila se Faye. "Žádná dobrá škola nemá krysy. Ani jen zpoloviny slušná škola by nestrpěla v budově krysy. Bože, co když ty krysy byly stále ještě ve skřínce, když si šel Davey pro oběd? Mohly ho pokousat. Krysy jsou špinavé. Přenášejí všelijaké nemoci. Fuj. Neumím si prostě představit, že by v nějaké škole, kam chodí malé děti, byly krysy. Musíme to oznámit na hygienické správě hned zítra. Váš otec s tím bude muset okamžitě něco udělat. Tohle nemůže oddalovat. Ne, když to ohrožuje vaše zdraví. Vaše ubohá zesnulá matka by se zhrozila, kdyby věděla, že chodíte do školy, kde jsou krysy. Krysy! Můj Bože, krysy přenášejí všechno od vztekliny až po mor!"

A v tomhle duchu pokračovala dál a dál.

Penny ji přestala poslouchat.

Nemělo smysl říkat jim o té skřínce a těch věcech se stříbřitými očima ve školním sklepe. Faye by trvala na svém, že to byly také krysy. Když si ta ženská něco vzala do hlavy, nedala si to nijak vymluvit, nebyla ochotná změnit názor. Teď se už Faye těšila na to, jak jejich otcí oznámí, že ve škole jeho děti jsou krysy. Těšila ji myšlenka, jak ho bude moci obvinít, že své děti poslal do školy zamořené krysy, a neposlouchala by nic z toho, co by jí Penny mohla říci, ani by nepřijala žádné vysvětlení ani fakta, která by mohla vyloučit krysy jako pachatele, a tak ušetřit jejímu otcí Fayina kázání.

I kdybych jí řekla o té ruce, pomyslela si Penny, o té malé ruce, která mě chytila zpod té zelené brány, trvala by na svém, že to byla krysa. Řekla by, že jsem se bála a tak jsem pořádně neviděla, co mě to chytilo. Řekla by, že to nebyla vůbec žádná ruka, ale krysa, která mě kousla do nohy. Všechno by to převrátila naruby, aby to podporovalo tu její teorii o krysách, a pak by to všechno hodila na hlavu tátovi. Ztraceně, teto Faye, proč musíš být tak tvrdohlavá? Faye zrovna mlela své, jak by rodiče měli pečlivě prozkoumat školu, než do ní začnou posílat své děti.

Penny přemýšlela o tom, kdy pro ně jejich otec přijde, a zároveň se modlila, aby už nebylo příliš pozdě. Chtěla, aby pro ně přišel, ještě než půjdou spát. Nechtěla zůstat sama s Daveym v nějakém tmavém pokoji, i kdyby to měl být pokoj v bytě tety Faye, daleko od její vlastní ložnice. Byla si téměř stoprocentně jistá, že je ti skřeti najdou i tady. Rozhodla se, že až se její otec vrátí, sedne si s ním a všechno mu řekne. Jistě, že nebude chtít věřit na skřety. Ale teď tu byla ještě ta příhoda s Daveyho skříňkou. A kdyby se spolu vrátili do jejich bytu, ukázala by mu ty dírký v Daveyho baseballové pálce a možná by ho mohla přesvědčit. Táta byl sice dospělý jako teta Faye, ale nebyl tak tvrdohlavý a uměl dětem naslouchat jako málokterý z dospělých.

Faye vedla dál svou: "Se všemi těmi penězi, které dostal za pojistku vaší matky a od té nemocnice, bych si myslela, že si může dovolit poslat vás do nějaké slušné školy. I do té nejlepší. Neumím si představit, proč vás poslal do toho Welltonu."

Penny se kousla do rtu, ale neřekla nic.

Dávala se do časopisu, ale obrázky a slova jí splývaly před očima.

Nejhorší na tom všem bylo, že teď už věděla bez nejmenších pochyb, že ti skřeti nepronásledují jenom ji. Chtěli i Daveyho.

\* \* \*

Rebecca na Jacka nečekala, ačkoliv ji o to požádal. Zatímco Jack s kapitánem Greshamem pracovali na podrobnostech ochrany Jackových dětí, Rebecca si navlékla kabát a odešla domů.

Když Jack zjistil, že už odešla, povzdechl si a řekl měkce: "S tebou to není lehký, holka."

Na jeho stole ležely dvě knížky o voodoo, které si včera vypůjčil z knihovny. Chvilí se na ně díval a pak se rozhodl, že se potřebuje před zítřkem trochu poučit o Bocorech a Houngonech. Oblékl si kabát a rukavice, sebral knížky a scházel s nimi v podpaží do podzemních garáží pod budovou.

Protože on a Rebecca dostali na starost vedení nového oddělení, dostali oba na rozdíl od obyčejných detektivů několik výhod, včetně nového policejního sedanu pro každého. Jackovi přidělili jeden rok starý tmavozelený chevrolet, který už měl pár škrábanců a promáčklin. Byl to ten nejjednodušší model, bez jakéhokoliv luxusu, čistě jen na ježdění.

Mechanici už na pneumatiky nasadili řetězy. Jack mohl jen nasednout a odjet.

Vycouval z parkoviště a vyjel po rampě nahoru až k výjezdu z garáží. Zastavil a počkal, až kolem přejede sněžný pluh a auto, které po ulicích sypalo sůl a na kterém blikala celá spousta žárovek a reflektorů.

Spolu s nimi byla na ulici jen dvě další auta. Sněhová bouře úplně ovládla ulici a měla ji jen pro sebe. Ale i když měl před sebou volnou ulici, Jack přece zaváhal.

Zapnul stěrače na předním skle.

Aby se dostal do Rebečina bytu, musel by zabočit vlevo.

A aby se dostal k Jamisonům, musel by zabočit vpravo.

Stěrače se rytmicky mihaly ze strany na stranu, vlevo, vpravo, vlevo, vpravo.

Nemohl se dočkat, až uvidí Penny a Daveyho, až je obejmě a uvidí je naživu a usmívající se.

Vpravo, vlevo, vpravo.

Jistěže jim nic opravdového dnes nehrozí. Dokonce i kdyby Lavelle myslel tu svoji hrozbu vážně, neudělá jim nic dnes večer, a i kdyby je chtěl zabít dnes večer, nevěděl by, kde je má hledat.

Vlevo, vpravo, vlevo.

S Faye a Keithem byly v naprostém bezpečí. A kromě toho, Jack řekl Faye, že se k nim asi do večere nedostane. A tak

Faye stejně předpokládala, že přijde až pozdě.

Stěrače rytmicky odměřovaly čas jeho nerozhodnosti.

Nakonec sundal nohu z brzdy, vyjel na ulici a zabočil vlevo. Potřeboval si promluvit s Rebeccou o tom, co se mezi nimi dvěma včera v noci stalo. Vyhýbala se tomu námětu celý den. Nemohl jí dovolit, aby o tom stále jen mlčela. Bude se konečně muset postavit před změny, které nastaly minulé noci. Byly to poměrně velké změny, které on sice z celého srdce vítal, ale ke kterým se ona celý den stavěla přinejmenším vyhýbavě.

Kolem kovové střechy auta hvízdal vítr. Byl to chladný a pochmurný zvuk.

Ta bytost byla přikrčená u výjezdu z garáže a pozorovala Jacka Dawsona, jak odjíždí ve svém neoznačeném sedanu.

Její zářící stříbrné oči ani jednou nemrkly.

A pak se odplížila zpátky do opuštěné, ztlahlé garáže a dávala si přitom pozor, aby se stále držela v hlubokých stínech. Sykala a mumlala. Něco si pro sebe drmolila podivným skřípavým hlasem.

Ta věc se kradla od auta k autu, pod nimi a kolem nich. Pohybovala se ve stínech, které byly všude, kam se pohnula, dokonce i tam, kde se zdálo, že ještě před vteřinou dopadalo světlo. Doplížila se až ke kanálu na podlaze garáže a zmizela ve tmě pod ním.

\* \* \*

Lavelle byl nervózní.

Potuloval se neustále po celém domě nahoru a dolů, po všech pokojích, jako by něco hledal, aniž by si rozsvítil lampu. Pohyboval se v hluboké tmě, ale nikdy nenarazil ani jednou do nábytku ani do zdi, přestože chodil tak rychle a jistě, jako by všechny pokoje byly dokonale osvětlené. Tma ho neoslepovala, necítil se dezorientovaný. Naopak, ve stínech byl jako doma. Přece jen byla tma jeho neoddelitelnou součástí.

Obvykle byl naprosto sebevědomý a klidný, jak na světle tak i ve tmě. Ale teď se jeho jistota a sebevědomí každou hodinu tenčily.

Spolu s nervozitou přišel neklid. A po neklidu se objevil strach. Na strach nebyl zvyklý. Nevěděl dost dobře, jak si s ním poradit. A tak ho ten strach znervózňoval ještě víc.

Bál se Jacka Dawsona. Možná, že to, že Dawsonovi dal čas na rozmyšlenou, byl fatální omyl. A detektiv jako Dawson mohl ten čas docela dobře využít.

Jestli vycítí, že se ho jen trochu bojím, přemýšlel Lavelle, a jestli se trochu poučí o voodoo, pak by mohl přijít na to, proč mám důvod bát se právě jeho.

Kdyby Dawson objevil podstatu své vlastní moci a kdyby se tu moc naučil využívat, mohl by Lavella najít a zastavit.

Dawson byl jeden z těch mála lidí, jeden z deseti tisíc, kteří mohou bojovat i s tím nejlepším Bocorem a mít velmi dobrou naději na vítězství. Kdyby ten detektiv odhalil své tajemství, mohl by si pro Lavella přijít a byl by mu velice nebezpečný.

Lavelle přecházel tmavým domem.

Možná, že by měl udeřit teď. Zničit Dawsonovy děti už dnes večer. Aby to měl za sebou, jejich smrt by mohla Dawsona psychicky zlomit. Lavelle věděl, že Dawson své děti miluje a že už je vdovec, který zažil dost zármutku. Možná, že právě smrt Penny a Daveyho by mohla být tím, co by ho zlomilo definitivně. I kdyby ho ztráta dětí nezlomila úplně, mohla by ho alespoň dostat do hluboké deprese, která by mu mohla zamlžit na pár týdnů myšlení. A přinejmenším by si Dawson musel vzít pár dní dovolené, aby zařídil pohřeb, a těch pár dní by poskytl Lavellovi čas si vydechnout.

Ale na druhé straně, co kdyby byl Dawson z toho druhu lidí, kteří z protivenství čerpají sílu, namísto, aby se zlomili?

Co kdyby ho smrt jeho dětí jenom utvrdila v přesvědčení a odhodlání najít a zničit Lavella?

Pro Lavella byla tahle varianta neúnosná.

Bocor se nerozhodně potuloval ztemnělými pokoji, jako by byl nějaký duch, který tady straší.

Přinejmenším věděl, že se musí zeptat starých bohů a poníženě je požádá, aby mu svou moudrostí pomohli.

Šel do kuchyně a rozsvítil světlo.

Ze skříňky vytáhl krabičku plnou mouky.

Na lince stálo rádio. Přenesl ho na kuchyňský stůl.

Moukou na stole kolem rádia nakreslil složité věvé.

Zapnul rádio.

Hráli starou písničku od Beatles. Eleanor Rigby.

Přeladil knoflíkem přes nejméně dvanáct dalších stanic, které vysílaly kdejaký druh hudby od popu přes rock až po country, klasiku a jazz. Nakonec naladil prázdnou frekvenci, kam nedosahovaly zvuky z vedlejších stanic.

Místnost naplnilo tiché praskání a syčení, které znělo jako mořský příboj na pláži.

Lavelle si nabral ještě hrst mouky a pozorně nakreslil na rádio samotné ještě jedno malé jednoduché věvé.

V džezu si umyl ruce, pak šel k lednici a vytáhl odsud malou lahvičku plnou krve.

Byla to kočičí krev, která se používala ve spoustě rituálů. Jednou za týden koupil, nebo si „osvojil“ kočku, pokaždé v jiném obchodě se zvířaty. Pak ji přinesl domů, kde ji zabil, a její krev uschoval.

Vrátil se teď ke stolu a posadil se k rádiu. Namočil prsty v kočičí krvi a na stůl nakreslil několik run. Pak nakreslil jednu i na stupnici rádia.

Chvilí zpíval, pak čekal a poslouchal a zase chvilí zpíval, až uslyšel téměř neznatelnou, ale přesto jasně slyšitelnou změnu ve zvuku, který vydávala prázdná frekvence. Ještě před chvilí zněla prázdně. Byl to jen mrtvý vzduch, mrtvé a prázdné zvuky beze smyslu. Ale teď frekvence ožila. Z rádia se stále ozýval jen ten praskavě sykavý zvuk, ale byl jiný než před pár vteřinami. Něco se na tu prázdnou frekvenci dostalo. Něco Odněkud.

Lavelle s pohledem upřeným skrz rádio řekl: "Je tam někdo?"

Žádná odpověď.

"Je tam někdo?"

Ozval se hlas, který zněl jako přesýpání prachu a zvětralých zbytků: "Čekám." Ten hlas zněl jako šustění suchého papíru, písku a třísek. Byl to hlas neurčitěho věku, tak mrazivý, jako noc venku, řezavě tichý a zlý.

Mohl to být kterýkoliv ze stotisíce démonů nebo nějaký bůh staroafrického náboženství nebo duch mrtvého člověka, který byl kdysi zatracen do Pekla. Lavelle neměl dost moci na to, aby ho donutil říci své jméno. Ale ať to byl kdokoliv, rozhodně mohl odpovědět na Lavellovy otázky.

"Čekám."

"Ty víš, co tu dělám?"

"Ano."

"Víš o tom, co mám s rodinou Carramazových?"

"Ano."

Kdyby dal Bůh dar řeči hadům, určitě by mluvili takhle.

"Znáš toho detektiva Dawsona?"

"Ano."

"Požádá své nadřízené, aby ho stáhli z toho případu?"

"Nikdy."

"Bude pokračovat ve svém vyšetřování směrem k voodoo?"

"Ano."

"Varoval jsem ho, aby to nedělal."

"Neposslechně."

V kuchyni se náhle prudce ochladilo, přestože topení pracovalo na plné obrátky a foukalo do místnosti teplý vzduch. I vzduch se zdál hustý a těžký.

"Co můžu udělat, abych se toho Dawsona zbavil?"

"To víšš sssám."

"Řekni mi to."

"Ty to víššš."

Lavelle si olízl rty a odkašlal si.

"Mám nechat jeho děti zabít už dnes večer a nečekat?"

"Ty to víššš."

Rebecca otevřela dveře. "Napadlo mě, že bys to mohl být ty."

Stál na prahu a celý se třásl. "Tam venku je opravdová vichřice."

Měla na sobě jenom pohodlný modrý župan a na nohou sandály.

Její vlasy měly barvu medu. Byla překrásná.

Neřekla nic, jen se na něj dívala.

"Jo, tohle je vichřice století." řekl. "Možná, že dokonce začíná nová doba ledová. Něco jako konec světa. A tak jsem se zeptal sám sebe, s kým bych nejradši strávil konec světa ..."

"A vybral sis mě."

"Ne tak docela."

"Ale,"

"Jenomže jsem nevěděl, kde bydlí Jacqueline Bissetová."

"Takže já jsem byla až druhá na řadě."

"A neznám ani adresu Raquel Welchové."

"Takže až třetí."

"Ale když uvážíš, že na světě žijí čtyři miliardy lidí, třetí v pořadí není tak špatný výsledek."

Skoro se na něj usmála.

"Můžu jít dál? Vidiš, už jsem si sundal boty. Ani ti nezašpiním koberec. A umím se i slušně chovat. Nikdy nekrkám u jídla a ani se neškrábu v zadku na veřejnosti - alespoň ne úmyslně."

Ustoupila mu z cesty.

Vešel dovnitř.

Rebecca za ním zavřela dveře a řekla: "Právě jsem si chtěla udělat něco k jídlu. Máš hlad?"

"Co máš?"

"Nezvaní hosté by si neměli moc vybírat."

Šli spolu do kuchyně a Jack cestou přehodil svůj kabát přes židli.

"Mám tu obložené chleby a polévku," oznámila mu.

"Jakou polévku?"

"Zeleninovou."

"Domácí?"

"Z konzervy."

"Dobře."

"Dobře?"

"Nenávidím domácí jídlo."

"Jak to?"

"Je tam až moc vitamínů."  
"Copak jich může být až moc?"  
"Určitě. Potom mám tolik energie, že bych skákal až do stropu."  
"Aha."  
"A až moc dobře to chutná," řekl.  
"Až ta chuť zaplaví celou pusou."  
"Takže ty tomu rozumíš! Tak mi můžeš dávat jídlo z konzervy třeba každý den."  
"To nikdy nechutná až příliš dobře."  
"Naopak, je to krásně bez chuti a dobře se to tráví."  
"To je krásná myšlenka."  
"Nakrájej prosím tě maso."  
"Jistě."  
"Je v lednici, myslím, že na druhé polici. A dávej pozor."  
"Proč, copak je to maso naživu?"  
"Lednice je dost plná. Jestli si nebudeš dávat pozor, až to maso budeš vyndávat, spustíš celou lavinu."  
Otevřel lednici. Na každé polici se vršily dvě nebo tři vrstvy jídla, jedna na druhé. Příhrádky ve dveřích byly přečpané láhvemi, plechovkami a sklenicemi.  
"Bojíš se, že nám vláda zdrazí jídlo?" zeptal se.  
"Mám ráda, když je tu vždycky dost jídla."  
"To jsem si všiml."  
"Jen pro případ."  
"Pro případ, že by se tu náhodou zastavila na večeri celá Newyorská filharmonie?"  
Neodpověděla.  
"Takovéhle zásoby nemají snad ani v obchodě," pokračoval.  
Zdálo se, že ji to zahanbuje, a tak zmlkl.  
Ale bylo to zvláštní. V lednici byl dokonalý chaos, zatímco celý její byt byl přímo vzorem pořádku, čistoty a spartánské jednoduchosti.  
Jack našel maso za miskou naložených vajec. Leželo na krabici s jablkovým koláčem přímo pod kusem ementálu a bylo vklíněné mezi kastrolom se zbytky nějakého jídla a třemi sklenicemi džemu.  
Chvilí oba pracovali mlčky.  
Když už ji jednou zahlal do rohu, myslel si, že bude jednoduché promluvit si s ní o tom, co se mezi nimi stalo minulé noci. Ale teď se cítil trochu neohrabaně. Nemohl se rozhodnout jak začít, co jí má říct. Jistěže nejlepší by bylo jít přímo na věc. Měl by říct: Rebecca, a co se stane teď? Nebo možná: Rebecca, copak pro tebe to neznamenovalo tolik, jako pro mě? Nebo možná dokonce: Rebecca, miluju tě. Ale všechno se mu to zdálo buď až moc přímé, nebo nesmyslné, nebo prostě jenom hloupé.  
To ticho trvalo čím dál déle.  
Rebecca rozložila na stůl ubrousky, talíře a příbory.  
Jack nakrájel maso a pak i jedno veliké rajče.  
Rebecca otevřela dvě plechovky polévky.  
Jack vytáhl z lednice kyselé okurky, hořčici, majonézu a dva druhy sýra. Chleba byl v dřevěném chlebníku.  
Otočil se k Rebecce, aby se jí zeptal, jak chce obložit svůj chleba.  
Stála u kamen zády k němu a míchala v hrnci polévku. Její vlasy se měkce leskly na tmavomodré látce županu.  
Jack se celý zachvěl touhou. Znovu užasl nad tím, jak byla v tomto prostředí úplně jiná. Tady to byla úplně jiná Rebecca než ta Rebecca, ledová královna, kterou znal z práce. Už to nebyla ta chladná vikingská kráska. Tady se zdála menší. Ne nižší, ale jakoby se jí zúžila ramena a zápěstí, vypadala křehčí a víc dívčí než předtím.  
Ještě než si uvědomil, co vlastně dělá, přešel k ní a položil jí ruce na ramena.  
Nelekla se. Věděla a cítila, že k ní přišel. Možná, že si dokonce přála, aby přišel.  
Nejdřív byla její ramena v jeho dlaních ztuhlá a celé její tělo se mu zdálo napjaté.  
Odhrnul jí vlasy a políbil ji na krk. A líbal ji dál a dál, pokryl hladkou kůži jejího krku řetězem polibků.  
Teď se uvolnila, tělo jí změklo a opřela se o jeho hrud'.  
Jack rukama sklouzl z jejích ramen na oblínky jejích boků.  
Vzdychla, ale neřekla nic.  
Políbil ji na ucho.  
Jednou rukou jí pohladil ňadro.  
Rebecca zhasla plyn, na kterém se vařila polévka.  
Teď už ji objímal oběma rukama. Měl je sepnuté na jejím plochem břiše.  
Naklonil se přes její rameno a políbil ji na stranu šíje. Na svých rtech, přitisklých k jejímu poddajnému tělu, cítil silný puls v jedné z jejích tepen. Ten puls se stále zrychloval.  
Zdálo se mu, že v jeho náručí taje.  
Ještě žádná žena, kromě jeho ztracené ženy, ho takhle nehřála v náručí.  
Rebecca se k němu přitiskla boky.  
Byl tak vzrušený, že to až zabolelo.  
Teď už předla jako kočka.  
Jeho ruce také nezůstaly na jednom místě, ale něžnými dlouhými tahy prozkoumávaly její tělo.

Otočila se k němu.

Políbili se.

Její horký jazyk rychle kmital, ale jejich polibek byl dlouhý a pomalý.

Když se od sebe odtrhli, nebylo to daleko, jen pár centimetrů, aby se konečně nadechli, jejich oči se střetly a ty její měly tak zářivou zelenou barvu, že se zdály až neskutečné. Ale Jack v nich přesto zahlédl touhu.

Další polibek. Tenhle byl vášnivější než ten první. Hladovější.

A pak se od něj odtáhla a vzala ho za ruku.

Společně vyšli z kuchyně. Šli přes obývací pokoj do ložnice.

Rebecca rozsvítila malou lampičku s jantarově zbarveným stínidlem. Nevrhala nijak jasné světlo. Stíny v ložnici trochu ustoupily, ale nezmizely.

Svlékla si župan. Neměla pod ním nic.

Její tělo vypadalo jako uhnětené z medu, másla a smetany.

Pomalů ho svlékla.

O mnoho minut později, když do ní konečně na posteli vstoupil, oslovil ji okouzleně jménem a ona oslovila jeho. Tohle byla první slova, která spolu promluvili od té chvíle, kdy ji v kuchyni položil ruce na ramena.

Splynuli spolu v pomalém rytmu a milovali se na hladkých, chladivých peřinách.

\* \* \*

Lavelle seděl v kuchyni u stolu a upřeně zíral na rádio.

Starým domem otřásal vítr.

Lavelle hovořil k té neviděné bytosti, která používala rádio jako vstupní kontakt s tímto světem: "Mám jeho děti zabít ještě dnes večera nečekat, jak se rozmyslí?"

"Ano."

"Ale když jeho děti zabiju, není tu nebezpečí, že to utvrdí Dawsona v odhodlání najít mě?"

"Zabij je."

"Myslíš si, že jejich smrt by mohla Dawsona zlomit?"

"Ano."

"Anebo přispět k jeho psychické krizi?"

"Ano."

"Zničí ho to?"

"Ano."

"Víš to určitě?"

"On je miluje."

"A víš určitě, že ho to zlomí?" naléhal Lavelle.

"Zab je."

"Chci si být jistý."

"Zab je. Krvavě. Mussssi to být obzvláššššť krvavá vražda."

"Aha. Takže ta brutalita bude to, co Dawsona nakonec zlomí. Je to tak?"

"Ano."

"Udělám cokoli, jen abych ho odklidil z cesty, ale chci si být absolutně jistý, že to bude mít výsledek, jaký chci."

"Zabij je. Rozdrť je. Rozlámej jim kossssti a vytrhej oči. Vyrvi jim jazyk. Rozpárej je, jako by to byla dvě prassssata na porážžžku."

\* \* \*

Rebečina ložnice.

Do okenních skel měkce narážely vložky.

Leželi na zádech zalití jantarovým světlem lampičky, bok po boku na posteli a drželi se za ruce.

"Nemyslela jsem si, že se to stane znovu," ozvala se Rebecca.

"Co?"

"Tohle."

"Aha."

"Myslela jsem, že minulé noc byla jen ... selhání."

"Opravdu?"

"Byla jsem si jistá, že už se nikdy nebudeme milovat."

"Ale stalo se to."

"To tedy ano."

Mlčela.

"Je ti to líto?" zeptal se.

"Ne."

"Takže teď si nemyslíš, že tohle bylo naposledy, že ne?"

"Ne."

"Tohle nemůže být naposledy. Ne, když je nám spolu tak dobře."

"Když je nám spolu dobře."

"Jsi tak hebká."

"A ty tak tvrdý."

"Hrubý."

"Ale věrný."  
Odmlčeli se.  
A pak Rebecca řekla: "Co se to s námi stalo?"  
"Není ti to jasné?"  
"Ne úplně."  
"Zamilovali jsme se."  
"Ale jak se to mohlo stát takhle rychle?"  
"Nestalo se to rychle."  
"Celou tu dobu jsme byli jen policajti, jen partneři ... "  
"Víc než jen partneři."  
" ... a pak najednou - bum!"  
"Nebylo to najednou. Měl jsem tě rád už dlouho."  
"Ano?"  
"Vlastně už pár měsíců."  
"To jsem nevěděla."  
"Zamilovával jsem se pěkně dlouho."  
"Proč jsem si toho nevšimla?"  
"Ale všimla. Podvědomě."  
"Možná."  
"Ale co mě zajímá, je, proč jsi se tomu tak bránila."  
Neodpověděla mu.  
Jack pokračoval: "Myslel jsem, že jsem ti byl protivný."  
"Zdál ses mi neodolatelny."  
"Tak proč jsi mi odolávala?"  
"Děsí mě to."  
"Co tě děsí?"  
"Tohle. Mít někoho rád. Milovat někoho."  
"A proč tě to děsí?"  
"Protože bych to mohla ztratit."  
"Ale to je hloupost."  
"Není."  
"Musíš riskovat, že to ztratíš ... "  
"Já vím."  
" ... anebo nikdy nebýt zamilovaná."  
"Možná, že to je nejlepší řešení."  
"Nikdy nebýt zamilovaná?"  
"Ano."  
"Tak tohle by ti přineslo zatraceně osamělý život."  
"Pořád mě to ještě děsí."  
"Tohle neztratíme, Rebecca."  
"Nic netrvá věčně."  
"Tohle není zrovna dobrý přístup."  
"Žádný přístup není dobrý."  
"Jestli tě zklamal nějaký jiný muž ... "  
"To není tím."  
"Tak čím to je?"  
Vyhnula se odpovědi. "Polib mě."  
Políbil ji. A líbal ji znovu a znovu.  
Nelíbal se ale vášnivě. Jen něžně. Sladce.

Po chvíli jí řekl: "Miluju tě."  
"Tohle neříkej."  
"Já to neříkám. Myslím to vážně."  
"Tak to neříkej."  
"Já nejsem chlap, který říká věci, které nemyslí vážně."  
"Já vím."  
"A neříkám nic, co si pořádně nerozmyslím."  
Nepodívala se na něj.  
"Já jsem si jistý, Rebecca. Miluju tě."  
"Prosila jsem tě, abys to neříkal."  
"Já to od tebe nechci slyšet."  
Kousla se do rtu.  
"Tím tě nijak nezavazuji," řekl.  
"Jacku ... "

"Jenom řekni, že není pravda, že mě nenávidíš."  
"Necháš už ..."  
"Můžeš prosím říct, že není pravda, že mě nenávidíš?"  
Povzddechla si: "Není pravda, že tě nenávidím."  
Zašklebil se: "A řekni, že ti nejsem moc odporný."  
"Nejsi mi odporný."  
"A řekni, že se ti trošičku líbím."  
"Trošku se mi líbíš."  
"Možná i víc než jen trošku."  
"Možná i víc než jen trošku."  
"Dobře. S tímhle se prozatím spokojím."  
"Fajn."  
"A mimochodem, já tě miluju."  
"Zatraceně, Jacku!"  
Odtáhla se od něj.  
Hodila přes sebe pokrývku a přitáhla si ji až po bradu.  
"Nebud' ke mně tak chladná, Rebecca."  
"Nejsem chladná."  
"Nechovej se ke mně tak, jak jsi se chovala celý den."  
Podívala se mu do očí.  
"Myslel jsem si, že ti bylo líto toho, co se stalo včera v noci."  
Potřásla hlavou: ne.  
"To, jak jsi se dnes chovala, mě ranilo," řekl jí. "Myslel jsem, že nenávidíš mě i sama sebe za to, co se mezi námi stalo."  
"Ne. Nikdy."  
"Teď už to vím, ale teď už se ode mě zase odtahuješ a držíš si mě od těla. Co je s tebou?"  
Začala si okusovat nehet na palci. Jako malá holčička.  
"Rebecca?"  
"Nevím, jak ti to mám říct. Neumím moc vysvětlovat. Ještě jsem to nikdy nikomu neřekla."  
"Já umím poslouchat."  
"Musím si to chvíli rozmyslet."  
"Nemusíš s tím spěchat."  
"Jenom chvíli. Jen pár minut."  
"Přemýšlej, jak dlouho chceš."  
Rebecca se zamyšleně zadívala na strop.  
Jack vklouzl pod peřinu k ní a přikryl je oba.  
Chvilí leželi potichu.  
Větr jim venku zpíval svou jednotvárnou serenádu.

Nakonec řekla: "Otec mi umřel, když mi bylo šest."  
"To je mi líto. To je strašné. Takže jsi ho vlastně vůbec neznala."  
"Tak. Ale i když se to zdá zvláštní, pořád se mi po něm někdy strašně stýská, víš, i po všech těch letech - dokonce i když jsem ho vlastně příliš neznala a ani si ho už pořádně nepamatuju. Ale přesto mi schází."  
Jacka napadlo, že Daveymu nebylo ještě ani šest, když mu umřela matka.  
Jemně jí stiskl dlaň.  
"Ale to, že mi umřel otec, když mi bylo šest - to vlastně nebylo ještě to nejhorší. To nejhorší na tom je, že jsem viděla, jak zemřel. Byla jsem s ním, když se to stalo."  
"Bože. Jak ... jak se to stalo?"  
"No ... on a máma měli malý bufet. Takový malinký krámk. Byly tam jen čtyři malé stolky. Lidi si to jídlo většinou brali s sebou. Prodáváli tam chlebičky, bramborový a těstovinový salát a pár druhů zákusků. Je těžké řídit takový obchod, pokud člověk nemá hned na začátku dvě věci: dost kapitálu na to, aby přežil těch pár hubených let na začátku, a obchod na výhodném místě, kudy chodí dost lidí, nebo kde jsou v okolí kanceláře. Ale rodiče byli chudí. Neměli moc peněz. Nemohli si zaplatit nájem na dobrém místě a tak museli začít v okrajových ulicích a stěhovat se pokaždé, když se jim naskytlo jen o trochu lepší místo. Samozřejmě, když si to mohli dovolit, i třikrát za tři roky. Pracovali tvrdě, tak tvrdě ... Můj otec měl ještě další zaměstnání, pracoval pozdě v noci, když už krámk zavřeli, a pracoval až do rána. A pak přišel domů, prospal čtyři nebo pět hodin a šel otevřít krám a prodávat občedy. Máma vařila většinu těch jídel, která tam prodáváli, a také pracovala u pokladny, ale zároveň musela pracovat jako pomocná síla v domácnosti jiných lidí, aby přinesla dalších pár dolarů navíc. Ale konečně se jim ten obchod začínal vyplácet. Táta mohl nechat toho nočního zaměstnání a máma přestala uklízet u cizích. Vlastně jim podnik začal vzkvétat natolik, že se začali poohlížet po nějakém zaměstnanci, protože už tolik práce sami nezvládali. Zdálo se, že je čeká lepší budoucnost. A pak ... jedno odpoledne ... během těch několika málo hodin mezi obědem a večeří, když máma byla pryč a já jsem byla s tátou v obchodě sama ... tam přišel ten chlap ... s pistolí ..."  
"Kruci," řekl Jack. Už věděl, jak ten příběh bude pokračovat. Viděl už pár takových prodavačů, válejších se v kalužích vlastní krve pod vyprázdněnou pokladnou.  
"Na tom hajzlovi bylo něco divného," řekla Rebecca. "I když mi bylo jenom šest, věděla jsem, že je nějaký divný, hned

když vlezl dovnitř, a tak jsem utekla do kuchyně a jen jsem ho pozorovala škvírou v závěsu ve dveřích. Byl hrozně nervózní ... bledý ... měl takové divné oči ... "

"Feťák?"

"Nakonec zjistili, že bral drogy. Když teď zavřu oči, stále ještě vidím jeho bledý obličej a šubající se rty. Ale to hrozné na tom je, že jeho obličej vidím zřetelněji než obličej svého otce. Ty jeho příšerné oči."

Otřásla se.

"Nemusíš už pokračovat," zašeptal Jack.

"Ale ano, musím. Musím ti to říct. Abys pochopil, proč ... proč jsem někdy taková, jaká jsem."

"Dobře. Jestli víš určitě ... "

"Vím."

"Tak ... tvůj otec tomu parchantovi odmítl dát peníze z pokladny, nebo co?"

"Ne. Táta mu ty peníze dal. Všechny."

"Vůbec se mu nevzpíral?"

"Ne."

"Ale ani ta spolupráce ho nezachránila."

"Ne. Tenhle feťák byl nervózní a potřeboval někoho zabít. Ta potřeba se mu asi honila hlavou hezky dlouho, a tak byl podrážděný, zlý a vztekly na celý svět. Znáš takové typy. A tak si myslím, že možná spíš chtěl někoho zabít víc, než chtěl ty peníze. A tak ... prostě ... vystřelil."

Jack ji objal a přitáhl k sobě.

Rebecca ale pokračovala: "Vystřelil dvakrát a pak ten hajzl utekl. Mého otce zasáhla jen jedna kulka, ale zasáhla ho ... přímo ... přímo do obličeje."

"Ježíši," řekl potichu Jack, když si představil šestiletou Rebeccu, jak se schovává za závěsem a dívá se na to, jak obličej jejího otce exploduje.

"Byla to pětáctýřičítka," dodala.

Jack jen zamrkal, když si uvědomil sílu takové zbraně.

"Použil kulky se zabroušenou špičkou."

"Kristepane."

"Táta neměl žádnou šanci."

"Netrap sama sebe ... "

"Ustřelil mu hlavu," řekla.

"Už na to nemysli."

"Na zdi byly kusy mozkových plen ... "

"Zapomeň na to."

"... kusy lebky ... "

"Už je to dlouho."

"... a stříkance krve."

"Tak už tiše. Už nemluv."

"Ještě musím pokračovat."

"Nemusíš mi to vyklopit všechno najednou."

"Já chci, abys mi rozuměl."

"Nespěchej s tím. Já budu tady a počkám. Nespěchej."

\* \* \*

V kovové kůlně se Lavelle naklonil nad jámu a dvěma rituálními nůžkami s malachitovými rukojetmi přestříhl obě nitky současně.

Fotografie Penny a Daveyho Dawsonových spadly do jámy a zmizely v blikající oranžové záři.

Z hlubin se ozval ostrý, nelidský výkřik.

"Zabte je," řekl Lavelle.

\* \* \*

Stále ještě leželi v Rebečině posteli.

Stále drželi jeden druhého v náručí. "Policie se neměla čeho chytit, kromě mého popisu," řekla Rebecca.

"Šestileté dítě nebývá nejlepším svědkem."

"Snažili se ze všech sil najít toho parchanta, který mi zastřelil tátu. Opravdu se snažili."

"A chytili ho?"

"Ano. "Ale už bylo pozdě. Až příliš pozdě."

"Co tím myslíš?"

"Podívej se, tam v tom bufetu dostal dvě stě dolarů."

"No a?"

"A to bylo před více než dvaceti lety."

"A."

"Tenkrát bylo dvě stě dolarů spousta peněz. Žádné bohatství. Ale bylo to daleko víc než dnes."

"Pořád to ještě nechápu."

"Zdalo se mu, že to byla snadná příležitost jak přijít k penězům."

"Nebylo to zrovna snadné. Vždyť zabil člověka."

"Ale nemusel. Ten den prostě někoho chtěl zabít."

"Dobře. Fajn. Takže i když je to vlastně nesmysl, jemu se to zdálo snadné."

"Po šesti měsících ..."

"To ho policie celou tu dobu nenašla?"

"Ne. Takže se mu to muselo zdát ještě lehčí, protože si myslel, že je v bezpečí."

Jackovi stáhlo hrdlo dusivé tušení. Málem se mu zvedl žaludek.

"Myslíš tím ...?"

"Ano."

"On se vrátil."

"Znovu s pistolí. S tou samou pistolí jako předtím."

"Ale to musel být blázen!"

"Všichni feťáci jsou blázni."

Jack čekal. Nechtěl slyšet zbytek toho příběhu, ale věděl, že mu to dopoví, že mu to musí říct, že ji k tomu dohnal.

"Ten den byla u pokladny moje matka."

"Ne," řekl tiše, jako by tenhle jeho protest mohl změnit tragédii, která se tenkrát přihodila její rodině.

"Odstřelil ji jako psa."

"Rebecca ..."

"Vpálil do ní pět kulek."

"Tohle jsi taky ... viděla?"

"Ne. Ten den jsem nebyla v obchodě."

"Díky Bohu."

"Tentokrát ho ale chytili."

"To už bylo pro tebe pozdě."

"Hrozně pozdě. Ale tenkrát jsem se rozhodla, čím chci být, až vyrostu. Chtěla jsem se stát policajtkou, abych mohla zastavit takové lidi, jako byl ten feťák, aby už nemohli zabíjet táty a mámy jiných holek a kluků. Tenkrát nebyly policajtky, neexistovaly ženy mezi detektivy, ženy pracovaly na stanicích jen v kancelářích nebo jako operátorky a tak. Neměla jsem žádný vzor. Ale věděla jsem, že já policistkou budu. Byla jsem odhodlaná jít k policii. Celou tu dobu, kdy jsem vyrůstala a dospívala, jsem ani jednou nezaváhala a ani jednou jsem nemyslela na nic jiného, kromě toho, že ze mě musí být policistka. Nikdy jsem se nechtěla vdát, mít manžela a děti, být matkou, protože jsem věděla, že někdo by prostě mohl náhodou přijít a zastřelit mi muže nebo děti anebo zastřelit mě. Takže k čemu bych se měla vdávat? Chtěla jsem být policajtkou, ničím jiným. A tím jsem se taky stala. Myslím si, že asi cítím vinu kvůli tátově smrti, protože jsem si celou tu dobu myslela, že tenkrát muselo být něco, co jsem měla udělat, abych ho zachránila. A vím, že se cítím vinna smrtí mé matky. Nenáviděla jsem sama sebe za to, že jsem policii nedala lepší popis toho muže, který mi zastřelil tátu. Nenáviděla jsem se, protože jsem jim nepomohla, protože kdybych to tenkrát udělala, možná by toho chlapa chytili dřív, než mi zastřelil mámu. A myslela jsem si, že když se stanu policajtkou a budu moct zastavit další takové parchanty, jako byl ten feťák, aspoň zčásti tuhle svou vinu odčiním. Možná, že je to dost prostá psychologie. Ale určitě na tom něco je. Určitě je to to, co mě pohání dopředu."

"Ale nemáš přece žádný důvod k tomu, abys cítila jakoukoli vinu," ujišťoval ji Jack. "Udělala's přece všechno, co se dalo udělat. Bylo ti jenom šest!"

"Já vím. Tomu rozumím. Ale tu vinu cítím stejně. Někdy to pořád ještě bolí. Myslím si, že tam někde pořád bude, rok co rok bude slabší, ale nikdy nezmizí."

Jack konečně začínal rozumět Rebecce Chandlerové - začínal rozumět tomu, proč je taková, jaká je. Teď dokonce pochopil i tu její přecpanou ledničku. Po dětství, naplněném takovou spoustou zármutku, nestálosti a nečekaných šoků, pro ni plná lednička znamenala alespoň jeden způsob, jak si zajistit přinejmenším trochu bezpečí. Tohle pochopení ještě zvýšilo jeho respekt a hlubokou náklonnost, kterou k ní cítil už předtím. Byla to velmi zvláštní žena. Měl takový pocit, že tahle noc je jedna z nejdůležitějších v jeho životě. Ta dlouhá samota, ve které žil po Lindině smrti, se konečně blížila ke konci. A tady, s Rebeccou, začínal znovu. Byl to dobrý začátek. Jen pár mužů má v životě to štěstí a najde dvě skvělé ženy a dostane tak dvě šance ke šťastnému životu. Jack měl veliké štěstí a byl si toho vědom, a to vědomí ho těšilo. Přesto, že měl za sebou den plný krve, zohavených těl a hrozeb smrti, cítil, že před nimi leží světlá budoucnost. Nakonec všechno skončí dobře. Nic se nemůže stát. Teď už se nic nemůže stát.

\* \* \*

"Zabte je, zabte je," řekl Lavelle.

Ozvěna jeho hlasu se odrážela dolů do jámy a ozývala se stále hloub a hloub, jako by ta jáma neměla konce.

Hluboké pulzující a beztvaré dno jámy se najednou začalo pohybovat rychleji. Začalo bublat, vlnit se a žhnout. A z té roztavené, lávové, která mohla být stejně dobře na dosah ruky jako míle vzdálená, se něco začalo zvedat.

Něco příšerného.

\* \* \*

"A když zemřela tvá matka, bylo ti jen ..."

"Sedm. Měsíc předtím, než zemřela, jsem oslavila sedmé narozeniny."

"A kdo tě potom vychovával?"

"Moji prarodiče z matčiny strany."

"A jaké to bylo?"

"Měli mě moc rádi. Takže to chvíli šlo."

"Jenom chvíli?"

"Potom umřel dědeček."

"Další smrt?"

"Vždycky je nějaká další."

"Jak umřel?"

"Na rakovinu. Už jsem viděla, jak vypadá náhlá smrt. Byl čas, abych se naučila něco i o pomalém umírání."

"Jak pomalém?"

"Dva roky uplynuly od chvíle, kdy zjistili, že má rakovinu, do doby, než zemřel. Jako by se rozplýval. Než zemřel, ztratil třicet kilo a všechny vlasy mu vypadaly od chemoterapie a ozařování. Těch pár posledních týdnů vypadal a choval se jako někdo úplně jiný. Bylo hrozné dívat se na to."

"Kolik ti bylo?"

"Jedenáct a půl."

"A pak jsi zůstala jen s babičkou."

"Pár let. A pak, když mi bylo patnáct, umřela i ona. Měla nemocné srdce. Nepřišlo to nijak nečekaně, ale ani to netrvalo dlouho. Potom jsem dostala místo v domově. Než mi bylo osmnáct, žila jsem po různých adoptivních rodinách. Vlastně byly čtyři. Nikdy jsem se s žádným z těch adoptivních rodičů nesblížila, nemohla jsem si už něco takového dovolit. Vždycky, když jsem se někde zabydlela, požádala jsem, aby mě přeložili jinam. Protože už tehdy jsem si uvědomila, i když jsem byla tak mladá, že milovat lidi, záviset na nich a potřebovat je je prostě příliš nebezpečné. Láska je jediný bezpečný způsob, jak se začít řídit dolů. Je to koberec, kterým ti někdo podtrhne nohy přesně v tom okamžiku, kdy se ujistíš, že všechno bude v pořádku. Všichni jsme tak zranitelní. A život je tak nepředvídatelný."

"Ale to není důvod, aby ho člověk žil sám," řekl Jack. "Vlastně, copak to nevidíš? To je ten důvod, proč si jednoduše musíme najít někoho, koho bychom milovali, s kým bychom ho žili spolu a dělili se o jeho radosti i strasti. Musíme mít někoho, na kom budeme záviset a kdo bude záviset na nás, až bude potřebovat připomenout, že ani on není sám. To, že ti záleží na přátelích a rodině a víš, že i jim záleží na tobě, to je to, co člověka vzdaluje od té tmy, která na něj nakonec čeká. Tím, že milujeme a jsme milováni, dáváme našemu životu význam a důležitost. To je to, čím se lišíme od jiných zvířat na tomhle světě. Díky lásce můžeme aspoň na chvíli zapomenout na tu zatracenou tmou, která nás nakonec všechny čeká."

Skončil, protože už mu docházel dech, a zároveň sám sebe překvapil tím, co právě řekl, protože sám nečekal, že v sobě najde tolik porozumění.

Pohládila ho po hrudi a pevně objala.

"Máš pravdu. Někjaká část ve mně ví, že jsi řekl pravdu."

"To je dobře."

"Ale ve mně je ještě jiná část, která se bojí milovat a být milována. Ta část prostě nemůže snést pomyšlení, že tu lásku zase ztratí, a myslí si, že osamění je lepší než bolest ze ztráty."

"Ale to je to samé. Láska, ať věnovaná či ztracená, se nikdy nemůže ztratit," řekl a pevně ji k sobě přitiskl. "Když jednou někoho miluješ, ta láska zůstává, i když ten člověk odejde. Láska je jediná věc, která odolá času. Hory se zřítí, či utvoří a znovu se za milióny let zřítí. Moře můžou vyschnout. Místo pouští se můžou utvořit moře. Časem se rozpadne všechno, co člověk kdy postavil. A velké lidské myšlenky se můžou rozpadnout stejně jako budovy. Ale láska je síla a moc. Já vím, že riskuju, že to bude znít jako otřepaná fráze, ale myslím si, že láska je jako paprsek slunečního světla, který věčně letí vesmírem, hlouběji a hlouběji až do nekonečna. A jako ten paprsek, ani láska nemůže zmizet. Láska přetrvává. Je to síla, která drží vesmír pohromadě, jako gravitační energie, která drží pohromadě molekulu. A bez takové síly, bez gravitace, bez lásky - by nastal chaos. Existujeme, jen abychom milovali a byli milováni, protože láska je asi jediná věc, která dává naší existenci význam. Musí to tak být. Protože kdyby to tak nebylo, k čemu bychom tu vlastně byli? A jestli to tak není - tak ať nám Bůh pomůže."

Několik minut leželi mlčky.

Jacka ta záplava slov a citů, která se z něj vyvalila vlastně nechtěně, úplně vyčerpala.

Teď už věděl, že zoufale chce, aby s ním Rebecca byla po zbytek života. Hrozil se toho, že ji ztratí.

Ale neřekl nic víc. Rozhodnutí bylo na ní.

"Poprvé za všechny ty roky se tolik nebojím lásky a ztráty," ozvala se po chvíli. "Bojím se spíš toho, že žádnou lásku neprožiju."

Jackovi se hned zvedla nálada.

"Už se ke mně nechovej tak chladně," řekl jí.

"Nebude lehké naučit se někoho milovat."

"Ty to zvládneš."

"Určitě se chvílemi zase uzavřu do sebe. Budeš muset mít se mnou trpělivost."

"Mám trpělivosti dost."

"Bože, jako kdybych to nevěděla. Ty máš tu nejpříšernější trpělivost ze všech chlapů, co jich na světě je."

"Nejpříšernější?"

"Občas v práci byly chvíle, kdy jsem byla tak neuvěřitelně protivná, až jsem si to sama uvědomovala. Nechtěla jsem taková být, ale nějak jsem si nemohla pomoci. A občas jsem si přála, aby ses na mě taky rozkřikl. Ale ty jsi vždycky odpověděl tak rozumně a klidně, s tou svojí zatracenou trpělivostí."

"Říkáš to, jako bych byl svatý."

"No, jsi dobrý chlap, Jacku Dawsons. Hodný. Možná až moc hodný."

"Já vím, tobě se zdám dokonalý," řekl jí trochu škádlivě. "Ale věř tomu, nebo ne, dokonce i tak dokonalý chlap jako já má pár chyb."

"Ale ne!" řekla s předstíraným úžasem.

"Je to tak."

"Tak schválně, jaké?"

"Poslouchám muziku Barryho Manilowa."

"Ne!"

"Já vím, že má moc sladké písničky. Ale stejně to zní dobře a mně se líbí. A za druhé, nemám rád Alana Aldu."

"Každý má rád Alana Aldu!"

"Ale já si myslím, že je to blbec."

"Ty nechutný ničemo!"

"A chutnají mi chleby s cibulí a burákovou pomazánkou."

"Ach! Alan Alda by určitě nejedl chleba s cibulí a burákovou pomazánkou."

"Ale mám jednu skvělou vlastnost, která snad odčiní všechny tyhle strašlivé chyby," řekl.

Zašklebila se na něj: "A jakoupak?"

"Miluju tě."

Tentokrát ho nenapomenula, aby to už neřikal.

Políbila ho.

Rukama mu přešla po těle.

"Miluj se se mnou," zašeptala.

\* \* \*

Normálně, ať musel jít Davey spát kdykoliv, měla Penny povoleno zůstat vzhůru ještě o jednu hodinu déle než on. Vymohla si tu výhodu, protože byla o čtyři roky starší. A kdykoli se objevil i ten nejmenší náznak pokusu upřít jí to, neústupně bojovala a na tomto svém drahocenném a nezcizitelném právu trvala. Ale dnes večer v devět hodin, když teta Faye řekla Daveymu, aby si vyčistil zuby a šel si lehnout, Penny předstírala ospalost a řekla, že už půjde spát také. Nemohla v té tmavé ložnici nechat Daveyho samotného, když se tam kdykoliv mohli vplížit ti skřeti. Bude muset zůstat vzhůru a hlídat ho, než přijede její otec. A tomu pak řekne všechno a bude doufat, že ji přinejmenším vyslechne dřív, než pošle pro chlapy se svěrací kazajkou.

Ona a Davey přišli k Jamisonům jenom v tom, co měli na sobě ve škole, ale to vůbec nevadilo. Měli tu každý své pyžamo a kartáček na zuby, protože u Faye a Keitha občas přespávali, když musel jejich otec pracovat dlouho do noci. A ve skříni tu měli i nějaké oblečení, takže se mohli ráno i převléci, aby nemuseli do školy ve starých věcech. Za deset minut už oba leželi zachumlaní do peřin na dvojité posteli.

Teta Faye jim popřála sladké sny, zhasla světlo a zavřela dveře.

Tma byla hustá, dusivá.

Penny se snažila setřást náhlý záchvat klaustrofobie.

Davey byl chvíli zticha. Pak se ozval: "Penny?"

"Co?"

"Jsi tady?"

"A kdo si myslíš, že ti odpověděl?"

"Kde je táta?"

"V práci."

"Já myslím... doopravdy."

"Doopravdy je v práci."

"Co když ho někdo zranil?"

"Nikdo ho nezranil."

"Co když ho někdo zastřelil?"

"Nezastřelil. To by nám řekli. Asi by nás odvezli do nemocnice podívat se na něj."

"Ne, to by neudělali. Vždycky se snaží, aby o něčem takovém děti nevěděly."

"Necháš už toho strachování, proboha? Táta je v pořádku. Kdyby ho někdo zastřelil nebo něco takového, teta Faye a strejda Keith by o tom věděli."

"No, možná že to ví."

"To bychom poznali."

"A jak?"

"Bylo by to na nich znát, i kdyby se to snažili nedat najevo."

"A jak by to na nich bylo znát?"

"Chovali by se k nám jinak. Chovali by se divně."

"Oni se pořád chovají divně."

"Já myslím jinak divně. Byli by na nás najednou obzvlášť hodní. Pořád by nás hladili, protože by jim nás bylo líto. A ty si myslíš, že teta Faye by tátu celý večer kritizovala jako dneska, kdyby věděla, že ho někdo postřelil a on leží v nemocnici?"

"No ... ne. Asi máš pravdu. Tohle by neudělala ani teta Faye."

Chvíli mlčeli.

Penny ležela na vysoko nastlaných polštářích a poslouchala.

Neslyšela nic podezřelého. Jenom venku kvílel vítr. A někde daleko se sesypal ze střechy sníh.

Podívala se na okno, které vypadalo jako rám s obrazem sněhových vloček.

Dostanou se sem ti skřeti oknem?

Nebo dveřmi?

Možná, že se vynoří ze škvíry pode dveřmi jako dým, a pak, až se úplně dostanou do pokoje, se zhmotní. Něco takového prý dělávají upíři. Viděla to jednou v nějakém starém filmu o Drákulovi.

Nebo možná vylezou ze skříně.

Zahleděla se do nejtemnějšího rohu pokoje, ve kterém stála skříň. Ale neviděla tam nic, kromě tmy.

Možná, že za skříní je nějaká kouzelná neviditelná chodba, kterou mohou vidět a používat jenom skřeti.

To je nesmysl. Nebo není? Už to, že ty skřety viděla, je nesmyslné, ale přesto tam byli. Ona je viděla.

Davey pomalu, zhluboka a pravidelně dýchal. Spal.

Penny mu záviděla. Záviděla mu, protože věděla, že ona nebude schopná usnout.

Čas pomalu ubíhal.

Pohledem stále přejížděla po tmavém pokoji. Okno. Dveře. Skříň. Okno.

Nevěděla, odkud a jak se sem ti skřeti dostanou, ale věděla naprosto jistě, že přijdou.

\* \* \*

Lavelle seděl ve své tmavé ložnici.

Z jámy se vynořili další útočníci a odplížili se do noci a do bouři bičovaného města. Brzy budou Dawsonovy děti zmasakrované a nezbyde z nich víc než jen krvavá hromádka mrtvého masa.

Lavella ta myšlenka těšila a zároveň rozpalovala. Dokonce z toho měl i pěknou erekci.

Ty rituály ho úplně vyčerpaly. Nefyzicky, nebo duševně. Cítil se bdělý, odpočatý a plný síly. Ale jeho síla Bocora se znatelně zmenšila a byl čas ji doplnit. V tuto chvíli byl Lavelle Bocor jen jménem. Takhle vyčerpaný nebyl nic víc než jen obyčejný člověk - a jemu se nelíbilo, když měl být jen obyčejný člověk.

Ponořený do tmy natáhl svou mysl vzhůru skrze strop, střechu domu i vzduch plný sněhu, až dosáhl nahoru k proudům energie zla, které proudily celým obrovským městem. Dával si přitom pozor a vyhýbal se proudům síly dobra, které se sice nad městem rozpínaly také, ale které pro něj neměly žádný význam, protože je nemohl nijak využít. Vlastně pro něj představovaly určité nebezpečí. Ponořil se do těch nejtemnějších a nejhorších vln vzdušného proudu a čerpal z nich, dokud nedoplnil veškerou vydanou energii.

V několika minutách byl jako znovuzrozený. Teď už byl víc než jen člověk. Méně než bůh, to ano. Ale mnohem, mnohem více než jen člověk.

Dnes v noci ale musel provést ještě jedno kouzlo a docela se na to těšil. Chtěl pokořit Jacka Dawsona. Konečně ho donutit pochopit, jak úžasná může být síla mistra Bocorů. A pak, až jeho děti zemřou, ten detektiv pochopí, jak bláhové bylo jeho počínání, kterým riskoval životy svých dětí, totiž to, že se vzepřel Bocorovi. Pak mu teprve dojde, jak snadno je mohl zachránit, kdyby prostě spolkl svou hrdost a vzdal se vyšetřování. Pak mu už bude jasné, že on sám podepsal rozsudek smrti svých dětí, a tohle strašné poznání ho rozdrtí.

\* \* \*

Penny se na posteli prudce posadila a téměř vykřikla na tetu Faye.

Něco zaslechla. Něco jako podivný řezavý výkřik. Nebyl to lidský zvuk a byl slyšet jen slabě. Přicházel zdaleka. Možná z jiného bytu, o několik pater níž v budově. Zdálo se jí, že vyšel z vývodu horkovzdušného topení ve zdi.

Napjatě čekala. Čekala minutu. Dvě minuty. Tři minuty.

Ten výkřik už se neopakoval. A také už neslyšela žádné další podivné zvuky.

Ale ona věděla, co slyšela a co to znamená. Přicházejí si pro ni a pro Daveyho. Už jsou na cestě k ní. A brzy tady budou.

\* \* \*

Tentokrát se milovali pomalu, líně a až bolestně něžně a strávili spoustu času mazlením, broukáním a jemňounkým hlazením. Později si vzpomínali jen na spoustu snových pocitů: pocit vznášení se, pocit, že jejich těla jsou tvořena jen slunečním světlem, a pocit nekonečného pádu. Tentokrát jejich milování nebylo ani tak sexuálním aktem jako spíše splynutím duší, které zprostředkovala jejich těla. A když konečně Jack vytryskl hluboko do jejího sametového klína, zdálo se mu, že oba tají a stávají se jedinou bytostí, a věděl, že ona cítí to samé.

"To bylo nádherné."

"Překrásné."

"Lepší než chleba s cibulí a burákovou pomazánkou?"

"Skoro."

"Ty ničemo."

"Hej, víš, že chleby s cibulí a burákovou pomazánkou jsou náhodou vynikající?!"

"Miluju tě," řekl jí.

"Jsem ráda," usmála se.

Tak tohle už byl pokrok.

Stále se ještě nemohla donutit k tomu, aby řekla, že ho miluje. Ale to ho nijak zvlášť netrápilo. Věděl, že to tak je.

Seděl na kraji postele a oblékal se.

Ona stála na druhé straně postele a navlékala si svůj modrý župan.

Oba dva se lekli, když zahlédli ten náhlý prudký pohyb. Záramovaný plakát z výstavy umění Jaspera Johna se utrhł ze zdi a spadl na zem. Byl to veliký plakát, skoro metr krát metr, záramovaný do skla.

Na chvíli to vypadalo, že jen tak chvějivě visí ve vzduchu, a pak se s obrovským třesknutím zřítíl na podlahu v nohách postele.

"Sakra!" vykřikl Jack.

"Co to bylo?" ulekla se Rebecca.

Náhle se s bouchnutím otevřely dveře skříně, zabouchly se a znovu se rozlétly dokořán.

Komoda se šesti zásuvkami se odlepila od zdi, pohnula se směrem k Jackovi, který jí taktak stačil uskočit z cesty, a pak se ten velký kus nábytku zřítíl na podlahu s prasknutím jako výbuch bomby. Rebecca ucouvla ke zdi a stála tam ztuhlá, s vytřeštěnými očima a rukama zaťatými do pěstí.

Vzduch se ochladil. Pokojem se proháněl víchr. Nebyl to jen průvan, ale vítr, skoro tak silný jako ten, který se dnes večer proháněl ulicemi města. Ale přesto tu nebyl žádný otvor, kudy by sem vítr mohl pronikat. Dveře i okna byly zavřené.

A teď se zdálo, že neviditelné ruce popadly záclony na okně a odtrhly je od tyče, na které visely, a pak se utrhla i tyč a něco ji odmrštilo stranou.

Z nočních stolků vyjely zásuvky a spadly na podlahu, kde se z nich vysypal jejich obsah.

Ze zdi ze začalo odloupávat pár pruhů tapet. Odlupovaly se nahoře a pomalu se stáčely dolů.

Jack zmateně a zděšeně přemýšlel, ale nemohl přijít na nic, co by měl udělat.

Zrcadlem na zdi se rozběhla síť prasklin.

Ta neviditelná přítomnost v místnosti servala pokrývku z postele a mrštila ji na komodu na zemi.

"Dost!" vykřikla Rebecca na prázdný vzduch kolem. "Dost už!"

Ale ten neviditelný vetřelec neposlechl.

Tenká látka pod pokrývkou byla stržena z postele. Zavířila vzduchem, jako by náhle oživila a mohla létat, a pak dopadla do rohu místnosti, kde se znovu zhroutila do beztvareho kusu látky.

Prostěradlo se začalo ve dvou rozích odchlípnout.

Jack je přidržel.

Druhé dva rohy se odchlíply také.

Jack se snažil prostěradlo udržet. Byl to naprosto bezvýznamný pokus postavit se té síle, která demolovala pokoj, ale nic jiného ho nenapadlo. Ale on věděl, že prostě musí něco udělat. Prostěradlo mu bylo okamžitě vytrváno z rukou s takovou silou, že až ztratil rovnováhu. Zavrával a padl na kolena.

Na kulatém televizním stole se sama zapnula televize a zvuk vylétl na maximum. Na obrazovce tančila nějaká tlustá žena s kočkou a tisícihlasý sbor pěl chválu na kočičí potravu od Puriny.

Jack se postavil.

Povlečení matrace se z postele vzneslo do vzduchu, kde se svinulo do klubka, a to se vrhlo na Rebeccu.

V televizi vyřvával George Plimpton jako pavián něco o výhodách podniku Intellivision.

Matrace teď byla úplně holá. Její potah zapraskal a objevila se v něm trhlinka. Látka se roztrhla přesně uprostřed od nohou až k hlavě a z trhliny vylétla vycpávka a několik uvolněných pružin, které se vlnily jako kobry, tančící podle nějaké neslyšné hudby.

Odlouplo se několik dalších pruhů tapet.

V televizi řečnil nějaký zastánce American Beef Council o výhodách konzumování masa, zatímco vedle něj nějaký kuchař krájel krvavé bifteky. Dveře skříně se rozlétly tak prudce, až částečně vypadly z pantů, a nakřivo zavěšené jen bezmocně drnčely.

Televizní obrazovka explodovala. Současně se zvukem tříštěného skla v ní bylo vidět letný záblesk světla a proužek dýmu.

Náhle bylo ticho.

Nic se nehýbalo.

Jack se ohlédl, co dělá Rebecca.

Vypadala užasle a zhrozně.

Zazvonil telefon.

Jakmile Jack uslyšel zvonění, okamžitě věděl, kdo volá. Popadl sluchátko, přidržel si ho u ucha, ale neřekl nic.

"Vy lapáte po dechu jako pes, detektive Dawsons," řekl Lavelle. "Líbilo se vám to? Vypadá to, že vás tahle malá ukázka docela nadchla."

Jack se třásl tak prudce a nekontrolovatelně, že se nemohl spolehnout ani na svůj hlas. Neodpověděl, protože nechtěl, aby Lavelle slyšel, jak hrozný má strach.

A kromě toho se zdálo, že Lavella ani nezajímá, co by mu Jack mohl říci. Nečekal na odpověď a řekl: "Až uvidíte své děti - mrtvé, zohavené, s očima vytrhanými z důlků a okousanými rty, s prsty, prokousanými až na kost - , vzpomeňte si, že jste je mohl zachránit. Vzpomeňte si, že vy sám jste podepsal jejich ortel. Vy jste zodpovědný za jejich smrt tak určitě, jako kdybyste je viděl stát před vlakem a ani jste se neobtěžoval je varovat. Zahodil jste jejich životy, jako by to pro vás bylo smetí."

Jack vychrlil úplnou záplavu slov, ještě než si uvědomil, že se chystá promluvit: "Ty zkurvenej zatracenej parchante, neopovaž se jim zkržvit ani vlasek na hlavě. Neopovaž se ..."

Lavelle zavěsil.

"Kdo ..." zarazila se Rebecca.

"Lavelle."

"Chceš říct ... že všechno tohle?"

"Teď už věříš na kouzla? A čáry? Na voodoo?"

"Bože můj."

"Já tomu už teda věřím."

Rozhlédla se po zdemolovaném pokoji, potřásla hlavou, ale nemohla popřít to, co před chvílí sama viděla. Jack si vzpomněl na svou vlastní nedůvěru, když mu Carver Hampton vyprávěl o těch padajících láhvích a černém hadu. Teď už ale nepochyboval. Jen se bál. Vzpomněl si i na ta hrozně zohavená těla, která viděl dnes ráno. Srdce se mu divoce rozbušilo. Náhle se nemohl nadechnout. Chtělo se mu zvracet. Stále ještě držel v ruce sluchátko. Vytočil číslo. Rebecca se zeptala: "Komu voláš?" "Faye. Musí rychle někam odvést děti." "Ale Lavelle nemůže vědět, kde teď jsou." "Nemohl ani vědět, kde jsem já. Nikomu jsem neřekl, že k tobě jedu. Nikdo mě sem nesledoval, to vím jistě. Nemohl prostě vědět, kde jsem - a přesto to věděl. Takže pravděpodobně ví, i kde má najít moje děti. Sakra, proč to nezvoní?" Zalomcoval vidlicí, až naskočil znovu normální tón, a znovu vytočil Fayino číslo. Tentokrát se mu ozval hlas, který mu řekl, že dané číslo není v provozu. Jistěže to nebyla pravda. Praštil sluchátkem: "Lavelle nějak poškodil Fayin telefon. Musíme se tam hned dostat. Ježíši, musíme je dostat z toho bytu!" Rebecca ze sebe strhla župan, natáhla si džíny a svetr, který rychle vytáhla ze skříně. Už byla napůl oblečená. "Neboj se," vyhrkla. "To bude v pořádku. Dostaneme se tam dřív, než Lavelle." Ale Jacka se začínal zmocňovat pocit nevolnosti z toho, že už je možná pozdě.

## 5. KAPITOLA

Lavelle seděl zase sám ve své tmavé ložnici osvětlené jen fosforeskujícím světlem padajícího sněhu za okny a ještě jednou natáhl svoji mysl vzhůru a ponořil se do těch nehmamatelných řek nečisté energie, které se rozpínaly nad nočním městem.

Tentokrát svoji kouzelnou moc nejen poplenil, ale naprosto vyčerpal. Vyvolat poltergeista a kontrolovat jeho činnost - což právě před pár minutami udělal, aby mohl předvést Jacku Dawsonovi svoji moc - byl jeden z nejvíce vyčerpávajících rituálů černé magie.

Naneštěstí ale poltergeist nemohl být použit ke zničení nepřátel. Poltergeisti byli v nejlepším případě šprýmaři a v nejhorším zlomyslní duchové, kteří ale nikomu neublížovali. Kdyby se Bocor pokusil vyvolat takového ducha a přikázal mu, aby někoho zabil, pak by se ten duch mohl uvolnit zpod jeho kontroly a obrátit svou moc proti němu samotnému. Ale takový poltergeist se dal skvěle použít jako malá demonstrace Bocorových sil a taková ukázka mívala vždyžádaný efekt. Ze skeptiků se stávali věřící. Odvážní měkli a ti, kteří v působení voodoo a nadpřirozených sil už věřili, se po takové ukázce stávali pokornými a zděšenými poslušnými sluhy, kteří se horlivě snažili vyplnit všechno, co od nich Bocor požadoval.

Lavellovo houpací křeslo tiše vrzalo.

Lavelle se usmíval do tmy.

Z noční oblohy do něj proudila síla.

A Lavelle jí brzy překypoval.

Spokojeně si povzdechl, protože se cítil jako znovuzrozený.

Za chvíli začne zábava.

Vraždění.

\* \* \*

Penny se na posteli posadila a poslouchala.

Ty zvuky se ozvaly znovu. Něco jako škrábání a sykání. Něco slabě bouchlo, cinklo a zase bouchlo. Odněkud zdaleka bylo slyšet chrastění a řinčení.

Zdaleka, ale přibližovalo se.

Rozsvítila noční lampičku vedle postele. Na podlahu se rozlil kruh hřejivého světla.

Davey klidně spal. Ty zvláštní zvuky ho ani v nejmenším nerušily. Mohla ho okamžitě vzbudit, kdyby bylo třeba, a jediný výkřik by přivolal tetu Faye a strýčka Keitha.

Ten řezavý výkřik se ozval znovu. Zněl slabě, ale možná už ne tak slabě jako předtím.

Penny vstala z postele a šla k prádelníku, který byl při slabém světle lampičky ve tmě sotva znatelný. Ve zdi nad ním byl asi třicet centimetrů od stropu vývod ventilačního a tepelného rozvodu. Zaklonila hlavu, aby ty vzdálené zvuky slyšela lépe, a začínala být přesvědčená, že je sem nesou kovové stěny ventilačních šachet ve zdech.

Vylezla na prádelník, ale ten vývod byl pořád ještě asi třicet centimetrů nad její hlavou a tak zase slezla dolů. Vzala polštář ze své postele a položila ho na prádelník. Pak tam přidala ještě dva polštářky ze židlí u okna. V duchu si blahopřála ke své chytrosti a vynalézavosti. Pak znovu vylezla nahoru, a když se, natáhla a postavila na špičky, mohla už přiložit ucho na mřížku, která zakrývala ventilační vývod.

Myslela si předtím, že ti skřeti jsou v jiných bytech nebo v chodbách o několik pater níž. Myslela si, že ventilace přenáší pouze jejich zvuky. Ale teď sebou trhla, protože si uvědomila, že ventilační šachty nepřenášejí jenom ty zvuky, ale že skřeti lezou v přímo v nich. Tak tudy se chtěli dostat do jejich ložnice. Ne, dveřmi ani oknem ani žádnou tajnou chodbou ve skříní. Byli ve ventilačních šachtách a plazili se tudy nahoru budovou. Plížili se a spěchali horizontálními šachtami a namáhavě šplhali svislými šachtami, ale přibližovali se stále blíž a blíž stejně jistě jako teplý vzduch, který sem stoupal z velkého kotle dole ve sklepech.

Penny se celá třásla, zatínala zuby a chvěla se strachem, kterému se ale odmítala poddat, a přiložila na mřížku obličej a

pokusila se podívat dovnitř do šachty. Byla tam černočerná tma, jako někde v hrobě.

\* \* \*

Jack se nakláněl nad volantem dopředu a snažil se rozeznat něco na zasněžené ulici, kterou měli před sebou. Přední sklo zamrzalo. Podél jeho okrajů se už vytvořila tenká mléčně bílá vrstva ledu a pomalu se rozšiřovala. Stěrače pokrývala vrstva sněhu, ze kterého se pomalu stával led.

"Funguje to topení vůbec?" zeptal se, i když sám cítil na tváři závaný tepla.

Rebecca se naklonila a zkontrolovala topení. "Běží naplno," oznámila mu.

"Večer určitě začalo pořádně mrznout."

"Musí tam být aspoň deset stupňů pod nulou. A při tom větru je tam možná ještě chladněji."

Po hlavních ulicích přejížděly kolony sněžných pluhů, ale s padajícím sněhem si stejně nemohly dostatečně poradit.

Sníh se řítí dolů v oslepujících vrstvách tak silných, že nebylo vidět dál než na jeden blok domů. A co horšího, do sněhu na zemi se opíral zuřivý vítr a hnál ho zpátky na chodník, kudy teprve před chvilkou projely sněžné pluhy.

Jack očekával, že se k Jamisonům dostanou brzy. Na ulicích nebylo dnes večer mnoho aut. A navíc měl v autě policejní sirénu, kterou okamžitě vyhodil na střechu a zapnul, jakmile se posadili do vozu, aby mu i těch pár aut rychle uhnulo z cesty. Očekával, že už za deset minut bude Penny a Daveyho držet v náručí. Ale teď to vypadalo, že jim ta cesta bude trvat nejméně dvakrát déle.

Pokaždé, když se snažil jet rychleji, začalo auto dostávat smyk i přesto, že na všech pneumatikách byly řetězy.

"Pěšky by to snad bylo rychlejší!" zuřivě vyštěkl Jack.

"Budeme tam včas," řekla Rebecca.

"Co když tam Lavelle už je?"

"Není. Nemůže tam být."

A pak ho napadla strašlivá myšlenka, kterou ani nechtěl vyslovit, ale nemohl se zastavit: "A co když nám volal už od Jamisonů?"

"Ne," odpověděla mu Rebecca.

Ale Jack byl tou strašlivou možností úplně posedlý, a i když to nechtěl vyslovit, nemohl zastavit své myšlenky, které před ním vyvolávaly hrůzné obrazy.

"Co když je zabil všechny ..."

(Zohavená těla.)

"... zabil Penny i Daveyho ..."

(S očima vytrhanýma z důlků.)

"... co když zabil i Faye a Keitha ..."

(S prokousanými hrdly.)

"... a pak mi zavolal přímo odtud ..."

(Prsty rozkousané na kost.)

"... zavolal rovnou z jejich bytu prokrista ..."

(S okousanými rty a utrhanými ušima.)

"... když stál nad jejich mrtvolami!"

Rebecca se ho snažila přerušit, ale Ted' na něj vykřikla: "Přestaň se mučit, Jacku! Budeme tam včas."

"Jak to sakra víš, že tam budeme včas?" obořil se na ni, i když sám nevěděl, proč na ni křičí. Rozkřikl se prostě proto, že byla tady, protože se nemohl vrhnout na Lavella ani na to počasí, které ho tady zdržovalo, a protože se na někoho prostě musel obořit, nebo by se z toho rostoucího napětí zbláznil.

"To nemůžeš vědět!"

"Já to vím," trvala klidně na svém. "Jen jed'."

"Zatraceně, přestaň mě uklidňovat!"

"Jacku ..."

"On má moje děti!"

Zrychlil příliš prudce a auto okamžitě dostalo smyk k pravému kraji silnice.

Pokusil se udržet jejich dosavadní směr a točil volantem místo toho, aby se smyku poddal a otočil se jeho směrem, a než si uvědomil svůj omyl, auto se začalo otáčet a na chvíli tak jeli po straně - a Jacka se zmocnil příšerný pocit, že narazí do obrubníku tak rychle, že se převrátí. Ale místo toho se auto otočilo o plných stoosmdesát stupňů a klouzali teď ulicí pozpátku a předním sklem se dívali tam, odkud přijeli místo tam, kam měli jet. A pořád se ještě točili a točili, jako na kolotoči, až se konečně auto zastavilo.

Jack se otfásl, když si uvědomil, co se jim mohlo stát, ale věděl, že nemohou plýtvat časem a zůstat tu, a tak okamžitě nastartoval znovu. Ted' točil volantem ještě opatrněji než předtím a zrychloval jen velmi pomalu a pozorně.

Během toho smyku ani on ani Rebecca nepromluvili, vlastně neměli čas ani vykřiknout strachem ani překvapením:

Nikdo z nich nepromluvil až k příštímu bloku.

Jack pak řekl: "Promiň."

"To nic."

"Neměl jsem na tebe tak vyjet."

"Já tomu rozumím. Měl jsi hrozný strach."

"Ten ještě pořád mám. To není omluva. Bylo to ode mě hloupé. Jestli nás zabiju, ještě než se tam dostaneme, nijak jim nepomůžu."

"Já vím, co teď prožíváš," řekla teď ještě tišeji než předtím. "To je v pořádku. A všechno v pořádku bude."

Jack věděl, že ona opravdu rozumí všem těm myšlenkám a emocím, které se mu honily hlavou a téměř ho trhaly na kusy.

Rozuměla mu lépe než jenom jako přítelkyně a milenka. Nebyli ani jako dvě osoby. Jejich myšlenky, vjemy a pocity byly v dokonalé harmonii jeden s druhým. To už byla dlouhá doba, kdy se cítil někomu takhle blízko. Vlastně to bylo už osmáct měsíců. Od Lindiny smrti. Možná, že to nebylo ani tak dlouho, když se vezme v úvahu, že už nikdy nečekal, že se něco takového znovu stane. Bylo skvělé, že už nebyl sám.

"Už tam skoro jsme, ne?" zeptala se ho.

"Za dvě nebo tři minuty," řekl a nakláněl se přitom ještě víc dopředu a nervózně se snažil rozeznat kluzkou, zasněženou ulici před sebou.

Stěrače pokryté tlustou vrstvou ledu hlučně škrábaly po skle dopředu a dozadu a s každou vteřinou odstraňovaly ze skla méně a méně sněhu.

\* \* \*

Lavelle vstal ze svého houpacího křesla.

Přišel čas, aby navázal spojení s malými útočníky, kteří vylezli z jámy a teď se plížili k Dawsonovým dětem.

Aniž by rozsvítil nějaké světlo, šel Lavelle k prádelníku, otevřel jednu ze zásuvek a vytáhl odtud hrst hedvábných stuh. Pak šel k posteli, položil stuhu na zem a svlékl se. Nahý se posadil na kraj postele a uvázal si na pravý kotník fialovou stuhu a na levý bílou. Přestože byla tma, neměl vůbec potíže s rozeznáváním jednotlivých barev. Kolem hrudníku přímo v oblasti srdce si uvázal dlouhou rudou stuhu. Kolem pravého zápěstí zelenou a kolem levého černou. Ty stuhu představovaly symbolické spojení, které mu hned po skončení obřadu pomůže navázat kontakt s útočníky z jámy.

Jeho záměrem nebylo ovládnout je a kontrolovat každý jejich pohyb. Nemohl by to udělat, ani kdyby chtěl. Když už je vyvolal z jámy a poslal za kořistí, tak rozhodovali o způsobu zabítí a strategii sami, dokud se nevypořádali se zamýšlenou obětí.

Účelem tohoto rituálu se stuhami bylo pouze umožnit Lavellovi účastnit se vraždy Dawsonových dětí osobně. Když se s útočníky spojí, bude vidět jejich očima, slyšet jejich ušima a cítit jejich těly. Až se jejich jako břitvy ostré drápy zaboří do těla Daveyho Dawsona, Lavelle bude cítit trhající se maso ve svých vlastních rukou. A až jejich zuby prokousnou Penninu krční žílu, Lavelle na svých rtech ucítí teplou kůži jejího krku a ochutná kovově sladkou příchut' její krve.

Celý se při té myšlence roztřásl nadšením.

A jestli si to dobře načasoval, Jack Dawson přijde k Jamisonům do bytu právě v okamžiku, kdy budou útočníci rvát jeho děti na kusy. Detektiv by tam měl přijít právě včas, aby viděl, jak se vrhají na Penny a Daveyho. A i když se je bude pokoušet zachránit, přijde na to, že ti útočníci se nedají zahnat nebo zabít. Bude tam muset zůstat bezmocně stát a dívat se, jak na něj stříkají proudy drahocenné krve jeho dětí.

A to na tom bude to nejlepší.

Ano. Ano.

Lavelle zasténal.

Celý se třásl očekáváním.

Na nočním stolku stála malá lahvička kočičí krve. Namočil do ní dva prsty a udělal si na každé tváři jednu skvrnu. Pak namočil oba prsty ještě jednou a na nahé hrudi si nakreslil jedno jednoduché vévé.

Lehl si na záda na postel.

Díval se na strop a začal tiše zpívat.

Brzy se jeho duch přenesl jinam. Úspěšně navázal opravdové spojení, které symbolizovaly stuhu na jeho těle, a teď byl s těmi bytostmi ve ventilačním systému budovy, ve které byl byt Faye a Keitha Jamisonů. Ty bytosti byly jen asi dvě odbočky a možná osm metrů od vývodu ventilace v pokoji obou dětí.

Děti byly blízko.

Ta dívka ležela blíž než chlapec.

A jako ti malí útočníci i Lavelle cítil její přítomnost. Blízko. Velmi blízko. Ještě jednou zabořit, pak rovně a pak zabořit ještě naposledy.

Blízko.

Přišel čas.

\* \* \*

Penny stála na prádelníku a dívala se dovnitř ventilačního vývodu. Uslyšela nějaký hlas ze zdi, ale Ted' už nezněl tak zdaleka. Byl to tichý ostrý a studený hlas, který jí rázem zmrazil krev v žilách. Volal její jméno: "Penny? Penny?"

Skoro upadla na zem, když se spěšně snažila dostat z prádelníku dolů.

Utíkala k Daveymu, popadla ho a zatřásla s ním. "Vzbud' se!"

Davey, probud' se!"

Nespál sice dlouho, ne víc jak čtvrt hodiny, ale přesto už ji sotva vnímal. "Cože? Co?"

"Už jdou," řekla mu. "Jdou sem. Musíme se rychle obléct a vypadnout odsud. Rychle. Oni už jdou!"

Začala volat tetu Faye.

\* \* \*

Jamisonovic byt byl ve dvanáctipatrové budově na křižovatce, kterou sněžné pluhy ještě nestačily protáhnout. Na silnici leželo skoro dvacet centimetrů sněhu. Jack jel jen pomalu a několik metrů to šlo hladce, ale pak kola zapadla do nějaké prohlubiny plné sněhu. Na chvíli si oba mysleli, že zapadli, ale pak Jack zkusil trochu couvnout, a když se znovu rozjel, mohli pokračovat v jízdě. Když už byl skoro u domu, sešlápl brzdu a auto pár metrů klouzalo, než před domem zastavilo.

Otevřel dveře a vydrápal se ven. Náraz mrazivého větru ho zasáhl jako kladivo. Stáhl hlavu mezi ramena a obešel auto, aby se dostal na chodník. Sníh ho tak oslepoval, že ani neviděl, jak jeho poryvy smetají z chodníku jehličky sněhu a vrhají mu je do tváře.

Když se Jack konečně vydrápal po schodech a vstoupil skleněnými dveřmi na chodbu, zjistil, že Rebecca tam už je. Letmo ukázala vyplašenému vrátnému svůj odznak a identifikační kartu a řekla: "Policie."

Vrátný byl silný padesátník s vlasy stejně bílými jako sníh venku. Seděl u stolu blízko výtahů, popíjel kávu a schovával se před bouří. Pravděpodobně to byl denní vrátný, jenž teď v noci jen zaskakoval za toho, který měl mít noční směnu. Bylo také možné, že tu je nový, protože ho tu Jack ještě nikdy večer neviděl. Chodíval si sem občas večer vyzvednout děti.

"Co se děje?" zeptal se vrátný. "Něco se stalo?"

Tohle nebyl dům, kde by lidé byli zvyklí na to, že se něco děje. Byly tu prvotřídní byty a i nejmenší náznak nějakého problému by stačil, aby tu vrátný zbledl jako stěna.

Jack zmáčkl přivolávací tlačítko výtahu a řekl: "Jdeme nahoru do bytu Jamisonových. Jedenácté patro."

"Já vím, v jakém patře bydlí," řekl zmateně vrátný a vstal tak rychle, že vrazil do stolu a téměř si převrhl šálek kávy.

"Ale proč ..."

Dveře výtahu se otevřely.

Jack a Rebecca rychle vešli dovnitř.

Jack ještě na vrátného zavolal: "Přineste záložní klíč! Doufám jen, že ho nebudeme potřebovat."

Protože jestli ho potřebovat budeme, pomyslel si, bude to znamenat, že v tom bytě není nikdo naživu, aby nás pustil dovnitř.

Dveře výtahu se zavřely. Kabina začala stoupat.

Jack sáhl do kapsy kabátu a vytáhl svůj revolver.

I Rebecca vytáhla zbraň.

Světlo v panelu nade dveřmi je informovalo, že jsou právě ve třetím patře.

"Dominicku Carramazovi zbraně nepomohly," řekl rozčesane Jack a podíval se na svůj Smith & Wesson.

Čtvrté patro.

"Stejně je nebudeme potřebovat," řekla mu Rebecca. "Dostali jsme se sem dřív než Lavelle. Víš to."

Ale její hlas nezněl přesvědčivě.

Jack věděl proč. Trvalo jim celou věčnost, než se sem dostali. Zdálo se stále méně pravděpodobné, že sem dorazili včas.

Šesté patro.

"Proč tady ty výtahy jezdí tak pomalu?" nervózně se zeptal Jack.

Sedmé patro.

Osmé.

Deváté.

"Tak se sakra pohni!" domlouval Jack výtahu, jako kdyby ten příkaz mohl jeho pohyb zrychlit.

Desáté patro.

Jedenácté.

Dveře se konečně otevřely a Jack z nich vyběhl ven.

Rebecca v těsném závěsu za ním.

Jedenácté patro vypadalo tak poklidně a obyčejně, že Jacka přepadlo pokušení doufat.

Prosím, Bože, prosím.

V tomto patře bylo sedm bytů. Jamisonovi bydleli přímo u výtahu.

Jack se postavil k jejich dveřím. Pravou ruku měl pokrčenou a revolver si držel těsně u obličeje. Hlaveň ukazovala na vteřinu přímo do stropu, ale pořád byla připravená k výstřelu.

Rebecca se postavila ke druhé straně dveří, přesně proti němu a zaujala podobný postoj.

Ať jsou ještě naživu. Prosím. Prosím.

jejich oči se setkaly. Přikývla. Připravená.

Jack zabušil na dveře.

\* \* \*

Lavelle ležel na lůžku ve tmavém pokoji a rychle a zhluboka dýchal. Vlastně spíš oddechoval jako pes.

Ruce měl podél boků zaťaté a prsty zkrívené a ztuhlé jako drápy. Většinou jimi nehýbal, ale občas sebou prudce trhal a protínal prázdný vzduch, nebo zuřivě drápal prostěradlo.

Skoro bez přestání se třásl. Každou chvíli sebou trhal a kroutil se, jako kdyby jím projel elektrický proud, a zase dopadal zpátky na postel tak prudce, až pod ním matrace protestně sténaly.

Ale Lavelle byl v hlubokém transu a křeče nevnímal.

Zíral přímo vzhůru do stropu, skoro nemrkal, ale přesto neviděl ani strop, ani nic jiného v místnosti. Viděl úplně jiná místa v úplně jiné části města a sdílel své pocity s horlivou smečkou malých zabijáků, se kterými se v duchu spojil.

Zasyčel.

Zasténal.

Zaskřípal zuby.

Trhl sebou a zkroutil se.

A pak zase ležel klidně.

Zahal prsty do prostěradla.

Zasyčel tak zuřivě, že do okolní tmy vyprskl spršku slin.

Náhle začal trhat nohama. Zuřivě jimi bubnoval do matrací.

Zavrčel.

Chvilí ležel klidně.

Pak začal prudce oddechovat. Začichal. Znovu zasyčel.

Cítil tu dívku. Penny Dawsonovou. Voněla překrásně. Sladce. Mladě. Svěže. Křehce.

Chtěl ji.

\* \* \*

Faye otevřela dveře, a když uviděla Jackův revolver, vyděšeně se na něj podívala a řekla: "Můj Bože, co to máš? Co děláš? Víš, jak nesnáším zbraně. Dej tu věc pryč."

Pak ustoupila, aby mohl Jack vejít dovnitř, a on z jejího chování poznal, že jeho děti jsou v pořádku. Ulehčeně si povzdychl. Ale hned se zeptal: "Kde je Penny? A kde Davey? Jsou v pořádku?"

Faye pohlédla s úsměvem na Rebeccu, a pak si uvědomila, na co se jí Jack ptá. Zamračila se a řekla: "V pořádku? No jistěže jsou v pořádku. Je jim dobře. Možná, že já sama žádné děti nemám, ale vím, jak se o ně starat. Ty si myslíš, že bych dopustila, aby se těm dvěma drahouškům něco stalo? Proboha Jacku, já ... "

"Nesledoval tě někdo, když jsi je vezla ze školy?" zeptal se rychle.

"A vůbec, co měl celý ten nesmysl znamenat?" chtěla vědět Faye.

"Nebyl to nesmysl. Myslel jsem, že jsem ti to už vysvětlil. Tak sledoval tě někdo? Doufám, že jsi dávala pozor, nebo ne?"

"Jistě, jistě, jistě. Dávala. Nikdo nás nesledoval. A nemyslím si ... "

Vešli z chodby do obývacího pokoje a Jack se hned rozhlédl, jestli neuvidí děti.

"Faye, kde ksakru jsou?"

"Proboha nemluv se mnou tímhle tónem. Co si ... "

"Zatraceně, Faye!"

Ucouvla před ním. "Jsou v pokoji pro hosty. S Keithem," řekla rychle podrážděným tónem. "Ve čtvrt na deset šli spát, přesně jako jindy a mysleli jsme, že už dávno spí, když najednou Penny začala křičet ... "

"Křičet?"

"... a řekla, že v jejich pokoji jsou krysy. No ale jistě, že u nás nemohou být žádné ... "

Krysy!

Jack prolétl obývacím pokojem, krátkou chodbou a vrazil do pokoje pro hosty.

Noční lampičky vedle postelí a velká stojací lampa v rohu svítily naplno, stejně jako velký lustr na stropě.

Penny a Davey stáli u nohou postele, stále ještě v pyžamech. Když uviděli Jacka, vykřikli šťastně: "Tati! Tati!" A pak se k němu oba vrhli a objali ho.

Jack tak překypoval radostí a vděkem, když je uviděl naživu a nezraněné, že se chvíli nezmohl ani na slovo. Jen je popadl do náruče a pevně je k sobě přitiskl.

Přesto, že všechna světla v místnosti svítla naplno, Keith držel v ruce baterku. Stál u prádelníku, baterku zvedal vysoko nad hlavu a snažil se posvítit do ventilační šachty za mřížkou na zdi. Otočil se k Jackovi a zamračeně řekl:

"Tady se děje něco divného. Já ... "

"Skřeti!" vyhrkla Penny a objala Jacka. "Jdou sem, tati, chtějí mě a Daveyho. Nenech je nám nic udělat, prosím. Já jsem na ně pořád čekala a čekala a hrozně jsem se bála a teď už jsou skoro tady!" Mluvila zmateně páté přes deváté a slova se z ní valila proudem. Pak se rozplakala.

"No tak," zašeptal Jack, objímal ji a hladil po vlasech. "No tak, klid. Klid."

Z obývacího pokoje sem dorazily Faye a Rebecca.

Rebecca byla jako obvykle chladnokrevná a klidná. Otevřela hned skříň a začala sundávat oblečení z věšáků.

"Nejdřív Penny vykřikla," vysvětlovala Faye, "že mají v pokoji krysy, a pak začala hystericky blábolit něco o skřetech. Pokoušela jsem se jí vysvětlit, že se jí jen něco zdálo ... "

"Nezdálo!" vykřikla Penny.

"Ale zdálo," trvala na svém Faye.

"Sledovali mě celý den," řekla Penny. "A jeden z nich byl včera v noci u nás v ložnici, tati. A dneska ve školním sklepě jich byla celá spousta. Sežrali Daveyho oběd. A mně roztrhali knížky. Já nevím, co chtějí, ale pořád nás honí a jsou to skřeti, opravdoví skřeti, přísahám!"

"Dobře," kývl Jack. "Chci to všechno slyšet, každou podrobnost. Ale později. Ted' odsud musíme vypadnout."

Rebecca jim podala šaty.

"Ted' se oblečte," řekl Jack. "Ani si nemusíte svlékat pyžamo. Jen se oblečte."

Faye se zamračila: "Co se to proboha ... "

"Musíme odsud rychle dostat děti," přerušil ji Jack. "Rychle."

"Ale ty se chováš, jako kdybys těm povídačkám o skřetech opravdu věřil," řekla překvapeně Faye.

"Na skřety teda nevěřím," ozval se Keith, "ale věřím tomu, že by tu mohlo být pár krys."

"Ne, ne, ne," odporovala Faye zvýšeným hlasem. "To nemůže být pravda. Ne v téhle budově."

"Jsou ve ventilačních šachtách," bručel Keith. "Taky jsem je slyšel. Zrovna jsem se na ně chtěl podívat, když jsi sem vrazil, Jacku."

"Tiše," řekla Rebecca. "Poslouchejte."

Děti se oblékaly, a nikdo nepromluvil.

Jack nejdřív nic neslyšel. A pak ... nějaké zvláštní sykání, mumlání a chrčení.

Tohle není žádná krysa, napadlo ho.

Ve zdi něco zarachotilo. A pak se ozval škrábavý zvuk a vzteklé drápání. Pak nějaké kovové zvuky: cinkání, kukání, škrábání a bouchání.

"Můj Bože," vydechla Faye.

Jack si vzal od Keitha baterku, šel k prádelníku a zamířil světlo na mřížku, která příkrývala šachtu ve zdi. Kužel světla zářil jasně a silně, ale tmou za mřížkou proniknout nemohl.

Ve zdi něco znovu bouchlo.

Ozvalo se další syčení a tlumené vrčení.

Jack cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.

A pak se z ventilace ozval hlas. Zněl drsně a řezavě. Byl to hlas plný zloby, který nemohl patřit žádnému člověku:

"Penny? Davey? Penny?"

Faye vykřikla a ucouvla o pár kroků ke dveřím.

Dokonce i Keith, velký a poměrně silný muž, zbledl a odstoupil o kus dál. "Co to ksakru bylo?"

Jack se otočil k Faye: "Kde mají děti kabáty a boty? A rukavice?"

"Ach ... v ... v kuchyni. S-suší se."

"Přines je."

Faye přikývla, ale nepohnula se.

Jack jí položil ruku na rameno. "Přines jejich kabáty, boty a rukavice a počkej na nás u venkovních dveří."

Faye ale nemohla spustit oči z ventilátoru.

Jack s ní zatřásl. "Faye! Spěchej!"

Trhla sebou, jako by ji uhodil přes tvář, otočila se a vyběhla z ložnice.

Penny už byla skoro oblečená a vypadala, že se drží dobře. Bála se, ale ještě se ovládala. Davey ale seděl na kraji postele a snažil se neplakat, ale stejně se mu po tvářích valily proudy slz. Utíral si je dlaněmi, omluvně pokukoval po Penny a kousal se do rtů úsilím napodobit její příklad. Nohy se mu kývaly nad podlahou a Rebecca mu spěšně zavazovala boty.

Z ventilace se ozvalo: "Davey? Penny?"

"Jacku, prokrista, co se to tu děje?" zeptal se Keith.

Jack se ani neobtěžoval odpovědět, protože na odpovědi a otázky neměl ani dost času ani trpělivosti. Namířil kužel světla z baterky na mřížku a tentokrát zahlédl nějaký pohyb. Objevilo se tam něco stříbřitého, žhnulo to tam a blikalo jako žhavě bílý oheň - pak to zhaslo a zmizelo. Místo toho se tam teď objevilo něco tmavého, pohnulo se a zatlačilo na mřížku, jako kdyby ji chtělo vši silou vyrazit, ale zase se to odtáhlo, protože mřížka pevně držela na svém místě. Jack neviděl dost na to, aby si dokázal udělat představu, jak to stvoření v šachtě vlastně vypadá.

"Jacku. Ty šrouby," vyjekl Keith.

Jack už to ale také viděl. Šrouby se pomalu otáčely a postupně se uvolňovaly z mřížky. To stvoření v šachtě otáčelo šroubem a uvolňovalo mřížku z vnitřního rámu, na kterém držela. Ta věc u toho tiše syčela a vrčela.

"Pojďme," zašeptal Jack a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně a nevzrušeně. "No tak, rychle. Musíme odsud hned vypadnout."

Šroubek vypadl ze závitu ven. Mřížka sklouzla z vývodu šachty a zůstala viset na druhém zbývajícím šroubu na opačné straně.

Rebecca strkala děti směrem ke dveřím.

Ze šachty ve zdi se vyplížilo něco jako noční můra. Viselo to tam na zdi, jako by mělo povolenou výjimku z gravitačního zákona. Jako kdyby to mělo nohy opatřené přílnavými terčíky, jako moucha, ačkoliv nic takového nebylo vidět.

"Ježíši," vyhrkl šokovaně Keith.

Jack se otrásl, když si představil, že by se něco takhle odporného mohlo dotknout Penny nebo Daveyho.

To stvoření bylo asi tak velké jako krysa. A přinejmenším tvarem těla se také kryse podobalo: nízké, podlouhlé, s končetinami poměrně mohutnými na zvíře tak malé velikosti. Ale tady veškerá podobnost s krysou končila a začínala noční můra. Ta věc neměla žádné chlupy. Slizká kůže měla tmavou, šedozelenožlutou barvu a vypadala spíš jako houba než jako zvířecí tělo. Její ocas se vůbec nepodobal ocasu krysy. Byl dvacet nebo pětadvacet centimetrů dlouhý a u těla nejméně tři centimetry široký a článkovaný, jako jedovatý ocas škorpióna. Tenhle sice nekončil jedovatým trnem, ale ohýbal se té věci nad hřbetem stejně jako u škorpióna. Tlapy té věci také nevypadaly jako u krysy. V porovnání s tělem se zdály příliš velké a dlouhé a dělily se do tří prstů, zakončených ostrými drápy, které byly příliš dlouhé na takové zvíře. Hlava vypadala ještě neskutečněji a příšerněji než jeho tlapy. Tvořila ji zploštělá lebka s mnoha nepřírozenými rohy, nepotřebnými vypouklými a promáčklými, jako kdyby ji tvaroval nějaký amatérský sochař. Čenich byl dlouhý a špičatý, něco jako bizarní kompromis mezi vlčí tlamou a krokodýlím chřtánem. A když takhle malá příšera otevřela tlamu a zasyčela, bylo v jejích čelistech vidět snad až příliš mnoho zubů, které se uvnitř tlamy ohýbaly všemi směry. Z chřtánu jí vyšlehl překvapivě dlouhý černý jazyk a zaleskl se jako povrch syrových jater. Na konci byl rozštěpený a neustále kmítal.

Ale co vyděsilo Jacka nejvíce, byly oči té obludy. Vůbec nevypadaly jako oči. Nebylo v nich vidět ani bělmo ani zorničky, vůbec nic pevného, čeho by se jeho pohled mohl zachytit. Ve znetvořené lebce toho zvířete vypadaly spíš jako prázdné důlky, díry, ze kterých vycházelo ostré a oslnivě chladné světlo. Ta pronikavá záře vypadala, že vychází z nějakého ohně, ukrytého hluboko v lebce toho zvířete. Což samozřejmě nemohla být pravda. A přesto byla. A ta věc, přestože neměla zornice, nebyla slepá. Nemohlo být pochyb o tom, že vidí, protože když utkvěla svými ohnivými očima na Jackovi, Jack na sobě cítil ten démonický pohled, jako kdyby mu někdo nožem prodal vnitřnosti. A to byla ta další věc, která ho znepokojila. To nejhorší na těch neskutečných očích byl ten chladně smrtící a žhavě nenávidný pohled, při kterém se v člověku chvěla duše. Když se Jack díval do těch očí, přímo fyzicky cítil, jak z nich vyzáruje zlo. Neohlížeje se na zákon gravitace se ta věc s hmyzí dovedností plazila hlavou dolů od ventilačního vývodu.

V něm se objevilo druhé stvoření, které ale vůbec nevypadalo jako to první. Jeho tělo se podobalo lidskému a bylo asi třicet centimetrů vysoké, takže se ta věc v šachtě musela skrčit. Ačkoliv ale vypadala jako člověk, její nohy a ruce nebyly lidské. Připomínaly spíš tlapy té první stvůry. Byly opatřené nebezpečnými drápy a špičatými ostruhami. Její tělo vypadalo jako kluzká houba, v jeho barvě bylo méně zelené a naopak převládala šedá a žlutá. Kolem očí měla černé kruhy a v nozdách bylo vidět chvějící se černé maso. Hlava byla zdeformovaná, s tlamou od ucha k uchu, plnou zubů. A měla ty samé pekelné oči, ačkoliv menší, než ta věc připomínající krysu.

Jack si všiml, že tahle druhá věc drží zbraň, která vypadala jako miniaturní kopí. Jeho hrot byl tak ostrý, že se na jeho ostří odrazilo světlo lamp.

Jack si vzpomněl na první dvě oběti Lavellovy křížové výpravy proti rodině Carramazových, které měly více než sto bodných ran, způsobených nějakou zbraní, která nemohla být větší než kapesní nožik - ale nebyl to kapesní nožik. Doktora i laboratorní techniky to zmátlo. Ale samozřejmě je nemohlo napadnout, že ty vraždy mají na svědomí třiceticentimetroví ďáblové voodoo a že tou záhadnou zbraní není nic jiného než miniaturní kopí.

Ďáblové voodoo? Skřeti? Trpaslíci? Co jsou sakra tyhle věci zač?

Uhnětl je snad Lavelle z hlíny a pak jim vdechl život a svůj záměr?

Nebo je snad vyvolal za pomoci pentagramů, obětí a tajných zaklínání, tak, jak snad demony vyvolávají satanisté? A jsou to vůbec démoni?

Odkud vůbec přišli?

Ta bytost podobná člověku neslezla po zdi dolů jako ta věc předtím. Místo toho vyskočila ze šachty rovnou na prádelník a obrátě dopadla na nohy.

Podívala se za Jacka a Keitha a řekla: "Penny? Davey?"

Jack vystrčil Keitha přes práh ven z pokoje, sám vyběhl a přibouchl dveře.

Jen o okamžik později jedna z těch věcí - asi ta podobná člověku - narazila na dveře a začala do nich zuřivě drápat.

Děti už byly v obývacím pokoji.

Jack a Keith spěchali za nimi.

"Jacku!" vyjekla Faye. "Rychle! Vylézají z ventilace i tady!"

"Zkoušejí nás odříznout," křikl Jack.

Ježíši, tohle nedokážeme, vždyť jsou tu všude, celá tahle budova je jich plná, jsou tady všude kolem nás ...

Jack v duchu před těmihle černými myšlenkami zabouchl dveře, pevně je přidržel, zamkl a řekl si, že poraženectví a strach, které je mohou ochromit a vyděsit, jsou jejich nejhorší nepřátelé.

Faye a Rebecca na chodbě pomáhaly dětem do kabátů a bot. Od mřížky ve zdi nad dlouhou pohovkou se ozývalo pochrochtávání, syčení a nedočkavé bezeslovné mumlání. A ve tmě za otvory v mřížce se blýskaly stříbřité oči. Hlava jednoho ze šroubů se pomalu otáčela.

Davey měl obutou jen jednu botu, ale už nebyl čas.

Jack zvedl syna do náruče a křikl: "Faye, přines mu druhou botu, ať odsud konečně vypadneme."

Keith už byl venku na chodbě. Přinesl ze skříně kabáty pro sebe i Faye. Neztrácel čas oblékáním, popadl Faye za ruku a vystrčil ji ven z bytu.

Penny vykřikla.

Jack se podíval směrem k obývacímu pokoji a instinktivně se přikrčil a přitiskl k sobě Daveyho ještě pevněji.

Mřížka nad pohovkou už visela na jediném zbývajícím šroubu a z tmavé šachty se něco začínalo vynořovat.

Ale to nebyl důvod, proč Penny vykřikla. Její pozornost upoutala další obluda, která vyběhla z kuchyně. Už skoro proběhla jídelnou a řítila se z obývacího pokoje směrem k nim. Měla opět odlišnou barvu než ty první dvě, která ale nebyla o nic méně odporná. Její kůže byla také slizká, ale měla nechutně žlutobílý odstín a po celém těle něco jako zelenočerné boláky. Tahle věc byla však daleko větší než ty dvě ostatní. Skoro třikrát větší než ta věc podobná kryse. Připomínala trochu štíhlejšího leguána alespoň metr dlouhého s ještěřím ocasem a hlavou. Ale na rozdíl od leguána měla stříbřité ohnivé oči, šest nohou a tělo tak ohebné, že se zdálo, že by se mohlo svázat do uzlů. Jen díky té ohebnosti a přizpůsobivosti těla se ta věc mohla protáhnout ventilačními šachtami. Na hřbetě měla pár blanitých křídel jako netopýr, která sice byla zakrnělá natolik, že určitě nemohla sloužit k létání, ale neustále se hrozivě rozvířala a skládala.

Ta věc se vyřítila se švihajícím ocasem z obývacího pokoje. Vrhla se k nim se široce rozevřenou tlamou a triumfálním skřekem.

Rebecca poklekla na jedno koleno a vystřelila. Na tak krátkou vzdálenost nemohla minout. A neminula. Kulka se zaryla přesně do té věci. Síla nárazu vyzvedla tu věc z podlahy a mrštila jí o kus zpátky, jako by to byl ranec hadrů. S hlasitým bouchnutím dopadla na podlahu až v jídelně.

Měla by být na kusy. Ale nebyla.

Na zdech a podlaze by měly být skvrny od krve - nebo co to vlastně kolovalo v žilách těch věcí. Ale nikde nebyla ani ta nejmenší skvrnka.

Ta věc se pár vteřin svíjela a kroutila na zádech a pak se přetočila a znovu se postavila na nohy. Stála, kymáclivě a dezorientovaně se rozhlížela, ale nebyla nijak zraněná. Teď se začala točit dokolečka za svým vlastním ocasem.

Jack si mezitím všiml té odporné věci, která se vyplížila ze šachty nad pohovkou. To, co tam teď viselo na zdi, mělo přibližně velikost krysy, ale vůbec to nevypadalo jako hlodavec. Připomínalo to spíš nějakého nestvůrného ptáka bez peří. Vejčité protáhlá hlava se kývala na dlouhém tenkém krku, který mohl docela dobře patřit nějakému menšímu pštrosu, a končila ostře zašpičatělým zobákem, který neustále sekal do vzduchu kolem. Ale ty zářící ohnivé oči vůbec nevypadaly jako ptačí a žádný pták na světě neměl místo nohou chapadla jako tenhle. Ta věc vypadala tak příšerně, že se Jackovi z toho pohledu udělalo až nevolno. A vzápětí se ze šachty vydrápala podobně odporná bytost.

"Proti těmhle zatraceným potvorám nejsou zbraně k ničemu," zachrčel Jack.

Ta leguánovitá stvůra se motala stále méně. Za chvíli se vzpamatuje a vrhne se znovu na ně.

V jídelně se objevily další z těch oblud a rychle se k nim blížily.

Jackovu pozornost upoutal skřek, který se ozval z druhého konce obývacího pokoje, tam, kde Jack předtím zabouchl dveře. Ta člověku podobná věc tam stála s kopím zdviženým vysoko nad hlavou a vřeštěla.

Za ní bylo vidět celou hordu malých zabijáků, podobných plazům, hadům, psům, kočkám, hmyzu, pavoukům a hlodavcům. V tom okamžiku si Jack teprve uvědomil, že skutečně pocházejí z Pekla. Byli to démoni, které Lavelle vyvolal z Pekel svými kouzly. I když se tahle odpověď zdála šílená, neexistovala žádná jiná, protože nebylo jiné místo, kde by se mohli zrodit takhle odporné bytosti. Všechny z nich syčely a vrčely a snažily se dostat k Penny a Daveymu tak horlivě, až se převalovaly jedna přes druhou. Všechny se od sebe naprosto lišily, ačkoliv všechny měly společně alespoň dva rysy: ty stříbřité ohnivé oči jako průzory do pece a vražedně ostré zoubky. Vypadalo to, že se otevřely samotné brány Pekel.

Jack vystrčil Penny na chodbu. S Daveym v náruči vyběhl za ní na chodbu v jedenáctém patře a spěchal za Keithem a Faye, kteří už stáli u výtahu s bělovlasým vrátným a drželi otevřené dveře.

Za Jackovými zády Rebecca třikrát vystřelila.

Jack se zastavil a otočil. Chtěl se pro ni vrátit, ale nevěděl jak to má udělat a přitom ochránit Daveyho.

"Tati! Rychle!" vykřikla Penny, napůl už ve výtahu. "Tati, rychle pryč," pobízel ho Davey a úzkostlivě se k němu přitiskl.

K Jackově úlevě Rebecca vyběhla nezraněná z bytu. Vystřelila ještě jednou a pak zabouchla dveře.

Než Jack doběhl k výtahu, Rebecca ho dohonila. Udýchaně postavil Daveyho na podlahu, všech sedm se jich včetně vrátného vmáčklo do výtahu a Keith stiskl knoflík s nápisem Přízemí.

Chvilí to trvalo, než se dveře zavřely.

"Dostanou nás, dostanou nás," plakal Davey a vyslovoval tím nahlas to, co se teď honilo hlavou i všem ostatním.

Keith znovu stiskl tlačítko, ale tentokrát ho palcem přidržel.

Dveře se konečně zavřely.

Ale Jack se necítil o nic bezpečněji.

Ted, když se mačkal s ostatními v kabině výtahu, ho napadlo, jestli by nebylo bývalo lepší, kdyby běželi po schodech. Co když ti démoni umí zastavit výtah? Co když se vplíží i do výtahové šachty a dostanou se na střešku výtahu? Co když se ta příšerná smečka nějak dostane do výtahu? Paneboženanebesích, co když ... ?

Výtah se rozjel.

Jack se podíval na strop kabiny. Byl tam nouzový východ. Cesta ven. A zároveň cesta dovnitř. Tahle strana nouzového východu byla hladká. Nebyly na ní žádné panty ani rukojeti. Pravděpodobně se ten poklop dal vytlačit ven - nebo zvenčí zdvihnout. Tam venku byl asi úchyt, který to těm démonům značně ulehčí, pokud se objeví. Ale uvnitř žádný úchyt nebyl a to znamenalo, že Jack by ten poklop nemohl držet zavřený, ani kdyby chtěl. Nemohl by těm příšerám zabránit, aby se dostaly dovnitř - kdyby sem přišly.

Bože, prosím tě, ať se sem nedostanou.

Výtah se spouštěl na dlouhých lanech dolů stejně pomalu, jako jel předtím nahoru. Desáté patro ... deváté.

Penny vzala od Faye Daveyho botu a pomohla ji Daveymu nasadit.

Osmé patro.

Vydešeným hlasem, který se chvílemi lámal, ale ve kterém stále ještě zněl její vyčítavý tón, Faye řekla: "Co to bylo, Jacku? Co to bylo v těch ventilátorech za věci?"

"Voodoo," vydechl Jack a nespouštěl přitom oči ze stupnice světel nade dveřmi, signalizující, ve kterém patře jsou.

Sedmé patro.

"Tohle je nějaký vtíp?" zeptal se vrátný.

"Myslím, že to jsou ďáblově voodoo," řekl Jack Faye, "ale nechtěj po mně vysvětlit, jak se k vám dostali nebo cokoli jiného."

Ačkoliv byla Faye otřesená a zděšená vším tím, co viděla a slyšela u nich v bytě, zeptala se: "Nezbláznil ses?"

"Skoro bych si to přál."

Šesté patro.

"Žádní voodoo ďáblově neexistují," mračila se Faye. "Nic jako ..."

"Zmlkni," okřikl ji Keith. "Tys je neviděla. Nebyla jsi v tom pokoji, když začali lézt ven."

Páté patro.

"A už jsi nebyla v bytě, když vyběhli ven i v obýváku, teto Faye," ozvala se Penny. "Ty jsi je neviděla. Jinak bys tomu věřila."

Čtvrté patro.

Vrátný se zeptal: "Paní Jamisonová, znáte tyhle lidi dobře? Nejsou ..."

Rebecca ho nevšímavě přerušila a obrátila se k Faye a Keithovi: "Jack a já pracujeme na divném případu. Je to psychopatický vrah, který tvrdí, že zabíjí své oběti pomocí voodoo."

Třetí patro.

Možná, že to ještě dokážeme, napadlo Jacka. Možná se výtah nezastaví. Možná, že se odsud ještě dostaneme.

A možná taky ne.

"Vy snad tomu voodoo nevěříte," pohlédla Faye na Rebeccu.

"Nevěřila jsem," odpověděla jí Rebecca. "Ale teď ... ano."

Jack si s ošklivým leknutím uvědomil, že i v přízemí by se to mohlo hemžit těmi malými zabijáky. Až se otevrou dveře

výtahu, může se na ně vrhnout celá ta drápající a hryzající tlupa.

"Jestli tohle má být vtip, tak ho nechápu," řekl vrátný.

Druhé patro.

Jack náhle nechtěl dojet až do přízemí a nechtěl, aby se dveře výtahu otevřely. Najednou si jen přál, aby tak mohli klesat, aby jen tak klesali celé hodiny a možná věčně.

Přízemí.

Prosím, ne!

Dveře se otevřely. Přízemí bylo opuštěné.

Vyběhli z výtahu a Faye se zastavila: "Kam teď půjdeme?"

"Rebecca a já tu máme auto ..." napadlo Jacka.

"V tomhle počasí ..."

"Máme řetězy," řekl Jack a ut'al tak všechny její námitky. "Odvezeme odsud děti pryč, budeme pořád jezdit, dokud nezjistíme, co se dá udělat."

"Půjdeme s tebou," prohlásil Keith.

"Ne," řekl Jack a postrkoval děti před sebou k východu. "Být s námi je pěkně nebezpečné."

"Nemůžeme se vrátit nahoru," namítl Keith. "Ne když tam jsou ti ... démoni nebo ďábli, či co to ksakru je."

"Krysy," řekla Faye, která se viditelně rozhodla, že se s hlodavci vyrovná mnohem snáz než s něčím nadpřirozeným.

"Jen pár krys. Jistěže se tam vrátíme. Dřív nebo později se tam budeme muset vrátit, nastražit pasti a pochyťat je."

Vlastně čím dřív tím líp."

Jack si Faye nevšímal a přes její hlavu oslovil Keitha: "Nemyslím si, že ty věci ublíží tobě nebo Faye. Ne pokud jim nebudete bránit dostat se k dětem. Pravděpodobně zabijou každého, kdo se je pokusí bránit. Proto se je od vás snažím dostat pryč. Na našem místě bych tam dnes večer už nechodil. Pár by jich tam mohlo čekat."

"Dneska večer už by mě tam nikdo nedostal," ujistil Jacka Keith.

"Nesmysl," odporovala mu Faye. "Pár krys přece ..."

"Zatraceně, ženská," rozkřikl se Keith, "to, co volalo na Penny a Daveyho, přece nebyla žádná krysa!"

Faye byla už takhle dost bledá. Ale když jí Keith připomněl ten hlas z ventilační šachty, zbělela jako stěna.

U východu se zastavili a Rebecca se zeptala: "Keith, máte někoho, kdo by vás dnes nechal u sebe přespat?"

"Jistě," řekl Keith. "Jeden z mých obchodních partnerů, Anson Dorset. Bydlí v tom samém bloku z druhé strany."

Můžeme zůstat u Ansona a Francine."

Jack otevřel dveře. Větr se mu je snažil vyrvat z ruky a znovu je zabouchnout. Skoro se mu to podařilo a do přízemní haly vletěla vlna sněhu. Jack odvrátil hlavu, aby si chránil tvář před šlehajícím sněhem, a podržel dveře ostatním.

Rebecca šla jako první, pak Penny a Davey a Faye a Keith.

Zbýval už jen vrátný. Škrábal se v bílých vlasech a mračil se: "Hej, počkejte," zavolal na Jacka. "A co já?"

"Co vy? Vám nic nehrozí," uklidnil ho Jack a chtěl vyjít ven za ostatními.

"A co to střílení nahore?"

Jack se k němu znovu otočil a řekl: "To vás nemusí zajímat. Viděl jste naše odznaky, když jsme sem přišli, ne? Jsme policajti."

"Jo, ale koho jste tam zastřelili?"

"Nikoho," řekl Jack.

Jack vyšel ven do sněhové bouře a zabouchl dveře.

Vrátný stál na chodbě, tiskl tvář ke skleněným dveřím a díval se na ně jako neoblíbený kluk, kterého ostatní nechtějí do hry.

\* \* \*

Větr byl jako kladivo.

Jehličky sněhu hřebíky.

Poryvy bouře na chodníku přesouvaly a obrušovaly sněhové závěje.

Než Jack seběhl po venkovních schodech, Keith a Faye už mizeli na druhém konci ulice a co nejrychleji spěchali k domu, kde bydleli jejich známí. Každým dalším krokem je víc a víc zastíraly hromady padajícího sněhu.

Rebecca a děti už stály u auta.

Jack musel zvednout hlas, aby přehlušil kvílení a hučení větru: "Tak rychle, rychle. Vlezte dovnitř. Vypadneme odsud." Pak si uvědomil, že něco není v pořádku.

Rebecca už položila ruku na kliku dveří, ale neotevřela je. Upřeně a strnule zírala dovnitř.

Jack přišel k ní, nahlédl oknem do auta a uviděl to, co viděla i ona. Byly tam dvě z těch bytostí. Obě stály na zadním sedadle ukryté ve stínech tak, že nebylo možné vidět, jak vypadají, ale jejich stříbřitě zářící oči nenechaly nikoho na pochybách o jejich příbuznosti s těmi útočícími zabijáky, kteří se drápali ven z ventilačních šachet. Kdyby se Rebecca nepodívala dovnitř a otevřela dveře, kdyby si nevšímla těch dvou číhajících věcí, mohly na ni zaútočit. Mohla by už teď ležet s rozeznáním hrdlem a vytrženými očima a byla by mrtvá dřív, než by si Jack vůbec uvědomil, co se děje, a mohl jí přispěchat na pomoc.

"Běž pryč," řekl jí.

Všichni čtyři odstoupili od auta a shlukli se na noční ulici k sobě.

Byli teď na zimní ulici jediní lidé. Faye a Keith dávno zmizeli z dohledu. Nejezdily tu žádné sněžné pluhy ani auta, a kolem nebyli vidět ani žádní chodci. Dokonce i vrátného omrzelo dívat se na ně a tak odešel zpátky ke stolu.

Tohle je divné, napadlo Jacka. Jak se člověk může cítit osaměle v samotném srdci Manhattanu.

"A co teď?" zeptala se spěšně Rebecca s očima upřenými na auto. Jednou rukou k sobě tiskla Daveyho a jednu měla

pod kabátem, kde pravděpodobně schovávala revolver.

"Musíme pořád chodit," řekl Jack. Tahle odpověď nebyla nejlepší, to věděl, ale byl příliš překvapený a zděšený na to, aby vymyslel něco lepšího.

Jen žádnou paniku.

"A kde?" zeptala se Rebecca.

"Půjďme směrem k avenue," navrhl.

Uklidni se. Klid. Strach je to poslední, co potřebujeme.

"Tam, kudy šel Keith?"

"Ne. Opačně. Ke Třetí avenue. To je blíž."

"Doufám, že tam jsou lidi," řekla.

"Možná tam bude i policejní hlídka."

A Penny dodala: "Já myslím, že mezi lidmi jsme mnohem bezpečnější."

"Já si to myslím také, zlato," řekl Jack. "Tak jdeme. A držte se pohromadě."

Penny vzala Daveyho za ruku.

Útok přišel naprosto nečekaně. Ta věc se na ně vyřítila s pištěním a syčením zpod jejich auta. Oči se jí leskly stříbrným světlem. Proti sněhu vypadala téměř černá. A byla rychlá a mrštná. Až příliš rychlá. Vypadala jako ještěrka. Tolik stačil Jack ve slabém světle pouličních lamp zahlédnout, než vytáhl revolver a vzpomněl si, že střely na tyhle zatracené věci vůbec neplatí. Také si stačil uvědomit, že okolní domy jsou příliš blízko na to, aby mohl vystřelit, a pak už ta věc byla mezi nimi, chrčela a prskala. Tohle všechno se odehrálo v jediné vteřině - tik - možná v ještě kratší době. Davey vykřikl a pokusil se té věci uhnout z cesty. Ale nestihl to. Ta věc se mu zakousla do boty. Davey kopl do vzduchu, ale nemohl ji setřást. Jack násilím odtlačil Penny stranou a přitiskl ji ke stěně budovy. Penny se udýchaně přikrčila. Ale ta věc začala mezitím lézt Daveymu po noze. Chlapec se ji snažil setřást, tloukl do ní a couval. Křičel o pomoc. Uklouzl a upadl. Ani tohle netrvalo déle než jednu nebo dvě vteřiny - tik, tik - a Jack měl pocit, že se mu zdá nějaký horečnatý sen, kde čas plyne tak pomalu, jak je to možné jen ve snech. Vrhle se k synovi, ale zdálo se mu, že se pohybuje vzduchem tak hustým jako sirup. Ta nestvůrná ještěrka teď stála Daveymu na hrudi, šlehala kolem sebe ohonem a drápy se mu zarývaly do kabátu a snažila se ho rozervat, aby se mu mohla dostat na břicho. Tlamu měla rozevřenou dokořán a zuby se skoro dotýkala chlapcova obličeje - ne! - a Rebecca byla rychlejší než Jack. Tik. Odtrhla tu nechutnou věc od Daveyho. Ta věc zakvílela a kousla ji do ruky. Rebecca bolestí vykřikla a upustila ji na zem. Penny křičela: "Davey! Davey! Davey!" Tik. Davey se postavil. Ta ještěrka se na něj vrhla znovu. Tentokrát ji ale chytil Jack. Chytil ji do holé ruky, protože si nahoře v Jamisonovic bytě sundal rukavice, aby mohl snadněji držet zbraň. A teď, ačkoliv se přímo třásl hnusem, tu věc odtrhl od Daveyho. Slyšel, jak se Daveyho kabát trhá v jejích drápech. Držel ji na délku paže od těla. Tik. Kůže té ještěrky byla odporně ledová a slizká, i když Jack si bůhvíproč myslel, že bude horká. Možná kvůli tomu ohni uvnitř její lebky, který na něj probleskoval očními důlky, kde by měly být oči. Ta věc se svíjela. Tik. Pokoušela se mu vytrhnout. Byla sice silná, ale Jack byl silnější. Tik. Sekala kolem sebe svými drápy. Tik. Tik. Tik, tik, tik ...

"Proč se tě to nepokouší kousnout?" vykřikla Rebecca.

"Já nevím," vyrazil udýchaně.

"Co je na tobě jiného?"

"Nevím."

Ale pak si vzpomněl na rozhovor s Nickem Iervolinem, který dnes vedli v autě, když jeli z obchodu Carvera Hamptona v Harlemu. A napadlo ho ...

Ta ještěrka měla na břiše ještě jednu zubatou tlamu. Ta se otvírala a zavírala, ale nepokoušela se Jacka kousnout o nic víc, než tlama v hlavě té nestvůry.

"Davey, jsi v pořádku?" zeptal se Jack.

"Zabij to, tati," vyjekl chlapec. Jeho hlas zněl vystrašeně, ale zraněný nebyl. "Prosím tě, zabij to. Prosím."

"Kéž bych mohl," zachrčel Jack.

Malá příšera sebou házela a trhala, svíjela se a vši silou se snažila vytrhnout z Jackova sevření. Jackovi se dělalo nevolno, ale svíral ji ještě pevněji a silněji a zarýval prsty do toho mazlavého ledového těla.

"Rebecca, co tvoje ruka?"

"Nic to není," řekla.

"Penny?"

"Já ... jsem v pořádku."

"Tak odsud rychle utíkejte. Utečte k avenue."

"A co ty?" zeptala se Rebecca.

"Já to budu držet a dám vám náskok." Ještěrka sebou mrskla. "Pak to zahodím co nejdál a poběžím za vámi."

"Nemůžeme tě tu nechat," řekla Penny zoufalým hlasem.

"Jenom pár minut," křikl Jack. "Dohoním vás. Utíkám rychleji než vy. Dohoním vás snadno. Tak už běžte. Běžte odsud, než se tu objeví další. Běžte!"

Rozběhli se, děti utíkaly před Rebeccou, až jim od pat odletovaly kusy sněhu.

Ještěrka v Jackově ruce zasyčela.

Jack se jí podíval do ohnivých očí.

V její znetvořené lebce se míhaly a plápolaly plameny, ale jejich záře ani na okamžik nezakolísala. Planula jasně a pronikavě ve všech odstínech bílé a stříbrné, ale bůhvíproč nevypadala žhavě. Naopak z ní vanul ledový chlad.

Jacka napadlo, co by se stalo, kdyby prostrčil prst těmi prázdnými důlky do toho ohně za nimi. Je tam opravdu oheň,

nebo je to jen nějaká iluze? A jestli tam oheň je, spálil by se? Nebo by zjistil, že plameny jsou stejně ledové, jak vypadají?

Bílé plameny se míhaly.

Studené plameny. Syčení.

Ty dvě ještěřčí tlamy se zakusovaly do nočního vzduchu.

Jack se najednou chtěl do toho podivného ohně podívat hlouběji.

Přidržel si ni věc blíž u očí.

Zažíval se do jejich prázdných očních důlků.

Plameny vířily a šlehaly.

Měl takový pocit, že za tím ohněm je něco, něco úžasně důležitého, něco úžasného, co už skoro v těch jiskřících očích zahlédl.

Přidržel si tu ještěřku ještě blíž.

Ted' už měl tvář jen pár centimetrů od její tlamy.

Cítil, jak ho osvětluje ta neskutečná záře jejích očí.

To světlo bylo hořce ledové.

Žhavé.

Fascinující.

Upřeně se díval do toho ohně uvnitř ještěřčí lebky.

Plameny se už téměř rozdělily, téměř už viděl, co se za nimi skrývá.

Nakrčil obočí, aby lépe viděl.

Chtěl té záhadě konečně porozumět.

A ta záhada ležela za tím ohnivým závojem.

Jack chtěl, potřeboval, musel té záhadě porozumět.

Bílé plameny.

Plameny sněhu a ledu.

Plameny, které skrývaly úžasné tajemství.

Plameny, které na něj kývaly ...

Kývaly ...

Skoro ani neslyšel, jak se za ním otevřely dveře auta. Ty ještěřčí oči ho dostaly a téměř zhypnotizovaly. Sněhem bičovanou ulici vnímal jen zdálky. Ještě pár vteřin a byl by býval ztracen. Ale ty věci si to nenačasovaly správně.

Otevřely dveře auta o chvíli dřív a on to slyšel. Otočil se a odhodil ještěřku do bouřlivé tmy co nejdál.

Nepočkal ani, aby se podíval, kam dopadla, ani na to, co vyběhne z jejích auta.

Jen běžel.

Rebecca a děti před ním už doběhly k avenue. Jack viděl, jak na rohu zabočily doleva, a pak je ztratil z očí.

Razil si cestu sněhem, který mu místy dosahoval skoro až nad boty, srdce mu tlouklo a dech mu stoupal od úst v bílých obláčkách. Uklouzl, téměř upadl, pak znovu získal rovnováhu a běžel, běžel, až se mu zdálo, že neběží po skutečné ulici. Zdálo se mu, že je to jen ulice v jeho snu, nějaké místo z noční můry, ze kterého není úniku.

\* \* \*

Ve výtahu, cestou do čtrnáctého poschodí, ve kterém bydleli Anson a Francine Dorsetovi, se Faye ozvala: "Ne, aby tě napadlo mluvit o voodoo nebo nějakém takovém nesmyslu. Slyšíš? Mysleli by si, že ses zbláznil."

"No, já nevím nic o voodoo," ohradil se Keith. "Ale docela určitě jsem tam viděl něco divného."

"Neopovažuj se blouznit takhle před Ansonem a Francine. Je to přece tvůj obchodní partner. S tím mužem budeš muset ještě pracovat. A to asi sotva půjde, jestli si bude myslet, že jsi nějaký pověřivý blázen. Obchodník s akcemi musí vypadat seriózně. Něco jako bankéř. Bankéř, nebo burzián. Lidé chtějí vidět seriózní, konzervativní lidi, než jim svěří své investice. Ty si nemůžeš dovolit poškodit svou reputaci. A kromě toho, to byly jenom krysy."

"Nebyly to žádné krysy," odporoval jí Keith. "Viděl jsem ..."

"Jenom krysy."

"Já vím, co jsem viděl."

"Krysy," trvala na svém Faye. "Ale my neřekneme Ansonovi a Francine, že u nás byly krysy. Co by si asi o nás pomysleli? Rozhodně nestrpím, aby si mysleli, že žijeme někde, kde jsou krysy. Francine se už takhle nade mnou povyšuje. Ona se povyšuje nad každým. Myslí si, že ona a ta její rodina jsou něco lepšího než ostatní. Rozhodně jí nedám další záminku, aby se na nás dívala skrz prsty. Neopovaž se říct ani slovo o krysách. Řekneme jim, že nám v bytě začal unikat plyn. Z jejich bytu na náš dům není vidět a v takovémhle počasí se tam nepůjdou podívat, takže jim řekneme, že nás museli evakuovat, protože tam uniká plyn."

"Faye ..."

"A zítra ráno," pokračovala zatvrzele, "se začnu ohlížet po nějakém jiném bytě."

"Ale ..."

"Já nebudu žít v domě, kde jsou krysy. To prostě nemůžu a ani ty to po mně nemůžeš chtít. Naopak, sám bys měl chtít z toho bytu odejít tak brzy, jak to jen půjde."

"Ale tamto nebyly žádné ..."

"Ten byt prodáme. A možná, že už je čas, abychom odešli z tohoto špinavého města nadobro. Stejně o tom přemýšlím už léta. Ty to víš. Možná je čas, abychom si konečně našli něco v Connecticutu. Já vím, že se ti nebude chtít dojíždět do práce, ale vlak není tak špatný a jen pomysli na všechny ty výhody. Čerstvý vzduch. Větší byt za ty samé peníze. Můžeme mít i bazén. No nebyla by to krása? Možná by Penny a Davey mohli dokonce přijet a zůstat u nás celé léto."

Neměli by trávit celé své dětství ve městě. To není zdravé. Ano, určitě se zítra po něčem takovém poohlédnu."

"Faye, za prvé bude zítra kvůli té bouři všude zavřeno ..."

"To mě nezastaví. Uvidíš. Bude to první věc, kterou zítra udělám."

Dveře výtahu se otevřely.

V chodbě ve čtrnáctém patře se Keith zarazil: "Nebojíš se, co se stane s Penny a Daveym? Nechali jsme je tam ..."

"Budou v pořádku," řekla a vpadala dokonce, že tomu věří. "Byly to jen krysy. Přece si nemyslíš, že je budou pronásledovat ven z domu? Pár krys je nijak neohroží. Ale co mi dělá starosti, je, že jim ten jejich otec vykládá, že je to voodoo, děsí je a cpe jim do hlavy takové nesmysly. Co se to s ním stalo? Možná, že opravdu honí nějakého vraždícího psychopata, ale s tím nemá voodoo co dělat. Ty jeho řeči nedávají smysl. Po pravdě řečeno, já mu prostě nerozumím. Snažím se, ale nejde to."

Došli ke dveřím Dorsetovic bytu. Keith zazvonil.

Faye mu ještě připomněla: "Pamatuj si, ani slovo!"

Anson Dorset už je snad musel čekat s rukou na klíce od toho okamžiku, kdy mu zavolali z přízemí, protože otevřel okamžitě a přesně ve chvíli, kdy to Faye Keithovi řekla. Zeptal se: "O čem ani slovo?"

"O krysách," prohlásil Keith. "Najednou se zdá, že jich máme plný dům."

Faye po něm vrhla vražedný pohled.

Jemu to ale nevadilo. Rozhodně si nechtěl vymýšlet nějaké příběhy o unikajícím plynu. Na takovou lež by se brzy přišlo, a pak by vypadali jako hlupáci. A tak řekl Ansonovi a Francine o tom, že mají v domě krysy, ale ani se nezmínil o voodoo či o těch podivných stvořeních, které vylezly z ventilačních šachet. Tolik pro Faye udělal, protože v tom měla naprostou pravdu: Obchodník s akciemi musí vypadat rozumně, konzervativně a solidně v každé situaci - a nebo to může zabalit.

Sám však nevěděl, jak může dlouho trvat, než zapomene na to, co viděl.

Dlouho.

Předlouho.

Možná nikdy.

\* \* \*

Jack trochu uklouzl, pak došlápl do závěje, kde si nabral do bot sníh, a zabočil za roh na avenue. Neohlédl se, protože se bál, že uvidí skřety - jak jim říkala Penny -, jak se mu ženou v patách.

Rebecca a děti byly sotva čtyřicet metrů od něj. Spěchal rychle za nimi.

Ke svému zklamání zjistil, že jsou jedinými lidmi na celé avenue. Bylo tu ještě pár aut, všechna opuštěná a prázdná, protože uvízla v závějích. Nikdo se venku neprocházel. A vlastně, který rozumný člověk by se teď procházel v takovémhle větru a oslepující vánici? Skoro o dva bloky dál bylo vidět mrkání červených zadních světel a výstražného světla na střeších kolony sněžných pluhů, ale ty mířily na opačnou stranu od nich.

Dohonil Rebeccu a děti. Nedalo mu to žádnou práci. Už neběžely nijak rychle. Davey a Penny už sotva klopýtali. Utíkat v hlubokém sněhu bylo stejně těžké jako utíkat s olovenými závažími na nohách a taková námaha je brzy vyčerpala.

Jack se ohlédl. Neviděl ani náznak přítomnosti nějakého skřeta. Ale ty věci s očima jako lampy se určitě brzy objeví.

Nemohl uvěřit tomu, že by se vzdaly takhle snadno.

A až přijdou, najdou snadnou kořist. Děti už v další minutě určitě přejdou z běhu do unavené chůze.

Ani Jack se necítil nijak zvlášť silně. Srdce mu tlouklo tak mocně a rychle, až se mu zdálo, že se každým okamžikem musí utrhnout. Tvář ho pálila od ledového řezavého větru, který ho štípal do očí, až slzely. Ruce ho bolely a dokonce je částečně necítil, protože neměl čas na to, aby si znovu natáhl rukavice. Sotva popadal dech a hrudník ho bolel pokaždé, když do sebe vtáhl ten ledový arktický vzduch. Nohy mu mrzly, protože si do bot už dávno nabral sníh.

Rozhodně nebyl ve stavu, kdy by mohl děti bránit, a to pomyšlení mu nahnalo strach a zároveň ho rozčililo, protože on a Rebecca byli jediní lidé, kteří stáli mezi dětmi a smrtí.

Vítr hlasitě, skoro radostně zavyl, jako by se radoval vyhlídkou na možné vraždění.

Holé zimní stromy, zasazené v chodníku, chřestily ve větru větvemi. Znělo to jako chřestění kostí nějakých oživlých kostlivců.

Jack se rozhlédl kolem po nějakém místě, kde by se mohli schovat. Právě před nimi stálo pět cihlových domů. Všechny měly čtyři poschodí a vypadaly poněkud utlačeně mezi okolními vyššími a modernějšími (ačkoliv daleko méně hezkými) budovami. Jack se otočil k Rebece: "Musíme se ztratit z dohledu," a všechny je odehnal z chodníku nahoru po sněhem pokrytých schodech a dovnitř skleněnými dveřmi do chodby prvního z domů.

Na chodbě nebylo nijak teplo, ale v porovnání s nočním mrazem venku se tu zdálo horko jako v tropech. Bylo tu i celkem čisto. Na zdi visely mosazné schránky a strop byl z tmavého dřeva. Vrátný tu nebyl. Překrásná mozaiková podlaha, která představovala vinoucí se révu se zelenými listy a vybledlé žluté květy na bělostném pozadí, se jen leskla čistotou a ani jeden kachlík v ní nescházel.

Ale i když to tu vypadalo příjemně, zůstat tady nemohli. Chodba byla totiž také jasně osvětlená. Z ulice by je bylo vidět příliš snadno.

Vnitřní dveře byly také skleněné. Za nimi byla chodba s byty, výtah a schody. Ale tyhle dveře už byly zamčené a otevřít se daly jen klíčem nebo stisknutím spínače v některém z bytů.

V domě bylo celkem šestnáct bytů, čtyři v každém poschodí. Jack přistoupil k mosazným schránkám a zazvonil na pana a paní Evansovy ve čtvrtém poschodí.

Z reproduktoru se ozval ženský hlas: "Kdo je to?"

"Je to byt pana Grofelda?" zeptal se Jack, který dobře věděl, že není.

"Ne," řekla žena. "Spletl jste si zvonek. Grofeldovic zvonek je vedle."

"Promiňte," omluvil se Jack a paní Evansová přerušila spojení.

Pohlédl k předním dveřím a na ulici za nimi.

Sníh. Holé, černé stromy třesoucí se ve větru. Přízračná záře vichřicí zmítaných pouličních lamp.

Ale nic horšího. Nic se stříbřitýma očima. Nic se spoustou ostrých špičatých zubů.

Ještě ne.

Zazvonil na Grofeldovic zvonek, zeptal se, jestli je to byt pana Santiniho a dostal odpověď, že si spletl zvonek.

Zazvonil na Santiniho a byl připravený zeptat se, jestli je to Porterfieldovic byt. Ale Santiniho pravděpodobně někoho očekávali a byli neopatrnější než jejich sousedi, protože rovnou zmáčkli tlačítko dveří, aniž by se zeptali, kdo to je.

Dveře zabzučely a Rebecca vtlačila děti dovnitř. Jack rychle vběhl za nimi a zavřel za sebou dveře.

Býval by mohl použít svou identifikační kartu policie, aby se dostal dovnitř, ale to by trvalo příliš dlouho. A díky stoupající kriminalitě bylo více lidí mnohem podezřívavějších než kdysi. Kdyby býval řekl paní Evansové rovnou, že je policajt, nevěřila by mu. Chtěla by přijít dolů - a právem - , aby si jeho průkaz prohlédla přes sklo dveří. Ale do té doby by je mohl zahlédnout některý z Lavellových démonických zabijáků.

A kromě toho Jack nechtěl do téhle záležitosti zatahovat další lidi, protože by to mohlo znamenat risk pro jejich životy, kdyby ti skřeti měli náhle vpadnout dovnitř a zaútočit.

A zdálo se, že Rebecca si o tom myslí totéž, protože varovala děti, aby byly úplně ticho, až budou procházet chodbou. Vedla je do tmavého kouta pod schody napravo od vchodu.

Jack se tam vmáčkl za nimi, aby je nebylo vidět ode dveří. Nemohl je teď vidět nikdo z ulice ani ze schodů, ani kdyby se naklonil přes zábradlí.

Uplynula necelá minuta a bylo slyšet, že se někde nahoře otevřely dveře. Ozvaly se kroky. A pak někdo, pravděpodobně pan Santini, řekl: "Alexi? Jsi to ty?"

Nepohnuli se a zůstali pod schody.

Pan Santini nahoře čekal.

Venku burácel vítr.

Pan Santini sestoupil o pár schodů. "Je tu někdo?"

Běž pryč, říkal mu Jack v duchu. Nemáš vůbec ponětí, do čeho se tu můžeš dostat. Běž pryč.

A ten, jako by nějakým šestým smyslem zachytil Jackovo varování, se otočil, vrátil se zpátky do bytu a zavřel dveře.

Jack si oddechl.

Nakonec se Penny roztřeseným šepotem zeptala: "Jak zjistíme, že je to venku už bezpečné?"

"Prostě chvíli počkáme, a když se nic nestane... tak vylezu ven a nakouknu tam," řekl Jack tiše.

Davey se třásl, jako by tady bylo ještě chladněji než venku. Utřel si nos do rukávu a zeptal se: "Jak dlouho musíme čekat?"

"Pět minut," zašeptala Rebecca. "Maximálně deset. Pak budou pryč."

"Určitě?"

"Určitě. Možná jsou pryč už teď."

"Fakt si to myslíte?" zeptal se jí Davey. "Už teď?"

"Jistě," řekla Rebecca. "Asi nás vůbec nesledovali. A i kdyby, nebudou se tady motat celou noc."

"Myslíte?" zeptala se pochybovačně Penny.

"Určitě," prohlásila Rebecca. "Jasně, že ne. Dokonce i skřety to začne časem nudit, víš?"

"Takže je to pravda?" zeptal se Davey. "Jsou to skřety? Opravdoví?"

"No, těžko říct, jak bychom jim vlastně měli říkat," povzddechla si Rebecca.

"Jediné slovo, které mě napadlo, když jsem je viděla, bylo skřety," řekla Penny. "Prostě mě to napadlo."

"A je to dost výstižné slovo," ujistila ji Rebecca. "Podle mě by tě ani lepší slovo napadnout nemohlo. A víš, když si vzpomeneš na různé pohádky, skřety jsou v nich spíš jako psi, kteří štěkají, ale nekoušou. Většinou lidi jenom straší. Takže když budeme trpěliví a budeme dávat velký pozor, všechno dobře dopadne."

Jack Rebeccu v duchu obdivoval za to, jak mluvila s dětmi a zbavovala je strachu. Mluvila uklidňujícím tónem a pořád je hladila a tiskla k sobě.

Jack si povytáhl rukáv a podíval se na hodinky.

Deset hodin, čtrnáct minut.

Tiskli se k sobě ve stínu pod schody a čekali. Čekali.

## 6. KAPITOLA

Lavelle chvíli ležel strnule a ochromeně na podlaze tmavé ložnice a jen těžko popadal dech. Když Rebecca Chandlerová zasáhla svými výstřely několik z těch útočníků v Jamisonovic bytě, Lavelle byl s nimi spojený a cítil dopad kulek na jejich těla. Nebyl zraněn o nic víc než ty démonické bytosti samotné. Kůži měl celou a nekrvácel. Ráno nebudou vidět žádné modřiny ani ho nic nebude bolet. Náraz těch kulek byl však strašlivě skutečný a skoro ho zbavil vědomí.

Teď už se vzpomínal. Byl jen trochu zmatený. Když bolest začala trochu ustupovat, vyplížil se po břicho z místnosti, aniž by věděl, co hledá, nebo kde to vlastně je. Postupně se mu ale smysly vracely. Vplížil se zpátky do postele, padl na matrace a se slabým sténáním ležel na zadech.

Dotkla se ho temnota.

Temnota ho léčila.

Do oken narážel sníh.

Tma mu dechla do tváří.

Střecha zaskřípala pod nárazem větru.

Temnota mu cosi šeptala.

Tma.

Nakonec bolest ustala.

Ale temnota tu zůstala. Objímala ho a utěšovala. Nic jiného ho neuklidnilo tak dokonale jako temnota.

Přes nedávný bolestný a zneklidňující zážitek se ale chtěl znovu spojit s bytostmi, které pronásledovaly Dawsonovy. Kolem kotníků, zápěstí, hrudi a hlavy měl stále ještě uvázané stuhy. Na tvářích měl stále ještě skvrny kočičí krve. A krvavé věvy na jeho hrudi bylo neporušené. Krev měl i na rtech. Všechno, co musel udělat, bylo opakovat vhodná zaklínání, což také udělal, s pohledem upřeným do stropu. Ložnice se kolem něj zvolna ztrácela a on se znovu spojil s tou stříbrokou smečkou, která neúnavně hledala Dawsonovy děti.

\* \* \*

Deset hodin, patnáct minut.

Deset hodin, šestnáct.

Během doby, kdy se schovávali pod schody, si Jack prohlédl kousnutí na Rebečině levé ruce. Ranka byla velká sotva jako padesátník, na nejmasitější části dlaně měla tři díry a kousek roztržené kůže, ale ta ještěrka ji nekousla hluboko. Ranka byla jen trochu natekla a už nekrvácela. Usadila se na ní skvrnka zaschlé krve.

"Bolí to?"

"Trochu to pálí," řekla mu.

"To je všechno?"

"Nic to není. Nasadím si na to rukavici. Tak by se to nemělo znovu otevřít a krváčet."

"Občas se na to podívej, ano? Jestli to začne měnit barvu nebo otékat, nebo cokoliv divného, možná bys měla jet do nemocnice."

"A až se mě doktor zeptá, co se mi stalo, co mu řeknu?"

"Řekni mu, že tě kousnut skřet. Co jiného?"

"To bych teda chtěla vidět jeho obličej."

Deset, sedmáct.

Jack prohlédl i Daveyho kabát, který mu vražedná ještěrka roztrhala drápy. Kabát byl vyroben z pevné látky. Přesto se ale té stvůře podařilo protrhnout kabát na nejméně třech místech až na podšívku.

Jen zázrakem se Daveymu nic nestalo. Ačkoliv drápy projely kabátem, jako by to byl papír, neroztrhly mu svetr ani tričko pod ním a nezanechaly na jeho kůži menší škrábnutí.

Jacka napadlo, jak málo chybělo k tomu, aby ztratil Penny i Daveyho, a uvědomoval si, že je ještě pořád může ztratit, než tenhle případ uzavře. Pohládl tvář svého syna a začal v něm růst ledově chladný pocit ztráty, který následovala hrůza a zoufalství. Hrdlo se mu stáhlo. Vší silou se snažil potlačit slzy. Nesmí plakat. Děti by se zhroutily, kdyby ho viděly plakat. A navíc, kdyby se teď poddal zoufalství, znamenalo by to, že se Lavellovi vzdává. Lavelle představoval zlo. Nebyl to jen kriminálník a zločinec, ale představoval zosobněné zlo a zlo se vždycky živilo zoufalstvím. Nejlepší zbraně proti zlu byly odjakživa naděje, optimismus, odhodlání a víra. Jejich šance na přežití závisely teď na jejich schopnosti doufat a věřit, že na konci všeho je čeká život a ne smrt. Museli věřit, že dobro zvítězí nad zlem. Museli prostě věřit. Jack své děti neztratil. Neztratil je, protože Lavellovi nedovolil, aby mu je vzal.

"Tak," řekl Daveymu, "máš teď trochu až moc vzdušný kabát, ale myslím, že to spravíme." Sundal si z krku dlouhou šálu, ovázal ji přes trhliny dvakrát kolem chlapcova malého hrudníku a v pase mu udělal pevný uzel. "Vida. Takhle by ti už neměla být zima. Jsi v pořádku?"

Davey přikývl a ze všech sil se snažil tvářit statečně. "Tati, myslíš, že na ně nepotřebujeme kouzelný meč?"

"Kouzelný meč?" pozvedl obočí Jack.

"No, to přece potřebuješ, když máš zabít bandu skřetů," řekl chlapec nadšeně. "Ve všech pohádkách většinou mají kouzelný meč nebo hůl, víš, nebo prostě nějaký kouzelný prášek a to je vždycky zbaví těch skřetů, čarodějnic nebo obrů, nebo všeho zlého. Jo, a někdy mívají nějaký ... víš, kouzelný prsten. Takže když ty a Rebecca jste detektivové, možná potřebujete pistoli na skřety. Nevíš, jestli něco takového existuje? Pistole na skřety?"

"To tedy nevím," usmál se Jack a strašně se mu chtělo obejmout ho a přitisknout k sobě. "Ale je to dobrý nápad.

Podívám se po něčem."

"A jestli nic takového nemají," řekl Davey, "tak bys možná mohl říct nějakému knězi, aby požehnal tvé vlastní pistoli, a pak bys do ní měl nabít spoustu stříbrných kulek. Takhle se to dělá s vlkodlaky, víš?"

"Vím. A to je taky dobrý nápad. Jsem rád, že přemýšlíš o tom, jak se těch věcí zbavit. Jsem rád, že ses nevzdal. To je totiž důležité, nevzdávat se."

"Jasně," řekl Davey a vystrčil bradu. "To vím."

Penny se na svého otce podívala přes Daveyho rameno. Usmála se a mrkla na něj.

Jack jí mrknutí vrátil.

Deset hodin, dvacet.

S každou další minutou se Jack cítil bezpečnější.

Ne v bezpečí. Jen bezpečnější.

Penny mu ve vší stručnosti vyličila své dřívější setkání s těmi skřety. Když skončila, Rebecca se podívala na Jacka:

"Sledoval je. Takže vždycky přesně věděl, kde je má hledat, až přijde čas."

Jack se podíval na Penny: "Bože, holka, proč jsi mě včera nevzbudila, když jsi věděla, že máš tu věc v pokoji?"

"Vlastně jsem to ani neviděla ..."

"Ale slyšela's to."

"Jenom to."

"A ta páčka ..."

"No vlastně," řekla Penny náhle ostýchavě a uhnula očima, "bála jsem se, že si budeš myslet, že jsem se ... zbláznila ... znovu."

"Cože? Znovu?" zadíval se na ni Jack. "Co tím proboha myslíš - znovu?"

"No ... víš ... jako když umřela máma, jak jsem se tehdy ... když jsem měla ... potíže."

"Ale ty jsi nebyla blázen," řekl Jack. "Jen sis o tom potřebovala popovídat a poradit se, to bylo všechno, zlato."

"Tak jste mu říkali vy," odpověděla sotva slyšitelně Penny. "Poradce."

"Ano. Doktor Hannaby."

"Teta Faye, strejda Keith a všichni mu říkali poradce, nebo někdy doktor."

"On byl doktor. Chodila jsi k němu, aby ti poradil a aby ti ukázal, jak se máš vyrovnat se svým smutkem."

Ona ale potřásla hlavou: ne. "Jednou, když jsem seděla v jeho kanceláři a čekala na něj ... a on chvíli nešel ... jsem si začala číst jeho diplomy na zdi."

"A?"

Penny zahanbeně pokračovala: "A zjistila jsem, že je psychiatr. Psychiatři léčí blázny. A tak jsem věděla, že jsem trochu ... blázen."

Jacka úplně šokovalo, že se takové nedorozumění mohlo táhnout takhle dlouho. "Ne, ne, ne. Zlato, ty se hrozně pleteš."

"Penny, psychiatři většinou léčí normální lidi s normálními problémy," vysvětlovala Rebecca. "Všichni máme v životě někdy problémy. Psychické potíže, většinou. A to je, co jsi měla i ty. Psychické problémy."

Penny sena ni stydlivě podívala. Nakrčila obočí. Bylo na ní vidět, jak moc tomu chce věřit.

"Léčí i nějaké mentální problémy, samozřejmě," pokračovala Rebecca. "Ale ve své kanceláři málokdy přijímají někoho, kdo je doopravdy blázen. Opravdoví blázni jsou buď v blázcinci, nebo v nemocnicích."

"Jistě," potvrdil Jack. Chytil Penny za ruce a stiskl je. Byly to malé, jemné ruce. Až ho zabořilo srdce, když si uvědomil tu křehkost jejích rukou a zranitelnost jedenáctileté holčičky, která si o sobě myslí, že už je velká. "Zlato, ty jsi nikdy nebyla blázen. Ani náhodou. To je hrozné, že si to o sobě celý ten čas myslíš."

Penny se dívala střídavě z Jacka na Rebeccu a zase zpátky. "Myslíte to vážně? Opravdu k psychiatrům chodí i spousta normálních lidí?"

"Rozhodně," řekl Jack. "Zlato, život si s tebou ošklivě zahrál, když ti nechal takhle brzy umřít maminku, a já sám jsem na tom byl tak špatně, že jsem ti nebyl schopný pomoci. Myslím si teď ... že jsem se měl asi víc snažit. Ale cítil jsem se tak mizerně, opuštěně a bezmocně, bylo mi sama sebe tak líto, že jsem prostě nemohl pomoci nám oběma. Proto jsem tě tenkrát poslal k doktoru Hannabymu, když jsi začala mít problémy. Ne, protože bys byla blázen, ale proto, že sis prostě potřebovala promluvit s někým, kdo by nezačal plakat nad tvou matkou, když ty se rozpláčeš. Rozumíš mi?"

"Jo," řekla Penny tiše a v očích se jí leskly zadržené slzy.

"Určitě?"

"Jo. Rozumím, tati. Teď už tomu rozumím."

"Takže jsi za mnou měla včera večer přijít, když ta věc byla v tvém pokoji. Určitě jsi měla přijít, když to udělalo díry do té páčky. Rozhodně bych si nemyslel, že jsi blázen."

"Já taky ne," ozval se Davey. "Já jsem si nikdy nemyslel, že jsi blázen, Penny. Ty jsi asi ta nejmenší bláznivá holka, kterou znám."

Penny se zasmála a ani Jack s Rebeccou nemohli potlačit úsměv, ale Davey vůbec nevěděl, co je na tom tak legračního.

Jack k sobě Penny pevně přitiskl. Políbil ji na tvář a do vlasů. "Mám tě rád, ty můj oříšku."

A pak objal i Daveyho a řekl mu, že ho má taky rád.

A pak se váhavě podíval na hodinky.

Deset hodin, dvacet čtyři minut.

Uplynulo už deset minut od chvíle, kdy vešli do tohoto domu a schovali se tu pod schody.

"Vypadá to, že nás nesledovali," poznamenala Rebecca.

"Radši nebudeme spěchat," řekl Jack. "Počkáme ještě pár minut."

Deset hodin, dvacet pět.

Deset, dvacet šest.

Vůbec se mu nechtělo jít se podívat ven. Počkal ještě minutu.

Deset hodin, dvacet sedm.

Nakonec už to ale nemohl oddalovat. Vyplížil se zpod schodů. Ušel sotva dva kroky, položil ruku na mosaznou kliku chodbových dveří - a zůstal stát jako přimražený.

Byli tu. Ti skřeti.

Jeden z nich visel na skle právě uprostřed dveří. Byla to asi půlmetrová červovitá věc s článkovaným tělem a nejméně deseti páry nohou. Její tlamy připomínala rybu: byla oválná, se zuby za tlustými kroutícími se rty. Upřela své ohnivé oči na Jacka.

Ten se rychle od toho bělostně žhavého pohledu odvrátil, protože si vzpomněl na ty ještěřčí oči, které ho téměř zhypnotizovaly.

Za tím červem se chodba celá hemžila dalšími, jinými dábličky. Všichni byli malí, ale tak neuvěřitelně groteskní a odporní, že se Jack začal třást a začal se mu zvedat žaludek. Bylo tu plno těch ještěřek všech velikostí a tvarů. Pavoukovité věci a věci podobné krysám. Byly tu i dvě věci s jakoby lidským tělem, jedna s ohonem a druhá s něčím jako kohoutí hřeben na hlavě a zádech. Věci podobné psům, krabům, kočkám, broukům, štírům, drakům a všechny ty věci měly drápy a

tesáky, trny a ostruhy a ostré rohy. Bylo jich tu snad dvacet. Ne. Víc než dvacet. Nejméně třicet. Plazily se a pochodovaly po mozaikové podlaze a šplhaly po zdech se šlehajícími jazyky, blýskajícími a skřípajícími zuby a zářícíma očima.

Jack v šoku a odporu ucukl od mosazné kliky. Otočil se k Rebecce a dětem. "Našli nás. Jsou tady. Pojďme, musíme zmizet. Rychle. Než bude pozdě."

Když vyšli zpod schodů, uviděli toho červa na dveřích a tu hordu za ním. Rebecca a Penny na tu pekelnou smečku zíraly beze slova, protože ani jedna z nich už neměla sílu vykřiknout. Davey byl jediný, kdo vykřikl. Chytil Jacka za ruku.

"Teď už musí být v budově," uvědomila si Rebecca. "Ve zdech."

Všichni pohlédli směrem k ventilačním otvorům v chodbě.

"Jak se dostaneme ven?" zeptala se Penny.

Opravdu, jak?

Chvilí nikdo nepromluvil.

K červu na dveřích se teď přidaly další kreatury.

"Je tu zadní východ?" napadlo Rebeccu.

"Asi," řekl Jack. "Ale tyhle věci tam budou čekat taky."

Další odmlka.

Ticho bylo hrůzyplné a tíživé - jako síla spící ve zvednutém ostří vytažené gilotiny.

"Takže jsme v pasti," řekla Penny.

Jack cítil tlukot svého srdce. Tlouklo tak silně, až mu otřásalo hrudníkem.

Mysli přece.

"Tati, ať mě nedostanou, prosím tě, nenech je," řekl Davey prosebně.

Jack pohlédl na výtah naproti schodům. Napadlo ho, jestli tam už ti skřeti jsou. Neotevřou se ty dveře náhle, aby na ně vypustily vlnu syčící, vrčící a šklebící se smrti?

Mysli!

Popadl Daveyho za ruku a zamířil ke schodům.

Rebecca a Penny ho následovaly. Rebecca se zarazila: "Kam to jdeš?"

"Tudy."

Stoupali po schodech do druhého patra.

"Ale jestli už jsou ve zdech, budou v celé budově," strachovala se Penny.

"Spěchej," byla Jackova jediná odpověď. Vedl je nahoru po schodech co nejrychleji.

\* \* \*

V bytě Carvera Hamptona nad jeho obchodem v Harlemu svítila světla. Svítil lustr, lampičky na čtení, lampa na stole i stojací lampy. V žádné místnosti nebyla tma. A v těch pár rozích, kam nedosáhlo světlo lamp, hořely svíčky. Celé snopy jich stály v mísách, dortových formách a pánvích.

Carver sám seděl u malého kuchyňského stolu u okna a svýma silnýma hnědýma rukama svíral sklenici Chivas Regal. Upřeně zíral ven do padajícího sněhu a občas si srkl skotské.

V kuchyni na stropě svítila zářívka. Dokonce svítily i lampičky nad sporákem a dřezem. Na stole ležely v dosahu ruky balíčky sirek, tři krabice svíček a dvě baterky - jen pro případ, že by bouře poškodila vedení.

Tohle nebyla noc pro temnotu.

Městem volně pobíhaly příšerné věci.

Živily se temnotou.

Ačkoli ti noční útočníci nepronásledovali Carvera, on je přesto v nočních ulicích cítil, protože z nich vyzařovalo přímo hmatatelné zlo, ryzí a dokonalé zlo Prastarých bohů. Ty věci, které teď pobíhaly bouří, byly nečisté a nevyslovitelně zlé, a muž s mocí Carvera Hamptona si jich nemohl nevšimnout. Pro toho, kdo byl obdařen schopností vycítit invazi sil z jiných sfér do tohoto světa, byla už sama jejich existence týráním nervů a duše. Věděl, že to jsou Lavellovi pekelní vyslanci, kteří mají za úkol zničit Carramazovu rodinu, protože pokud věděl, v New Yorku nebyl žádný jiný Bocor, který by mohl z Podsvětí vyvolat takovéhle bytosti.

Usrkl ze své skotské. Strašně se mu chtělo opít se do němoty. Ale nebyl zvyklý tolik pít. A kromě toho musí v téhle noci zůstat střizlivý a bdělý a dokonale se kontrolovat. Proto si dovoľoval pouze malé doušky whisky.

Brány se otevřely. Samotné Brány Pekel. Jen štěrbina. Zatím se sotva pohnuly. A díky svým mocným silám je Lavelle držel proti náporu těch démonických bytostí, které na ně tlačily z druhé strany. Carver všechny tyhle věci cítil v éteru, v těch neviditelných a neslyšných přílivech dobré a zlé energie, které proudily nad celou metropolí.

Ale samotné otevření Bran bylo strašlivě nebezpečnou záležitostí. Nebylo moc Bocorů, kterým by se to mohlo podařit.

A z toho mála jich bylo jen pár, kteří by se takové věci odvážili. A protože byl Lavelle jedním z nejmocnějších Bocorů, kteří kdy nakreslili věv, měl i dobrý důvod věřit, že je schopen udržet si kontrolu nad Branami a že, až se zbaví Carramazových, bude schopen uvrhnout ty bytosti, kterým dovolil dostat se z Pekel, zpátky. Ale kdyby jen na okamžik ztratil kontrolu ...

Tak potom nám pomáhej Bůh, napadlo Carvera.

Jestli nám bude pomáhat.

Jestli nám může pomáhat.

Poryv větru narazil silou hurikánu do budovy a zaskučel.

Okno před Carverovými očima zarachotilo, jako by tam venku bylo něco víc než jen vítr a to se chtělo protáhnout dovnitř k němu.

Ke sklu se přitiskla vířící masa sněhu. A zdálo se, že ty stovky a stovky chvějících se sněhových vloček začínají tvořit nějaký neuvěřitelný šklebící se obličej, který se upřeně díval na Hamptona.

Ačkoliv se vítr hnál a vířil ve všech směrech tam a zpátky, ten nemožný obličej se nerozplýval. Jen tak se nehybně tiskl ke sklu, jako kdyby ho tam někdo namaloval.

Carver sklopil oči.

Za chvíli se vytí větru ztišilo.

Když už to nebylo vytí, ale jen kvílení, ještě jednou se podíval na sklo. Ten sněhový obličej byl pryč.

Usrkl skotské. Ale whisky ho nijak nezahřála. Dnes v noci ho nemohlo zahřát vůbec nic.

Jedním z důvodů, proč se chtěl opít, byl pocit viny. Sžírala ho vina, protože odmítl pomoci poručíku Dawsonovi. A to bylo špatné. Situace byla příliš vážná na to, aby si mohl dovolit myslet jen sám na sebe. Brány byly přece jen otevřené. Celý svět stál na pokraji Armageddonu - a to všechno kvůli jedinému Bocorovi, který se pro své sobectví, pýchu a neuhasitelnou touhu po krvi odhodlal riskovat cokoli, jen pro své osobní zájmy. V takových časech má Houngon určitou zodpovědnost. A teď nastala hodina odvahy. Tížila ho vina, protože si dobře vzpomínal na toho půlnočně černého hada, kterého za ním poslal Lavelle, a ta vzpomínka ho mučila tak, že v sobě nemohl najít dostatek odvahy, kterou bude potřebovat, má-li splnit úkol, ležící před ním.

I kdyby se odvážil opít, stále by ještě cítil vinu. Byla až příliš těžká, než aby ji dokázal odstranit alkoholem.

A tak teď pil jen proto, že doufal, že tak najde odvalu. Whisky má tu zvláštní vlastnost, že totiž občas dokáže udělat hrdiny z těch samých lidí, ze kterých jindy dělá blábolící opilce.

On prostě musí najít odvahu zavolat detektivu Dawsonovi a říct mu: Chci vám pomoci.

Velmi pravděpodobně ho Lavelle za tu jeho pomoc zničí. A ať pro něj vybere jakoukoli smrt, rozhodně nebude snadná.

Usrkl ze sklenice.

Pohlédl přes pokoj k telefonu na zdi.

Zavolej Dawsonovi, přikázal si.

Ale nepohnul se.

Zadíval se do bouřlivé noci za okny.

Zachvěl se.

\* \* \*

Jack, Rebecca a děti konečně udýchaně stanuli na chodbě ve čtvrtém patře domu.

Jack se podíval dolů na schody, po kterých přišli. Zatím je nic nepronásledovalo.

Jistěže, každou chvíli se něco mohlo vyloupnout ze zdí kolem. Celý okolní svět jakoby se proměnil v bláznivý karneval.

V hale byly dveře čtyř bytů. Jack je všechny vedl kolem nich, aniž by někde zaklepal nebo zazvonil.

Tady nenajdou žádnou pomoc. Tihle lidé pro ně nemohou nic udělat. Lítají v tom sami.

Na konci haly byly další, neoznačené dveře. Jack jen doufal, že vedou tam, kam si myslel. Zkusil kliku. Z téhle strany bylo odemčeno. Váhavě otevřel, protože se bál, že ti skřeti mohou čekat venku. Tma. Nic se na něj nevyřítilo. Zatápal po vypínači a tak trochu očekával, že sáhne do něčeho odporného. Ale nestalo se tak. Žádní skřeti. Našel vypínač a zmáčkl ho. Klik. A ano, bylo to, v co doufal. Další schodiště, daleko strmější a užší než to, po kterém už vyběhli. Vedlo k dalším dveřím.

"Jdeme," řekl.

Davey, Penny a Rebecca se bez otázek vrhli ke schodům. Byli unavení, ale strach je hnál dopředu.

Ty poslední dveře byly zatarasené železnou závorou. Sem by se žádný zloděj po střeše nedostal. Jack zdvihl závoru a postavil ji ke straně. Vítr se snažil držet dveře zavřené, ale Jack je přesto otevřel a vítr se do nich pak opřel, vytrhl mu je z ruky a rozrazil je s takovou silou, že bouchly o protější zeď. Jack vyšel přes práh na plochou střechu.

Tady nahoře se zdálo, že vichřice je živá. Vyskočila na něj z noční tmy se lví zuřivostí, řevem a hučením. Tahala Jacka za kabát. Málem mu servala vlasy, pak mu je přitiskla k hlavě a pak znovu zavířila kolem. Dýchala mu do tváře svým mrazivým dechem a vsunula mu za límec kabátu své ledové prsty.

Jack přešel ke straně střechy, která sousedila se střechou sousedního domu. Střecha končila asi metrovým parapetem, jako zábradlím. Jack se přes něj naklonil a podíval se dolů a na protější střechu. Přesně podle jeho očekávání byla mezera mezi oběma střechami sotva něco přes metr široká.

Rebecca a děti došly k němu. "Přelezeme to," křikl Jack.

"Co přes to položíme?" zeptala se Rebecca.

"Něco tady musí někde být."

Otočil se a prohlédl celou střechu, která neležela v úplné tmě.

Vlastně se tam na jiskřivě bílé sněhové pokrývce docela dobře odráželo měsíční světlo. Jack se běžel podívat k poklopu, který zakrýval výtah, a podíval se i z druhé strany, prohledal i odvrácenou stranu nástavby, ve které byly dveře, ale nenašel nic. Možná, že něco užitečného leželo někde pod sněhem, ale to nemohl najít, aniž by předtím odházal všechn sních na střeše.

Vrátil se k Rebece a k dětem. Penny a Davey se krčili pod parapetem a snažili se tak chránit alespoň trochu před řezavým větrem, ale Rebecca se postavila, když přicházel.

"Musíme to přeskočit."

"Cože?"

"Musíme to přeskočit."

"To nezvládneme."

"Není to ani metr."

"Ale tady se nemůžeme rozběhnout."

"To není třeba. Je to jen malá mezera."

"Musíme se postavit sem a skočit odsud," řekl a ukázal na parapet.

"Jo."

"V tomhle větru přinejmenším jeden z nás ztratí rovnováhu, ještě než skočí. Vítr se do něj opře a ten nešťastník spadne dolů."

"Zvládneme to," řekl Jack, aby sám sobě dodal trochu odvahy.

Potřásla pochybovačně hlavou. Vlasy jí vlétly do obličeje. Musela si je odtáhnout z očí. "Možná, že s trochou štěstí to my dva zvládneme. Možná. Ale děti ne."

"Dobře. Takže jeden z nás tam přeskočí a ten druhý tu zůstane a pak si podáme děti na druhou stranu."

"Podáme si je nad tou mezerou?"

"Jo."

"Skoro třicet metrů nad zemí?"

"Není to zase tak nebezpečné," řekl a přál si, aby tomu sám věřil. "Není to taková dálka. Určitě bychom dosáhli jeden na druhého."

"Dosáhnout je jedna věc. Ale podat něco tak těžkého jako dítě ..."

"Budu dávat pozor, abys je držela pevně, než je pustím. A když je k sobě strhneš, budeš se moci opřít o ten parapet na druhé straně. Nic to není."

"Penny je docela velká."

"Ale ne tolik. Uneseme ji."

"Ale ..."

"Rebecca, tyhle věci jsou tady v tom domě, přímo pod našima nohama a právě teď se na nás snaží dostat."

Přikývla. "Kdo půjde první?"

"Ty."

"No, pane, díky."

"Můžu ti pomoci dostat se na tu zídku a držet tě, než skočíš," navrhl Jack. "Takhle nemůžeš ztratit rovnováhu a spadnout."

"Ale až tam budu, a podáš mi děti, kdo pomůže tobě na druhou stranu?"

"O to se budu starat, až přijde čas," řekl.

Vítr hvízdal po střeše jako rychlíková lokomotiva.

\* \* \*

Na té podivné kovové kůlně, která stála na Lavellově pozemku, sních nezůstával dlouho. Padající vločky tály v okamžiku, kdy se dotkly střechy nebo stěn malé budovy. Vlastně ze střechy stoupaly proužky páry jako bělaví hadi, kteří se kroutili směrem vzhůru, dokud se nestřetli s prudkým zimním větrem. Ten je pak odvádl do nenávratna.

Uvnitř kůlny panovalo přímo tropické vedro.

Kromě stínů se tu nic nehýbalo. To nepravděelně pulzující oranžové světlo, které se linulo z jámy, bylo teď nepatrně jasnější než předtím. V něm se zdálo, jako by se okolní stíny pohybovaly a také jako by se pohybovalo všechno, co stálo na hliněné podlaze.

Ledový noční vzduch nebyl jedinou věcí, která nemohla proniknout dovnitř. Nebylo tu slyšet dokonce ani vytí a kvílení bouře venku. Ovzduší v kůlně bylo nepřírozené a zneklidňující, jako by tu místnost něco vyzvedlo z obvyklého času a prostoru kamsi do prázdna.

Byl tu slyšet jen zvuk, vycházející z jámy. Zněl jako vzdálené syčení, mumlání, šepot a vrčení, jako by se odněkud z dálky ozývalo deset tisíc hlasů, jako vzdálený řev davu. Zuřivý řev.

Náhle ten zvuk zesílil. Ne o moc. Jen trochu.

A v tom samém okamžiku zazářilo jasněji i oranžové světlo. Ne o moc. Jen trochu. Vypadalo to, jako když se pootevřené dveře pece otevřou o dalších pár centimetrů.

Uvnitř kůlny se trochu oteplilo.

Slabý sirnatý zápach také zesílil.

A stou jámou v podlaze se stalo něco divného. Po celém jejím obvodu se odlouply hrušky hlíny a spadly dovnitř, kde zmizely v tom tajemném světle, které vyzařovalo ze dna. Stejně jako změna v intenzitě světla, ani tahle změna průměru jámy nebyla nijak veliká. Průměr jámy se nezvětšil o víc než pár centimetrů. Hlína přestala odpadávat od okrajů. Jáma se už nezvětšovala. A všechno v kůlně bylo zase dokonale klidné.

Jen ta jáma teď byla větší.

\* \* \*

Parapet nebyl širší než třicet centimetrů. Rebecce to ale připadalo, že se má postavit na napjatý provaz.

Přinejmenším však jeho povrch nebyl zledovatělý. Vítr z toho úzkého pásu smetal všechnen sníh a udržoval ho tak suchý a čistý.

S Jackovou pomocí se Rebecca vydrápala na zeď a přikrčila se. Vítr se do ní opíral takovou silou, že by ji určitě smetl dolů, kdyby ji Jack nedržel.

Pokusila se nevnímat ten vítr a šlehající sníh, který ji bolestivě štípal do tváře, snažila se také nedívat na propast, která se jí rozvírala pod nohama, a soustředila pohled a mysl na střechu protější budovy. Musela se skokem dostat přes protější parapet a přistát na střeše. Kdyby byl její skok jen o maličko kratší a ona by dopadla přímo na protější parapet, pravděpodobně by okamžitě ztratila rovnováhu, i kdyby dopadla na obě nohy. A v tom choulostivém okamžiku by se do ní opřel vítr a ona by spadla, buďto na střechu, anebo by se zřítíla do mezery mezi oběma budovami. Ale o téhle možnosti se neodvážila přemýšlet a ani se dolů nepodívala.

Napjala svaly, skrčila ruce a křikla: "Ted," a Jack ji pustil a ona skočila do noci, větru a šlehajícího sněhu.

Už ve vzduchu věděla, že se neodrazila dostatečně silně, věděla, že se na protější střechu nedostane, věděla, že narazí do parapetu, věděla, že spadne dozadu a věděla, že zemře.

Ale to, co věděla, že se stane, se nestalo. Přelétla nad parapetem, přistála na střeše, kde jí uklouzly nohy a ona spadla na bok, dost prudce na to, aby to bolelo, ale ne tak silně, aby si zlámala kosti.

A když se postavila, uviděla ten rozpadlý holubník. Chov holubů nebyl ve městě sice nijak populární, ale také ne neobvyklý. Vlastně už v životě viděla větší holubníky. Tenhle neměl ani dva metry. Na první pohled bylo zřejmé, že ho už léta nikdo nepoužíval. Byl tak opršlý a rozbitý, že by asi netrvalo dlouho, než by se rozpadl úplně a zbyla by z něj jen hromada prken.

Zakřičela na Jacka, který ji pozoroval z protější střechy: "Myslím, že jsem tady našla most!"

Spěšně z něj smetla trochu sněhu, protože si uvědomovala, jak rychle běží drahocenný čas, a zjistila, že jeho střechu tvoří skoro dvoumetrové a asi tři centimetry tlusté prkno. Tohle bylo ještě lepší, než doufala. Nebudou muset lézt po dvou, nebo třech slabých prknech. Holubník už byl mnohokrát přetřený barvou, která ho za ta léta nepoužívání uchránila před hnilobou. Zdálo se jí, že je dostatečně pevný, aby unesl váhu dětí a dokonce i Jacka. Smetla z něj i zbytek sněhu a pak popadla prkno a zapáchala. Brzy se většina hřebíků uvolnila, některé vylezly z dřer a jiné prostě praskly, protože už byly příliš rezivé. Za pár vteřin prkno odtrhla.

Odtáhla ho k parapetu. Kdyby se ho pokusila vystrčit směrem k Jackovi, vítr by se do něj opřel jako pod plachtu, zvedl ho a vytrhl by ji ho z rukou, a pak by ho smetl někam dolů. Musela počkat, až se vítr trochu utiší. Netrvalo to příliš dlouho a ona prkno rychle zvedla, položila ho na parapet a přisunula k Jackovi. V okamžiku, kdy se do nich znovu opřel vítr, už měli můstek na místě. Když ho budou oba držet, udrží ho i navzdory zuřivým náporům větru.

Penny přelezla první, aby Daveymu ukázala, jak je to snadné. Plazila se po břiše a křečovitě se přitom přidržovala okrajů rukama, kterými se přitahovala dopředu. Tak Daveyho přesvědčila, že to nic není, a on pak přelezl bezpečně za ní.

Jack lezl poslední. Jakmile však ležel na můstku, byla Rebecca jediná, kdo ho držel. Ale Jackova váha držela prkno na místě a on z něj slezl až v další přestávce mezi porvy větru.

Pak spolu s Rebecou stáhli prkno k sobě na střechu.

"A ted?" zeptala se ho.

"Jedna budova nestačí," řekl jí. "Musíme se od nich dostat dál."

Po prkně přelezli ještě mezeru mezi druhým a třetím domem, pak mezi třetím a čtvrtým a nakonec mezi čtvrtým a pátým. Další dům už byl snad o deset nebo dvanáct pater vyšší než tenhle. Museli skončit s lezením po střeších, což bylo právě včas, protože už je od tahání a zdvihání těžkého prkna začínaly bolet ruce.

Rebecca se naklonila a podívala se ze střechy dolů na zem. Bylo tam docela světlo. Na každém konci bloku stála pouliční lampa, další uprostřed a k jejich světlu ještě přispívala záře, vycházející z oken bytů v prvním poschodí.

Neviděla tam ale žádné skřety ani nikoho jiného. Jen hromady sněhu, sloupy sněhu, vířící jako malá tornáda, a světélkující sněhové stěny hnané větrem, které vypadaly jako duchové. Možná, že někde ve stínech se tam krčili nějakí skřeti, ale ona si to nemyslela, protože nikde nezahlédla zářící stříbřité oči.

Do ulice se po zdi budovy klikatě vinulo železné požární schodiště. Jack po něm sestupoval první a v každém ohybu se zastavil a čekal, až k němu Penny a Davey dojdou. Byl připravený je zachytit, kdyby na tom ledovém, zasněženém a částečně zledovatělém schodišti uklouzli.

Rebecca šla poslední. V každém ohybu se na chvíli zastavila a dívala se do ulice a pokaždé očekávala, že uvidí, jak se ty hrozné bytosti ženou sněhem k železným schodům. Ale neviděla nic.

Jakmile už byli všichni dole na ulici, zabočili vpravo, pryč od těch domů a utíkali co nejrychleji na křižovatku. Když se tam dostali, byli tak unavení, že zvolnili běh do rychlé chůze. Pak zabočili pryč od Třetí avenue a vydali se do centra města.

Nic je nepronásledovalo.

Z tmavých vchodů, které míjeli, na ně nic nevyskočilo.

Na chvíli se zdálo, že jsou v bezpečí. A víc než jen to ... cítili se, jako by byli v celém městě sami, jako jediná, kteří přežili nějakou katastrofu.

Rebecca nikdy předtím nezažila takovou chumelenici. Tohle byla svištěcí a vyjící vichřice, která by spíš patřila někam na severní pól a tamější ledová pole než do New Yorku. Tvář měla znečitlivělou a do očí se jí hrnuly slzy a z neustálého vzdorování tomu vytrvalému větru ji bolel kašdický sval a kloub v těle.

Když už měli za sebou dvě třetiny cesty do Lexington Avenue, Davey zakopl, upadl a už prostě nenašel dost síly k tomu, aby se zvedl. Jack ho musel nést.

Penny také vypadala na to, že už jí nezbývá moc sil. Brzy si bude muset Daveyho vzít Rebecca, aby Jack mohl nést Penny. A kama jak rychle mohou očekávat, že se takhle dostanou? Asi ne daleko. A už vůbec ne rychle. Během přístich pár minut si budou muset najít nějaký odvoz.

Dostali se až na avenue a Jack je vedl k veliké ocelové mříži, zasazené v chodníku, ze které stoupala mračna páry. Byla to asi ventilace z nějakého podzemního tunelu, pravděpodobně z metra. Jack postavil Daveyho na zem a ten v sobě našel ještě dost sil, aby zůstal stát. Ale bylo vidět, že ho Jack bude muset nést dál, až se zase vydají na cestu. Vypadal špatně. Jeho malý obličej byl vyčerpaný, ztrhaný a neuvěřitelně bledý. Kolem očí měl velké tmavé kruhy. Rebecca s ním cítila a přála si, aby mohla udělat něco, čím by mu pomohla, ale sama na tom byla dost bídně.

Noc byla příliš chladná a teplý vzduch, který stoupal z mříže, nebyl dost teplý, aby Rebecu ohřál, i když stála na samém okraji roštu a nechala vítr, aby jí hnal páchnoucí páru přímo do tváře. Ale přesto jí poskytoval alespoň iluzi tepla, když už ne teplo samotné a v téhle chvíli i iluze stačila k tomu, aby všem pozvedla náladu a uťala všechny nářky u samého začátku.

"Tak jak je?" obrátila se Rebecca k Penny.

"Je mi fajn," řekla holčička, ačkoliv vypadala dost unaveně. "Jen se bojím o Daveyho."

Rebecca přímo žasla nad její vytrvalostí a odvahou.

"Musíme někde sehnat auto," povzdechl si Jack. "Budu se cítit v bezpečí, teprve až budeme sedět v autě a budeme pořád v pohybu. Nemůžou se k nám dostat, dokud pojedeme."

"A v-v autě b-b-bude teplo," drkotal zuby Davey.

Jedinými auty na ulici byla však ta, která parkovala u chodníku, a ty od silnice dokonale odřízla navršená stěna sněhu, kterou sněhové pluhy odhrnuly ze silnice a kterou ještě nikdo neodvezl. A jestli někdo nechal auto stát na silnici kvůli sněhu, už ho dávno odvezla odtahová služba.

Ted' ale nebyl v dohledu vůbec nikdo. Dokonce ani sněhové pluhy. "I kdybychom tu našli nějaké auto, se kterým by se dalo vyjet," řekla Rebecca, "stejně by v něm nebyly klíčky a určitě by nemělo ani sněhové řetězy."

"Já jsem nemyslel tyhle auta," vysvětloval Jack. "Ale když najdeme nějakou telefonní budku, můžeme zavolat do oddělení, aby nám nějaké poslali."

"Není telefon tamhle?" zeptala se Penny a ukázala na druhou stranu široké ulice.

"Sněží tak hustě, že to není pořádně vidět," váhal Jack a snažil se rozeznat předmět, na který Penny ukazovala. "Možná by to mohl být telefon."

"Pojďme, podíváme se," řekla Rebecca.

Ale v tu chvíli se zpod mříže mezi dvěma ocelovými tyčemi vynořila malá ruka s ostrými drápy.

Davey to uviděl první, vykřikl a ucouvl od stoupající páry.

Skřetí ruka.

A další zasáhla po Rebečině botě. Rebecca na ni šlápla, zahlédla ve tmě pod mříží zářící stříbřité oči a uskočila.

Objevila se třetí a čtvrtá a sotva Penny a Jack uskočili pryč, najednou se celá kruhová mříž začala otřásat, na jednom místě se nadzvedla a zase s bouchnutím spadla, ale okamžitě se znovu zvedla, tentokrát o trochu víc a zase hmotně spadla zpátky a poskočila. Ta horda pod ní se snažila dostat ven z tunelu.

Přesto, že mříž byla velká a nesmírně těžká, Rebecca si byla naprosto jistá, že ty bytosti dole ji zvednou a ze tmy a páry se na ně vyřítí. Jack si asi musel myslet totéž, protože popadl Daveyho a rozběhl se. Rebecca chytla Penny za ruku a obě utíkaly za Jackem po vichřici týrané avenue. Neběželi tak rychle, jak by měli, vlastně vůbec neběželi rychle. Nikdo z nich se ale neodvážil ohlédnout.

Před nimi se na rohu objevil džíp, který se jen těžko prodíral závěsemi sněhu. Na dveřích měl znamení městské správy silnic. Jack s Rebeccou a dětmi běželi do města, ale ten džíp měl namířeno na opačnou stranu. Jack prudce zabočil přes ulici k džípu a snažil se k němu dostat, ještě než bude příliš daleko.

Rebecca a Penny běžely za ním.

Jestli je řidič v tom džípu zahlédl, nijak ho asi nezajímali. Nezpomalil.

Rebecca rozčileně v běhu mávala rukama, Penny křičela a Rebecca začala křičet také. Jack se k nim s Daveym přidal a tak křičeli všichni, jako by se zbýznili, protože ten džíp byla jejich jediná naděje na únik.

\* \* \*

Carver Hampton si u stolu v jasně osvětlené kuchyni nad Rada zahrál pár partiček solitéru. Doufal totiž, že ho hra trochu rozptýlí a odpoutá od toho zla, které bylo někde v té zimní noci, a také doufal, že mu pomůže překonat jeho pocity viny a studu, které ho trápily, protože on sám neudělal nic, aby to zlo zastavil a překazil mu jeho řádění v tomto světě. Ale karty ho nemohly rozptýlit. Neustále se díval ven z okna vedle stolku, protože venku ve tmě cítil cosi nevyslovitelného. Jeho pocit viny, místo aby slábl, sílil a užíral mu svědomí.

On je přece Hounon.

Má jistou zodpovědnost.

K takovému zlu se nemůže stavět netečně.

Zatraceně.

Zkusil se dívat na televizi. Dávali Quincy. Jack Klugman tam cosi vykřikoval o blbých nadřízených a zasazoval se o Spravedlnost a vystavoval na odiv své sociální citění, za které by se nemusela stydět ani Matka Tereza, a vůbec vystupoval spíš jako Superman než jako lékař. V Dynastii se tlupa bohatců chovala pokrytecky a prohnalé jako sám Machiavelli a Carvera napadala ta samá otázka, kterou si kladl vždycky, když měl tu smůlu a nějakou nešťastnou náhodou musel zhlédnout pár minut Dynastie nebo Dallasu, nebo některého z podobných pořadů: Jestliže jsou skuteční boháči ve skutečném světě takhle posedlí sexem, pomstou, útočností a nesmyslnou žárlivostí, jak vůbec mohou mít dost času a inteligence na to, aby mohli vydělat nějaké peníze? Vypnul televizi.

Vybral si jednu knihu z police v obývacím pokoji. Byl to nový román Elmora Leonarda, a i když byl jeho nadšený přívrženec a ačkoliv snad ještě nikdo nenapsal takový příběh, který by ho strhl víc než Leonard, tentokrát se nemohl soustředit. Přečetl dvě stránky, ale nepamatoval si nic z toho, co přečetl, a tak knihu zase vrátil na polici.

On je přece Hounon.

Vrátil se do kuchyně a šel k telefonu. Položil dlaň na sluchátko a zaváhal.

Pohlédl k oknu. Zachvěl se, protože se mu zdálo, že sama noc je nějakým oživlým démonem.

Zvedl telefon. Chvilí poslouchal oznamovací tón.

Číslo detektiva Dawsona do kanceláře a domů měl napsaná na kusu papíru vedle telefonu. Chvilí se díval na číslo k Dawsonovi domů. Pak, konečně, vytočil číslo.

Zvonek zazvonil několikrát a sluchátko nikdo nezvedal. Carver Hampton už to chtěl vzdát a zavěsit, když tu náhle někdo na druhém konci drátu zvedl sluchátko. Ale nikdo nepromluvil.

Pár vteřin počkal a pak řekl: "Haló?"

Nikdo neodpověděl.

"Je tam někdo?"

Žádná odpověď.

Nejdřív ho napadlo, že se vlastně vůbec nedovolal k Dawsonovi a že spojení nějak přeskočilo. Ale když už chtěl zavěsit, zmocnil se ho nový a děsivý pocit. Na druhém konci drátu ucítil nějakou zlou bytost, nějakou zlovolnou příšeru, jejíž ochromující síla se plazila telefonním spojením zpátky k němu.

Vyrazil na něm pot. Cítil se, jako by sáhl do špíny. Srdce mu prudce bušilo. Začalo mu být nevolno.

Praštil sluchátkem zpátky na vidlici a utřel si zpoceně dlaně do kalhot. Stále jakoby na nich lpěla špína, jen kvůli tomu, že ho telefon dočasně spojil s tou bytostí v Dawsonově bytě. Šel ke dřezu a důkladně si umyl ruce.

Ta věc v Dawsonově bytě byla jistě jedna z těch, které Lavelle vyvolal, aby za něj udělaly špinavou práci. Ale proč byla v Dawsonově bytě? Co to má znamenat? Copak byl Lavelle takový blázen, aby vypustil síly temnot nejen na rodinu Carramazových, ale i na policii, která ten případ vyšetřuje?

Jestli se poručíku Dawsonovi cokoliv stane, napadlo Hamptona, nesu za to zodpovědnost, protože jsem mu odmítl pomoc.

Otřel si papírovým ubrouskem pot z krku a tváří, rozvážil všechny možnosti a pokusil se rozhodnout, co by měl udělat dál.

\* \* \*

V džípu, který patřil správě silnic, seděli pouze dva muži, takže pro Penny, Daveyho, Rebeccu a Jacka se našlo místa dost a dost.

Řidič byl bodrý červenolící muž s širokým nosem a velkýma ušima. Řekl jim, že se jmenuje Burt. Prohlédl si pořádně Jackovu identifikační kartu, a když se přesvědčil o její pravosti, zatvářil se spokojeně a bez námitek se jim nabídl k službám. Otočil džíp a vezl je k jejich oddělení, kde si chtěli vztít další auto.

Uvnitř džípu bylo nádherně teplo a sucho.

Jackovi se nevýslovně ulevilo, když za sebou bezpečně zabouchl dveře a džíp se rozjel.

Ale právě když se uprostřed prázdné ulice otáčeli na druhou stranu, směrem k jejich oddělení, Burtův spolujezdec, pihovatý mladík jménem Leo, zahlédl ve sněhu nějaký pohyb, který se přes ulici blížil směrem k nim. "Hele, Berte, zastav na moment. Není to tamhle kočka?"

"No a co, i kdyby byla."

"Neměla by být venku v tomhle počasí."

"Kočky si chodí ven, kdy chtějí," zamručel Burt. "Ty se o to zajímáš. Sám bys měl vědět, jak jsou samostatný."

"Ale tam venku zmrzne," namítl Leo.

Džíp už se otočil, a když Burt trochu zpomalil, aby ještě uvážil Leovu námitku, Jack zahlédl postranním okénkem ve sněhu nějaký tmavý stín, který se pohyboval s kočičí elegancí. O něco dál bylo v bouři a padajícím sněhu vidět několik dalších stínů. Možná to byla celá ta vražedná smečka, která se sem hnala zabíjet, ale to se nedalo říct najisto. Nicméně první z těch skřetů, ta věc podobná kočce, která upoutala Leovu pozornost, byla nepopíratelně tam venku, jen deset nebo patnáct metrů od nich a rychle se blížila.

"Zastav na momentík," požádal Leo. "Vylezu ven a vezmu tu chudinku dovnitř."

"Ne!" řekl ostře Jack. "Vypadneme odsud. To venku není žádná zatracená kočka."

Burt se překvapeně ohlédl přes rameno na Jacka.

Penny začala vykřikovat pořád stejnou větu a Davey se k ní přidal: "Nepouštějte je sem, nepouštějte je dovnitř, nepouštějte je dovnitř!"

Leo přitiskl obličej na sklo okna a pak vykřikl: "Ježiši, máte pravdu. Tohle není žádná kočka."

"Tak se hni!" zařval Jack.

Ta věc vyskočila a smýkla sebou do okna přesně před Leovým obličejem. Sklo prasklo, ale vydrželo. Leo vyjel, poskočil, ucukl dozadu a tím přimáčkl Burtu na dveře.

Burt sešlápl plyn a pneumatiky se chvíli protáčely.

Ta odporná kočičí věc se držela na prasklém skle.

Penny a Davey křičeli. Rebecca se je pokoušela schovat, aby je ten skřet nezahlédl.

Ale ten upíral své ohnivé oči přímo na ně.

Jack skoro cítil žár toho nelidského pohledu. Byl v pokušení vyprázdnit do té věci celý zásobník svého revolveru, vypálit do ní všech šest kulek, ačkoli dobře věděl, že by ji tím nemohl zabít.

Pneumatiky se přestaly protáčet a džíp se s trhnutím rozjel.

Burt držel volant jednou rukou a druhou se snažil ze sebe odtlačit Lea, ale ten se nechtěl hnout ani o centimetr blíž k prasklému oknu, na kterém visela ta kočičí věc.

Skřet svým černým jazykem olizoval sklo.

Džíp se rychle blížil k ostrůvku uprostřed silnice a začínal klouzat.

"Zatraceně, neumíš řídit?" vykřikl Jack.

"Nemůže přece točit volantem, když mi leží na klíně," úpěl Burt.

Bouchl do Lea loktem dost silně, aby dosáhl toho, čeho nemohl dosáhnout vším tím strkáním, tlačáním a nadáváním. Leo se posunul, i když ne o moc.

Ta kočičí věc se na něj zašklebila. Zableskly se dvě řady ostrých špičatých zubů.

Burtovi se podařilo zastavit klouzající džíp, ještě než narazil do ostrůvku. Pak se zase rozjel.

Motor zařval.

Kolem nich vířil sněh.

Leo vydával divné blekotavé zvuky a děti plakaly a Burt z nějakého důvodu začal troubit na klakson, jako kdyby si myslel, že to tu věc vyděsí natolik, aby se pustila.

Jack se podíval na Rebeccu. Napadlo ho, jestli má také tak strnulý pohled jako ona.

Nakonec se ten skřet pustil, upadl a zmizel někde v zasněžené ulici.

"Díky Bohu," vydechl Leo a zhroutil se zpátky na své sedadlo.

Jack se otočil a podíval se ven zadním oknem. Na bílém pozadí bouře se objevovaly další černé bestie. Vyskakovaly a pronásledovaly džíp, ale nemohly ho dohnat. Rychle se ztratily v dálce.

Zmizely.

Ale stále ještě tu byly. Někde.

Všude.

\* \* \*

Kůlna.

Horký, suchý vzduch.

Pach Pekla.

Oranžové světlo náhle znovu zjasnělo, ne příliš, jen nepatrně, a v ten okamžik stoupla i teplota okolního vzduchu a zvuky vycházející z jámy trochu zesílily a byly náhle zuřivější, ačkoliv stále připomínaly spíše šepot než křik.

Znovu se po celém obvodu jámy oddrolily hrudky hlíny, odpadly od okraje, skutálely se na dno a tam zmizely v pulzující oranžové záři. Průměr jámy se tentokrát zvětšil skoro o pět centimetrů, než se všechno zase ustálilo.

A jáma byla větší.

## ČÁST TŘETÍ

Středa, 11:20 v noci - Čtvrtek, 2:30 ráno

Víte, Tolstoj, stejně jako já, nedal nic

na pověry - jako je věda a medicína.

GEORGE BERNARD SHAW

Vyhýbání se pověrám je pověra sama o sobě.

FRANCIS BACON

## 7. KAPITOLA

Podzemní garáže v jejich oddělení byly osvětlené, i když ne příliš jasně. V rozích se krčily stíny, které se na zdech pomalu rozšiřovaly jako houba. Čihavě vyčkávaly mezi auty a dalšími vozidly, lepily se k betonovým stropům a pozorovaly všechno, co pod nimi procházelo.

Dnes Jacka tahle garáž děsila. Dnes se ty všudypřítomné stíny zdály být naživu, a co hůř, zdálo se, že se prohnaně a vytrvale plíží blíž a blíž.

Vypadalo to, že Rebecca a děti mají ten samý pocit. Držely se pohromadě a bojácně a napjatě se rozhlížely kolem.

Už je to v pořádku, řekl si Jack. Ti skřeti nemohli vědět, kam jedeme. Na chvíli ztratili naši stopu. Alespoň na chvíli jsme v bezpečí.

Ale sám se v bezpečí necítil.

Noční hlídač garáže se jmenoval Ernie Tewkes. Husté černé vlasy nosil sčesané z čela a nad tlustým horním rtem měl tenoučký knírek, který se tam vyjímal poněkud podivně.

"Ale vy oba už jedno auto máte," divl se Ernie a poklepal významně na svou strážní knihu.

"No, a teď potřebujeme dvě další," řekl Jack.

"Ale to je proti předpisům a já ..."

"Předpisy ať jdou do prdele," utála jej Rebecca. "Prostě nám dej ty auta. Hned teď."

"A kde jsou ty dvě, které už máte venku?" zeptal se Ernie. "Snad jste je někde nenabourali?"

"To víš, že ne," řekl Jack. "Stojí na ulici."

"Nějaká porucha?"

"Ne. Uvázli jsme v závějích," lhal Jack jako když tiskne.

Už předtím vyloučili možnost vrátit se pro auto k Rebečinu bytu a také se rozhodli, že se neodvážejí vrátit se do bytu Faye a Keitha. Věděli jistě, že ti skřeti budou na obou místech čekat.

"Závěje?" zajímal se Ernie. "A to je všechno? Tak tam pošleme odtahovku, ať vás vytáhnou a bude to."

"Na to nemáme čas," řekl netrpělivě Jack a přitom si neklidně prohlížel temnější kouty té jeskynní garáže. "Potřebujeme teď hned dvě auta."

"Ale předpisy říkají ..."

"Poslouchej," řekla Rebecca. "Copak to nové oddělení pro vyšetřování vražd Carramazových nedostalo spoustu aut?"

"Dostalo," potvrdil Ernie. "Ale ..."

"A jsou teď nějaká z těch aut ještě tady v garáži a nikdo je nepotřebuje?"

"No, zrovna teď je nikdo nepotřebuje," přiznal Ernie. "Ale možná ..."

"A kdo tomu novému oddělení velí?" naléhala dál Rebecca.

"No ... vy. Vy dva."

"Tohle je případ ohrožení, který souvisí s případem Carramazových, a my ta auta potřebujeme."

"Ale vy už jste si dvě auta vzali a předpisy říkají, že musíte nejdřív vyplnit zprávu o nehodě nebo ztrátě a až pak si můžete ..."

"Zapomeň už sakra na tu zatracenou byrokracii," vyštěkla Rebecca zuřivě. "Koukej nám dát nový auta, teď a okamžitě, nebo přísahám, že ti vyškubnu z obličeje ten tvůj směšný knírek, seberu ti klíče a vezmu si ty auta sama."

Ernie na ni zůstal zírat s pusou dokořán, šokovaný tou hrozbou a zároveň vehemencí, s jakou se do něj Rebecca pustila.

V tomto okamžiku Jacka potěšila Rebečina schopnost změnit se v mžiku v arogantní a neústupnou amazonku.

"Tak sebou hni!" pronesla ledově a pokročila k Erniemu.

A Ernie sebou hnul. A rychle.

Zatímco čekali u dispečerovy budky na první auto, Penny se neustále rozhlížela po okolních stínech. Znovu a znovu se jí zdálo, že tam zahlédla nějaké pohyblivé věci: tma se pohnula, mezi dvěma policejními auty se cosi mihlo, za dalším autem pulzovala černá skvrna. V tamtom rohu jakoby ve tmě viděla nějaký zlovolný tvar, číhavý, hladový stín, který se tam skrýval mezi obyčejnou tmou, něco se pohnulo za schodištěm a něco dalšího za výtahem na druhé straně a něco se zákeřně plížilo po tmavém stropě a ...

Tak dost!

To je jenom fantazie, řekla si. Kdyby se to tu těmi skřety hemžilo, tak jak si myslím, už by se na nás dávno vrhli.

Hlídač garáže se vrátil s trochu otlučeným modrým chevroletem, který sice neměl na dveřích policejní znak, ale zato se mu na střeše kývala dlouhá anténa, kvůli vysílači. Pak odběhl zpátky, aby přivezl i druhé auto.

Jack s Rebeccou důkladně první auto prohlédli, i pod sedačkami, aby se ujistili, že se tam žádní skřeti neschovávají.

Penny nechtěla jít od svého otce pryč, i když dobře věděla, že právě jejich odloučení je součástí celého jejich plánu, a i když už slyšela spoustu dobrých důvodů, proč se musí rozdělit, a dokonce i když tušila, že už nastal čas. Ona a Davey pojedou s Rebeccou a stráví příštích pár hodin tím, že budou projíždět po hlavních ulicích, kde se už tužily sněhové pluhý a kde hrozí nejmenší nebezpečí, že by mohli uvíznout ve sněhu. Nesmí uvíznout a zůstat na místě, protože pak jsou nejzranitelnější. V bezpečí budou, jen když budou pořád jezdit z místa na místo, aby je ti skřeti nemohli pronásledovat. Mezitím jejich otec pojedou do Harlemu navštívit muže jménem Carver Hampton, který jim pravděpodobně může pomoci najít Lavella. A potom pojedou za tím čarodějem. Jack si byl jistý, že jim žádné strašné nebezpečí nehrozí. Řekl jim také, že z nějakého, jemu neznámého důvodu, na něj Lavellova kouzla nepůsobí. Řekl jim, že nasadit Lavellovi železka nebude o nic těžší ani nebezpečnější než dostat jakéhokoliv jiného zločince. A myslel to vážně. A Penny chtěla věřit tomu, že má úplnou pravdu. Ale hluboko ve svém srdci si byla jistá, že už ho nikdy neuvidí.

Nicméně neplakala dlouho a ani ho dlouho neobjímala a vlezla do auta za Daveym a Rebeccou. A když už vyjžděli z garáže, ohlédla se. Táta jí mával. A pak vyjeli na ulici, zabočili doprava a ona ho ztratila z očí. A od té chvíle se Penny zdálo, že už teď je pro ně jakoby mrtvý.

\* \* \*

Pár minut po půlnoci, v Harlemu, Jack zaparkoval před obchodem Rada. Věděl, že Hampton bydlí nad svým obchodem, a tak mu došlo, že tam musí mít někde soukromý vchod do bytu. Obešel tedy celou budovu a našel dveře s číslem. V prvním patře svítila spousta světél. Z každého okna se línula silná záře.

Jack se postavil zády k protivnému větru a zazvonil na zvonek vedle dveří, ale nestačilo mu jen krátce zazvonit. Tlačil na zvonek takovou silou, až ho bolel prst. I když stál venku za dveřmi, přesto mu zvuk zvonku týral uši. Uvnitř muselo to zvonění být ještě alespoň pětikrát nebo šestkrát hlasitější. Jestli se Hampton už podíval kukátkem na dveřích, uviděl, kdo zvoní, a rozhodl se neotevřít, tak by si měl radši nasadit nějaká ochranná sluchátka. Za pět minut takového zvonění by ho mohla lehce rozbolet hlava. A za deset minut mu bude, jako by mu někdo do uší vrážel ledovou jehlu. Ale i kdyby zvonění bylo málo, Jack byl odhodlaný tu bitvu nervů stupňovat. V takovém případě by se musel poohlédnout kolem po nějakých cihlách nebo pár prázdných lahvích nebo něčem podobně těžkém, čím by mu mohl rozbít okna. Vůbec ho nezajímalo, že by ho Hampton mohl žalovat za zneužití úřední moci. Nezajímalo ho, že by z toho mohl mít potíže a že by ho za to mohli vyhodit od policie. Už se nehodlal zdržovat zdvořilými prosbami a civilizovanou rozmluvou.

K jeho překvapení se dveře ale otevřely za méně než půl minuty a v nich stál Carver Hampton a zdál se ještě větší a mohutnější, než jak si ho Jack pamatoval, ale nemračil se, jak Jack očekával. Naopak, usmíval se, jako by ho Jackova návštěva namísto hněvu těšila.

Než mohl Jack promluvit, Hampton řekl: "Jste v pořádku! Díky Bohu za to. Díky Bohu. Pojdte dál. Ani nevíte, jak jsem rád, že vás tady vidím. Pojdte dál, jen pojdte." Za dveřmi byla malá chodba, potom schodiště. Jack vstoupil dovnitř a Hampton za ním zavřel dveře, ale nepřestal mluvit. "Proboha, měl jsem o vás takový strach. Jste v pořádku? Vypadáte, že jste. Řeknete mi teď prosím vás, že jste v pořádku?"

"Jsem v pořádku," oddechl si Jack. "Skoro jsem ale nebyl. A je toho tolik, na co se vás musím zeptat, tolik ..."

"Pojďte nahoru," řekl Hampton a vykročil první. "Musíte mi vyprávět všechno, co se stalo. Všechno, každý detail. Dnešní noc se toho mnoho přihodilo, já to vím. Cítím to."

Jack si sundal sněhem obalené boty a následoval Hamptona nahoru po úzkých schodech. "Měl bych vás varovat - přišel jsem pro pomoc a vy my pomůžete, i kdybych měl udělat nevím co."

"S radostí," prohlásil Hampton a Jacka tím dokonale překvapil. "Udělám pro vás všechno, co je v mých silách."

Nahore na schodech vešli do pohodlného a dobře zařízeného obývacího pokoje, kde byla na policích podél jedné stěny spousta knih, na protější zdi visela orientální tkanina a na zemi ležel překrásný orientální koberec, ve kterém převládala béžová a modrá barva. Byly tu i čtyři nádherné stolní lampy z foukaného skla, vyvedené v zářivé modři,

zelené a žluté a byly umístěné s takovým umem, že k sobě přitahovaly návštěvníkovu pozornost, ať se obrátil kamkoliv. Byly tu ještě dvě lampičky na čtení, které vypadaly o něco praktičtěji a stály každá za jedním z velikých křesel. Obě tyhle lampy a všechny čtyři stolní lampičky svítily. Nicméně jejich světlo neosvětlovalo plně všechny rohy v místnosti a v těch místech, kde by jindy mohlo být pár tmavých stínů, stály svazky hořících svíček, kterých tu celkem mohlo být alespoň padesát.

Hampton si pravděpodobně všiml, že Jacka ty svíčky překvapily, neboť řekl: "Dnes v noci jsou tady ve městě dva druhy tmy, poručíku. První je tma, kterou způsobuje pouhý nedostatek světla. A potom je tu tma, která je samotným fyzickým projevem satanského zla. A tahle druhá a zlovlná temnota se živí a zaštiťuje tou první a obvyklejší temnotou, a tak se prohnane skrývá. A teď je tam venku! Proto si nepřejí, abych kolem sebe dnes v noci měl stíny, pokud bude v mé moci tomu zabránit, protože člověk nikdy neví, kdy je nevinný pruh stínu něco horšího, než vypadá." I když byl Jack nakloněný věřit mnoha věcem ještě předtím, než zahájil tohle vyšetřování, normálně by varování Carvera Hamptona nebral příliš vážně. Pravděpodobně by si pomyslel, že ten muž je excentrik a možná trochu praštěný. Ale teď ani na chvíli nepochyboval o pravdivosti toho, co mu Houngon právě řekl. Jack se nebál toho, že na něj stíny náhle skočí a popadnou ho neviděnými, ale o to smrtelnějšíma rukama temnot, ale po těch věcech, které viděl dnes v noci, nemohl vyloučit ani tuhle nepravděpodobnou možnost. Když dnes v noci zjistil, co všechno se může skrývat ve stínech, ostatně také dával přednost jasnému světlu.

"Vy jste promrzlý na kost," všiml si Hampton. "Dejte mi svůj kabát. Pověsím ho na topení, aby uschl. A dejte mi i ty rukavice. A posaďte se tady, donesu vám nějaké brandy."

"Na brandy nemám čas," řekl Jack, aniž by si sundal kabát nebo rukavice. "Já musím najít Lavella. Já ..."

"Abyste mohl Lavella najít a zastavit," přerušil jej Hampton, "musíte se nejdřív pořádně připravit. A to bude chvíli trvat. Jen blázen by se vyřítel zpátky do té bouře, aniž by věděl, kam jde a co bude dělat. A vy takový blázen jste. Takže mi teď dejte svůj kabát. Pomůžu vám, ale bude to trvat déle než dvě minuty."

Jack si povzdechl, vysoukal se ze svého těžkého kabátu a podal ho Houngonovi.

O pár minut později Jack seděl zabořený do jednoho z křesel a v rukou držel sklenici Remy Martin. Sundal si boty i ponožky a dal je také na topení, protože byly úplně promočené sněhem, který se mu dostal do bot, když se prodíral závějemi. Dnes v noci mu bylo poprvé teplo na nohy.

Hampton otevřel plynové hořáky v krbu, vsunul mezi keramická polena zápalku a plameny vyšlehly vzhůru. Potom pustil plyn naplno. "Nedělám to ani tak kvůli teplu, ale vyžene to tmu z komína," řekl. Zhasil sirku a upustil ji do měděné nádoby, která stála na krbové římse. Pak se posadil do druhého křesla naproti Jackovi, takže se na sebe dívali přes malý stůl, na němž byla vystavená průhledná mísa s dvěma držadly v podobě zelených ještěrek a vysoká mléčná váza se štíhlým elegantním hrdlem. "Než se rozhodnu, co mám udělat, musíte mi říct úplně všechno, co ..."

"Nejdřív se vás chci na něco zeptat," řekl Jack.

"Dobře."

"Proč jste mi dnes ráno nepomohl?"

"Už jsem vám to řekl. Bál jsem se."

"A teď už se nebojíte?"

"Bojím se ještě víc."

"Tak proč mi chcete pomoci teď?"

"Cítím vinu. Stydím se sám za sebe."

"To není všechno."

"No, máte pravdu. Protože jsem Houngon, víte, obvyklejně vzývám bohy Rada, aby mě podporovali a splnili požehnání, které dávám svým zákazníkům a všem, jimž chci pomoci. A samozřejmě jsou to oni, díky kterým mé kouzelné lektvary fungují tak, jak mají. A za to mám povinnost odporovat zlu a postavit se pomocníkům Congo a Pétro, kdekoliv se s nimi setkám. A já jsem se namísto toho pokusil na chvíli se téhle své povinnosti vyhnout."

"Kdybyste mi znovu odmítl pomoci ..., podporovali by vás tihle dobří bohové Rada dál a plnili by ta vaše požehnání? Nebo by vás opustili a nechali vás bez jakékoliv moci?"

"Je velmi nepravděpodobné, že by mě opustili."

"Ale je to možné?"

"Vcelku vzato, ano."

"Takže i vy máte, třeba i malou, motivaci. Dobře. To se mi líbí. To mi stačí."

Hampton sklopil oči, chvíli se upřeně díval do své brandy a pak se znovu podíval na Jacka a řekl: "Je ještě jeden důvod, proč bych vám měl pomoci. Věci jsou mnohem horší, než jsem si myslel, když jsem vás dnes odpoledne vyhodil ze svého obchodu. Víte, aby mohl pobít Carramazovy, musel Lavelle otevřít Brány Pekel a vypustit některé démonické bytosti, aby zabíjely za něj. Byla to od něj bláznivá, hloupá věc, kterou provedl víceméně jen ze své pýchy. Bylo by to neuvěřitelně hloupé, i kdyby to udělal ten nejmocnější Bocor na světě. Býval by mohl vyvolat duchovní přítomnost nějakého démona a tu poslat na Carramazovy. Potom by vůbec nepotřeboval otvírat Brány, nepotřeboval by přivést tyhle nenávisné bytosti do našeho světa v jejich fyzické podobě. Ten blázen! A teď jsou Brány jen pootevřené, je v nich jen škvírka a Lavelle je má pod kontrolou. Tolik ještě cítím díky své vlastní síle. Ale Lavelle je šílenec a v nějakém záchvatu se může rozhodnout nechat Brány rozevřít dokořán, jen tak, pro legraci. Nebo se může unavit a zeslábnout. A jestli zeslábně dostatečně, ty síly na druhé straně docela jistě rozrazí Brány i proti Lavellově vůli. V každém případě se sem ale dostane množství příšerných bytostí, aby mohly vraždit pokorné, dobré a spravedlivé lidi. Přežijí to jen hříšníci, ale ti zjistí, že žijí v Pekle na Zemi."

\* \* \*

Rebecca jela nahoru po Avenue of the Americas skoro až k Central Parku, pak se proti všem silničním pravidlům na

místě otočila uprostřed silnice a namířila si to znovu do města. Neměla vůbec příčinu obávat se okolní dopravy. Někáká vozidla tu sice jezdila - sanitka, několik sněhových pluhů a dokonce dva nebo tři taxíky - , ale na ulicích kromě sněhu většinou nic nebylo. Napadlo už dvacet nebo pětadvacet centimetrů sněhu a ještě pořád hustě sněžilo. Nikdo by nemohl vidět bílou čáru na silnici skrz tu sněhovou pokrývku a dokonce ani pluhy neodhrnuly všechen sníh až na holou silnici. A nikdo si nevšiml jakýchkoli značek nebo světel na semaforech, které stejně většinou kvůli bouři nefungovaly.

V Daveym postupně zvítězilo vyčerpání nad strachem. Usnul na zadním sedadle.

Penny byla ještě vzhůru, ačkoliv měla krví podlité a usazené oči. Rozhodně ale chtěla zůstat vzhůru, protože se jí strašně chtělo mluvit. Jakoby si myslela, že pokud bude mluvit, ti skřeti nepřijdou. Také chtěla zůstat vzhůru, protože se nakonec chtěla dostat k jedné důležité otázce.

Rebecca přesně nevěděla, co vlastně Penny chce, a tak, když se k tomu Penny nakonec dostala, Rebeccu její přímost dost překvapila.

"Líbí se ti můj táta?"

"Jistě," řekla Rebecca. "Jsme přece partneři."

"Já ale myslím, jestli se ti líbí víc než jen jako partner?"

"Jsme přátelé. Mám ho moc ráda."

"Víc než jen přítele?"

Rebecca uhnula pohledem od zasněžené ulice a podívala se Penny do očí: "Proč se ptáš?"

"Zajímá mě to."

Rebecca se znovu zadívala na ulici před sebou, protože si nebyla jistá, co má vlastně odpovědět.

Penny naléhala: "No? Tak co? Jste víc než jen přátelé?"

"Zlobila by ses, kdyby to tak bylo?"

"Jasně že ne!"

"Opravdu?"

"Ty myslíš, že se možná budu zlobit, protože si budu myslet, že se snažíš zabrat místo moje mámy?"

"No, někdy to bývá problém."

"Ale ne se mnou. Mámu jsem měla hrozně ráda a nikdy na ni nezapomenu, ale vím, že by chtěla, abychom já i Davey byli šťastní, a jedna z věcí, které by nám pomohly, by bylo, kdybychom dostali další mámu dřív, než budeme dospělí, a nebudeme ji už potřebovat."

Rebecca se skoro radostně rozesmála nad tím nevinným a přesto moudrým způsobem, jakým se ta holčička vyjadřovala. Ale kousla se do jazyka a zůstala vážná, protože se bála, že by si Penny její smích vyložila špatně. Ta holčička se tvářila tak vážně.

"Myslím," mluvila dál Penny, "že by to bylo perfektní - ty a táta. On někoho potřebuje. Víš ... , potřebuje ... někoho milovat."

"On má přece rád tebe i Daveyho. Nikdy předtím jsem neviděla žádného tátu, který by své děti měl rád tak, jako Jack má rád vás."

"To vím. Ale on potřebuje víc než jenom nás." Holčička na chvíli zmlkla, pravděpodobně byla zabraná do svých myšlenek. A pak pokračovala: "Víš, existují asi tři typy lidí. První jsou ti, kteří dávají. To jsou lidé, kteří prostě dávají a dávají a nikdy za to nečekají nic zpátky. Těch ale není moc. Myslím si, že to je asi člověk, který jednou skončí jako svatý. A pak jsou ti, kteří dávají a berou a to je asi většina lidí. A já asi taky. A úplně poslední jsou ti, kteří jenom berou, to jsou ti skrblici, kteří prostě jen berou a berou a nikdy nic nikomu nedají. Já netvrdím, že táta je přesně ten, kdo jenom dává. Ale není ani ten, kdo dává a bere. Je tak nějak mezi. Rozumíš mi? Dělá mu větší radost dávat než brát. On potřebuje mít rád víc lidí než jen mě a Daveyho ... protože v sobě má prostě víc lásky." Povzdechla si a frustrovaně potřásla hlavou. "Dává to vůbec nějaký smysl?"

"To rozhodně," řekla Rebecca. "Vím přesně, co chceš říct, ale šokuje mě, že to slyším od jedenáctileté holčičky."

"Je mi skoro dvanáct."

"To jsi už tedy dost velká."

"Díky," odpověděla jí Penny.

Před nimi se po křižovatce s řevem hnál vítr z východu na západ a hnál před sebou tolik sněhu, že to skoro vypadalo, jako by Avenue of the Americas končila pevnou bílou zdí. Rebecca zpomalila, zapnula dálková světla, projela tou zdí a ocitla se na druhé straně.

"Mám tvého otce ráda," otočila se k Penny a přitom si uvědomila, že to Jackovi vlastně ještě neřekla. Tohle bylo poprvé za dvacet let, poprvé od smrti jejího dědečka, kdy si přiznala, že někoho miluje. Vyslovit ta slova bylo snadnější, než si myslela. "Mám ho ráda a on má rád mě."

"No to je nádhera," zašklebila se Penny spiklenecky.

Rebecca se usmála: "Taky si myslím."

"Vezmete se?"

"Mám takový pocit, že ano."

"Tak to je přímo dvojité nádhera."

"Trojitá."

"A po svatbě bych ti mohla říkat mami, místo Rebecco - jestli ti to nebude vadit."

Rebeccu zaskočily slzy, které se jí nahrnuly do očí, a polkla, aby se zbavila nepříjemného uzlu v krku. "To by se mi líbilo," odpověděla.

Penny si povzdechla a opřela se o opěradlo sedadla. "Bála jsem se o tátu. Bála jsem se, že ho ten kouzelník zabije. Ale

ted', když vím o tobě a o něm ... tak to je další věc, pro kterou musí žít. Myslím si, že mu to pomůže. Myslím si, že je opravdu důležité, že nemá jen mě a Daveyho, ale ještě i tebe. Pořád mám o něj strach, ale už ne tak hrozný."

"Bude v pořádku," řekla Rebecca. "Uvidíš. Nic se mu nestane. Nikomu z nás se nic nestane."

Když se o chvíli později podívala na Penny, uviděla, že už spí.

Rebecca projížděla vířícím sněhem.

"Vrať se ke mně, Jacku," šeptala naléhavě. "Koukej se mi vrátit."

\* \* \*

Jack řekl Carveru Hamptonovi všechno, počínaje tím telefonátem před obchodem Rada a konče jejich záchranou v Burtově a Leově džípu cestou do garáže pro nová auta a rozhodnutím rozdělit se a udržovat děti v určitém bezpečí jedoucích aut.

Hampton byl znatelně otřesen a rozrušen. Seděl strnule a bez hnutí po celou dobu Jackova vyprávění a dokonce se ani nepohnul, aby se napil. Až když Jack skončil, Hampton zamrkal, otřásl se a polkl jedním dlouhým douškem celý obsah své sklenice.

"A tak vidíte," končil Jack, "když jste řekl, že tyhle věci přišly z Pekla, možná by se vám někdo smál, ale ne já. Věřit vám mi vůbec nedělá potíže, dokonce i když nemám ponětí, jak se sem vlastně dostaly."

Hampton po tak dlouhé nehybnosti nemohl zůstat sedět. Vstal a procházel po místnosti. "Vím něco o rituálu, který musel použít. Ten ale může použít jen mistr, Bocor první třídy. Prastaři bohové by žádnému slabšímu čaroději neodpověděli. Aby toho dosáhl, musí Bocor nejdřív vykopat v zemi jámu. Vypadá přibližně jako kráter a není hlubší než jeden metr. Bocor potom říká určitá zaklínání ... používá určité byliny ... A do jámy přitom nalije tři druhy krve - kočičí, krysí a lidskou. A když potom zpívá závěrečné a velice dlouhé vzývání, dno jámy se zázračně změní. Nějakým způsobem, který se nedá vysvětlit a kterému se nedá porozumět, se ta jáma prohloubí daleko víc než jen na necelý metr. Propojí se s Branami Pekla a stane se z ní jakýsi spojovací tunel mezi tímto světem a Podsvětím. Z té jámy stoupá horko stejně jako zápach Pekel a její dno vypadá jako roztavené. A když Bocor konečně vyvolá ty bytosti, které potřebuje, vylezou z Bran a potom dnem jámy ven na zem. Na té cestě jejich duchové dostanou fyzická těla, hliněná těla tvořená zemí, kterou musí projít. Tato hliněná těla jsou ale nicméně přizpůsobivá, pohyblivá a živá. Z vašeho popisu těch bytostí, které jste dnes večer viděl, bych soudil, že to byla vtělení menších démonů a zlých lidí, kdysi smrtelných, kteří byli zatraceni do Pekel a obývají jeho nejspodnější vrstvy. Vyšší démoni a prastaři zlí bohové by byli daleko větší, horší, silnější a na pohled daleko odpornější."

"Ne, tyhle zatracené věci byly odporné až dost," ujistil ho Jack.

"Ale existuje mnoho Prastarých, jejichž fyzická těla jsou tak hrozná, že pouhý pohled na ně má za následek okamžitou smrt toho, kdo se na ně dívá," řekl Hampton.

Jack usrkl svou brandy. Potřeboval to.

"A navíc," pokračoval Hampton, "ta malá velikost těch věcí by mohla podporovat můj předpoklad, že Brány jsou v tomto okamžiku otevřené jen máličko. Ta škvíra v nich je příliš úzká na to, aby se jí protáhli vyšší démoni a temní bohové."

"Díky Bohu za to."

"Ano," souhlasil s ním Carver Hampton. "Díky za to všem dobrým bohům."

\* \* \*

Penny a Davey ještě spali. Bez jejich hovoru se Rebecca cítila osamělá.

Stěrače rytmicky odhrazovaly z předního skla sníh.

Vítr byl tak prudký, že cloumal sedanem ze strany na stranu, a tak musela Rebecca svírat volant větší silou než jindy. Potom něco pod autem zarachotilo. Buch, buch. Bouchlo to zvenku do podlahy dost silně, aby se lekla, ale ne dost silně, aby to vzbudilo děti.

A znovu. Buch, buch.

Pohlédla do zpětného zrcátka, jestli náhodou něco nepřejela. Zadní sklo auta bylo částečně zamrzlé a omezovalo jí výhled a pneumatiky odhazovaly takové spousty sněhu, že se všechno za autem ztrácelo ve vířící bílé zvěti.

Rebecca nervózně přelétla pohledem osvětlenou přístrojovou desku, ale všechno bylo v pořádku. Olej, benzín, alternátor, baterie - všechno fungovalo. Neblikala žádná varovná kontrolka, žádná z ručiček na cifernících nekmítala. Ten rachot asi neznamenal poruchu.

Ujela ještě půl bloku, aniž by se ten zvuk opakoval, potom celý blok a pak ještě jeden. Začala se uklidňovat.

Dobře, dobře, řekla si. Nebuď tak nervózní. Musíš zůstat klidná a zachovat si chladnou hlavu. Tohle jediné budeš v téhle situaci potřebovat. Ted' už je všechno v pořádku a nic už se nemůže stát. Já jsem v pořádku. Děti jsou v pořádku. I auto je v pořádku.

Buch-buch-buch.

\* \* \*

Plynové plameny olizovaly keramická polena v krbu.

Lampy z foukaného skla ozařovaly místnost měkkým světlem, svíčky blikaly a zvenku se k oknům tiskla obzvlášť tmavá noc.

"Proč mě ty věci nekously? Proč mi to Lavellovo čarování nemůže ublížit?"

"Na to je jen jedna odpověď," uvažoval Hampton. "Bocor nemá vůbec žádnou moc, aby mohl ublížit spravedlivému člověku. Spravedliví jsou před ním chráněni."

"Co zase má znamenat tohle?"

"Přesně to, co jsem řekl. Vy jste spravedlivý, čestný člověk, jehož duši poskvrnily jen ty nejmenší hříchy."

"Ted' mi ale kecáte."

"Ne. Způsobem, jakým jste žil svůj život, jste si vysloužil imunitu vůči temným silám, imunitu vůči kouzlům a zaklínáním čarodějů jako je Lavelle. Vy jste nedotknutelný."

"Tak tohle je ale nesmysl," odporoval mu Jack, který se v roli spravedlivého necítil zrovna pohodlně.

"Kdyby to bylo jinak, Lavelle už by vás dávno zavraždil."

"Nejsem žádný anděl."

"Nic takového jsem mi neřekl. Nejste ani svatý. Jen spravedlivý. A to stačí."

"Nesmysl. Nejsem spravedlivý, ani ..."

"Kdybyste si o sobě myslel, že spravedlivý jste, to by byl hřích - hřích samolibosti a marnivosti. K vašim chybám nepatří nic jako samolibost, neotřesitelné přesvědčení o své vlastní svrchovanosti a zaslepenost před svými vlastními chybami."

"Začínám se stydět," řekl Jack.

"Vidíte? Netíží vás ani hřích pýchy."

Jack pozvedl svou sklenici. "A co tohle? Piju alkohol."

"Až do nemoty?"

"Ne. Ale kleju a mluvím sprostě. A беру nadarmo jméno Páně."

"To je velice nepodstatný hřích."

"Nechodím do kostela."

"Chození do kostela s tím nemá co dělat. Jediná věc, na které opravdu záleží, je, jak se chováte ke svým bližním. Poslouchejte, abychom si to konečně vyjasnili. Musíme si být absolutně jisti tím, že tohle je důvod, proč vám Lavelle nemůže ublížit. Ukradl jste někdy něco?"

"Ne."

"Už jste někdy někoho podvedl při obchodování?"

"Vždycky mi byly přednější vlastní zájmy, za ty jsem se samozřejmě bil, ale nevěřím tomu, že jsem kdy někoho podvedl."

"Už jste někdy přijal od někoho úplatek?"

"Ne. Člověk nemůže být dobrý policajt, když pořád natahuje ruku."

"Roznášíte klepy a pomluvy?"

"Ne. Ale na takové blbosti teď zapomeňte." Naklonil se dopředu, podíval se Hamptonovi do očí a řekl: "A co vražda? Zabil jsem dva muže. Copak může být spravedlivý někdo, kdo zabil dva lidi? To asi ne. To tu vaši krásnou hypotézu trochu kazí."

Hampton se zatvářil zaraženě, ale jen na chvíli. Pak zamrkal a řekl: "Aha, už vím. Vy jste je zastřelil ve službě."

"To ale není zrovna omluva, ne? Vražda je vražda. Není to pravda?"

"A co měli ti muži na svědomí?"

"První z nich byl sám vrah. Vyloupil sérii obchodů a vždycky přitom zastřelil pokladního. Ten druhý byl násilník. Za šest měsíců znásilnil dvacet dva žen."

"A musel jste je zastřelit? Nebo jste je mohl zatknout bez použití zbraně?"

"V obou případech začali střílet oni."

Hampton se usmál a tvář se mu rozjasnila. "Sebeobrana není hřích, poručíku."

"Jo? Tak proč mi tedy bylo tak mizerně potom, co jsem stiskl spoušť? Cítil jsem se jako špinavý. Občas mě pořád ještě trápí noční můry. Vidím ty muže, jejich těla rozervaná náboji z mého vlastního revolveru ..."

"Jen spravedlivý člověk, velmi čestný muž, by se takhle cítil po zabití takových dvou bestií, jako byli ti dva, které jste zastřelil."

Jack potřásl hlavou. Zavrtěl se v křesle, protože mu byla tahle nová role poněkud nepříjemná. "Vždycky jsem si o sobě myslel, že jsem takový slušně průměrný, obyčejný člověk. Ani horší ani lepší než většina lidí. Myslím si, že jsem zrovna tak slabý před pokušením a zlem jako všichni ostatní. A přes všechno, co jste tu právě řekl, si to ještě pořád myslím."

"A vždycky budete," řekl Hampton. "Pokora je součástí života spravedlivých. Ale abyste se mohl vypořádat s Lavellem, nemusíte věřit tomu, že jste spravedlivý. Stačí, abyste jím byl."

"Nemanželský pohlavní styk," řekl zoufale Jack. "To je hřích."

"To je hřích jen pokud je to znásilnění, cizoložství nebo posedlost. Posedlost je hřích, protože je to proti morálním zákonům, že vše se má dělat s mírou. Jste posedlý sexem?"

"Mám ho rád."

"Jste jím posedlý?"

"Ne."

"Cizoložství je hřích, protože je to porušení manželské slibu, zrada důvěry a vědomé zraňování druhých," řekl Hampton. "Když ještě žila vaše žena, podvedl jste ji někdy?"

"Jistěže ne. Lindu jsem miloval."

"Než jste se vzali, nebo po tom, co zemřela, šel jste někdy do postele se ženou někoho jiného? Ne? Potom vás tedy netíží ani hřích cizoložství a dále je mi jasné, že jste neschopný někoho znásilnit."

"Já prostě nemůžu uvěřit těm řečem o spravedlivém, tomu nápadu, že jsem jeden z vyvolených nebo co. Necítím se dobře. Podívejte se, já jsem sice Lindu nikdy nepodváděl, ale během našeho manželství jsem viděl jiné ženy, které se za mnou otáčely, a já jsem si je představoval a chtěl jsem je, i když jsem pro to nic neudělal. Hřešil jsem v myšlenkách."

"Hřích není v myšlenkách, ale ve skutečích."

"Já nejsem žádný svatoušek," opakoval Jack neoblomně.

"A já jsem vám řekl, že abyste mohl najít a zastavit Lavella, nemusíte tomu věřit - musíte tím jen být."

\* \* \*

Rebecca poslouchala zvuky v autě s rostoucí hrůzou. Teď se zpod kapoty ozývaly ještě další zvuky, nejen to divné bouchání, ale i rachot, cinkání a vrzání. Nebylo to nijak hlasité. Ale Rebecce to nahánělo hrůzu.

Jsme v bezpečí, jen když jsme pořád v pohybu.

Zadržela dech, protože čekala, že se auto každou chvíli zastaví.

Místo toho ty zvuky znovu utichly. Přejela v klidu kolem čtyř bloků a neslyšela nic kromě předení motoru a syčení bouřlivého větru.

Ale to ji neuklidnilo. Teď už věděla, že něco není v pořádku, a byla si jistá, že to začne znovu. A to ticho a očekávání bylo skoro ještě horší než ty podivné zvuky.

\* \* \*

Lavelle byl stále ještě v duchu spojený s vražednými bytostmi, které vyvolal z jámy. Bušil nohama do matrací a oháněl se kolem sebe rukama jako drápy. Pot se z něj jen lil. Prostěradlo bylo nasáklé potem, ale on to nevnímal.

Cítil pach Dawsonových dětí. Byly velmi blízko.

Už skoro přišel čas. Zbývalo jen pár minut. Počká ještě chvíli. A pak bude vraždit.

\* \* \*

Jack vypil brandy, položil sklenici na stůl a řekl: "Ale v tom vašem vysvětlení je jedna velká díra."

"A jaká?" zeptal se Hampton.

"Jestliže Lavelle nemůže ublížit mně, protože jsem spravedlivý, jak to, že může ublížit mým dětem? Nejsou přece zlé.

Nejsou to žádní hříšní zloduchové. Jsou to zatraceně hodné děti."

"Z pohledu bohů děti nemohou být spravedlivé. Jsou prostě jen nevinné. Spravedlnost není něco, s čím se člověk narodí. Je to prostě stav, do kterého se člověk dostane až po letech ctnostného života. Stáváme se spravedlivými tím, že vědomě volíme dobro místo zla v tisících situacích našeho každodenního života."

"Chcete mi říct, že Bůh - nebo všichni dobří bohové, jestli dáváte přednost tomuhle rčení - chrání spravedlivé, ale nevinné ne?"

"Ano."

"Nevinné děti jsou té bestii Lavellovi vystavené napospas a já ne? To je hrozně nefér, prostě blbost."

"Máte velký smysl pro spravedlnost reálnou i tu, kterou si představujete. To proto, že jste spravedlivý muž."

Teď to byl Jack, kdo už nemohl klidně sedět. Zatímco Hampton se spokojeně sesunul do křesla, Jack bos přecházel po pokoji. "Hádat se s vámi člověka pěkně rozčílí!"

"Tohle je moje doména, ne vaše. Já jsem teolog, i když na to nemám vysvědčení z žádné univerzity. Ale nejsem ani amatér. Má matka a otec byli zapřísáhlí katolíci. Když jsem hledal svou vlastní víru, prostudoval jsem každé větší či menší náboženství než jsem se přesvědčil o pravdivosti a účinnosti voodoo. Je to jediné náboženství, které se vždycky přizpůsobovalo jiným vírám. Voodoo vlastně absorbuje a používá prvky každého náboženství, se kterým se dostane do kontaktu. Je to syntéza mnoha doktrín, které obvykle bojují proti sobě - všeho od křesťanství a judaismu až po zbožšťování slunce a panteismus. Já jsem muž náboženství, poručíku, takže se ode mne očekává, že vás v této debatě roznesu na kopytech."

"Ale co Rebecca, má spolupracovnice? Jedna z těch potvor ji kousla, ale ona přece není žádný zlý člověk."

"Existuje několik stupňů dobroty a čistoty. Člověk může být dobrý a přesto není spravedlivý, stejně jako může být spravedlivý, a přesto ne svatý. Viděl jsem slečnu Chandlerovou jen jednou, včera. Ale podle toho, co jsem dosud viděl, si myslím, že se lidí straní a že se snaží nezahrnovat je do svého života."

"Měla hrozné dětství. Dlouhou dobu se bála někoho milovat, nebo se k někomu vázat."

"A to je ono," řekl Hampton. "Člověk si nemůže vysloužit požehnání bohů Rada a imunitu před silami temnot, pokud se straní života, a tak se vyhýbá spoustě právě těch situací, v kterých je volba mezi dobrem a zlem, správným a špatným nezbytností. Je to právě tahle volba, skrze kterou se člověk stává spravedlivým."

Jack stál u krbu a ohříval se u plamenů - když tu mu ty šlehající plameny náhle připomněly stříbřité oční dŮlky toho skřeta. Odvrátil se. "Dobře tedy, předpokládejme, že jsem spravedlivý člověk, ale jak mi to pomůže najít Lavella?"

"Musíme odříkat určité modlitby," řekl Hampton. "A pak musíte podstoupit očišťující rituál. A až to budete mít za sebou, bohové Rada vám ukáží cestu k Lavellovi."

"Tak tedy neztrácejte čas. Dejme se do toho. Musíme s tím začít."

Hampton vstal ze svého křesla. Byl to opravdu chlap jako hora. "Nehrněte se do toho hlava nehlava. Musíte k tomu přistupovat opatrně."

Jack si vzpomněl na Rebeccu a své děti v autě, jezdící z místa na místo, aby se někde nedostaly do pastí, a zeptal se:

"Proč bych měl být opatrný? Lavelle mi přece nemůže ublížit."

"Je pravda, že vám bohové poskytli ochranu před kouzly a všemi silami temnot. Jeho moc Lavellovi coby Bocorovi nijak nepomůže. Ale to neznamená, že jste nesmrtelný. Neznamená to ani, že vám nemohou ublížit nebezpečí tohoto světa. Pokud bude chtít Lavelle riskovat zatčení pro zločin a obvinění před soudem, tak prostě vezme pistoli a ustřílí vám hlavu."

\* \* \*

Rebecca byla na Páté avenue, když se to bouchání a chrastění v autě ozvalo znovu. Tentokrát bylo hlasitější, dokonce by to mohlo i probudit děti. A neožývalo se to jen pod nimi. Teď už ty zvuky přicházely i z prostoru pod kapotou a z motoru.

Davey se postavil na zadním sedadle a přidržel se za opěradlo předního sedadla. Penny se posadila a s mžourajícima očima řekla: "Hej, co znamená ten rachot?"

"Myslím, že máme nějakou poruchu v motoru," odpověděla Rebecca, ačkoliv auto zatím jelo dobře.

"To jsou ti skřeti," pronesl Davey hlasem, ve kterém se mísila hrůza a zoufalství.

"To nemohou být oni," řekla Rebecca.

"Jsou pod kapotou," prohlásila Penny.

"Ne," odporovala Rebecca. "Od té doby, co jsme vyjeli z garáže, jsme nikde nezastavili. Nemohli se nijak dostat do auta. Ani náhodou."

"Tak museli být i v té garáži," trvala na svém Penny. "Ne. To by se na nás vrhli už tam."

"Možná," řekla Penny, "možná, že se báli táty."

"Možná se báli, že by je mohl zastavit," dodal Davey.

"Jako zastavil toho, který na tebe skočil," řekla mu Penny. "Toho před domem tety Faye."

"Jo. Takže možná se ti skřeti jenom schovali v autě a počkali, až budeme sami."

"Až tu nebude táta, aby nás mohl chránit."

Rebecca věděla, že mají pravdu. Nechtěla to přiznat, ale věděla to. Bouchání v autě a chrastění zesílilo, jako by nějaký zuřivý blázen rval z auta motor.

"Rozebírají motor," řekla Penny.

"Oni nám zastaví auto!" vykřikl Davey.

"Dostanou se dovnitř," zachvěla se Penny. "Dostanou se sem na nás a my je nemůžeme zastavit."

"Dost!" okřikla je Rebecca. "Nic se nám nestane. Nedostanou nás."

Na palubní desce se rozsvítilo červené varovné světlo. Uprostřed zářilo slovo OLEJ.

Auto už pro ně nebylo bezpečné.

Teď se z něj stala past.

"Nedostanou nás. To vám slibuju," opakovala Rebecca, ale řekla to jen proto, aby přesvědčila sama sebe, spíše než aby uklidnila děti.

Jejich naděje na přežití teď vypadaly tak bledě jako zimní noc kolem nich.

Před nimi se ze sněhové clony vynořila katedrála svatého Patrika, necelý blok od nich. Vypadala jako velká loď uprostřed studeného nočního moře. Byla to obrovská stavba, která dominovala celému bloku.

Rebeccu napadlo, jestli by se ti ďáblové voodoo odvážili vstoupit do kostela. Nebo jsou stejní jako upíři ve všech pořádných filmech a románech? Odvrátí se v bolesti a hrůze při pouhém pohledu na kříž?

Rozsvítila se další varovná červená kontrolka. Motor se přehříval. I přes ta dvě blikající výstražná světla na kontrolním panelu Rebecca sešlápla plyn a auto poskočilo. Plnou rychlostí se řítila ke katedrále před nimi.

Motor zakašlal.

Katedrála jim nabízela malou naději. Možná, že falešnou naději, ale ta byla jediná, která jim ještě zbývala.

\* \* \*

Očistňující rituál vyžadoval, aby se Jack celý ponořil do vody, kterou mu připravil Houngon.

Jack se v Hamptonově koupelně svlékl. Docela ho samotného překvapilo, že těmhle podivným voodoo praktikám začal věřit. Očekával, že se při tom obřadu bude cítit nesmyslně, ale nic takového se nestalo, protože on už ty Peklem zplozené příšery viděl na vlastní oči.

Vana byla neobyčejně dlouhá a hluboká. Zabírala více než polovinu koupelny. Hampton říkal, že si ji sem nechal instalovat právě kvůli takovým obřadním koupelím.

Hampton použil tyčinku zeleného mýdla - Jack si pomyslel, že je to asi Irish Spring - a nakreslil jím na celý vnitřek vany spoustu vévé a přitom zpíval podivným bezdechým hlasem, který zněl snad až nepřírozně na muže jeho velikosti a recitoval modlitby a vyzývání ve směsici francouzštiny, angličtiny a různých afrických nářečí. Potom naplnil vanu horkou vodou. Přidal do vody množství substancí a bylin, které si do koupelny přinesl ze svého obchodu. Nasypal tam sušené okvětní lístky růží, tři svazky petržele, sedm listů vinné révy, hrst mandlového oleje, cukr a poupata pomerančů. Přidal sedm kapek parfému, dokonce i sedm leštěných kamenů, každý jiné barvy a každý pocházející z jiného pobřeží Afriky, tři mince, sedm kapek mořské vody nabrané na Haiti, špetku střílného prachu, lžičku soli, citrónový olej a několik dalších přísad.

Když mu Hampton řekl, že už přišel čas, Jack vstoupil do příjemně provoněné koupele. Voda byla příliš horká, skoro nesnesitelně horká, ale on to vydržel. Sedl si do vany, ze které mu kolem uší stoupaly kotouče páry, odstrčil mince a kameny a další tvrdé předměty, aby si na ně nesesl, a potom se ponořil, až mu z vody koukala jen hlava.

Hampton ještě pár vteřin zpíval a pak mu řekl: "Musíte se celý ponořit do té vody a napočítat do třiceti, než se zase vynoříte."

Jack zavřel oči, zhluboka se nadechl a sklouzl do vany, takže se ponořil úplně. Napočítal sotva do deseti, když začal cítit od hlavy až po paty podivné chvění. Každou vteřinou se cítil nějak ... čistší ... nejen fyzicky, ale i psychicky. Ta zvláštně upravená voda z něj smývala všechny špatné myšlenky, strach, napětí, hněv a zoufalství.

Pomalou se připravoval ke střetu s Lavellem.

\* \* \*

Motor zhasl.

Dostali smyk.

Rebecca šlápla na brzdu. Brzdy fungovaly špatně, ale brzdily. Auto vrazilo do navátého sněhu a ozvalo se bouchnutí a křupnutí sněhu. Náraz byl tvrdší, než čekala, ale ne tak prudký, aby se někomu něco stalo.

Ticho.

Stáli před hlavním vchodem do katedrály svatého Patrika.

"Něco je v sedadle!" vykřikl Davey. "Chce se to vydrápat sem!"

"Cože?" vyděsila se Rebecca, kterou to znejistilo, a otočila se směrem k němu.

Davey stál těsně za Penniným sedadlem, tiskl se k němu, ale díval se opačným směrem na zadní sedadlo, kde ještě před chvilkou seděl. Rebecca se tam zadívala také a pod potahem sedadla zahlédla pohyb. Slyšela také nějaké vzteklé tlumené chrčení.

Jeden ze skřetů se musel dostat do kufru a teď se chtěl prokousat a prodrápat skrz sedadla dovnitř.

"Rychle," křikla Rebecca. "Pojď sem k nám, Davey. Všichni rychle vystoupíme dveřmi na Pennině straně, jeden za druhým. Vystoupíme rychle a pak poběžíme rovnou do kostela."

Davey se se zoufalým pofňukáváním přesunul na přední sedadlo, mezi Rebeccu a Penny.

V tom samém okamžiku Rebecca ucítila nějaký tlak v podlaze pod svými nohama. Právě tudy se do auta chtěl dostat další skřet.

Jestli tu byly jen dvě ty potvory, které se snažily dostat se do auta, možná by si ani okamžitě neuvědomily, že jim jejich kořist utíká do katedrály. Tohle byla alespoň slabá naděje. Alespoň něco, v co se dalo doufat.

Penny sotva popadala dech a srdce jí prudce tlouklo, když se do ní opřel řezavě ledový vítr. Vydrápala se z auta, uklouzla na zasněženém chodníku, skoro upadla, ale zamávala rukama a nějakým zázrakem udržela rovnováhu.

Očekávala, že se zpod auta vyřítí skřet a že ucítí, jak se jeho zuby noří do její boty a kotníku, ale nic takového se nestalo. Světlo pouličních lamp tlumila bouře a ty vrhaly na ulici jen slabý přísvit, jako ve zlém snu. Penny zakopla a upadla na závěji, kterou kolem chodníku navršily sněhové pluhy. Sotva lapala po dechu, pomáhala si rukama vstát, do obličejů a rukavic se jí dostával sníh a pak konečně skočila na chodník, zakrytý měkkou pokrývkou neposkvrněného sněhu a rozběhla se směrem ke katedrále. Neohlédla se ani jednou, protože se bála, že uvidí, jak ji pronásledují všechny ty příšery, které dnes večer viděla na chodbě domu, kde se schovávali. Schodiště katedrály pokrývala hluboká vrstva sněhu, ale Penny se zachytila mosazného zábradlí, pevně se ho držela a vyběhla rychle nahoru. Náhle ji napadlo, jestli vůbec budou dveře katedrály odemčené, když už je takhle pozdě. Nebývají ale katedrály otevřené ve dne v noci? Jestli je zavřená teď, jsou už po smrti. Přiběhla k hlavnímu portálu, popadla kliku, zatáhla, na chvíli myslela, že je zamčeno, a pak si uvědomila, že je to jen tím, jak těžké ty dveře jsou. Sevřela kliku oběma rukama a zatáhla vši silou, otevřela dveře dokořán, otočila se a konečně se podívala zpátky, odkud právě přiběhla.

Davey měl za sebou dvě třetiny cesty nahoru po schodech a dech mu stoupal od úst v obláčcích zmrzlé páry. Vypadal tak malý a zranitelný. Ale dokáže to.

Rebecca právě slézala ze závěje na chodník, zakopla a upadla na kolena.

Za ní se na vrcholu závěje objevili dva skřeti.

"Už jdou!" křičela Penny. "Útíkej!"

Když Rebecca upadla, uslyšela Penny křičet a okamžitě vstala, ale udělala sotva jeden krok a kolem se přehnali dva skřeti, rychlejší než vítr, jeden z nich byl podobný ještěrce a druhý kočce a oba dva pištěli. Nezaútočili na ni, nekousli ji a dokonce ani nezasyčeli. Ani se nezastavili. Ona je vůbec nezajímala. Všechno, co chtěli, bylo dostat se k dětem.

Davey už teď stál u dveří katedrály vedle Penny a oba na Rebeccu volali.

Skřeti už doběhli ke schodům a přeběhli polovinu cesty v čase kratším než zlomek vteřiny, ale pak zpomalili, jako by si uvědomili, že se ženou ke svatému místu. Ale ani to je úplně nezastavilo. Plížili se opatrně a pomalu ze schodu na schod a přitom se napůl bořili do sněhu.

"Jděte dovnitř a zavřete za sebou!" volala Rebecca na Penny. Ale Penny váhala, snad doufala, že Rebecca ty skřety ještě nějak předhoni a dostane se do bezpečí s nimi. Pokud pro ně ovšem katedrála byla bezpečná. Ale ti skřeti už byli skoro nahoře na schodech. Rebecca zakřičela znovu totéž. Ale Penny stále ještě váhala. Skřeti zpomalovali každou vteřinou víc a víc, ale i tak byli už skoro u Penny a Daveyho ... a teď už byli nahoře na schodech a Rebecca na ně křičela, aby šli dovnitř. Pak teprve Penny strčila Daveyho do katedrály, vešla za ním, chvíli stála v otevřených dveřích a dívala se ven. Skřeti se hýbali stále pomaleji, ale postupovali dopředu ke dveřím. Rebeccu napadlo, že možná tyhle potvory smějí vstoupit do kostela, když jim někdo přidrží otevřené dveře, stejně jako podle pověsti upíři smějí vstoupit do domu jen tehdy, když je někdo pozve dovnitř, nebo jim přidrží dveře. Bylo pravděpodobně nesmyslné myslet si, že pro tyhle opravdové ďábly voodoo budou platit stejné zákony jako ty, podle kterých by se měli řídit legendární upíři. Ale Rebecca na ně přesto znovu zakřičela, zmocnil se jí strach a vyběhla do půli schodů, protože ji napadlo, že ji snad Penny nahoře neslyší kvůli větru a vykřikla, jak nejhlasitěji mohla: "Nebojte se o mě! Zavřete dveře! Zavřete dveře!" A Penny je nakonec váhavě zavřela přesně v okamžiku, kdy se skřeti dostali k zápraží.

Ta ještěrka se vrhla na zavřené dveře, odrazila se od nich a znovu se převalila a vstala.

Skřet podobný kočce zuřivě zavyl.

Oba skřeti teď škrábali na portál, ale žádný z nich nepříliš odhodlaně, jako kdyby věděli, že tohle je úkol nad jejich síly. Aby mohli otevřít dveře katedrály - nebo jakéhokoliv svatého místa - , museli by mít daleko větší moc.

Zklamaně se otočili ode dveří. Podívali se na Rebeccu. Jejich ohnivé oči se zdály jasnější než oči těch skřetů, kteří se vytvořili v Jamisonově bytě nebo které Rebecca zahlédla na chodbě domu, kde se předtím pokusili ukrýt.

Ucouvla o jeden schod.

Skřeti se k ní pomalu blížili.

Rebecca sestoupila ze schodů a zastavila se dole na chodníku. Ta nestvůrná kočka a ještěrka stály na schodech a upíraly na ni svůj ohnivý pohled.

Po Páté avenue se hnaly poryvy větru a sněhu a sníh padal tak hustě, až se zdálo, že se v něm Rebecca musí utopit tak jistě jako ve vodě.

Skřeti sestoupili o další schod.

Rebecca znovu ucouvla a narazila zády na sněhovou závěj, navršenou kolem chodníku.

Skřeti sestoupili na druhý schod, pak na třetí.

## 8. KAPITOLA

Očistná koupel netrvala déle než dvě minuty. Jack se potom osušil třemi malými, měkkými a dobře sajícími ručníky, v jejichž rozích byly vidět podivné runy. Jack si všiml, že ty ručníky jsou utkané z materiálu, který ještě nikdy neviděl. Když se oblékl, následoval Carvera Hamptona do obývacího pokoje a na Houngonův pokyn se postavil do kouta, kde bylo světlo nejjasnější.

Hampton začal zpívat dlouhé zaklínání, během kterého držel nad Jackovou hlavou asson, potom s ním pomalu pohyboval před ním, kolem něj, kolem jeho páteře a znovu nad jeho hlavou.

Hampton mu vysvětlil, že asson - chřestítka, vyrobené ze skořápky tykvovitého plodu liány stromu calebassier courant - je symbolem Houngonovy moci. Užší strana tykve sloužila jako celkem pohodlné držadlo. Do této vydlabané tykve se muselo vložit osm kamenů osmi barev, neboť číslo osm reprezentuje věčnost a věčný život. Dále obratle hadí páteře, protože ty symbolizují kosti prastarých předchůdců, kteří jsou teď v duchovním světě a ke kterým se člověk může obrátit o pomoc. Nakonec se dovnitř musely nasypat porcelánové korálky jasných barev. Korálky, kameny a hadí obratle vyluzovaly neobvyklý, ale ne nepřijemný zvuk.

Hampton potřásal chřestítkem nejprve nad Jackovou hlavou a pak před jeho obličejem. Téměř celou minutu prozpěvoval cosi v nějakém dávno zaniklém africkém nářečí a potřásal assonem nad Jackovým srdcem. Maloval s ním ve vzduchu figury nad Jackovým rukama a pak nad jeho nohama.

Postupně si Jack začal všímat různých vůní. Nejdříve ucítil vůni citrónu. Potom chryzantémy a poupata magnólií. Každá vůně byla cítit jen pár vteřin a pak byla vystřídána jinou. Pomeranče. Růže. Skořice. Vůně každou vteřinou silily a mísily se v překrásně harmonický celek. Jahody. Čokoláda. Hampton nezapálil žádné vonné tyčinky ani neotevřel žádnou lahvičku parfému či esence. Zdálo se, že ty vůně přicházejí samy od sebe, bez jakéhokoliv zdroje či důvodu. Ořechy. Šeříky.

Když Hampton dozpíval a položil asson, Jack se ho zeptal: "Tyhle úžasné vůně - odkud se sem dostaly?"

"Jsou to pouze ekvivalenty viditelného zjevení," řekl mu Hampton.

Jack zamrkal, protože si nebyl jistý, jestli mu správně rozuměl. "Zjevení? To myslíte ... duchy?"

"Ano. Duchy. Dobré duchy."

"Ale já je nevidím."

"Nemusíte je vidět. Už jsem vám řekl, že se nezhmotnili viditelně. Projevili se vůněmi, což není tak neobvyklé."

Máta.

Muškatový oříšek.

"Dobří duchové," opakoval Hampton s úsměvem. "Tahle místnost je jich plná a to je velmi dobré znamení. Jsou to poslové Rada. To, že sem přišli právě teď, znamená, že vás dobří bohové budou podporovat ve vaší bitvě proti Lavellovi."

"Takže Lavella najdu a zastavím?" zeptal se Jack. "Znamená to snad, že to nakonec vyhraju? Copak je to všechno určené předem?"

"Ne, ne," zavrtěl hlavou Hampton. "V žádném případě. Tohle znamená pouze to, že máte podporu bohů Rada. Ale Lavella podporují temní bohové. Vy dva jste teď nástroji vyšších sil. Jeden z vás zvítězí a druhý prohraje. jen tolik je určeno předem."

V rozích místnosti se náhle plameny svíček zmenšily, až z nich zbývaly sotva jiskřičky na koncích knotů. Odevšad se vyrojily stíny a kroužily kolem, jako by byly živé. Okna se zachvěla a celá budova se otřásla náhlým nárazem zuřivého větru. Spousta knih vypadla z polic na podlahu.

"Máme tu i nějaké zlé duchy," zarazil se Hampton.

A k těm příjemným vůním, které Jack cítil v pokoji, se přidaly nové pachy. Byl to zápach hniloby, rozkladu a smrti.

\* \* \*

Skřeti už sestoupili téměř na ulici. Zbývaly jim už jen dva schody.

Ted' už byli od Rebecy pouhé čtyři metry.

Rebecca se otočila a rozběhla se.

Oba skřeti vykřikli, možná radostí, možná hněvem. Byl to chladný, krutý zvuk.

Rebecca se sice neohlédla, ale věděla, že ji pronásledují.

Běžela po chodníku s katedrálou po pravé straně, jako by chtěla utéci k vedlejšímu bloku, ale to jen předstírala. Uběhla deset kroků, prudce zabočila doprava a zoufale se rozběhla nahoru po schodech. Skřeti zapíštěli.

Byla už na půl cestě nahoru po schodech, když ji ta ještěrka popadla za levou nohu, protrhla jí džíny a začala do ní drápy. Bolest byla nesnesitelná.

Ta ohavná kočka jí skočila na záda. Začala drápy do jejího tlustého kabátu a rychle jí postupovala směrem ke krku.

Pokusila se Rebecce zakousnout do hrdla, ale zuby se jí zabořily jen do límce kabátu a šály, kterou měla kolem krku.

Rebecca teď už byla nahoře na schodech.

Popadla toho kočičího skřeta a odtrhla si ho od krku.

Kousl ji do ruky.

Rebecca ho odhodila co nejdál.

Ta ještěrka jí stále ještě visela na noze. Kousla ji do stehna těsně nad kolenem.

Rebecca po ní sáhla, popadla ji do ruky a ucítila další kousnutí. Ale přesto tu ještěrku strhla a hodila ji dolů ze schodů.

Kočí skřet už se na ni vrhal znovu s očima stříbřitě planoucima, pištěl a švihal kolem sebe drápy a blýskal zuby.

Zoufalství dodalo Rebecce sílu. Pevně sevřela mosazné zábradlí a postavila se právě včas, aby mohla do té ohavné kočky kopnout. Naštěstí se trefila a skřet v kotrmelcích odlétl sněhem pryč.

Ale vrhla se na ni ještěrka.

Začínalo to být nekonečné. Rebecca ani náhodou nemohla doufat, že se oběma těm skřetům ubrání. Byla unavená, slabá, točila se jí hlava a místa, kam ji ti skřeti kousli, ji pálila.

Otočila se a snažila se ignorovat bolest, která jí pronikala nohou. Vrhla se ke dveřím, kterými se Penny a Davey dostali do katedrály.

Ta ještěrka se zachytila okraje jejího kabátu, vylezla po něm nahoru na prsa a tentokrát bylo jasné, že jí jde po tváři.

Kočí skřet už se také vrátil, chytil ji za nohu a rozdíral jí kůži drápy až do krve.

Rebecca doběhla ke dveřím a postavila se k nim zády. Byla na konci svých sil, lapala po dechu tak těžce, jako by ji svírala ocel.

Takhle blízko ke katedrále, přímo u její zdi, byly reakce skřetů trochu pomalejší, přesně jak Rebecca doufala. Skřeti se pohybovali jen pomalu, stejně jako když pronásledovali Penny a Daveyho. Ještěrka zatínala drápy do kabátu na její hrudi. Pustila se jednou prackou a drápy se ohnala Rebecce po tváři. Ale teď už nebyla dost rychlá. Rebecca ucukla hlavou včas a ucítila, jak ji drápy jen lehce škrábly na bradě. Strhla ještěrku ze sebe, aniž by utrhla další kousnutí a vši silou ji mrštila co nejdál od sebe na ulici. Odtrhla si od nohy i tu kočku a také ji odhodila pryč.

Rychle se otočila, trhla za kliku dveří, vklouzla do katedrály svatého Patrika a zabouchla za sebou dveře.

Bylo slyšet bouchnutí, jak oba skřeti vrazili do dveří a pak nastalo ticho.

Rebecca byla v bezpečí. Vděčně se tomu úžasnému pocitu poddala.

Namáhavě odstoupila ode dveří, vyšla z matně osvětleného vestibulu, ve kterém se nacházela, a prošla kolem mramorové nádržky na svěcenou vodu do klenuté chrámové lodi podpírané silnými sloupy a lemované mnoha řadami lavic z leštěného dřeva. Vysoká a úzká vitrážová okna byla tmavá a neprůsvitná, to kvůli okolní noci, jen na pár místech jimi prosvítalo světlo pouličních lamp a barevnými skly vrhalo dovnitř záblesky kobaltové modři nebo červeně.

Všechno tu bylo velké a poskytovalo dojem stability - mohutné varhany s tisíci měděných píšťal, které se nad Rebeccou tyčily jako věžičky nějaké menší katedrály, veliký balkón pro sbor nad předními portály, kamenné schody vedoucí k vysokému pulpitu a mosaznému baldachýnu nad ním - a ta mohutnost přispívala k pocitu bezpečí, který pociťovala Rebecca.

Penny a Davey stáli asi ve třetině délky chrámu a vzrušeně mluvili s mladým a naprosto zmateným knězem. Penny uviděla Rebeccu první, vykřikla a rozběhla se k ní. Davey ji následoval a při pohledu na ni se úlevou a štěstím rozplakal. Přistoupil k nim i kněz.

V té obrovské budově teď byli jen oni čtyři, ale to už nevalilo. Nepotřebují přece žádnou armádu. Katedrála sama je nezdolatelnou pevností. Tady jim nemůže ublížit nic. Nic. Katedrála je bezpečná. Musí být bezpečným úkrytem, protože tohle je jejich poslední úkryt.

\* \* \*

V autě před obchodem Carvera Hamptona Jack sešlápl plyn, aby zahřál motor.

Pohlédl na Hamptona, který seděl na vedlejší sedadle a řekl: "Víte jistě, že chcete jet se mnou?"

"To je ta poslední věc, kterou bych chtěl," povzdychl si Hampton. "Já nemám vaši nedotknutelnost před Lavellovými silami. Mnohem raději bych zůstal tady v bytě, kde svítí všechna světla a svíčky."

"Tak tu zůstaňte. Nevěřím, že mi něco skrýváte. Opravdu vám věřím, že jste pro mě udělal všechno, co je ve vašich silách. Už mi nic nedlužíte."

"Dlužím, ale sobě. To, že vám pomáhám a jdu s vámi - to je správná věc. Dlužím to sám sobě, abych podruhé nezvolil špatně."

"Tak dobře." Jack zařadil rychlost, ale brzdu nepustil. "Ale ještě pořád nevím, jak mám Lavella najít."

"To prostě budete vědět - po kterých ulicích jet, a kde zabočit," vysvětlil mu Hampton. "Po té očišťující koupeli a rituálech, kterým jste se podrobil, vás teď povede vyšší moc."

"To zní ještě líp než mapa New Yorku. Jenomže ... já necítím, že by mě něco vedlo."

"To pocítíte, poručíku. Ale nejdřív se musíme zastavit v nějakém katolickém kostele a naplnit tyhle lahvičky," a ukázal Jackovi dvě malé prázdné nádobky, do kterých se nemohlo vejít víc než třetinka litru vody. "Naplníme je svěcenou vodou. Jeden kostel je asi pět bloků odsud, pořád rovně."

"Dobře," řekl Jack. "Ale ještě něco."

"Copak?"

"Nenecháme už té zdvořilosti? Neříkejte mi pořád poručíku. Jmenuju se Jack."

"A mně můžete říkat Carver, jestli chcete."

"To chci."

Vyměnili si úsměvy a Jack konečně sundal nohu z brzdy, zapnul stěrače a vyjel na silnici.

Do kostela vstoupili oba.

Ve vestibulu byla tma. Opuštěnou chrámovou loď osvětlovalo jen několik slabých světel a tři nebo čtyři svíčky, které blikaly v železném svícnu nalevo před zábradlím, oddělujícím oltář. Vonělo to tu kadidlem a leštředem na nábytek, kterým někdo nedávno přetřel lavice. Nad oltářem se ve stínu zdvihal do výšky veliký kříž.

Carver se poklonil a pokřivoval se. Ačkoliv Jack nebyl katolík, pocítil náhle silné nutkání napodobit jeho příklad a uvědomil si, že jako reprezentant bohů Rada musí této noci uctít všechny bohy dobra a světla, ať už to je židovský bůh Starého zákona, Kristus, Budha, Mohammed, či nějaké jiné božstvo. Možná to byl první projev toho 'vedení', o kterém mu řekl Carver.

V mramorové nádržce byla ale jen nepatrná loužička svěcené vody, která v žádném případě nemohla naplnit lahvičky.

"Tímhle nenaplníme ani jednu tu láhev," zašeptal Jack.

"Nebud' si tak jistý," řekl Carver a odšrouboval uzávěr jedné z nádob. Pak ji podal Jackovi. "Zkus to." Jack ponořil lahvičku do nádržky, několikrát s ní přejel po dně ve víře, že nemohl nabrat víc než dva decilitry vody, a pak překvapeně zamrkal, když lahvičku zvedl a uviděl, že je plná. Ještě víc ho překvapilo, když si všiml, že vody v nádržce vůbec neubylo.

Podíval se tázavě na Carvera.

Ten se jen usmál a přimhouřil oko.

Zavřel lahvičku a schoval ji do kapsy kabátu. Otevřel druhou a podal ji Jackovi.

Jack ji znovu naplnil a z loužičky svěcené vody v nádržce vůbec neubylo.

\* \* \*

Lavelle stál u okna a díval se ven do bouře.

Už nebyl ve spojení s těmi malými zabijáky. Když budou mít dostatek času, aby spojili své síly, možná že ještě budou schopni zabít Dawsonovy děti, a jestli se jim to podaří, Lavelle bude litovat, že u toho nebyl. Ale už měl málo času.

Teď přichází Jack Dawson a toho nezastaví žádné, ani to nejsilnější kouzlo.

Lavelle nevěděl, jak se to všechno mohlo zhatit tak rychle a tak dokonale. Možná, že byla chyba zaútočit na děti.

Bohové Rada zuřili vždycky, když Bocor použil svou moc proti dětem, a vždycky se ho za to snažili zničit, pokud mohli.

A když už se k něčemu takovému Bocor rozhodl, musel být velice opatrný. Ale, sakra, on přece byl opatrný.

Nevzpomínal si ani na jedinou chybu, kterou by udělal. Byl dobře vyzbrojen proti bohům Rada a navíc ho chránila síla temných bohů.

Ale Dawson přesto přichází.

Lavelle se odvrátil od okna.

Přešel tmavým pokojem k prádelníku.

Z vrchní zásuvky vytáhl automatickou pistoli ráže .32.

Dawson přichází. Fajn. Tak jen ať přijde.

\* \* \*

Rebecca si sedla v katedrále na zem a vytáhla si pravou nohavici džín přes koleno. Rány, které jí skřeti způsobili svými zuby a drápy, ještě krvácely, ale vykrvácení jí nehrozilo. Kalhoty ji trochu ochránily. Kousnutí byla hluboká, ale ne příliš. Nezasáhla žádné hlavní tepny ani žíly.

Mladý kněz, otec Walotsky, se k ní sklonil a překvapeně si prohlédl její zranění. "Jak se to stalo? Kdo vám to udělal?"

Penny a Davey řekli najednou: "Skřeti," jako kdyby už je unavovalo všechno mu to pořád vysvětlovat.

Rebecca si stáhla rukavice. Na pravé ruce měla čerstvé krvácející kousnutí, ale byly to jen čtyři otisky zubů. Rukavice, stejně jako džíny, ji alespoň trochu ochránily. Na levé ruce měla kousnutí dvě. Jedno krvácelo a vypadalo vážněji než kousnutí na její pravé ruce. Bylo bolestivé, ale ne smrtelné. To druhé kousnutí jí nechala na památku ta ještěrka, kterou chytila před domem, kde bydlela Faye.

"Co má znamenat všechna ta krev na vašem krku?" zhrzil se otec Walotsky. Sáhл jí na tvář, jemně jí zvrátil hlavu a uviděl škrábance pod bradou.

"Není to vážné," řekla Rebecca. "Pálí to, ale nic to není."

"Myslím, že bychom vás měli nějak ošetřit," zatvářil se ustaraně. "Pojďme."

Rebecca si stáhla nohavici dolů.

Otec Walotsky jí pomohl vstát. "Myslím, že bych vás měl odvést na faru."

"Ne," řekla.

"Není to daleko."

"My zůstaneme tady," prohlásila Rebecca.

"Ale ta kousnutí by se měla ošetřit. Můžete dostat vzteklinu, infekci ... Podívejte se, na faru to není daleko. Ani nemusíme jít ven. Mezi katedrálou a farou je spojovací chodba a ..."

"Ne," řekla pevně Rebecca. "My zůstaneme tady, v katedrále, kde jsme v bezpečí."

Pokynula Penny a Daveymu, aby přišli k ní, a oni horlivě přiběhli a postavili se každý po jedné straně.

Kněz si je jednoho po druhém prohlédl, podíval se jim do očí a tvář se mu zachmuřila: "A čeho se to tak bojíte?"

"Copak vám to ty děti neřekly?" zeptala se ho Rebecca.

"Vymýšlely si nějaké povídačky o skřetech, ale ..."

"Nic si nevymýšlely," přerušila je Rebecca a náhle jí připadlo divné, že to má být právě ona, kdo má potvrzovat existenci nadpřirozených sil, ona, která vždycky věřila všemu kromě takových věcí. Zaváhala. A pak co nejstručněji vylíčila knězi všechno o Lavellovi, vraždách členů rodiny Carramazových a voodoo ďáblech, kteří teď pronásledují děti Jacka Dawsona.

Když domluvila, kněz mlčel a ani se jí nepodíval do očí. Dlouhou chvíli se díval na podlahu.

"Samozřejmě, nevěříte mi," povzdechla si Rebecca.

Kněz vzhlédl a zatvářil se zahanbeně. "Nemyslím si, že mi lžete ... Jsem si jistý, že vy věříte všemu tomu, co jste mi řekla. Ale pro mě je voodoo podvod, sbírka primitivních pověr. Já jsem kněz Svaté církve římské a věřím jen v jednu Pravdu, v Pravdu, kterou náš Spasitel ..."

"Věříte ale v Nebe, ne? A v Peklo?"

"Jistěže. To je součástí katolického ..."

"Tyhle věci sem přišly přímo z Pekla, otče. Kdybych vám řekla, že ten, kdo vyvolal tyhle demony, byl satanista, a kdybych nevyslovila slovo voodoo, možná byste mi stále ještě nevěřil, ale také byste tu možnost tak rychle nezamítl, protože vaše náboženství zná Satana a satanisty."

"Myslím, že byste ..."

Davey vykřikl.

"Jsou tady!" zasténala Penny.

Rebecca se otočila, dech jí uvázl v hrdle a srdce se jí zastavilo.

Ve velkém a tmavém stínu pod obloukem, kterým se z vestibulu vstupovalo do chrámové lodi, se schovávaly jiné stíny a v těch stínech jasně zářily stříbřité bílé oči. Ohnivě oči. A bylo jich mnoho.

\* \* \*

Jack jel po sněhem zapadaných ulicích a vždycky, když se blížil ke křižovatce, nějakým způsobem vycítil, kdy má zabočit vpravo a kdy vlevo a kdy má prostě jet rovně. Nevěděl, jak tyhle věci cítí. Prostě se ho pokaždé zmocnil takový nepopsatelný pocit a on se mu poddal a poslechl vedení, které se mu nabízelo. Tohle byl pocit naprosto nezvyklý pro policistu, který při vyhledávání podezřelého obvykle používal méně exotické techniky. Bylo to i nějak podivné a Jackovi se to příliš nelíbilo. Ale nemohl si stěžovat, protože Lavella zoufale potřeboval najít.

Tricet pět minut od chvíle, kdy v kostele nabrali dvě lahvičky svícené vody, Jack zabočil doleva na ulici, lemovanou domy v pseudoviktoriánském stylu. Před pátým z nich zastavil. Byl to dvoupatrový cihlový dům se spoustou jakoby perníkových ozdůbek a říms. Nutně už volal po opravě a novém nátěru, jako ostatně skoro všechny domy v tomhle bloku, a bylo to vidět tolik, že to nemohla skryt ani okolní tma. V domě nesvítlo ani jediné světlo. Ve všech oknech byla tma.

"Jsme tady," řekl Jack Carverovi.

Vypnul motor a světla.

\* \* \*

Z vestibulu se vyplížili do chrámu čtyři skřeti. Světlo, i když nebylo nijak jasné, osvětlilo jejich znetvořená těla víc, než se Rebecce zamlouvalo a do takových podrobností, že se jí začal zvedat žaludek.

V čele celé té smečky šla asi třiceticentimetrová stvůra s tělem podobným člověku a se čtyřma ohnivýma očima, z nichž dvě měla v čele. Hlavu měla zhruba velikosti jablka a kromě čtyř očí většinu obličejové části zabírala tlama, ve které se blyštěly zuby. Měla i čtyři paže a v jedné drápy zakončené ruce svírala ostré kopí.

Zvedla teď kopí nad hlavu v gestu výzvy a vzpoury.

Možná kvůli tomu kopí se Rebecce zmocnilo zvláštní, ale naprosto jisté přesvědčení, že ta stvůra s jakoby lidským tělem kdysi byla - kdysi velmi dávno - nějakým hrdým a krvežíznivým africkým válečníkem, který byl pro své zločiny zatracen do Pekel a teď musel snášet ponížení a utrpení, neboť jeho duše byla umístěna do malého, znetvořeného těla. Za ním šly tři ještě odpornější potvory a ve tmavém vestibulu bylo vidět zářící a pohybující se oči dalších. Všichni čtyři skřeti se pohybovali jen pomalu, jako by sám vzduch v tomto domě modlitby pro ně představoval nesmírně těžké břemeno, které jim ztěžovalo každý pohyb. Žádný z nich ani nezasyčel, ani nezavrčel. Jen postupovali blíž, tiše, pomalu, ale nezadržitelně.

Nebylo vidět, že by byly hlavní dveře otevřené. Skřeti pravděpodobně vlezli do katedrály nějakým jiným způsobem, možná ventilací nebo kanálem, který nebyl zavřený a který jim posloužil stejně jako pozvání 'otevřených dveří', které pravděpodobně potřebovali stejně jako upíři, aby se mohli dostat tam, kam zlo nemělo přístup.

Otec Walotsky na chvíli strnul, když poprvé zahlédl ty příšery, ale potom se vzpamatoval jako první. Sáhl do kapsy svého černého hábitu, vytáhl odsud růženec a začal se modlit.

První skřet s kopím a ti další tři za ním se stále přibližovali hlavní chrámovou lodí a z tmavého vestibulu se plížili dovnitř další skřeti, zatímco oči ve tmě vestibulu přibývalo. Pořád se ale pohybovali příliš pomalu na to, aby byli Rebecce a dětem nebezpeční.

Ale jak dlouho to bude trvat? přemýšlela Rebecca. Možná, že se nakonec atmosféře v katedrále přizpůsobí. Možná, že se postupem času stanou troufalejšími a začnou se pohybovat rychleji. A co pak?

Rebecca k sobě přitáhla obě děti a začala couvat chrámovou lodí k oltáři. Otec Walotsky šel s nimi a korálky růžence mu cinkaly v dlaních.

\* \* \*

Prodrali se sněhem až ke schodům, které vedly k hlavním dveřím Lavellova domu.

Jack už měl v ruce připravený revolver. Otočil se ke Carveru Hamptonovi: "Měl bys počkat v autě."

"Ne."

"Tohle je policejní záležitost."

"Je to víc než jen to. A ty to dobře víš."

Jack si jen povzdechl, ale přikývl.

Výšli po schodech nahoru.

Jackovi se nezdálo rozumné zabušit na dveře, oznámit kdo je a poučit Lavella o jeho právech. Ne v téhle bizarní situaci. Ale přesto se necítil nijak dobře, když si uvědomil, že má jen tak vrazit do nějakého soukromého domu.

Carver zmáčkl kliku a několikrát s ní zalomcoval. "Zamčeno."

Jack sice viděl, že je to pravda, ale něco mu napovědělo, aby to zkusil sám. Lehce zmáčkl kliku, zámek tiše cvakl a dveře se pootevřely.

"Pro mě je zamčeno," řekl Carver. "Ale ne pro tebe."

Ustoupili stranou, aby na ně Lavelle nemohl vystřelit.

Jack natáhl ruku, prudce rozrazil dveře a zase rychle ucukl.

Ale Lavelle nevystřelil.

Čekali deset nebo patnáct vteřin a otevřenými dveřmi dovnitř foukal sníh. Nakonec se Jack přikřčil, vstoupil do dveří a přešel přes práh. Zbraň přitom držel v pohotovosti před sebou.

V domě byla neobvyklá tma. Tma poskytovala Lavellovi výhodu, protože se v ní uměl orientovat, zatímco pro Jacka to

bylo něčím naprosto neznámým.

Zatápal na zdi po vypínači a našel ho.

Když rozsvítil, viděl, že stojí ve velké vstupní chodbě. Nalevo bylo dubové schodiště se zdobeným zábradlím. Přímě před ním se chodba zužovala a vedla do domu. Pár metrů před ním a napravo byly obloukové dveře, za kterými se skrývala tma.

Jack tiše přešel až k oblouku dveří. Z chodby sem dosahovalo trochu světla, ale to dopadalo jen na malý úsek holé podlahy. Jack předpokládal, že je to obývací pokoj.

Nemotorně zašátral rukou za rohem, aby našel další vypínač, a přitom se snažil příliš nevystavovat případnému výstřelu. Konečně ho našel a rozsvítil. Rozsvítil se lustr a pokoj zalilo světlo. Ale to byla jediná věc, která v tom pokoji byla - jenom světlo. Nebyl tu žádný nábytek, ani záclony. Na všem ležel povlak šedého prachu, v rozích místnosti se povalovalo pár prachových smotků. Jinak tu bylo jen jasné světlo a holé stěny.

Carver přešel k Jackovi a zašeptal: "Určitě jsme tu správně?"

Jack právě otvíral ústa, aby mu odpověděl, když tu ucítil, že mu něco prolétlo kolem tváře a o zlomek vteřiny později uslyšel i dva hlasité výstřely, které vypálil někdo za ním. Padl na podlahu a odkutálel se pryč z chodby do obývacího pokoje.

Carver padl na zem a udělal totéž. Ale kulka ho zasáhla. Tvář měl zkrivenou bolestí. Svíral si levé stehno a na kalhotách měl krev.

"Je na schodech," zachrčel Carver trhaně. "Zahlédl jsem ho tam."

"Musel tam být celou dobu a pak sešel za námi."

"Jo."

Jack se odplížil ke zdi u obloukových dveří a přikrčil se tam. "Je ta rána zlá?"

"Dost zlá," zasténal Carver. "Ale nezabije mě to. Ty se starej o to, jak ho dostat."

Jack se rychle vyklonil zpod oblouku a bez míření vypálil na schodiště.

Lavelle tam byl. Krčil se za zábradlím asi v půli schodiště. Jackův výstřel odštípl kus dřeva ze zábradlí asi půl metru od Bocorovy hlavy.

Lavelle mu výstřel oplatil, Jack ucukl a ze zdi oblouku se rozstříkl gejzír roztržštěné omítky.

Další výstřel.

Pak nastalo ticho.

Jack se znovu vyklonil zpod oblouku a vypálil tři výstřely rychle za sebou na místo, kde předtím zahlédl Lavella, ale ten už byl na cestě nahoru a všechny tři kulky ho minuly. Potom se Jackovi ztratil z očí.

Jackovi chvíli trvalo, než znovu nabil revolver náboji, které měl v kapse. Pak se podíval na Carvera a řekl: "Můžeš se sám dostat do auta?"

"Ne. Po jedné noze nemůžu chodit. Ale tady se mi nic nestane. Ty běž za ním."

"Měli bychom ti zavolat záchranku."

"Běž za ním!" sykl Carver.

Jack přikývl, vykročil zpod oblouku a opatrně se přibližoval ke schodům.

\* \* \*

Penny, Davey, Rebecca a otec Walotsky se dostali až do prostoru za oltářním zábradlím. Vlastně došli až k samotnému oltáři, těsně pod křížem.

Skřeti se zastavili před zábradlím, oddělujícím oltář od hlavní chrámové lodi. Někteří z nich vyhlíželi mezi jeho dřevěnými sloupky a někteří se vyšplhali až na zábradlí a krčili se tam. Jejich oči hladově blikaly a černými jazyky si olizovali ostré zuby.

Bylo jich tu teď padesát nebo šedesát a z vestibulu na druhém konci chrámové lodi se plížili dovnitř další a další.

"S-sem ale n-nepřijdou, ž-že ne?" zeptala se Penny. "Takhle b-blízko k o-oltáři. Nebo ano?"

Rebecca ji i Daveyho pevně objala a přitáhla je k sobě. "Vidíte, že se zastavili. Bude to v pořádku. Už se nic nestane. Bojí se přijít k oltáři. Už se zastavili."

Ale na jak dlouho? napadlo ji.

\* \* \*

Jack se přitiskl zády ke zdi a bokem opatrně vystupoval po schodech nahoru. Pokoušel se dělat co nejméně hluku a skoro se mu to dařilo. Revolver držel ve strnule napjaté levé ruce a mířil jím nahoru na schody. Ruka se mu při výstupu ani nezachvěla, takže byl kdykoliv připraven vypálit v okamžiku, kdy by se Lavelle nahoře objevil. Došel až skoro nahoru, aniž by po něm Lavelle vystřelil. Chybělo mu už jen posledních pár schodů, když se Lavelle vyklonil zpoza rohu a oba zároveň vystřelili - Lavelle dvakrát, Jack jednou.

Lavelle stiskl spoušť bez míření. Dokonce ani nevěděl přesně, kde Jack je. Prostě jen zkusil, jestli dva výstřely doprostřed schodiště nebudou stačit. Ale chybil.

Naproti tomu Jack celou dobu mířil podél zdi a tím, že se Lavelle vyklonil, dostal se přímo před jeho revolver. Kulka zasáhla jeho paži přesně v okamžiku, kdy vystřelil podruhé. Lavelle vykřikl, pistole mu vypadla z ruky a potom zmizel zpátky do své skrýše za rohem.

Jack vyběhl zbytek schodů po dvou najednou a přeskočil Lavellovu pistoli za okamžik poté, kdy dopadla na zem. Dostal se nahoru ještě včas, aby zahlédl Lavella, jak vbíhá do pokoje a zavírá za sebou dveře.

Carver ležel dole na prachem potažené podlaze s očima zavřenými. Cítil se příliš unaven, než aby je udržel otevřené. A jeho únava každou vteřinou rostla.

Ani necítil, že leží na tvrdé podlaze. Bylo mu, jako by se vznášel v rybníku, plném teplé vody, asi někde v tropech.

Vzpomínal na to, že byl postřelen, vzpomínal si na svůj pád, věděl, že leží na tvrdé podlaze, ale necítil ji. Došlo mu, že vykrvácí k smrti. Rána sama se nezdála tak zlá, ale možná byla horší, než si myslel. Nebo se cítil takhle, protože byl v šoku. Jo, to musí být ono, šok, jenom šok, přece tady nevykrvácí k smrti. Je jenom v šoku, ale i šok může člověka zabít.

Ať už byl důvod jakýkoli, on se vznášel a ani necítil bolest. Jen se vznášel nahoru a dolů, po té tvrdé podlaze, která vůbec nebyla tvrdá, vznášel se jako v nějakém dalekém tropickém přílivu ... dokud se seshora neozvaly výstřely a pronikavý výkřik, který mu okamžitě otevřel oči. Viděl celou místnost z podlahy a nějak rozostřeně. Rychle mrkal a tiskl víčka k sobě, až se mu před očima rozjasnilo a v tu chvíli si přál, aby se to nestalo, protože uviděl, že už není sám. Jedna z těch bytostí z jámy tu byla s ním a oči jí stříbřitě zářily. Nahoře vzal Jack za dveře, které za sebou Lavelle před chvílkou přibouchl. Bylo zamčeno, ale zámek pravděpodobně nebude nijak pevný ani složitý, protože lidi si neradi dávají dovnitř domů důkladné a drahé zámky.

"Lavelle?" zavolal.

Neozvala se žádná odpověď.

"Otevři. Nemá smysl se tam schovávat."

Zevnitř se ozval zvuk tříštění okna.

"Do prdele," vydechl Jack.

Ustoupil a kopl do dveří, ale zámek držel pevněji, než předpokládal, a musel do nich kopnout vši silou čtyřikrát, než je konečně vyrazil.

Rozsvítil světlo. Stál v obyčejné ložnici. Lavelle tu nebyl. Okno naproti dveřím bylo rozbité. Zálony vířily ve větru, který pronikal dovnitř.

Jack se raději nejdřív podíval do skříně, jen aby se ujistil, že to není nějaká Lavellova finta. Ale ve skřini nikdo nebyl.

Šel k oknu. Ve světle, pronikajícím ven z ložnice uviděl ve sněhu na stříšce pod oknem stopy. Vedly až k okraji. Lavelle tam seskočil do zahrady.

Jack se protáhl oknem, trhl kabátem, aby ho uvolnil ze střepů, a vylezl na stříšku.

Z vestibulu v katedrále už vylezlo nejméně sedmdesát nebo osmdesát skřetů. Stáli všichni před oltářním zábradlím. Za nimi se chrámovou lodí plížili blíž další.

Otec Walotsky klečel a modlil se, ale nezdálo se, že by jim jeho modlitby nějak pomáhaly, všimla si Rebecca.

Spíše naopak, začínala se objevovat špatná znamení. Skřeti už se nepohybovali tak pomalu jako předtím. Švihali kolem sebe ocasy a jejich nestvůrné hlavy cukaly dopředu a dozadu. Jejich jazyky kmítaly rychleji.

Rebecca napadlo, že jestli se jich shromáždí dostatečné množství, možná budou schopni prolomit bariéru jim nepřátelské moci v katedrále, která jim prozatím bránila v útoku. S každou další démonickou bytostí v katedrále přicházela i její zlovlná síla. Jestli se jazýček vah nahně jejich směrem ...

Jeden ze skřetů zasyčel. Od okamžiku, kdy vstoupili do katedrály, byli dokonale zticha, ale teď zasyčel jeden z nich, pak další, pak další tři a v několika vteřinách vztekly syčeli všichni.

Další špatné znamení.

Carver Hampton.

Když v chodbě zahlédl toho malého démona, podlaha pod ním náhle trochu ztvrdla. Srdce se mu rozbušilo a z jeho tropických halucinací se kolem něj náhle vynořil skutečný svět - ačkoliv i v tomhle skutečném světě teď bylo něco, co vypadalo, že se sem dostalo rovnou z noční můry.

Ta věc na chodbě postupovala k obloukovým dveřím a obývacímu pokoji. Z Carverova pohledu od podlahy vypadala obrovská, přinejmenším stejně velká jako on sám, ale pak si uvědomil, že není tak velká, jak se mu zdá. Ale stačilo to.

To ano. Její hlava byla dvakrát větší než jeho pěst. Tělo té věci se podobalo tělu červa a bylo slizké a článkované.

Jakoby krabi nohy ťukaly o dřevěnou podlahu. Jediné, co tvořilo nestvůrnou hlavu té věci, byla velká odporná, jakoby savá tlama se spoustou zubů a ty strašlivé oči, o kterých už mu řekl Jack Dawson, oči, které zářily stříbřitě bílým ohněm.

Carver v sobě našel dost síly, aby se pohnul. Vyčerpaně lapal po dechu a chvěl se bolestí, ale pomalu se plazil po podlaze a zanechával přitom za sebou krvavé stopy. Za chvíli se doplazil až ke zdi a to ho vyděsilo. Původně si myslel, že ta místnost je daleko větší.

Ta červovitá věc se s vysokým a pronikavým pištěním vynořila zpod oblouku dveří a lezla k němu.

Když Lavelle seskočil ze stříšky dolů, nepřistál rovnou na nohách. Ve sněhu uklouzl a bouchl se do zraněné ruky.

Bolestí, která mu v ní okamžitě explodovala, skoro ztratil vědomí.

Nerozuměl tomu, jak se mohlo všechno takhle zhatit. Byl zmatený a měl vztek. Cítil se jako nahý, bezmocný, a to pro něj byl naprosto nový pocit. A rozhodně se mu nelíbil.

Pár kroků se sněhem jen plazil, než v sobě našel dost síly a postavil se, a když se dostal na nohy, uslyšel, že na něj Dawson ze stříšky cosi křičí. Nezastavil se ale, nečekal, až ho chytí. Přece se nedá chytit. Ne on, ne Baba Lavelle, velký Bocor. Rozběhl se přes trávník ke kovové kůlně.

Zdroj jeho síly ležel za tou jámou, na jejíž druhé straně stáli temní bohové. Zeptá se jich, proč ho teď opouštějí. Bude od nich vyžadovat pomoc.

Dawson jednou vystřelil, ale musel to být varovný výstřel, protože kulka nedopadla nikde blízko Lavelle.

Vítr do něj nemilosrdně šlehal a vrhal mu do tváře sněh. Spolu s tou zraněnou rukou nebylo snadné bouři odolávat, ale Lavelle se udržel na nohou, otevřel dveře do kůlny - a pak v šoku vykřikl, když uviděl, že se jáma uvnitř zvětšila. Ted' už

zabírala celou podlahu malého přístřešku, táhla se od zdi ke zdi a světlo, které z ní vycházelo, už nebylo oranžové, ale krvavě rudé, a tak pronikavé, že ho až páliło v očích.

Ted' už věděl, proč ho jeho podpůrci zrazují a nechávají bez pomoci. Dovolili mu, aby je využil, jen pokud oni mohli využívat jeho. On byl tím, kdo je přivedl do tohoto světa, prostředkem, kterým mohli dosáhnout ven k živým bytostem. Ale ted' už měli něco lepšího než jen spojení s tímto světem. Ted' už měli průchod, opravdové dveře, kterými se mohou dostat z Podsvětí. A tento průchod dostali jen díky jemu. Ve svém bláhovém sebevědomí, že může Brány udržet pouze nepatrně pootevřené, je otevřel, ale ztratil nad nimi kontrolu, aniž by to věděl, a Brány se ted' otvíraly dokořán.

Přicházejí prastarí bohové. Už jsou na cestě. Už jsou skoro tady. A až se sem dostanou, vznikne nové Peklo, na Zemi. Jáma se pod jeho nohama zvětšovala, z jejího okraje se drolila hlína a průměr jámy rostl stále rychleji.

Lavelle v hrůze a s tlukoucím srdcem zíral do nenávidného světla, které vycházelo zdola. Na dně té rudé záře zahlédl něco tmavého. Vlnilo se to. Bylo to obrovské. A stoupalo to nahoru k němu.

Jack seskočil ze stříšky, přistál ve sněhu rovnou na nohy a rozběhl se za Lavellem. Přeběhl skoro přes půl trávníku, když Lavelle otevřel dveře kůlny z vlnitého plechu. Oslepující a zvláštní krvavě rudé světlo, které odsud vyzařovalo, stačilo k tomu, aby se Jack zastavil.

Byla to ta jáma, samozřejmě, přesně taková, jak mu ji Carver popsal. Ale vůbec nebyla tak malá, jak měla být, a světlo, které se z ní linulo, nebylo slabé a oranžové. Carverovy nejhorší předtuchy se právě plnily: Brány Pekel se otvíraly dokořán.

Při té šílené myšlence, která Jacka napadla, se jáma náhle rychle zvětšila, až byl její průměr větší než průměr kůlny, která jámu předtím skrývala. Stěny z vlnitého plechu se zřítily do prázdna. Ted' už tam byla jen díra v zemi. Paprsky rudého světla vyzařovaly z jámy k temné a zatažené obloze jako kužel reflektoru.

Lavelle o pár kroků ustoupil, ale zřejmě se ho zmocnila taková hrůza, že nebyl schopen otočit se a utíkat.

Země se otřásla.

Uvnitř jámy cosi zařvalo. Ten hlas otřásl celou nocí.

Ve vzduchu se rozšířil zápach síry.

Z hlubin se cosi vynořilo. Vypadalo to jako chapadlo, ale nebylo to chapadlo, trochu se to podobalo hmyzí noze, ale ani to nebylo ono. Na několika místech to mělo ostré hroty, a přesto se to svíjelo jako had. Vztýčilo se to do výšky alespoň pěti metrů. Na konci té věci bylo několik bičíkovitých přívěsků, které se ovíjely kolem jediné slintající bezzubé tlamy, která byla dostatečně veliká, aby byla schopná požít celého člověka. A co hůř, Jackovi bylo naprosto jasné, že tohle je jen nepatrná část té obrovské věci, která sem stoupala od Bran. V poměru ke člověku ta věc ukázala na světě jen jeden prst. Možná, že tohle bylo zatím to jediné, co ta věc, která unikala z Pekel, mohla prostrčit Branami - jen tenhle jediný prst.

Obrovité hmyzí chapadlo se sklonilo k Lavellovi. Bičíky sebou šlehly, popadly ho a zdvihly ze země do sloupu krvavě rudého světla. Lavelle křičel a házel sebou, ale nemohl zabránit tomu, aby ho ta slintající tlama nepozřela. A pak byl pryč.

V katedrále už se před oltářním zábradlím shromáždili i poslední skřeti. Přinejmenším stovka jich ted' upírala zářící oči na Rebeccu, Penny, Daveyho a otce Walotskyho.

Jejich syčení občas přerušovalo příležitostné vrčení a prskání. Náhle ten čtyřoký a čtyřruký skřet s tělem podobným lidskému seskočil ze zábradlí směrem k oltáři. Postoupil o několik opatrných kroků dopředu a rozhlédl se, jako by se něčeho obával. Ale pak zvedl své maličké kopí a vykřikl.

Ostatní skřeti se k němu okamžitě přidali.

Další z nich se odvážil seskočit ze zábradlí.

Pak třetí. A pak čtyři další.

Rebecca se podívala na stranu, směrem ke dveřím sakristie. Ale nemělo smysl utíkat. Ti skřeti by je dostali i tam.

Konečně se blížil konec.

Ta červovitá věc se dostala ke Carveru Hamptonovi, který seděl na podlaze zády přitisknutý ke zdi. Postavila se na zadní nohy a zvedla do vzduchu polovinu svého odporného těla.

Hampton se podíval do těch bezedných ohnivých očí a věděl, že je příliš slabý Houngon na to, aby se ubránil.

A pak něco venku za domem zařvalo. Znělo to jako řev obrovské a až příliš živé bytosti.

Země se zatřásla a s ní i dům a zdálo se, že ten červovitý démon ztratil o Carvera veškerý zájem. Napůl se od něj otočil a začal kývat hlavou ze strany na stranu, do rytmu nějaké písně, kterou Carver neslyšel.

Srdce mu pokleslo v hrudi, protože si uvědomil, co tu věc dočasně zaujalo: byl to zvuk duší, držených v Pekle, které se ted' drápaly směrem k vytoužené svobodě, triumfální vytí Prastarých bohů, kteří konečně trhali svá pouta.

Nastal konec.

Jack přistoupil k okraji jámy. Její okraj se drolil a sama jáma se každou vteřinou zvětšovala. Jack si dal pozor, aby nestál na úplném okraji.

Vzduchem vířící sněhové vločky vypadaly v té příšerné rudé záři jako tančící kousky jantaru. Ale ted' se v rudé záři začaly objevovat praménky pronikavě bílého světla, toho samého stříbřitě bílého světla, které vycházelo z očí skřetů, a Jack věděl jistě, co to znamená. Znamenalo to, že Brány se otvírají nebezpečně dokořán.

To příšerné, napůl hmyzí napůl chapadlovité rameno se nad ním hrozivě svíjelo, ale Jack věděl, že jeho se nemůže dotknout. Alespoň ne ted'. Ne, dokud Brány nebudou dokořán. Prozatím dobří bohové Rada měli stále ještě nad zemí

určitou moc a ta ho chránila.

Vytáhl z kapsy kabátu lahvičku svěcené vody. Přál si teď, aby tu měl i Carverovu lahvičku, ale tohle bude muset stačit. Odšrouboval uzávěr a odhodil ho stranou.

Z hlubin se zdvihal další hrozivý stín. Jack ho viděl jako matný tmavý obrys, který se řítit oslepujícím světlem s vytím tak hlasitým, jako by vylo tisíce psů.

Přijal skutečnou existenci Lavellovy černé a Carverovy bílé magie, ale náhle byl schopen udělat víc než ji jenom přijmout: byl schopen ji dokonale porozumět a věděl, že teď ji rozumí lépe, než Lavelle nebo Carver kdy rozuměli, nebo by mohli rozumět. Podíval se do jámy a věděl. Peklo není žádným mytickým místem a na démonech a bozích není pranic nadpřirozeného, nic svatého či zatracujícího. Peklo - a proto i Nebe - jsou stejně skutečné jako Země, jsou to jen jiné dimenze, jiné rozměry fyzické existence. Za normálních okolností je pro jakéhokoliv živého muže či ženu nemožné překročit z jedné dimenze do druhé. Ale náboženství je tou primitivní a nezralou vědou, která v teorii prozkoumala způsoby, kterými se ty dimenze dají, třeba jen dočasně, propojit, a nástrojem té vědy je magie.

A když si uvědomil tohle, zdálo se Jackovi stejně snadné věřit ve voodoo, křesťanství či jakékoliv jiné náboženství jako věřit v existenci atomu.

Hodil svěcenou vodu i s lahvičkou do jámy.

Skřeti se vyhnuli skrze zábradlíčko a nahoru po schodech k oltáři. Děti vykřikly a otec Walotsky před sebe natáhl růženec, jako by si byl jistý, že ho to obrní proti jakémukoliv útoku. Rebecca vytrhla z pouzdra zbraň, ačkoliv věděla, že je zbytečná, pečlivě zamířila na vedoucího skřeta smečky ...

A celá stovka těch skřetů se změnila v hromádky hlíny, které se neškodně sesypaly na oltářní schůdky.

Ta červovitá věc otočila svůj nenávistný pohled zpátky ke Carverovi, zasyčela a vrhla se na něj.

Carver vykřikl.

A pak překvapeně zalapal po dechu, když se na něj sesypala jen obyčejná hlína.

Svěcená voda zmizela v jámě.

Triumfální výkřiky, nenávistný řev a radostné vytí, to všechno zmlklo tak náhle, jako by někdo vypnul rádio. Ticho ale netrvalo déle než vteřinu a pak noc naplnily výkřiky vzteku, hněvu, frustrace a zoufalství.

Země se otřásla ještě víc.

Jatka ten otřes porazil na zem, ale padl na záda, pryč od jámy. Viděl, že okraj se už nedrolí. Jáma se nezvětšovala.

Ani to mamutí chapadlo, které se nad ním tyčilo do výšky jako nějaký pohádkový had, se po něm neohnalo, jak se obával. Místo toho se celé, i s tou odpornou tlamou propadlo zpátky do jámy.

Země se stále ještě třásla. Jack měl pocit, že stojí na vejci, ze kterého se má každou chvíli vyklubat něco smrtícího. Od okrajů jámy se rozběhla pavučina prasklin - osm, deset i patnáct centimetrů širokých a nejméně tři metry dlouhých. Jack zjistil, že stojí mezi dvěma nejširšími prasklinami, na nestabilním ostrůvku kolébající se země. Sníh tál a ztrácel se uvnitř prasklin a z těch podivných hlubin zářilo světlo a valilo se horko jako z otevřených dveří pece a na jeden strašlivý okamžik se zadrželo, že se mu pod nohama roztříští celý svět. A pak se ty praskliny rychle a milosrdně pevně sevřely, jako kdyby tu nikdy nebyly.

Světlo v jámě začalo pohasínat a kolem okrajů se už začínalo měnit z rudé v oranžovou.

Pekelné hlasy také slábly.

Brány se pomalu zavíraly.

Jack se s pocitem vítězství naklonil k okrají jámy a podíval se dovnitř, aby lépe viděl monstózní a fantastické tvary, které se v té záři kroutily.

Světlo náhle zapulzovalo a zjasnělo. Jack sebou trhl. To vytí i křik náhle zesílily.

Ustoupil zpátky.

Světlo opět pohaslo a zjasnělo, pohaslo a zjasnělo. Ty nesmrtelné bytosti na druhé straně Bran se snažily udržet je otevřené a rozrazit je.

Průměr jámy se znovu začal zvětšovat. Od kraje začaly odpadávat hrudky hlíny. Pak to přestalo. A znovu začalo. A jáma stále rostla.

Jackovi se zdálo, že mu srdce buší do rytmu, v jakém se zvětšoval průměr jámy. Pokaždé, když se od okrajů jámy začala drolit hlína, zdálo se mu, že se jeho srdce zastavilo, a pak, když drolení hlíny přestalo, srdce se mu znovu rozběhlo. Možná, že se Carver mýlil. Možná, že svěcená voda a dobrý záměr a spravedlivý člověk, že to všechno nestačilo, aby se ta jáma zavřela. Možná, že už to zašlo příliš daleko. Možná, že teď už nemohlo nic zabránit tomu, aby na zemi nenastal Armageddon.

Z jámy vyšlehla dvě článkovaná černá a bičikovitá chapadla, alespoň tři centimetry tlustá a ovinula se kolem Jacka. Jedno se mu omotalo kolem levé nohy od kotníku až ke kolenu a to druhé kolem jeho hrudi a levé paže až k zápěstí a kolem prstů. Podtrhlo mu nohu. Upadl, zmítal se a zoufale bil do útočnicka, ale bezvýsledně. Ten ho svíral pevně. Jack se nemohl osvobodit, nemohl chapadla od sebe odtrhnout. Stvůra, které chapadla patřila, byla hluboko v jámě a teď ho k sobě stahovala, táhla ho k okrají jámy jako nějaký démonický rybář. Podél celého chapadla běžela řada ostrých výběžků. Neprořizly jeho šaty, ale kde přejely po jeho kůži na zápěstí a ruce, tam mu prořizly svalstvo a zajely mu hluboko do masa.

Takovou bolest v životě nezažil.

Náhle se začal bát, že už nikdy neuvidí Daveyho, Penny ani Rebeccu.

Začal křičet.

V katedrále svatého Patrika Rebecca postoupila o dva kroky blíž k hromádkám teď neškodné hlíny, která byla ještě před okamžikem živými bytostmi, ale zarazila se, když se ta hlína otřásla návalem neskutečného života. Tak přece jen to nebylo mrtvé. Ty drobné kamínky, hlína a jíl vypadaly, že čerpají ze vzduchu vlhkost. Hromádky hlíny zvlhly a drobné hrudky v každé hromádce se začaly třást a natahovat a spojovat se s ostatními. Vypadalo to, že se tahle prokletá země snaží znovu nabýt své původní podoby skřetů: jeden malý kousek, který ležel o trochu dál od ostatních, se začal tvarovat do malé tlapy s drápy.

"Chcipni, zatraceně," vyjekla Rebecca. "Chcipni!"

Jack ležel na okraji jámy a byl si jistý, že ho tam ta chapadla stáhnou, a myslel zároveň na tu prázdnotu před svými očima a bolest, kterou cítil v pořezané ruce. Vykřikl ...

... a v tom samém okamžiku se chapadlo kolem jeho ruky a hrudi uvolnilo a rychle se odtáhlo. Druhé chapadlo z něj sklouzlo jen o vteřinu později.

Pekelné světlo zesláblo.

Teď ta bestie v jámě kvůli bolesti a strachem. Chapadla sebou zuřivě bila do noci nad jámou.

V té chvíli zmatku a krize museli bohové Rada Jackovi vnuknout tu myšlenku, protože věděl - aniž by věděl odkud -, že to byla jeho krev, která m bestii tak zranila. Možná, že v konfrontaci Dobra se Zlem působila krev spravedlivého člověka jako nějaká mocná magická síla a mohla dovršit to, na co samotná svěcená voda nestačila.

Okraj jámy se znovu začal drolit. Jáma se zvětšovala. Brány se znovu otvíraly. Světlo, vystupující ze země, se opět změnilo v rudou zář.

Jack přešel k jámě a poklekl na jejím okraji. Cítil, jak se mu země pomalu, a pak už ne tak pomalu drolí pod kolena. Z pořezané ruky mu stříkala krev, odkapávala mu ze všech pěti prstů.

Naklonil se opatrně nad jámu a zatřásl rukou a nechal ty šarlatové kapičky skapávat do jámy.

Řev a vytí v hlubinách zesilovalo a stoupalo do ještě vyšších tónů než předtím, když do jámy hodil svěcenou vodu.

Světlo z ďáblovy pece trochu pohaslo a zablikalo a průměr jámy se přestal rozrůstat.

Setřepal do jámy ještě pár kapek své krve a mučivé výkřiky zatracených zeslábly, ale jen málo. Zamrkal a snažil se soustředit pohled do toho pulzujícího, pohybujícího se a záhadně nerozpoznatelného dna jámy, naklonil se ještě víc, aby viděl lépe ... a spatřil, jak směrem k němu spolu s proudy horkého vzduchu stoupá obrovská tvář, která jakoby se vznášela vzhůru z toho kmitajícího světla. Ta tvář byla větší než čelo nákladního auta a vyplňovala většinu jámy. Byla to číhající tvář všeho zla. Tvořil ji sliz, plíseň a hnijící pozůstatky a celá byla popraskaná a hrbolatá, tmavá a skvrnitá, líhly se v ní spousty larev a z jejich vztekem rozšířených a hnijících nozder odkapávala hustá hnědá pěna. V černočerných očích té tváře se svíjeli červi, ale ty oči přesto viděly, protože Jack na sobě cítil příšernou tíhu jejich nenávistného pohledu. Tluma v té tváři se rozevřela - jako zákeřná zubatá puklina, do které by se klidně vešel celý člověk - a začala z ní odkapávat žlučovitě zelená tekutina. Olízla se dlouhým černým jazykem, pokrytým trny ostrými jako jehly, které trhaly a propichovaly rty té tlamy pokaždé, když se olízla.

Jack byl vysílený, dostával strach a hlava se mu točila od nesnesitelného zápachu smrti, který k němu od té zející tlamy stoupal. Zatřásl rukou nad tím zjevem a z jeho krvácejících prstů se dolů snesl déšť krvavých kapek. "Zmiz," šeptal té věci a dusil se nečistým vzduchem. "Zmiz. Táhní. Dělej."

Jakmile jeho krev dopadla na tu tvář, zjevení okamžitě zmizelo v rudé záři. Ve chvíli se na dně jámy úplně rozplynulo.

Jack slyšel někoho směšně naříkat. Pak si ale uvědomil, že ty zvuky vydává on sám.

Ale ještě nebylo po všem. Množství hlasů pod ním znovu zesílilo a světlo zjasnělo a z okraje jámy se znovu začala drolit hlína.

Jack se hrůzou potil a lapal po dechu a stahoval břišní svaly, aby nezačal zvracet. Chtělo se mu utíkat pryč od té jámy.

Chtělo se mu utéci někde do noci, do bouře a okolního města. Ale dobře věděl, že to není žádné řešení. Jestli to nezastaví teď, jáma se zvětší natolik, že ho nakonec spolkně, ať už se schová kdekoliv.

Nezraněnou pravou rukou si začal kroutit a drásat rány na levé ruce, až se otevřely víc a krev mu z nich proudila ještě rychleji. Strach ho úplně umrtvil. Už necítil žádnou bolest. Jako když katolický kněz mává kropítkem, aby věřící postříkal svěcenou vodou nebo ovanul kouřem kadidla, Jack mávl rukou a jeho krev dopadala přímo do zejícího chřtánu Pekel. Světlo trochu pohaslo, ale pulzovalo a nechtělo se vzdát. Jack se v duchu modlil, aby už zhaslo, protože jestli tohle nestačilo, zbývalo mu už jen jedno: musel by obětovat sám sebe. Musel by se vrhnout dovnitř do jámy. A kdyby to udělal ... věděl, že už by se odsud nikdy nedostal.

Z kupek hlíny na oltářních schodech pravděpodobně už vyprchal poslední zbytek zlé síly, která je oživovala: Hlína se minutu nebo déle vůbec nehýbala. A s každou další vteřinou bylo neuvěřitelně těžké věřit tomu, že ta hlína ještě před chvílí žila.

Konečně otec Walotsky zvedl ze země jednu hrudku a rozdrtil ji v prstech.

Penny a Davey se na něj fascinovaně dívali. A pak se Penny otočila k Rebecce a zeptala se: "Co se stalo?"

"To nevím," vydechla Rebecca. "Ale myslím si, že váš otec dokončil to, co chtěl udělat. Myslím, že Lavelle je mrtvý."

Podívala se na opačný konec obrovité chrámové lodi, jako by čekala, že se z vestibulu vynoří Jack, a tiše řekla: "Miluju tě, Jacku."

Světlo pomalu bledlo z oranžové přes žlutou až do modré. Jack to napjatě pozoroval a neodvažoval se ani věřit tomu, že už je konečně po všem.

Z hlubin země se ozvalo skřípání, jako by se na zrezavělých pantech zavírala nějaká obrovská křídla bran. Slabé

výkřiky, které bylo z jámy slyšet, se změnily ze vzteklého, nenávistného a triumfálního ječení v lítostivé zoufalé sténání. A pak světlo zhaslo úplně. Skřípání a vrzání utichlo. V okolním vzduchu už nepáchla síra. Z jámy nebylo slyšet vůbec nic. Už to nebyla spojnice mezi dvěma světy. Teď už to byla jen obyčejná jáma v zemi. Noc byla stále ještě protivně chladná, ale zdálo se, že bouře pomalu ustupuje. Jack si sevřel pravou rukou rány na levé ruce a přikryl je tlustou vrstvou sněhu, aby zpomalil krvácení, protože už krev nepotřeboval. Ale pořád ještě byl příliš rozrušený na to, aby cítil bolest. Větr foukal jen slabě, ale k jeho překvapení k němu přivál hlas. Rebečin hlas. Byl to nepochybně Rebečin hlas. A řekl tři slova, která od ní Jack chtěl tolik slyšet: "Miluju tě, Jacku." Překvapeně se otočil. Nikde ji neviděl, ale přesto se mu zdálo, že mu promluvila přímo u ucha. "Já tě taky miluju," odpověděl a věděl, že ať je kdekoliv, uslyší ho teď právě tak zřetelně a jasně, jako ji slyšel on. Sníh se teď změnil. Vločky už nebyly malé a tvrdé, ale veliké a načechnuté, takové jaké padaly, když bouře začala. Snášely se k zemi líně a opisovaly přitom široké obloukové spirály. Jack se k jámě obrátil zády a šel zpátky do domu, zavolat pohotovost pro Carvera Hamptona.

Ještě můžeme obejmout lásku, ještě není pozdě.  
Proč ale místo toho spíme s nenávistí?  
Věra nepřipouští pochybnosti v tom,  
že Peklo je náš vlastní vynález.  
My měníme Peklo ve skutečnost, rozpalujeme jeho ohně.  
A v jejich plamenech se vypařuje naše naděje.  
Také Nebe je jen naším výtvozem.  
Sami sobě poskytujeme vykoupení.  
Jediné k tomu potřebné je představivost.  
KNIHA SEČTENÝCH ŽALŮ